

A woman with her hair styled in an updo, wearing a dark red, short-sleeved dress with intricate lace or embroidery on the shoulders and cuffs. She is looking out a window with light-colored curtains. The scene is softly lit, suggesting an indoor setting.

TOTUL
PENTRU
ONOARE

MARY
BALOGH

MARY BALOGH
Totul pentru onoare

Someone to Honor

Mary Balogh

Copyright © 2019 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru onoare
Mary Balogh

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru onoare / Mary Balogh
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4722-1

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111

MARY BALOGH
Totul pentru onoare

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA®
2020

capitolul 1

Acasă, în sfârșit!

Ei bine, cel puțin înapoi în Anglia. Trecuseră 20 de luni de la ultima lui scurtă și dezastruoasă ședere aici, după bătălia de la Waterloo, în 1815. Acum se întorsese.

Dar, când locotenent-colonelul Gilbert Bennington, Gil pentru prietenii și cunoscuții lui, debarcă în Dover de pe pachebotul cu care venise din Calais, simți doar oboseală, iritare și o premoniție apăsătoare, de parcă venirea acasă nu avea să-i aducă o fericire până la adânci bătrâneți.

Făcu o grimasă la vederea unei calești cu ușile inscripționate cu blazoane ducale stând la mal, pentru că, în mod evident, pe el îl aștepta. Sau, mai exact, pe Avery Archer, duce de Netherby, unul dintre cei trei tovarăși ai săi de călătorie. Gil ar fi preferat să închirieze un poștalion pentru călătoria următoare, dar ar fi trebuit să își dea seama că doar o opulență sclipitoare avea să fie de ajuns pentru Excelența Sa pe propriul pământ natal. Și era nevoit să admită că acest mijloc de transport avea să fie mult mai bun decât un poștalion închiriat pentru unul dintre ceilalți tovarăși ai lor, Harry, care era foarte palid din cauza oboselii.

Gil nu avusese de gând să aibă trei tovarăși de călătorie. Petrecuse recent un an pe insula Sf. Elena, ca parte a garnizoanei care îl păzise pe Napoleon Bonaparte în timpul celui de-al doilea exil. Când se întorsese pe o navă care se îndrepta spre Franța și nu spre Anglia, pentru singurul motiv că fusese primul vas care plecase după ce serviciul lui obligatoriu luase sfârșit, se dusesse în Paris. Acolo descoperise, din pură întâmplare, că vechiul său prieten și camarad, maiorul Harry Westcott, despre care crezuse că murise la Waterloo, se recupera într-un

centru pentru ofițeri militari. Gil îl văzuse ultima oară după bătălie, când rănilor acestuia păruseră fatale. Dar, în ciuda tuturor așteptărilor, Harry supraviețuise, însă cu greu. Și după mai mult de un an și jumătate arsesse de nerăbdare să meargă acasă, deși doctorii îl sfătuiseră să nu facă o călătorie atât de obositoare. Încă nu era pe deplin recuperat.

Gil se oferise să îl însoțească, iar Harry profitase de ocazie. Îl invitase pe Gil să stea cu el o vreme odată ajunși acasă, iar el acceptase. Dorea să se afle în Anglia. Avea nevoie să fie acolo. Dar ezita să meargă la el acasă. Mai întâi avea alte lucruri de făcut.

Apoi, în ultimul moment, două dintre rudele lui Harry sosiseră în Paris cu scopul de a-l duce acasă. Și, deși Harry era doar un membru nelegitim al familiei sale, rudele lui erau bărbați cu putere. Aristocrați. Cei doi erau Avery Archer, care fusese cândva tutorele lui Harry - înainte să-i fi fost descoperită ilegitimitatea -, iar acum era cumnatul lui, și Alexander Westcott, conte de Riverdale, capul familiei și deținătorul titlului care fusese odată al lui Harry - de asemenea, înainte de descoperirea ilegitimității.

Era o familie un pic cam complicată, înțelese Gil. Harry nu vorbise niciodată prea mult despre asta.

Călătoriseră împreună toți patru, deși Gil încercase să se retragă. Nu se simțea confortabil într-o companie aristocrată. În ciuda gradului său militar superior, în realitate era un nimeni de nicăieri și la fel de ilegitim ca Harry. Un șobolan de canalizare, dacă cineva alegea să spună lucrurilor pe nume. Dar Harry îl implorase să nu se răzgândească, așa că Gil venise. Prietenul său avea nevoie de el, după ce rudele lui îl duceau acasă și apoi aveau să se întoarcă la propriile familii.

- Ah, zise ducele de Netherby, privind-și trăsura prin monoclul pe care îl ridicase la ochi. O priveliște plăcută. Pe cât ai pariat, Harry, că trăsura mea nu va fi aici?

- Pe absolut nimic, dacă îți amintești, zise Harry. Ar costa mai mult decât valorează viața vizitiului tău sau pâinea lui dacă ar întârzia.

- Chiar așa, zise Excelența Sa cu un oftat. Haide să găsim un han prin apropiere și să ne bucurăm de un mic dejun englezesc bun. Îndrăznesc să spun că vom găsi și un os cu ceva carne pe acolo.

Osul era pentru câinele lui Gil, un animal mare, de o rasă nedefinită, care îl urmăse de la Waterloo în Anglia, în insula Sf. Elena, apoi în Franța și acum înapoi în Anglia. Câinele stătea gâfâind lângă el, fericit, credea Gil, să aibă din nou labelle pe pământ stabil. În doar câteva clipe, fu în trăsura ducelui de Netherby, alături de toți ceilalți, așezat jumătate peste picioarele lui Gil ca un covor mare de blană și jumătate peste cizmele lui Riverdale.

Trăsura îi purtă pe distanța scurtă către ceea ce Gil nu se îndoia că era cel mai bun han din Dover, unde trei dintre ei mâncară un mic dejun copios, iar Harry ciuguli fără entuziasm dintr-o bucată de pâine prăjită. Excelența Sa ceru apoi peniță, cerneală și hârtie și scrisse un bilet scurt pentru a-și anunța ducesa de întoarcerea lor în siguranță în Anglia și despre schimbarea destinației pe care o plănuiseră. Rudele lui avuseseră intenția să îl ducă pe Harry la Londra, unde îl așteptau alte rude, inclusiv mama lui, marchiza de Dorchester, și una dintre surorile lui. Dar Harry insistase să meargă la moșia Hinsford, în Hampshire, acolo unde crescuse. Dorea liniștea provinciei, cum îi mărturisise lui Gil. Mai precis, voia să evite tam-tamul din jurul său - iar dacă ar fi mers în Londra, ar fi avut parte de mare tam-tam.

După ce aranjă ca biletul să fie trimis, Excelența Sa li se alătură celorlalți trei în trăsură și porniră înspre nord, fără altă zăbavă. Cu siguranță, era o trăsură confortabilă, admise Gil. De asemenea, atrăgea privirile zgâite ale tuturor celor pe lângă care trecea.

Harry, care stătea pe locul din fața lui, alături de Riverdale, era mai palid decât de obicei, dacă așa ceva

era posibil, și slab, aproape vlăguit. Aspectul fizic plăcut, buna dispoziție și energia îl părăsiseră. Avea 26 de ani – era cu opt ani mai tânăr decât Gil. Preț de șase luni după Waterloo, doctorii militari se așteptaseră zilnic ca el să moară. După prima lună, fusese dus la Paris – nimeni dintre autoritățile militare nu părea să știe de ce nu fusese trimis în Anglia. Iar după cele șase luni fusese asaltat de o infecție și de febră, pentru ca, în cele din urmă, să fie obligat să suporte o operație dureroasă, care îi pusese viața în pericol. Cu cinci luni în urmă, i se scosese un glonț despre care chirurgii spusese că era aproape de inimă. Îl avertizaseră că ar fi fost posibil să moară dacă glonțul era scos. Însă, dacă nu ar fi făcut-o, cu siguranță ar fi murit. Supraviețuise calvarului durerilor insuportabile, dar infecțiile și febra oricum aproape că îl omorâseră.

Gil spera că supliciul călătoriei nu avea să îndeplinească ceea ce toate infecțiile și febra nu reușiseră să facă. Speră ca Harry să supraviețuiască acelei călătorii pe care chiar el o încurajase și o aranjase.

– Cred că ești bucuros să te afli din nou în Anglia, Harry, zise Riverdale. Deși este regretabil că ai parte de o primire tipic englezească.

Făcu semn cu mâna către fereastră. Nori grei atârnav peste un peisaj care era lovit de un vânt nordic și asaltat de o ploaie biciuitoare.

– Într-adevăr, este un sentiment plăcut, spuse Harry, admirând priveliștea. Dar mă gândeam și mă întrebam dacă este cu puțință să tabere asupra mea nu doar ploaia în următoarea săptămână. Crezi că există vreo șansă ca familia să vină în vizită din moment ce nu merg la Londra să îi vizitez?

– Cu siguranță, nu aș paria pe asta, răspunse Alexander. Cu toții au așteptat plini de nerăbdare sosirea ta în Londra. Mă îndoiesc că alegerea ta de a merge la Hinsford îi va descuraja. Nu este îngrozitor de departe de Londra, la urma urmei.

- La dracu'! mormăi Harry, închizând ochii și lăsându-și capul pe pernele tapițate.

- Bănuiesc, adăugă Riverdale, că ai ales să mergi direct la Hinsford pentru a evita într-o oarecare măsură agitația care te așteaptă în oraș.

- Da, într-o oarecare măsură, recunosc Harry, apoi râse în mod neașteptat, fără să își deschidă ochii. Ar fi trebuit să fiu mai prevăzător. Dacă aș fi avut destulă minte, te-aș fi prevenit, Gil. Este posibil să nu existe altă familie pe pământ care să se adune în jurul membrilor săi așa cum o face familia Westcott - iar asta îi include pe cei căsătoriți cu cei din familiile Archer, Cunningham, Handriche, Lamarr și... Am scăpat pe cineva? Odată ce intri în familia Westcott, vei fi întotdeauna un Westcott, așa se pare. Chiar dacă ești un bastard.

- Știi că este un cuvânt pe care nu îl folosim niciodată în familie, Harry, ripostă Riverdale. Gândește-te la surorile tale când îl folosești, dacă ești amabil, chiar dacă nu o faci pentru tine.

Gil, fără să arate asta, își dorea ca Harry să se fi gândit să îl avertizeze că era foarte probabil ca iubitoarea lui familie să îl viziteze în masă, deși Hinsford era la o oarecare distanță de Londra. Cei mai mulți erau probabil adunați în Londra, pentru sesiunea de primăvară a parlamentului și pentru vârtejul social al sezonului. Ar fi trebuit să ghicească, desigur, când acești doi bărbați își făcuseră pe neașteptate apariția în Paris, ca emișari ai familiei. Dar nu îi trecuse prin minte nici măcar atunci că restul familiei chiar avea să călătorească în provincie pentru a-l vedea pe Harry când acesta urma să ajungă acasă.

La urma urmei, nici o familie nu se adunase în jurul lui, fie din partea mamei sale - aceștia o alungaseră, fără să se înduplece vreodată, după ce îl zămislise -, fie a tatălui său. Tot ce făcuse vreodată tatăl său pentru el fusese să îi cumpere brevet pentru un regiment de infanterie după ce îi ajunsese la urechi vestea morții mamei lui Gil. La vremea respectivă, Gil era sergent într-un

regiment britanic din India. Mai târziu, cumpărase pentru fiul său și gradul de locotenent, dar Gil îi scrisese cu acea ocazie, dar nu ca să-i mulțumească – de ce să mulțumească unui tată care îi ignorase existența vreme de peste 20 de ani, doar pentru a apărea de nicăieri cu un cadou pe care fiul lui nici nu îl dorise și nici nu îl ceruse? Gil îi scrisese pentru a-l informa că nu era nevoie să îi mai ofere sprijinul și că avea să-l refuze. În momentul acela, Gil își dorise din toată inima să fi fost încă sergent. Fusesse mai fericit în acea postură.

El și Harry luptaseră împreună în Peninsula – și la Toulouse, și la Waterloo. Fuseseră prieteni încă de la început, poate pentru că aveau un lucru în comun pe lângă regimentul și experiența militară: erau amândoi bastarzi – da, întotdeauna era mai bine să spui lucrurilor pe nume – într-o armată de domni. În grupul ofițerilor din armată. Munca asiduă și priceperea, talentul și dedicația față de oameni și de misiune contau mult mai puțin în corturile și popotele ofițerilor decât titlul și averea. Gil și Harry nu fuseseră niciodată ostracizați pe față, era adevărat, dar întotdeauna simțiseră, în moduri mai mult sau mai puțin subtile, că erau intruși. Că locul lor nu era cu adevărat acolo. Că erau o rușine. Și nu doar uneori.

Privi pe fereastră ținutul mohorât, deși doar norii grei și ploaia îl făceau să pară așa. Era *Anglia* – simți un val de afecțiune față de pământul natal, chiar dacă nu avea foarte multe amintiri fericite de aici.

Deținea o mică proprietate, *Rose Cottage*¹, în Gloucestershire, cumpărată în timpul anilor petrecuți în India, când obținuse ceea ce i se păruse – încă i se părea – o avere fabuloasă. După ce o cumpărase, tot ce îi rămăsese investise în serviciile unui agent din Londra în care fusese convins să aibă încredere – din fericire, după cum se dovedise. Din clipa aceea, dacă ar fi ales să părăsească armata, ar fi putut trăi ca un domn. Însă

¹ În traducere din engleză, înseamnă Căsuța Trandafirilor (n.tr.)

nu făcuse asta atunci. Și nici după aceea. Armata era tot ce știa de când plecase de acasă la vârsta de 14 ani, sub grija neîmblânzită a unui sergent de recrutare. Și, în general, îi priise. Viața aceea i se potrivea.

Totuși se întorsese acasă după bătălia de la Toulouse din 1814, luându-și cu el soția însărcinată. O dusesse la Rose Cottage - de fapt, era mai mare decât o căsuță, în ciuda numelui ei. Și toată doar a lui. Ancora lui în lumea aceasta. Locul în care avea să își întindă rădăcinile. Locul în care avea să își crească familia. Căminul lui. Visul de fericire devenise și mai real când se născuse Katy - Katherine Mary Bennington. Ah, ziua aceea dureros de fericită după ore de chin pentru Caroline și neliniște pentru el! Copilul acela cu păr negru. Grămăjoara aceea caldă de umanitate zgomotoasă.

Fiica lui.

Era un interval scurt din viața lui, prea dureros pentru a se gândi la el. Prin urmare, rareori o făcea. Dar unele amintiri pătrundeau mai adânc decât gândurile conștiente. Erau întotdeauna *acolo*, ca o greutate de plumb, sau ca o rană deschisă care nu avea să îl ucidă, dar nici să se vindece.

Fericirea până la adânci bătrâneți începuse să se piardă când, după naștere, Caroline devenise mai neliniștită decât de obicei și irascibilă din cauza dimensiunii reduse a casei și a plictiselii satului la marginea căruia aceasta se înălța, precum și a naturii insipide a vieții lor sociale de acolo. Se îndepărtase și mai mult după ce, la puțin peste trei luni după nașterea lui Katy, Gil fusese rechemat de regimentul său - în urma evadării lui Napoleon Bonaparte din primul său exil, pe insula Elba, care se întorcea în Franța pentru a aduna o altă armată vastă în jurul său.

Caroline voise să meargă și ea, lăsându-și copilul cu mama ei. El nu fusese de acord. Să urmeze un regiment militar nu era o viață potrivită unei doamne, deși Caroline o făcuse preț de câteva luni înainte să se fi însurat cu ea, când mama ei o adusese în Peninsulă după ce își

terminase școala pentru doamne. Iar un copil mic avea nevoie de mamă, de un cămin, de sprijinul financiar al tatălui și de promisiunea întoarcerii lui de îndată ce avea să poată. Un copil avea, de fapt, nevoie de *ambii* părinți, dar viața nu putea fi întotdeauna perfectă. El încercase să o facă să fie cât se putea de sigură și de confortabilă în condițiile date.

Când se grăbise acasă după Waterloo, alarmat de scrisorile din ce în ce mai revoltate din partea nefericitei sale soții, aceasta dispăruse. Ca și fiica lor. Și doica. Și nimeni – nici servitorii, nici vreunul dintre vecini – nu știa unde plecaseră sau când aveau să se întoarcă. Nu o mai văzuse pe nici una de atunci, deși știa că Katy locuia în Essex, cu bunicii ei: generalul Sir Edward și Lady Pascoe, la care, fără știrea lui, fusese dusă înainte de Waterloo, la scurt timp după plecarea lui spre Belgia. Însă Lady Pascoe refuzase să îl lase să o vadă când, disperat să afle noutăți, mersese la ea acasă. Caroline, descoperise el mai târziu, plecase la o petrecere la invitația unor prieteni vechi, iar de acolo la altă petrecere și apoi la alta. Gil nu apucase nici să încerce să-și recupereze fiica, nici să pornească în căutarea soției rătăcitoare, când fu brusc detașat pe Sf. Elena. Fără îndoială, din cauza generalului Pascoe.

Katy încă se afla la bunicii ei. Iar Caroline era moartă. Vestea decesului ei ajunsese la el pe insula Sf. Elena.

Acum, la mai mult de un an de atunci, situația devenise și mai dificilă. Generalul Pascoe era din nou acasă, iar el și soția lui erau hotărâți să păstreze custodia lui Katy. Angajaseră un avocat care voia să se asigure că întreaga problemă avea să fie încheiată rapid și legal în favoarea lor. Aveau două scrisori mânioase, amenințătoare pe care el le trimisese din Sf. Elena, pe care le puteau folosi împotriva lui, pe lângă relatarea lui Lady Pascoe despre vizitele disperate și provocatoare în casa generalului, precum și minciunile pe care Caroline le spusese când o dusesse pe fiica lor la mama ei. Avea să pară un bărbat violent și nestăpânit și un tată inapt.

Primul instinct al lui Gil când părăsise Sf. Elena fuse-se de a se întoarce cât mai iute în Anglia, unde putea să urle la socrii lui până când aceștia îi lăsau fiica în grijă, iar el putea să o ia înapoi acasă, acolo unde îi era locul. Însă înțelepciunea și calmul triumfaseră când el își angajase propriul avocat, un bărbat recomandat de agentul său ca fiind cel mai bun din tagma lui din Londra. Iar Grimes - de la firma de avocatură Grimes, Hanson și Digby - insistase, în scrisoarea avocățească pe care i-o trimisese clientului său după ce fusese semnat contractul, ca locotenent-colonelul Bennington să lase custodia fiicei sale în întregime în seama lui și să nu facă absolut nimic de unul singur.

Să nu facă nimic fusese cel mai greu lucru pe care Gil îl acceptase vreodată în viața lui. Pentru că un avocat - chiar și acesta, *cel mai bun din Londra din tagma lui* - putea să nu fie de ajuns. Generalul avea o putere și o influență considerabile. La fel și Lady Pascoe. Era sora unui baron cu o poziție de vază în guvern. Amândoi se opuseseră vehement căsătoriei fiicei lor cu fiul nelegitim al unei fiice de fierar, chiar dacă el *era* un ofițer de rang înalt. Fără îndoială, ei nu și-ar fi dat consimțământul dacă sarcina lui Caroline nu ar fi fost deja vizibilă. Faptul acesta le atrăsese consimțământul tăcut, dar nu contribuise cu nimic ca ei să-l îndrăgească. Era, de asemenea, un lucru care îl rușinase profund. După ce devenise ofițer delegat, încercase din greu să se poarte ca un domn, chiar dacă nu putea să devină niciodată unul.

Atunci, oferta lui Gil de a-l însoți acasă pe Harry și învoiala de a rămâne cu el o vreme avuseseră loc, cel puțin într-o anumită măsură, din motive egoiste. Asta avea să îl ducă înapoi în Anglia, nu prea departe de Londra, acolo unde ar fi putut să se consulte cu mai multă ușurință cu agentul său și cu avocatul care nu dorea să fie deranjat sau presat. Faptul că era din nou în Anglia îi dădea sentimentul că avea un scop și, în plus, nu ar fi stat pur și simplu fără să facă nimic. Însă propunerea fusese, de asemenea, făcută din prietenie și îngrijorare,

deoarece prietenul său nu putea să stea ori să călătorească singur, în ciuda a ceea ce credea el. Cu toate acestea, nu voia să meargă în Londra, acolo unde mama lui locuia în timpul lunilor de primăvară.

Sosirea lui Netherby și a lui Riverdale în Paris păruse la momentul respectiv o neplăcere relativ minoră. Ambii îl trataseră pe Gil cu un respect tăcut, dar el presupusese că aceștia aveau să se întoarcă în Londra, la familiile și la datoriile lor parlamentare, de îndată ce aveau să îl ducă pe Harry acasă. Acum părea că presupusese greșit. Într-adevăr, era foarte probabil ca întreaga familie Westcott să se năpustească asupra lui în Hinsford la doar câteva zile după sosirea lor și să rămână cine știe câtă vreme. Câți erau, pentru numele lui Dumnezeu?

Era o perspectivă înfricoșătoare, care l-ar fi putut foarte bine obliga să își schimbe planurile. Într-adevăr, le-ar fi schimbat cu siguranță în Dover, dacă această conversație ar fi avut loc la micul dejun. Dar acum era blocat, cel puțin temporar. Nu avea propria trăsură, nici măcar un cal cu care să părăsească Hinsford.

- A adormit, spuse contele de Riverdale de pe locul opus, aproape murmurând. Este mult mai slăbit decât mă așteptam să fie după aproape doi ani.

- Își va reveni, zise Netherby la fel de încet. Dacă a fost prea încăpățânat să moară, nu o va face nici acum.

- Care este opinia dumatăle, locotenent-colonele? întrebă Riverdale.

- Sunt convins, zise Gil privindu-l pe prietenul său, care-și lăsase capul în jos, că, dacă Bonaparte ar fi să evadeze din nou astăzi și ar aduna altă armată pe care să o conducă împotriva aliaților, maiorul Harry Westcott s-ar oferi voluntar să conducă primul atac.

- Nu dumneata? întrebă ducele de Netherby. S-a șoptit, Bennington, că ai condus cândva un detașament de sacrificiu și că, drept urmare, ai fost promovat de la căpitan la maior.

Gil se încruntă. Nu se simțea niciodată în largul său să discute despre faptele sale din război. Erau mii de oameni, mulți dintre ei morți, exact la fel de viteji ca el.

- Aveam în spatele meu bărbați care nu mi-ar fi îngăduit să mă retrag nici dacă aș fi dorit asta, spuse el. Nu a fost reușita unui singur individ, ci a unui grup mare. Așa sunt cele mai multe acțiuni militare, chiar dacă un singur om este nominalizat după aceea pentru medalii și onoruri. Harry a fost unul dintre cei mai buni. Dacă exista vreodată vreun pericol pe care oamenii lui trebuiau să-l înfrunte, el se afla în fruntea lor, să îi conducă. Pare slăbit acum, dar are un spirit feroce. Poate că acum este adormit, dar nu este mort, vă asigur. Își va reveni pe deplin.

- Sau va muri încercând, replică ducele.

Gil îl privi în ochii ageri de sub pleoapele somnoroase și fu surprins de licărul de umor venit din partea unui bărbat care era un aristocrat aparent plictisit, de la părul său blond, stilat până la hainele croite modern și imaculate, de la mâinile bine îngrijite, împodobite de inele până în vârful cizmelor suple, bine lustruite. Gil bănuia că era și un pic periculos.

capitolul 2

Anna, ducesă de Netherby, primi biletul soțului ei, Avery, în aceeași zi în care fu trimis din Dover. Merse imediat cu Jessica, sora vitregă a lui Avery, să împărtășească vestea cu cei din familia lui Harry. Una dintre aceștia era Viola, mama lui Harry, a cărei căsătorie cu tatăl lui, răposatul conte de Riverdale, fusese declarată nulă când se descoperise, după moartea lui, că avea o primă soție secretă care încă era în viață când se căsătorise cu ea. Viola era acum căsătorită cu marchizul de Dorchester. Fiica ei mai mică, Abigail, sora lui Harry, locuia cu ei. Ca și Harry, Abigail era acum, în mod oficial, fiică nelegitimă. Anna putu să le informeze

pe ambele doamne că bărbații se întorseseră în Anglia, dar se aflau în drum spre Hinsford, nu spre Londra. Fu încântată să le poată asigura și de faptul că Harry făcea față cu bine încercării.

Dansând, Jessica o învărti pe Abigail, gândindu-se, în vreme ce făcea asta, că probabil era mult sub demnitatea vârstei ei de 23 de ani să reacționeze astfel la vestea că Harry venea acasă - și era un lucru bun că mama ei nu se afla acolo ca s-o vadă. Sau Avery cu monoclul lui, se gândi ea cu o ridicare din umeri teatrală și un râset. Anna și Jessica plecară o jumătate de oră mai târziu pentru a-i da de veste lui Wren, contesa de Riverdale, soția lui Alexander.

Între timp, mama Jessicăi - Louise, ducesă văduvă de Netherby, fostă Westcott, sora lui Humphrey, contele răposat - duse vestea mai întâi mamei sale, Eugenia, și surorii mai mari, Matilda, apoi surorii mai mici și soțului acesteia, Thomas.

Abigail îi scrisese surorii sale, Camille Cunningham, care locuia cu soțul și copiii ei în Bath, iar soția lui Alexander, Wren, îi scrisese soacrei sale, Althea, și cumnatei, Elizabeth. Ambele erau în provincie, la Roxingley Park, acolo unde Elizabeth, Lady Hodges, se recupera după nașterea recentă a celui de-al doilea copil, de data aceasta o fiică.

Înainte de lăsarea serii, toți cei din familie știau sau aveau să afle vestea bună că Harry se afla în sfârșit acasă, în Anglia.

Acum, doar douăzeci și patru de ore mai târziu, Abigail ședea în trăsură marchizei de Dorchester, alături de sora ei vitregă, Estelle. Mama ei - Viola - se căsătorise cu marchizul Marcel Lamarr în urmă cu aproape patru ani, iar copiii lui, gemenii Estelle și Bertrand, deveniseră rapid prietenii lui Abigail. Marcel - Abigail îi spunea soțului mamei sale pe numele de botez, la cererea acestuia - stătea în trăsură alături de soția lui și în fața lui Abigail. Bertrand mergea călare puțin mai în față. În trăsură conversația nu era însuflețită.

Ușurarea veselă din ziua anterioară făcuse loc, în mod inevitabil, neliniștii din acea zi. Fusesse Harry destul de puternic pentru călătorie, în ciuda a ceea ce Avery scrisese în biletul către Anna? De ce era încă atât de slăbit chiar și după tot acest timp? Faptul că veneau să îl vadă avea să îl ajute sau să-i încetinească recuperarea? Dar cum ar fi putut sta departe? Și cum s-ar fi putut aștepta cineva ca Avery și Alexander să îl lase singur, să fie îngrijit doar de servitori?

Abigail fu conștientă de faptul că, din când în când, Marcel strângea liniștitor mâna mamei ei. Estelle păru să simtă că sporovăiala nu ar fi fost bine-venită și privea în tăcere peisajul de pe geam. Abigail, recunoscătoare pentru tactul surorii sale vitrege, făcu la fel. Cel puțin Harry era acasă și la adăpost de obligația de a mai înfrunta vreodată pericolele războiului.

Trecuseră aproape doi ani de la bătălia de la Waterloo. Doi ani. Dar încă era în viață, chiar și după acea operație oribilă. Era îngrijorător faptul că alesese să se ducă la conacul Hinsford, nu în Londra, unde ar fi putut ajunge mai ușor la numeroși doctori. Dar Abigail putea înțelege de ce alesese el să meargă la Hinsford. Acolo era acasă. Acolo crescuseră. Fuseseră fericiți acolo – fără nori pe cer, fără furtuni la orizont. Fără nimic care să prevestească acea nenorocire – faptul că erau ilegitari din cauză că tatăl lor era deja însurat cu altcineva când se căsătorise cu mama lor.

Acolo încă se simțeau acasă, chiar și în anii aceștia de după nenorocire. Iar Harry alesese să meargă acolo. Probabil, se gândi Abigail, strâmbându-se ușor, pentru că dorea pace și liniște în vreme ce fiecare parte din el se vindeca – trup, minte și spirit. Sărmanul Harry! Probabil nu bănuia ce avea să se abată asupra lui. Sau poate că știa. Pentru că familia Westcott știa cel mai bine să se adune la nevoie. Dacă exista doar o șoaptă despre o problemă a unuia dintre ei ori perspectiva vreunei ocazii care merita sărbătorită, familia se aduna ca să se susțină și să facă planuri.

Dacă Harry uitase lucrul acesta – deși cum ar fi putut? –, atunci avea să aibă parte de un șoc puternic. Pentru că, desigur, familia se adunase seara trecută, plină de vigoare, la casa pe care Marcel o avea în Londra. Dar nu fusese de ajuns doar să se bucure de întoarcerea lui Harry și de iminenta revenire în Londra a lui Avery și a lui Alexander. Oh, fără îndoială că nu! Harry trebuia văzut în persoană, întâmpinat ca să i se acorde atenție, iar ceilalți să își facă griji și planuri pentru el.

Mătușile petrecuseră o jumătate de oră cu capetele apropiate, încercând să se gândească la o persoană potrivită pe care să o angajeze, de preferat bărbat, sau poate un bărbat și o femeie, dar, în orice caz, cineva pregătit să trăiască o perioadă nedefinită la Hinsford îngrijindu-l pe Harry până ce avea să își recapete sănătatea deplină și robustă. Desigur, nu folosiseră cuvântul *îngrijind*.

Dacă cineva dintre ei ar fi avut vreun pic de minte, se gândi Abigail, cu siguranță i-ar fi trecut cuiva prin minte că modul cel mai bun în care ar fi putut să îi ureze bun venit acasă lui Harry și să se asigure că acesta avea să își revină complet era să îi trimită scrisori și să stea departe de el, cel puțin până când era gata de vizitatori. Poate că mama lui, Abigail și Camille erau excepții – sau nici măcar ele. Poate că Harry dorea să fie complet singur.

– Nu mai este mult, zise Viola de pe locul opus zâmbind. Uneori, o călătorie pare fără de sfârșit, nu-i așa? Sper că doamna Sullivan a angajat ajutoare suplimentare, așa cum am instruit-o.

Doamna Sullivan era menajeră la Hinsford de când își putea aminti Abigail.

– Viola, sunt sigur că așa a făcut, zise Marcel, strângându-i din nou mâna. Îndrăznesc să spun că este la fel de nerăbdătoare ca tine să îl primească acasă pe Harry și să îl sufoce.

– *Să îl sufoce*, repetă ea încruntată. Sper că nici una dintre noi nu va face asta. Deși va fi dificil, bănuiesc. Cel puțin nu este chiar singur. Avery i-a spus Annei în scrisoarea lui că el și Alexander o să rămână la Hinsford

până când Harry se va reface cum trebuie. Și nu pot să mi-l imaginez pe nici unul dintre ei *sufocând* pe cineva cu dragostea.

Întreaga familie - cu excepția lui Elizabeth și a soțului ei, Colin, și a mamei lui Elizabeth, Althea - era pe drum înspre Hinsford sau se pregătea de plecare, iar mama trimisese o scrisoare urgentă pentru a o preveni pe doamna Sullivan.

Bietul Harry!

Dar lui Abigail îi era dor să îl vadă. Și tânjea... Ah, și ea tânjea să fie din nou acasă. La Hinsford. Ea și mama ei trăiseră acolo o vreme după căsătoria lui Camille și înainte ca mama să se fi căsătorit cu Marcel, iar ele două să se mute la Redcliffe. Abigail nu fusese nefericită în ultimii trei ani și jumătate petrecuți la Redcliffe. Dar... Ei bine, nu se simțise niciodată ca acasă, lucru de care era în întregime vinovată. Cu siguranță, nu se simțea bine-venită acolo.

Și apoi, pe neașteptate, *fu* acasă. Trăsura intră pe drumul care ducea la conacul Hinsford.

- Am ajuns, spuse mama ei, aplecându-se și privind nerăbdătoare pe fereastră, ca și cum se aștepta să îl vadă pe Harry venind pe drum ca să-i întâmpine.

- Ah, sper că această călătorie tocmai de la Paris nu a fost prea mult pentru el. Ar fi trebuit să merg acolo eu însămi, nu să-i ascult pe ceilalți. Ar fi trebuit să o aibă cu el pe mama lui în timpul unui asemenea chin.

- I-ar fi dispăcut teribil, zise cu fermitate Marcel. Ar fi fost umilitor pentru el să o aibă pe mama lui învârtindu-se pe lângă el la fiecare pas al călătoriei.

Ea îl privi cu exasperare.

- Uneori, Marcel, zise ea tăios, te urăsc. Mai ales când tu ai dreptate, iar eu greșesc.

El îi zâmbi larg.

Abigail, care călătorea cu spatele către cai, se întoarce să privească în spate, către casă. Fuseseră văzuți. Îi putea vedea pe Alexander și pe Avery afară, pe terasă, lângă un bărbat înalt, subțire și cu înfățișare fragilă

în capul scărilor, chiar în fața ușii de la intrare, cu mâna pe balustradă.

- Ah, Dumnezeu! zise mama ei. Harry!

Și apoi urmară toată agitația sosirii și coborârea din trăsură. Cu îmbrățișări și strângeri de mână, întrebări și lătratul unui câine din direcția grajdurilor, zgomotul făcut de cineva care spârgea lemne și cu Harry care rămăsese în capul scărilor, privind în jos către ei, fără să zâmbească sau să se încrunte. Abigail se întrebă prostete dacă l-ar fi recunoscut în cazul în care ar fi trecut pe lângă el pe o stradă aglomerată din Londra.

Fu prima care urcă treptele, îi atinse brațul - îi era teamă să îl îmbrățișeze - și îl privi cu stăruință.

- Harry, bine ai venit acasă!

- Abby, spuse el, un zâmbet plutindu-i pe buze înainte ca ea să îi facă loc mamei lor, care nu arată nici un pic din ezitarea lui Abigail de a-l strânge în brațe și care izbucni în lacrimi.

În mod neașteptat, Abigail descoperi că nu putea să stea să privească. Nici nu putea trece pe lângă fratele ei pentru a intra în casă, unde aveau să intre cu toții în câteva minute, tumultul și veselia sosirii având să continue. Avea nevoie de puțin aer înainte să leșine. Coborî din nou pe terasă, îi făcu semn lui Marcel să se îndepărteze, acesta privind-o cu o oarecare îngrijorare, și se întoarse în direcția grajdurilor.

Avea nevoie doar să se plimbe pentru un minut sau două pentru a-și limpezi mintea, își spuse în sine ea în timp ce se grăbea și își făcea curaj să îl privească din nou pe Harry fără să verse atâtea lacrimi, așa cum tocmai făcuse mama ei, sau - și mai rău - să leșine. Trăsura se retrăsese la adăpostul din partea îndepărtată a grajdurilor. Câinele pe care îl auzise mai devreme era și el acolo pe undeva, împotrivindu-se zgomotos sosirii lor sau poate urându-le bun venit. Loviturile de topor se auziră mai tare.

Apoi, pe neașteptate, îl văzu pe bărbatul - rânđaș sau grădinar - care spârgea lemne. Acesta se afla lângă

clădirea grajdului, luptându-se cu o grămadă mare de bușteni, pe care îi tăia în surcele pentru foc pe un butuc. Lângă el se afla o grămadă considerabilă de lemne stivuite cu grijă. Dar nu lemnul fu cel care îi atrase în mod șocant atenția și o făcu să se oprească brusc.

Ci bărbatul.

Era gol de la brâu în sus. Sub talie, pantalonii – sau mai degrabă o a doua piele decât un articol vestimentar – îmbrățișau niște șolduri înguste și picioare lungi, cu mușchi puternici. Cizmele de piele, vechi și roase, arătau ca și cum i-ar fi fost turnate pe pulpe. Mușchii i se încordau pe brațe, pe umeri și de-a lungul spatelui când ridica toporul. Părul negru i se ondula umed pe ceafă.

Abigail înghiți în sec și ar fi continuat să meargă mai departe, nevăzută, însă jenată, dacă o creatură ca un monstru flocos și uriaș, pe care nu îl identifică imediat ca fiind un câine, nu ar fi țâșnit pe neașteptate din spatele grajdurilor și nu ar fi venit direct spre ea, lătrând cu îndârjire. Ea nu țipă. Dar rămase înțepenită pe loc, în timp ce își ridică protector brațele ferindu-și fața și scânci sau se tângui – ori imploră milă, dacă stătea bine să se gândească. Nu își putea aminti cu exactitate ce sunete scosese, dacă scosese. Fără îndoială, ceva cumplit de umilitor. Dar, chiar în clipa în care se aștepta ca animalul să îi sară la gât, o voce profundă dădu o comandă:

– Beauty, șezi!

Beauty șezu atât de brusc, încât Abigail își coborî brațele, surprinsă. Acum putea să vadă că animalul era, într-adevăr, un câine, o creatură ca un bulgăre imens, cu o blană lăptoasă albă-cenușie care îi atârna peste ochi și peste bot, aproape ascunzându-le. Picioarele din față îi erau lungi, iar posteriorul larg și oarecum asimetric. Avea urechile în general ridicate, cu una lăsată la vârf, o limbă roz care atârna, gâfâind și o coadă ce lovea pământul. Abigail nu îndrăzni să se miște, ca nu cumva ordinul de a șede să fie uitat în dorința câinelui de a ataca.

- Nu îți va face rău, zise bărbatul, citindu-i gândurile sau poate observând rigiditatea trupului ei. Privește orice străin ca pe un potențial prieten nou.

Abigail își mută atenția de la câine la bărbat, fără să miște capul. Acesta își îndreptase spinarea și se întorsese cu fața către ea cât era de înalt - avea o construcție puternică, mușchii pieptului și ai abdomenului, pe care ea îl putea vedea aproape până la buric, fiind bine definiți. Ochii lui erau aproape la fel de negri ca părul, din care o șuviță îi atârna pe frunte. Trăsăturile îi erau ascuțite și aspre, iar expresia, amenințătoare. Atât chipul, cât și trupul îi erau pline de cicatrici. Într-adevăr, o cicatrice îi traversa unul din obraji, coborând peste bărbie și peste o parte a gâtului, înainte să continue de-a latul umărului. Avea o postură foarte dreaptă. Mâinile lui mari strângeau coada toporului, pe care îl ținea într-un anumit unghi față de corp. Lucea de transpirație.

Arăta ca un bărbat teribil de periculos. Primitiv. Magnific. Era tot numai masculinitate vie. Abigail simți cum se cutremură pe dinăuntru.

O privea cu îndrăzneală, ochii lui cutreierând peste trupul ei destul de direct, așa cum bănuia că și ai ei pluteau peste al lui. Și groaza făcu loc stânjenelii - chiar scâncise sau se smiorcăise și își aruncase brațele în sus pentru a-și proteja chipul? Iar el observase? Dar cum ar fi putut să nu observe? Râdea de ea în sinea lui? Sau, mai rău, simțea un dispreț batjocoritor față de groaza ei în fața unui câine aparent prietenos? Stânjeneala se transformă în indignare - față de faptul că era aproape gol și față de îndrăzneala lui.

- Ți-a fost dată permisiunea de a-ți scoate haina și cămașa? îl întrebă.

Auzi prea târziu asprimea din propriul glas.

El ridică o sprânceană.

- Ești complet în văzul oricui se îndepărtează fie și câțiva pași de casă, zise ea. Este indecent. Poate că nu ai fost informat că maiorul Westcott are vizitatori și așteaptă

și alte persoane. Inclusiv doamne. Îi voi spune și voi avea grijă să discute cu supraveghetorul tău.

Se gândi prea târziu că ar fi trebuit să vorbească despre asta cu Harry, fără să îl mustre direct pe acel bărbat. De obicei, nu își asuma sarcina de a certa servitorii. Dar se simțea tulburată și cu obrajii înfierbântați, iar el stătea în continuare acolo, privind-o.

- Beauty, zise el, la călcâi!

Câinele, fără să se fi mișcat din locul în care șezuse când i se comandase să o facă, încercă, fără succes, să își întindă gâtul destul cât să lingă mâna lui Abigail. Se ridică imediat, merse legănat cu pas greoi către bărbat, dând din coadă și cu urechile căzute, și rămase aproape de el, frecându-se de partea laterală a piciorului acestuia. Bărbatul luă o mână de pe coada toporului pentru a-i mângâia capul și pentru a-i scărpinga o ureche, în vreme ce câinele se uita la el cu o privire prostească, plină de o fericire adoratoare. În tot timpul acesta bărbatul nu își luă ochii de la Abigail.

„Bărbat impertinent“, se gândi ea, și abia se opri să nu spună asta cu glas tare. Probabil că era nou angajat. Nu fusese acolo când ea plecase cu mama ei. Poate că era un soldat lăsat la vatră după ce războiul luase sfârșit în urmă cu doi ani. Cicatricile lui ar fi susținut cu siguranță ipoteza aceasta. Și arăta sălbatic. Aproape că și-l putea imagina tăind și croindu-și drum printre liniile inamice cu toporul acela, plin de sete de sânge. Era un gând pe care nu dorea să îl continue.

- Beauty¹? zise ea, coborându-și privirea asupra câinelui.

- O ironie, spuse bărbatul.

Fu surprinsă că el chiar știa înțelesul cuvântului. Dar nu văzuse un câine mai urât și cu un nume mai puțin potrivit în viața ei.

Se întoarse fără nici o altă vorbă și își croi drum înapoi către casă. Cel puțin incidentul o făcuse să nu se mai gândească la șocul pe care îl simțise când îl văzuse

¹ În traducere din engleză, *beauty* înseamnă frumusețe. (n.tr.)

prima dată pe Harry. Pentru o clipă, când se aflase în trăsură, se întrebese cine era bătrânul acela fragil din capul scărilor.

Din direcția grajdurilor începu din nou să se audă zgomotul loviturilor de topor.

Lui Gil i se păruse întotdeauna că să spargi lemne era o formă de exercițiu fizic plăcută. Nu o considerase niciodată o corvoadă. De asemenea, era o cale de a scăpa de frustrări, de iritări și de mânie. Grămada de lemne tăiate și stiva de vreascuri creșteau odată ce se micșora mormanul de bușteni. Toporul părea ușor de mânuit și avea o lamă bună, fină - una pe care o pusese chiar el mai devreme, în ciuda protestelor îngrozite ale grăjdarului-șef al lui Harry. Bărbatul fusese și mai tulburat când își dăduse seama că locotenent-colonelul Bennington intenționa să spargă lemne într-o parte a clădirii grajdului.

Așadar, presimțirea lui Harry că familia lui avea să îl viziteze se dovedise corectă. Gil auzise și văzuse eleganta trăsură de călătorie care sosise în urmă cu vreo zece minute. Presupuse că femeia aceea era un membru al familiei. Bănuia că nu venise singură. Iar ea spusese că mai multe rude se aflau pe drum. Nu era o perspectivă confortabilă. Fusese destul de neplăcut să descopere cu o zi în urmă că moșia Hinsford era un loc mai mare decât se așteptase. Fusese și mai rău să își dea seama, în acea dimineață, că Netherby și Riverdale nu se grăbeau deloc să se întoarcă la propriile familii din Londra. Și acum asta.

„Femeia aceea.“

Fusese toată numai frumusețe feminină delicată și groază străvezie în fața unui câine dizgrațios de molău ca Beauty. Nici o creatură din lumea canină nu fusese vreodată mai departe de ferocitate decât cea care se întindea acum lângă el la o distanță sigură de lama lucitoare, trăgând un pui de somn pentru că, deocamdată,

nu era rost de joacă și nu exista șansa de a-i fi ciufulită blana sau de a i se scărpinga urechea.

Ea - femeia aceea - fusese groaza personificată preț de câteva momente, țipând, scâncind și cerând îndurare. Iar apoi se uitase la el ca și cum nu mai văzuse niciodată un bărbat pe jumătate dezbrăcat - probabil chiar nu văzuse - și devenise o aristocrată arogantă și rigidă. Îl luase drept servitor. Întrebuse dacă i se dăduse permisiunea de a-și scoate cămașa și îl prevenise că avea să îi spună lui Harry. Dar, dacă ea crezuse că el era servitor, atunci de ce îl privise bine înainte să îl informeze că era indecent să apară astfel în fața ei?

Probabil că ar fi leșinat și ar fi murit dacă el ar fi făcut chiar și un singur pas înspre ea.

Care membru al familiei lui Harry era? Nu știa mult despre ei, cu excepția faptului că Harry fusese o scurtă perioadă conte de Riverdale, capul familiei Westcott, și că toți rămăseseră alături de el, de mama și de surorile lui după ce se descoperise că bătrânul conte era bigam. Povestea îl făcuse pe Gil să se simtă foarte fericit că el nu avusese niciodată nici un fel de familie.

Oare frumusețea trufașă și nepământească era una dintre surori? Gil nu simți decât iritare și dispreț față de ea, oricine ar fi fost. Deși poate că era un pic nedrept. De fapt, nu așa. Ea nu avusese de unde să știe ce câine molâu era Beauty, la urma urmelor, iar mărimea acestuia putea fi intimidantă pentru străini. Și poate că ea chiar nu mai văzuse un bărbat fără cămașă. Multe doamne, așa cum știa din experiență, erau crescute aproape în izolare, departe de realitățile lumii. Nu putea să înțeleagă cu nici un chip motivul care stătea la baza acestui lucru, dar așa era.

Poate că ar fi trebuit să fi corectat presupunerea femeii că era servitor. Cel puțin ar fi trebuit să lase toporul jos și să-și tragă cămașa pe el, pentru a arăta cât de cât decent. Fusese perversitate curată că nu făcuse nici unul dintre lucrurile acestea?

Îi displăceau femeile.

Dar asta nu îi scuza bătăria.

De asemenea, îl făcea să pară morocănos.

Ce i-ar fi plăcut să facă în clipa aceea, se gândi Gil, coborând toporul și sprijinindu-se de coada lui, era să împrumute unul dintre caii de la grajduri și să plece călare undeva, fără să se mai întoarcă vreodată. Dar nu putea face asta, nu? Unde se putea duce? Oricum, tocmai îi trimisese o scrisoare avocatului său, pentru a-l informa unde putea fi găsit în următoarea perioadă. Și apoi Harry avea nevoie de el aici. Probabil că familia lui nu avea să stea mult timp, iar el fusese foarte ferm când hotărâse să nu meargă în Londra, la mama lui, unde s-ar fi trezit în scurt timp sufocat de dragoste – erau cuvintele lui Harry – și sub supravegherea chiar și mai multor doctori.

Gil arunca vina pentru starea deplorabilă a prietenului său pe doctorii și chirurgii din Paris. Ideea lor de a trata un om care zăcuse aproape în comă timp de șase luni, îngrozitor de rănit și care avusese nevoie de operație la scurt timp după asta era să îi dea să mănânce mâncare moale, fără gust și să îl țină la pat sau ținut într-un fotoliu adânc, într-o încăpere lipsită de aer, cu draperiile trase. Ideea lor de a lupta cu febra era să îl stoarcă de sânge. Iar planul de a-i reface puterea era să îi limiteze exercițiile fizice la plimbări zilnice până în salon, pentru a-și mânca jeleurile, piureurile apoase din cartofi și supele atât de subțiri încât la fel de bine ar fi putut fi apă de spălat vasele. Teoria lor părea să fie că orice efort din partea lui ar fi risipit energia de care avea nevoie până când era destul de înzdrăvenit pentru a-și reîncepe viața normală. Cei mai mulți dintre ei vorbeau despre ziua aceea într-un fel în care ar fi vorbit despre un lucru de preț aflat la capătul curcubeului. Cu alte cuvinte, era un lucru imposibil.

Doctorii erau niște idioți – toți. Gil își reluă sarcina pe care și-o asumase și sparse unul dintre buștenii duri și groși ca și cum ar fi fost unt. Întoarse o parte din

el cu lama, pentru a o face bucăți mai mici. Îl salvase pe Harry de toate acele lucruri când fusese de acord să își aducă prietenul acasă. Aici, la Hinsford, nu la Londra. Acum, după ce făcuse asta, Gil trebuia să stea și să supravegheze refacerea prietenului său până când Harry nu mai avea nevoie de el. Putea să aștepte sfârșitul vizitei familiei. După câteva zile sau o săptămână cel mult, aceștia aveau să se plictisească, cu siguranță, să gângurească și să cotcodăcească pe lângă invalidul lor și aveau să se întoarcă la balurile și seratelor lor din Londra înainte ca sezonul să se încheie.

Iar *acea femeie* avea să plece cu ei. Pentru el nu avea să fie destul de curând.

El își termină iute treaba pe care o avea cu bucata de buștean, așa că ridică alta pe care să o așeze pe butuc.

Câteva minute mai târziu, se îndreptă pentru a-și întinde spinarea și pentru a-și roti umerii. Se întrebă dacă Harry avea să insiste să îl prezinte nou-sosiților și să cineze cu ei. Bineînțeles că avea să facă asta. Gil era, la urma urmei, *locotenent-colonel* Bennington - un titlu de domn, chiar dacă el nu era un domn.

Sosise vremea, hotărî el, să meargă înăuntru, preferabil pe o ușă lăturalnică, și să se spele. Curăță toporul și îl agăță în locul lui obișnuit din încăperea cu unelte, înainte de a-și lua cămașa și haina, în vreme ce căteaua dădea din coadă și părea plină de speranță.

Beauty avea felul ei de a fi.

Înainte ca Gil să facă un pas în direcția casei, auzi pe drum sunetul altei trăsurii care se apropia. Blestemă cu glas tare, își trase pe el cămașa și haina într-o manieră care ar fi scos din sărite orice valet care se respecta și își luă câinele la plimbare.

capitolul 3

Abigail stătea în salon cu sora ei vitregă, Estelle, de o parte, și verișoara ei, Jessica, de cealaltă. Abigail și Jessica

crescuseră împreună, fiind cele mai apropiate prietene. Deși se crezuse că Abigail avea să își facă prima ieșirea în societate, fiind cu un an mai în vârstă decât verișoara ei, ele visaseră să o facă împreună și să ia cu asalt lumea bună. Visaseră să aibă extraordinare căsătorii din dragoste și să își crească toți copiii împreună, trăind fericite până la adânci bătrâneți, îndrăgostite pentru veșnicie de soții lor și fiind pentru totdeauna mai apropiate decât surorile. Acele visuri copilărești se sfârșiseră prematur, desigur, când devenise evident că Abigail nu putea să se aștepte la un sezon în care să își facă ieșirea în societate. Niciodată. Pentru că lumea bună nu accepta în rândurile ei urmași bastarzi, nici măcar ai membrilor de cel mai înalt rang.

Jessica, deși fermecătoare și strălucitor de eligibilă, fiind fiică și soră a ducilor de Netherby, era încă necăsătorită la vârsta de 23 de ani. Mergea ascultătoare în Londra în fiecare primăvară, alături de mama ei - Louise, mătușa lui Abigail -, dar pretindea că nu îi făceau plăcere cu adevărat toate evenimentele sociale strălucitoare ale sezonului. Avea un alai numeros de admiratori fideli chiar și la mult timp după ce majoritatea tinerelor ar fi fost considerate în mod cert fete bătrâne. Dar ea îi trata pe toți cu indiferență.

Uneori, Abigail avea impresia că Jessica se simțea vinovată pentru faptul că ușile lumii bune îi erau larg deschise, în vreme ce pentru verișoara sa erau închise. Iar lucrul acesta o făcea pe Abigail, la rândul ei, să se simtă vinovată, pentru că dorea să nu-i poarte nimeni povara pe umeri. Orice suferință care luase naștere din schimbarea neașteptată a statutului ei, în urmă cu șase ani, era doar a ei - trebuia să îndure și să îi facă față doar ea, în propriul ei fel și când dorea ea. Nu căutase niciodată mila sau încurajarea altora, nici măcar pe a mamei ori a surorii sau a fratelui. Cultivase o atitudine plină de demnitate, în speranța deșartă de a fi lăsată să își găsească singură calea de urmat.

Primăvara aceea fusese deosebit de dificilă, pentru că mama ei și Marcel o convinseseră, în sfârșit, pe fiica lui, Estelle, la vârsta de 21 de ani, să își facă ieșirea în societate în Londra, în timpul sezonului. Faptul că Bertrand, fratele geamăn al lui Estelle, tocmai se mutase acolo după ce își încheiase studiile la Oxford îi influențase, fără îndoială, decizia. Abigail nu se împotriviuse absolut deloc când fusese nevoită să-i însoțească. Ar fi fost o răutate să insiste să rămână singură la Redcliffe.

Familia Westcott o întâmpinase, desigur, cu speranțe reînnoite și tot felul de uneltiri și planuri ca să-i câștige intrarea la câteva petreceri respectabile, la serate și chiar la baluri. Aproape nici unuia dintre ei nu îi lipsea un titlu. Cu toții aveau o influență considerabilă. La fel Marcel, marchiz de Dorchester, care era neclintit în dorința de a-și folosi influența în beneficiul fiicei sale vitrege.

Fusese înduioșător, groaznic și epuizant. Pentru că Abigail nu avea nici dorința, nici intenția de a se strecura pe ușa din dos acolo unde nu era bine-venită pe cea principală. Nu dorea să fie acceptată, dar defăimată în fața lumii bune. Nu voia un soț respectabil, care să fie pregătit să treacă cu vederea întinarea în schimbul unei zestre substanțiale și al unei legături cu influența familiei Westcott.

Ar fi fost minunat – se gândi acum Abigail, în vreme ce privea de jur împrejurul salonului în care cei care sosiseră deja se adunau înainte de cină – să poată evada. Să nu fie nevoită să se întoarcă în Londra pentru a se opune din nou eforturilor întregii sale familii de a o obliga să se distreze. Păru, de asemenea, un gând neloyal. Pentru că era foarte iubită, iar dragostea nu trebuia disprețuită. Nu o disprețuia. Dar își dorea ca ei să înțeleagă. Ori să înțeleagă *cineva*.

În vreme ce Jessica și Estelle sporovăiau și râdeau pe seama unui scandal neînsemnat care se iscase în timpul unui bal la care amândouă participaseră săptămâna trecută, Abigail se gândi din nou la planul de evadare care îi venise în minte cu o zi în urmă. Acum părea

chiar mai realist, pentru că Harry cu siguranță nu era destul de întremat pentru a locui singur aici, chiar și cu o casă plină de servitori care să îi stea la dispoziție. Când toată lumea avea să se întoarcă în Londra, așa cum trebuia să o facă, inclusiv mama ei, care era nevoită să fie acolo de dragul lui Estelle, Harry avea nevoie de companie și de îngrijire. Nu neapărat îngrijire profesională, așa cum susținuseră mătușile ei seara trecută. Pentru că rănille îi erau toate vindecate, iar el nu suferea de nici o boală concretă. Avea nevoie doar de spațiu, de timp, de pace și... de companie.

El stătea acum lângă foc, cu un pled tras peste genunchi, deși nu îl pusese acolo el însuși. Mama o făcuse. Abigail se așteptase ca el să îl dea nerăbdător la o parte. Nu făcuse asta, deși păruse un pic iritat și se strâmbase când prinsese privirea lui Abigail din partea cealaltă a încăperii. Era o expresie pe care o recunoștea din vechiul Harry. „Mama se agită din nou degeaba, dar nu pot să îi rănesc sentimentele plângându-mă“, părea să îi spună.

Nu, nu avea nevoie de doctori și de infirmiere. Nici nu avea nevoie să fie cocoloșit. Avea nevoie de cineva care să stea aici cu el, fără să fie indiscret. Avea nevoie de cineva care să-l încurajeze să meargă și să vorbească, să ia un pic de aer și să facă exerciții fizice chiar dacă era vorba doar de o plimbare cu cabrioleta prin parc, dar trebuia să fie cineva care uneori să îl lase singur. Avea nevoie de o persoană alături de care să povestească amintiri și să râdă și chiar de cineva care să râdă de *el* când era nevoie. Avea nevoie de o persoană care să îi ofere ocazia să își vindece sufletul.

Dumnezeule, și ea avea nevoie de toate acele lucruri!

Ea avea nevoie să fie cu cineva care să nu o privească tot timpul cu îngrijorare și plină de dragoste. Cineva care să nu încerce în mod constant să-i planifice o viață mai bună, fără să știe ce ar fi considerat ea ca fiind *mai bună*. Cineva care să nu fie rănit pentru că ea nu părea să răspundă eforturilor sale bine intenționate. Cineva care să râdă de *ea* din când în când. Cineva cu care

să discute și să depene amintiri și să nu se agite din cauza ei. Cineva care să îi respecte tăcerile și seriozitatea. Cineva care să o facă să râdă.

Cineva care să înțeleagă.

Dar acum nu era vorba în primul rând despre ea. Într-adevăr, era în pericol să cadă în capcana compătimirii de sine. Era vorba despre Harry, pe care chiar și acum abia putea să îl privească. Era ceva aproape... *cenușiu* la el, ca și cum moartea, înșelată de aproape doi ani de la Waterloo, zăbovea încă plină de speranță pe lângă el. Dar el *nu* era bolnav, ci nu era bine. Era o diferență.

Voia să rămână cu el când toți ceilalți aveau să se întorcă în Londra. Asta era ce îi venise în minte cu o zi în urmă. Să îl convingă că ea dorea cu adevărat să rămână, că nu exista nici urmă de sacrificiu în decizia ei. Aici era acasă, la urma urmei, locul în care tânjea să se afle încă de la căsătoria mamei sale, oricât de amabil fusese Marcel cu ea și oricât de plini de afecțiune se arătaseră Estelle și Bertrand încă de la început. Hinsford însemna confort și siguranță.

Era locul în care avea nevoie să se afle, cel puțin în clipa de față. Iar întoarcerea lui Harry aici făcuse ca acest lucru să fie posibil.

- Cina este servită, domnule, anunță majordomul din pragul ușii.

- Ah, bun, rosti Bertrand, ridicându-se imediat în picioare și frecându-și mâinile una de alta. Sunt lihnit.

Apoi zâmbi jalnic către Anna și Alexander, cu care conversase, și făcu o grimasă uitându-se în partea cealaltă, către tatăl său.

- Vă cer iertare. Nu a fost cel mai manierat răspuns, nu-i așa?

- Îmi place entuziasmul tinereții, zise râzând mătușa Louise, mama Jessicăi. Poți să mă conduci în salon, tinere, și să îmi spui ce plănuiești să faci cu viața ta acum, când ți-ai încheiat studiile.

- Ai dori să îți fie adusă aici o tavă, Harry? sugeră mama. Voi cere una și pentru mine, dacă dorești.

- Ba nu aş dori, spuse Harry cu o licărire a vechiului său spirit. Voi mânca în salon, cu toţi ceilalţi. Dar unde este Gil?

„Gil?“ Abigail căscă pierdută ochii la el în timp ce se ridică în picioare odată cu verişoara şi sora ei vitregă.

- O pereche de servitori voinici cărau găleţi pline cu apă aburindă în camera lui acum o oră, zise Alexander, oferindu-i braţul lui Wren, contesa lui.

- Cine este Gil? întrebă Estelle.

Harry nu răspunse direct.

- Ei, iată-te, zise el, adresându-i-se unui bărbat care zăbovea dincolo de uşa pe care majordomul o lăsase deschisă. La şanc pentru cină. Intră şi prezintă-te!

Era un bărbat masiv, înalt, cu spatele drept, umerii laşi, părul negru şi îmbrăcat îngrijit, deşi fără ostentaţie, în haine de seară negru cu alb. Pentru câteva momente, rămase în umbră, apoi păşi în încăpere. A avea un chip slab, ameninţător, ochi negri şi o cicatrice care îi traversa obrazul şi bărbia.

Se părea că nu era servitor.

- Vechiul meu camarad şi prieten, locotenent-colonelul Gil Bennington, zise Harry drept prezentare. Gil, ei sunt mama mea, marchiza de Dorchester, şi soţul ei. Mătuşa mea, ducesa văduvă de Netherby. Sora mea vitregă, Anna, ducesă de Netherby. Deja îl cunoşti pe Avery. Wren, contesă de Riverdale. Îl cunoşti deja pe Alexander. Verişoara mea, Lady Jessica Archer, fiica mătuşii Louise. Fratele meu vitreg şi sora mea vitregă, Bertrand şi Estelle Lamarr. Şi sora mea, Abigail.

Ochii locotenent-colonelului Bennington se opriseră asupra fiecăruia în parte în timp ce răspundea prezentării cu o uşoară aplecare a capului. În cele din urmă, se opriră asupra lui Abigail, nepărând surprins. Îi oferii aceeaşi aplecare a capului. Nimic altceva. Nici o sprâncEANĂ ridicată. Nici un surâs batjocoritor. Nici o privire încruntată sau ostilă.

Abigail ar fi intrat în pământ de ruşine şi ar fi rămas acolo dacă ar fi putut. El era *locotenent-colonel*. Mai mare

în grad decât Harry. Un vechi camarad și prieten. Și... ce îi spusese ea?

„Ți s-a dat permisiunea de a-ți scoate haina și cămașa?”

Ah, ar fi putut să moară de rușine!

- O să-ți dăm un test scris mai târziu în seara aceasta, după cină, zise Anna zâmbind în timp ce se îndreptă către el și îl luă de braț. Până atunci, vom putea să îți povestim și despre copiii din odaia copilului - ai mei și ai lui Wren - și despre acei membri ai familiei care vor veni mâine sau în ziua următoare.

El privi cu asprime în jos la Anna, în vreme ce toți ceilalți râdeau și se îndreptau către ușă.

- Contează ortografia? întrebă el.

- Arată delicios de feroce, murmură Jessica de îndată ce el părăsi încăperea.

- Așa este, fu de acord Estelle, râzând ușor.

Nu, își spusese Abigail în sinea ei, nu avea să intre în pământ chiar dacă ar fi fost să se deschidă o gaură la picioarele ei chiar în momentul acela. Nici să moară de rușine. Nu era *treaba* lui să spargă lemne lângă grajduri dacă era un oaspete al lui Harry. Nici mai mult, nici mai puțin decât un *locotenent-colonel*. Mai mult, nu avusese de ce să se dezbrace până la brâu, ca oricine care s-ar fi abătut chiar și la o distanță mică de casă să îl vadă. Și trebuie să fi știut foarte bine despre oaspeții lui Harry și că unii dintre ei sosiseră deja. O cercetase dinadins din cap până în picioare, așa cum nici un domn adevărat nu ar trebui să o facă. Orice alt domn s-ar fi repezit imediat după cămașă, și-ar fi cerut scuze din adâncul inimii și ar fi explicat cine era. Ar fi intenționat să o scutească de o situație stânjenitoare.

Fusese cu adevărat deliberată purtarea lui insolentă. Avusese de gând să o pună într-o situație jenantă și să o umilească atunci când ea avea să își dea seama de propria eroare.

Ei bine, nu avea să se simtă stânjenită. Nici umilită.

- Nu există nimic cât de cât atractiv la el, zise ea, deși avu grijă să nu ridice vocea. Arată ca un barbar. Și este urât.

Era meschină. Și mincinoasă.

Jessica izbucni în râs.

- Dar delicios de barbar, trebuie să recunoști, Abby!

- Și delicios de urât, adăugă Estelle.

- Îmi este foame, le informează Abigail în vreme ce ele râdeau cu încântare de propriul umor.

Fusese, desigur, ridicol de nesincer mai devreme, recunoscându-și în sinea lui Gil în seara aceea. Nu era niciodată înțelept să faci o afirmație radicală despre jumătate din populația lumii - poate chiar mai mult de jumătate, din moment ce partea masculină a acesteia era mai degrabă hotărâtă să se sinucidă în timpul unor războaie fără sfârșit.

Nu îi displăceau femeile.

Niciodată nu îi displăcuseră. În general, îi plăceau cele din tabăra armatei, mulțimea de femei - soții, văduve, bucătărese, spălătorese, târfe și altele - care însoțeau soldații oriunde mergeau, multe dintre ele fiind gălăgioase, vulgare, cu obiceiuri mizerabile, vesele, care înjurau și erau generoase cu favorurile lor, curajoase, desfrânate, nepretențioase și dure. *Doamnele* erau cele care îi displăceau - soțiile și fiicele ofițerilor care insistaseră să își aducă familiile în război. Acestea erau aproape întotdeauna arogante și pretențioase. Adesea, erau neajutorate și nevrigoase și se așteptau ca orice bărbat să se grăbească să le acorde ajutor, făcând plecaciuni, străduindu-se și, în general, înjosindu-se în timp ce făcea asta. Aproape toate femeile îi detestau pe camarazii soților și taților lor care aveau un grad inferior sau - și mai rău - nu erau domni adevărați.

Le disprețuise pe toate din inimă, la rândul lui.

Cu excepția uneia...

Cu excepția lui Caroline, Dumnezeu să îl ajute!

Însă chiar și cu doamnele era nedrept să generalizezi. Fuseseră câteva printre ele pe care le respectase, ba chiar le plăcuse.

Le plăcea pe cele mai multe dintre doamnele de aici, de la Hinsford, cu părere de rău, era adevărat, din moment ce însăși prezența lor era îngrozitoare pentru el și îl făcea să se îngrijoreze pentru Harry. O mulțime de vizitatori era exact ce nu îi trebuia lui Harry. Acesta era motivul pentru care hotărâse să vină în provincie în loc să meargă în Londra. Dar cel puțin acești oameni erau prietenoși.

La cină stătu între ducesa de Netherby și Lady Jessica Archer, și amândouă purtară cu el o conversație inteligentă. Ducesa era sora vitregă a lui Harry. Îi povesti lui Gil cum crescuse la un orfelinat din Bath, fără să știe adevărata ei identitate. Avea 25 de ani și preda la școala orfelinatului când fusese chemată în Londra pentru a afla că era, de fapt, fiica legitimă a de curând decedatului conte de Riverdale.

- O poveste ca a Cenușăresei, zise Gil.

- În multe feluri da, aprobă ea. Dar Cenușăreasa nu era mulțumită de viața ei înainte să îl întâlnească pe Făt-Frumos. Trăia cu o mamă vitregă rea și cu surori vitrege rele și i se dădeau sarcini istovitoare, care nu îi plăceau. Eu am fost bine îngrijită la orfelinat și am avut prieteni buni acolo, inclusiv pe cel care mai târziu s-a căsătorit cu sora mea vitregă, Camille. Mi-a făcut plăcere să predau. Chiar îmi plăceau cămăruța mea spartană și cele câteva lucruri care erau foarte prețioase pentru mine. Nu am fost întru totul încântată să aflu adevărul despre mine.

- Atunci te-ai întoarce dacă ai putea? întrebă el.

- Oh, nicidecum. Doar m-am căsătorit cu Făt-Frumos, la urma urmei.

Râsese și ochii îi străluciseră, iar Gil o plăcu.

- Ai stat ceva vreme în garnizoană pe Sf. Elena, locotenent-colonele? îl întrebă Lady Jessica Archer. Cum este Napoleon Bonaparte? Avem tendința să ne gândim

la el ca la un personaj negativ diabolic, cu inima neagră, dar presupun că adevărul este mult mai nuanțat. Mă aștept să fie un bărbat fascinant, chiar dacă periculos.

Cumnata ducesei era o frumusețe cu părul negru și ochii strălucitori, iar Gil se întrebă de ce nu era încă măritată. Nu era căsătoria țelul tuturor tinerelor de îndată ce părăseau școala la vârsta de 17 ani? Trebuia să fi trecut câțiva ani peste vârsta aceea.

- L-am văzut de câteva ori, desigur, îi spuse el. Dar nu l-am cunoscut, nu am vorbit niciodată cu el. De fapt, mi-a fost milă de el. Dacă ar fi fost obligat să stea în fața unui pluton de execuție, aș fi fost de acord. Dacă ar fi fost închis pe viață într-o fortăreață, aș fi crezut că era o soartă dreaptă. S-a întâmplat să fie exilat pe insula aceea și instalat în ceea ce mulți oameni păreau să creadă că era un lux pe care nu îl merita. Dar în realitate este o casă într-o stare proastă. Este umedă și insalubră și nu s-a făcut nimic pentru a o face locuibilă. Mi se pare că nu este tratat drept, ci cu un dispreț deliberat.

- Și disprețul pentru un astfel de bărbat nu este drept? întrebă ea.

Păru a fi o întrebare sinceră, nu un comentariu răutăcios. Cuțitul și furculița ei rămăseseră suspendate deasupra farfuriei, în timp ce întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui.

- Nu, răspuse el. În opinia mea, disprețul spune mai multe despre persoana care îl arată decât despre cea care îl primește. Înjosește ceea ce ar trebui să fie o pedeapsă corectă.

Se gândi că probabil acesta nu era deloc genul de lucruri despre care ar fi trebuit să discute cu o tânără din lumea bună - sora unui duce. Și îi trecu prin minte că era posibil ca el să fi fost tratat cu amabilitate și căldură doar pentru că se presupunea că, fiind ofițer, trebuia să fie, de asemenea, un domn. Dar el nu putea să se ridice și să se prezinte singur ca fiind fiul bastard al fiicei unui fierar și al unui bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată

sau de care nici măcar nu auzise înainte de a deveni adult și sergent în India.

După ce se retraseră în salon, marchiza de Dorchester, mama lui Harry, se așezase pe brațul fotoliului fiului ei și își pusese o mână pe umărul acestuia când el dăduse să se ridice pentru a-i oferi locul.

- Locotenent-colonele Bennington, zise ea, făcându-i semn cu degetul să se apropie. Înțeleg de la Harry că ai petrecut o perioadă considerabilă alături de el în Paris după întoarcerea de pe Sf. Elena. A fost extrem de amabil din partea dumitale. Mi-a spus că făcuseși deja aranjamente pentru călătoria lui înapoi acasă înainte de sosirea lui Avery și a lui Alexander.

- Dorea să vină, doamnă, îi explică el, în ciuda sfatului doctorilor.

- Atunci a fost un sfat prost? îl întreabă ea, coborându-și privirea asupra fiului ei cu o îngrijorare evidentă și frecându-i liniștitor umărul cu mâna.

- Așa am considerat, rosti el. Cu cele mai bune intenții din lume, îl îndreptau în direcția mormântului. Ar fi putut să ajungă acolo înainte ca eu să mă întorc în Franța dacă nu ar fi fost prea încăpățânat să moară.

- Ah!

Păru un pic șocată.

- Cineva știe că este un invalid, interveni Harry, atunci când oamenii vorbesc despre el ca și cum nu ar fi prezent pentru a vorbi în numele său. Nu cred că situația mea era așa de groaznică cum o prezintă Gil, mamă, dar îi voi fi îndatorat pe vecie pentru că mi-a ținut partea și a făcut aranjamentele și pentru că a venit acasă cu mine, chiar și după ce au sosit Avery și Alexander, iar el ar fi putut cu ușurință să renunțe la promisiunea făcută.

- Și eu îți voi fi recunoscătoare pe vecie, locotenent-colonele, spuse marchiza, zâmbindu-i. Îți mulțumesc.

El își coborî capul bățos, stânjenit de recunoștința ei. Motivul lui de a veni aici fusese, într-o oarecare măsură, unul egoist.

- Cu toții îți vom fi, adăugă contesa de Riverdale.

Venise să stea lângă Gil. Era femeie înaltă și frumoasă dacă nu ai fi luat în seamă semnele vineții și din nefericire mari de pe unul dintre obraji. La început, el crezuse că erau arsuri, dar trăsăturile femeii nu erau deformate. Atunci trebuie să fi fost un semn din naștere care, fără îndoială, îi provocase suferințe nesfârșite de-a lungul anilor. Și totuși, nu părea jenată de înfățișarea ei. Partea afectată a chipului era mai aproape de el decât cea fără cusur.

- Harry, trebuia să venim cu toții aici, știi, doar ca să vedem cu ochii noștri că ești, în sfârșit, acasă, în siguranță și pe cale să te faci bine. Fără îndoială, bunica ta și mătușa Matilda vor ajunge și ele aici mâine, la fel ca mătușa Mildred și unchiul Thomas. Dar nu trebuie să îți fie teamă că vreunul dintre noi va sta mult. Ai venit acasă pentru pace și liniște, nu-i așa?

- Păi... începu Harry.

- Nici un domn nu ar putea răspunde acestei întrebări fără să comită sperjur, Wren, zise soțul ei, contele, iar femeia izbucni în râs.

- Și nu m-ar surprinde, spuse mama lui Harry, dacă ar veni Camille de la Bath mâine sau poimâine. Abby i-a scris. Nu l-a văzut pe Harry de la Crăciunul în care eu și Marcel ne-am căsătorit. Cu mai mult de trei ani în urmă.

- Îmi pare rău, Gil, spuse Harry râzând.

În ultimele luni, nu prea chicotise, nu râsesse și nici măcar nu zâmbise. Deși încă era palid și istovit, poate că această invazie din partea familiei lui nu avea să fie chiar un lucru așa de rău, la urma urmei. Cel puțin îl asigura că era foarte iubit.

Tristețea îl asaltă pe Gil pentru o clipă, dar o alungă. Nu putea să îi lipsească ceea ce nu avusese niciodată. Nici în timpul copilăriei - probabil că mama lui fusese prea copleșită de necesitatea asigurării hranei și a hainelor ca să mai aibă energie pentru a arăta deschis vreun sentiment de afecțiune. Și nici în timpul scurtei sale căsnicii. Ceea ce Caroline simțise pentru el nu fusese

niciodată dragoste. Iar el fusese un prost deoarece crezuse asta, se agățase de ideea că fusese dragoste. Și apoi, nimic din toate astea nu avea legătură cu el.

Da, îi plăceau doamnele acestea. Ducesa văduvă de Netherby îl antrenase în conversație după ce el luase loc, iar ea îi adusese o ceașcă de ceai. Mai târziu, Bertrand, viconte de Watley, tânărul fiu al marchizului de Dorchester, avusese câteva întrebări pentru el legate de războaiele din India, iar sora tânărului, Lady Estelle Lamarr, venise să stea cu ei și ascultase cu un interes evident. Nu putea decide care era mai în vârstă dintre frați, până când bărbatul nu făcu o aluzie la sora lui geamănă și astfel întrebarea lui primi răspuns.

Numai domnișoara Abigail Westcott se ținu departe de-a lungul întregii seri. Din câte știa el, ea nu aruncase nici măcar o privire în direcția lui. Probabil că ar fi știut dacă ea ar fi făcut-o, pentru că o privise de nenumărate ori. Păruse prost dispusă. Nu o văzuse zâmbind nici măcar o dată. Nu, *prost dispusă* era o descriere răutăcioasă a expresiei ei, care era... inexpresivă. Era prudentă, poate, ca și cum căuta să se izoleze. Își concentra atenția mai ales asupra fratelui ei, deși păstra distanța față de el și nu încerca absolut deloc să îi vorbească. Poate că îi purta pică pentru că venise acasă și îi răpise bucuria de a gusta veselia londoneză pentru o săptămână sau două. Sau poate că el, Gil, era din nou răutăcios. Era imposibil să interpretezi o expresie care nu exista sau gândurile și sentimentele din spatele acesteia. Părea că el dorea să justifice antipatia pe care o simțea față de ea.

Nu era ca și cum ar fi avut vreun motiv să o deteste. El fusese cel care alesese să nu lămurească neînțelegerea care avusese loc afară mai devreme. Îi plăcuseră deruta ei și anticiparea stânjenelii pe care urma să o simtă când avea să își dea seama de greșeala ei. Poate că îi era dator cu niște scuze. Dar nu voia să își ceară scuze. Pentru că ea reprezenta tot ceea ce îl iritase întotdeauna la doamnele care îi ieșiseră în cale de-a lungul anilor. Atitudinea. Afișarea superiorității și a puterii. „Îi voi spune și mă voi

asigura că va vorbi cu supraveghetorul tău.“ Și pudoarea excesivă. „Te afli în văzul oricui se îndepărtează chiar și doar câțiva pași de casă. Este foarte indecent“. Și spusese asta *după* ce îl privise cu atenție.

Și totuși, era sora lui Harry. Asta însemna că era la fel de nelegitimă ca și el – un gând fățiș răutăcios.

Ea era, fără îndoială, încântătoare. Nu părea deloc o fețișcană, un lucru care îi sporea frumusețea, pentru că avea farmecul unei femei. Avea o siluetă zveltă, dar voluptuoasă, trăsături fin sculptate, cu un ten perfect, ochi mari și albaștri și păr deschis la culoare, nu chiar blond, pieptănat frumos, deși nu împopoțonat, cu bucle la ceafă și șuvițe ondulate peste urechi. Părul ridicat în sus îi accentua curba elegantă a gâtului. Era îmbrăcată simplu, dar elegant în albastru, o culoare care i se potrivea.

Era frumoasă, da. Dar părea rece și neatrăgătoare. Cumva de necitit în spatele acelei expresii de nepătruns. Poate că mai degrabă acela decât pata care plana asupra nașterii ei era motivul pentru care încă era necăsătorită. Poate că și alți bărbați se treziseră la fel de puțin atrași de ea ca și el.

Însă, pentru cineva care nu era atras, el părea să nu se poată abține să nu o privească în mod repetat și să nu observe fiecare mișcare ușoară și fiecare gest pe care ea le făcea. Avea mâini elegante, care se odihneau discret în poală, cu degetele împletite.

În el crescuseră sentimentul că într-adevăr îi datora scuze. Bărbații pe jumătate dezbrăcați, deosebit de înfierbântați, transpirați și cu o groază de cicatrici, ridicând topoare, nu erau o priveliște pentru ochii unei doamne. Era destul de domn să știe asta. Iar Beauty, deși era o mare molâie, venise iute din spatele grajdurilor, lătrând cât putea de tare. Domnișoara Westcott putea fi iertată pentru că nu recunoscuse intenția ei prietenoasă. Sau poate că pur și simplu nu îi plăceau câinii.

Propriul lui sentiment de vină îl irita și îl făcea să o placă și mai puțin – și să se simtă și mai iritat și vinovat. Chiar în clipa în care se gândea la asta, ea întoarse,

în sfârșit, privirea către el în timp ce Lady Jessica îi spunea ceva, iar Gil își dădu seama că probabil el se încrunta sau chiar părea mânios. Uneori era acuzat că făcea ambele gesturi când de fapt nu era decât cufundat în gânduri. Ea continuă să îl studieze, cu privirea fixă, chiar și după ce își dăduse seama că *el* o privea la rândul lui. Fu primul care își mută privirea.

Aveau să plece cu toții în curând, îl asigurase mai devreme contesa de Riverdale pe Harry, chiar dacă mai erau și alții care trebuiau să sosească, unii din Londra și posibil cealaltă soră a lui Harry, din Bath. Contesa fusese conștientă de faptul că Harry ar fi preferat să fie singur și că avea nevoie de asta. Probabil că erau cu toții conștienți de lucrul acesta. Putea să aștepte ca ei plece, se gândi Gil. Avea să îl lase pe Harry la mila lor cât erau aici și avea să își găsească o ocupație retrasă, mai ales dacă vremea bună avea să continue. Beauty ar fi fost încântată de oportunitatea mai multor plimbări. Nu avusese parte de prea multă libertate în Paris și avusese chiar și mai puțină în timpul călătoriei până aici. Acum era, în mare parte, închisă în camera lui câtă vreme vizitatorii rămâneau la moșie.

După aceea, când toți aveau să plece, el intenționa să aibă grijă de Harry. Nu cu pleduri pe genunchi, licori și cuvinte dulci, înțelegătoare, ci cu ferestre larg deschise și plimbări în natură, chiar călare mai târziu, și mese copioase. Nu că avea de gând să exagereze până în punctul de a deveni neobrăzat. Harry avea nevoie de pace, de liniște și de independență la fel de mult ca de exercițiu fizic și de hrană. Dar Gil nu voia să stea cu mâinile în sân și să îl privească lăncezind și așteptându-se ca starea de sănătate și puterea să îi revină ca prin magie.

Exact cum nu se putea aștepta ca propria viață să se limpezească de la sine până când nu făcea ceva în legătură cu asta, în loc să se ascundă aici, în provincie, folosindu-l pe Harry drept scuză în timp ce roțile legii scârțâiau, învărtindu-se aproape imperceptibil. Poate că trebuia să își schimbe avocatul. Până acum bărbatul

se dovedise a fi fără succes în a-i convinge pe socrii lui Gil să accepte măcar suport financiar pentru Katy, darămite să ia în considerare dreptul la vizite. Și totuși, el își dorea mai mult decât aceste două lucruri. Își dorea fiica înapoi. Voia să o ia acasă, la Rose Cottage. Dorea să o iubească, la naiba!

Și la naiba cu avocatul lui pentru că îi poruncise să nu facă nimic, tocmai lucrul pe care Gil îl găsea aproape imposibil de respectat. Întotdeauna fusese un om de acțiune. Poate că trebuia să meargă la Londra și să se confrunte cu Grimes în persoană. Și ce să facă? Să îl apuce pe bărbat de ceafă, să ridice pumnul și să arunce înjurături?

Nu. Să rămână aici, unde cel puțin era bine-venit și necesar pentru o vreme, era cea mai bună opțiune. Nu era o scuză, chiar dacă așa părea. Era un motiv. Nu avea să îl dezamăgească pe Harry. Nici nu voia să își dezamăgească fiica făcând gafe ca un prost, în așa fel încât să fie din ce în ce mai sigur că nu avea să o mai vadă vreodată.

Poate că o ședere liniștită în provincie avea cumva să îi aline sufletul și să îl facă un tată mai bun când avea să sosească timpul.

Când. Nu *dacă*. Când.

Dar *când* avea să fie pentru numele lui Dumnezeu?

O ședere în provincie ar fi putut la fel de bine și să îl înnebunească încet-încet.

capitolul 4

În dimineața următoare, înainte de a-și pune planul în aplicare, Abigail se asigură că toată lumea era ocupată.

Mama ei și mătușa Louise își beau cafeaua de dimineață cu doamna Sullivan, în camera menajerei. Mama încă spera să îl convingă pe Harry să se întoarcă în Londra cu ea și cu Marcel, dar, între timp, se asigura că totul era organizat cum trebuie pentru ca gospodăria unui bărbat neînsurat să funcționeze în cazul în care avea să eșueze, așa cum, în adâncul inimii, părea să știe că urma

să se întâmple. Anna și Wren erau sus, în odaia copilului, cu majoritatea copiilor lor. Avery ieși la grajduri cu Josephine, care la patru ani era cea mai mare dintre copiii săi, când aceasta ceruse să vadă caii. Marcel și Bertrand merseră cu ei. Alexander era în salonul de muzică împreună cu Nathan, în vârstă de trei ani, cel mai mare dintre cei doi fii ai săi, care lovea clapele pianului de parcă voia să dovedească lumii întregi că nu era nicidecum un copil-minune. Jessica și Estelle se aflau în salonul de dimineață, scriind epistole.

Doar locotenent-colonelul Bennington lipsea. Acesta nu spusese nimic despre planurile sale din dimineața aceea la micul dejun.

Abigail se gândi că putea fi cu Harry, care merse în bibliotecă după micul dejun, la sugestia mamei, pentru a citi - și probabil să tragă un pui de somn, adăugase mama după ce el plecase. Acesta era motivul pentru care toți ceilalți își găsiseră ceva de făcut pentru o vreme. Desigur, cântatul la pian poate că nu era cel mai bun cântec de leagăn, dar camera de muzică era foarte departe de bibliotecă. Abigail răsuci încet mânerul ușii, atentă să nu facă zgomot. Dacă locotenent-colonelul se afla acolo sau dacă Harry dormea, ea avea să se retragă - spera - fără să fie văzută.

Însă îl găsi pe Harry singur, cu o carte deschisă în poală, deși nu o citea. Nici nu dormea. Privea pe fereastra de lângă el. Își întoarse capul când Abigail păși înăuntru și închise ușa în urma ei.

- Nu mă simt la fel de rău cum arăt, să știi, Abby, zise când ea ezită și rămase pe loc. Sunt încă aici, înlăuntrul meu, iar eul meu exterior se va schimba în mai bine acum, că sunt acasă. M-am săturat să mi se ia sânge de fiecare dată când am puțină febră, să fiu hrănit cu terci și ținut în semiîntuneric și transportat cu un scaun cu roțile.

Însemna că îi observase reticența de a se apropia de el sau chiar de a-l privi, nu?

- Vino și ia loc, spuse. Sună după cafea, te rog! Voi bea o ceașcă cu tine. Nu mi s-a îngăduit să beau deloc, știi?

- De ce? întrebă ea în timp ce trase de sfoara clopoțelului.

- Este prea puternică pentru mine, răspunse el. Ar putea să mă stimuleze și să mă facă să țopâi prin cameră din scaun pe masă, pe podea și apoi să mă legăn agățat de candelabre. Și asta nu ar fi bine pentru sănătatea mea.

El îi zâmbi larg.

- Suntem cu toții o povară grea pentru tine din cauză că ne aflăm aici? întrebă ea în timp ce se cocoță pe marginea fotoliului aflat vizavi de al lui. Și alții care încă nu au ajuns?

- Nu chiar, răspunse el după ce se gândi puțin. Trebuie să recunosc că am fost un pic îngrozit când Avery și Alexander mi-au confirmat că probabil toată lumea va veni. Și încă sper ca nimeni să nu rămână mai mult de câteva zile. Dar este bine să știu că oamenilor le pasă, Abby. Că familiei cuiva îi pasă. O vreme, acum șase ani, m-am așteptat ca nimănui să nu îi pese. Sunt sigur că și tu, și Camille v-ați temut de asta. Dar lor le pasă. Până și bunica vine, înțeleg, deși cu siguranță până acum a ajuns la aproape 80 de ani.

- Uneori, rudele grijulii pot fi o povară, zise ea.

- Au fost o povară pentru tine? o întrebă.

Fu împiedicată să răspundă de o servitoare, care aduse o tavă de cafea. Abigail turnă câte o ceașcă pentru fiecare și i-o duse lui Harry pe o farfurie, alături de o brișă cu stafide. Se așeză din nou, cu ceașca în mână.

- Nu îți poți imagina, zise el, cum este să mă aflu aici, Abby, într-o încăpere spațioasă dintr-o casă familiară. Să dorm în vechiul meu pat de la etaj. Să privesc pe fereastră - orice fereastră - și să văd cer, iarbă, copaci și flori. Să fiu în Anglia. Și acasă. Acum voi fi bine. Nu ai de ce să îți faci griji sau să te temi să mă privești

ca nu cumva să îmi dau ultima suflare chiar în timp ce te uiți la mine.

Mâncă jumătate din brioașă înainte să pună deoparte farfuria.

Abigail chibzui dacă să încerce să îl convingă să mănânce și cealaltă jumătate, dar nu spuse nimic.

- Pot să îmi imaginez, zise. Poate nu la fel ca tine. Dar aici este acasă, și mi-a fost dor de acest loc încă de când mama s-a căsătorit cu Marcel și ne-am mutat la Redcliffe. Pot să rămân aici, Harry, când toți ceilalți vor pleca? Pot să mă fac utilă conducând gospodăria, deși doamna Sullivan este perfect capabilă să o facă singură, știu. Pot să îți țin tovărășie într-un fel, deși nu mi-aș impune compania când preferi să fii singur. Și mie îmi place să fiu singură. Și cred că prezența mea aici ar liniști-o pe mama, care este îngrozită de gândul de a te lăsa singur când încă nu ți-ai recuperat pe deplin puterile.

- Abby, zise el, nu trebuie să expui zeci de motive pentru a mă convinge să îți îngădui să rămâi. Hingsford este casa ta la fel de mult ca a mea. Desigur, la propriu, este a Annei. Ea a moștenit-o de la tatăl nostru împreună cu tot ce nu a fost revendicat. Ah, știu că ea speră să mă convingă să o accept ca fiind cadoul ei și că a scris deja în testament că o să mi-o lase mie și urmașilor mei, dar încă nu este a mea. Dacă dorești să trăiești aici, trebuie să faci asta. Ți-a fost teamă că aș fi putut refuza?

- Da, recunosc eu ea.

- Gâsculișo, comentă el, părând o clipă a fi vechiul Harry. Uitasem cât de puternică este cafeaua.

Făcu o grimasă și lăsă jos ceașca băută doar pe jumătate.

Abigail se ridică în picioare și puse ceștile și farfuria înapoi în tavă.

- Presupun că vrei să te odihnești o vreme, zise. Nu te mai țin de vorbă.

- Un pui de somn dimineața, comentă el, și probabil altul după-amiază. Exact ca un bătrân. Dar nu pentru

multă vreme. Încă nu sunt pregătit să fiu bătrân. Apropo, cine cântă la pian? Unul dintre copii? Îmi amintesc că făceam asta când eram mic, dar că am protestat din toate puterile câțiva ani mai târziu, când mama m-a obligat să iau câteva lecții.

- Este Nathan, zise ea. Alexander e cu el.

Se întoarse pentru a-l privi când fu cu mâna pe mânerul ușii.

- Harry, mă bucur atât de mult că ești, în sfârșit, acasă!

Iar lacrimile îi țâșniră chiar înainte să apuce să își întoarcă iar capul.

- Gâsculițo, zise el din nou în timp ce ea ieși din bibliotecă.

Harry trăgea un somn de pui dimineața și, probabil, din nou după-amiază. Cu doar șase ani în urmă, fusese un tânăr plin de viață, lipsit de griji și energic, ușor sălbatic, adesea exasperant pentru ea și Camille, deoarece ele credeau că el nu își lua în serios responsabilitățile. Părea a fi dintr-o altă eră sau dintr-o altă viață. În zilele acelea, fusese bogatul, elegantul și enorm de popularul tânăr conte de Riverdale. Avea vreodată să redevină acea persoană? Fără titlul și enorma avere, desigur.

Dar acum avea 26 de ani, nu mai era copil, nici măcar un bărbat foarte tânăr. Nu era nici bătrân.

Trebuia să se alăture Jessicai și lui Estelle în salonul de dimineață, se gândi ea în timp ce stătea ezitând în fața ușii bibliotecii. Avea propriile epistole de scris, în special bătrânei mătuși a lui Marcel, care trăia în casa moștenită de la Redcliffe. Lui Abigail îi era dragă și îi promisese că avea să îi scrie des din Londra. Trecuse mai mult de o săptămână de când o făcuse. Însă în dimineața aceasta nu avea chef de scris epistole și nu dorea să aibă de-a face cu pălăvrăgeala verișoarei și a surorii sale vitrege. Ar fi putut face ceva prostesc, cum ar fi fost să izbucnească în plâns.

Ieși în schimb la o plimbare, fără să se deranjeze să se oprească să își ia o bonetă sau o pelerină. Aerul era

proaspăt, dar nu rece în mod neplăcut. Nu se simțea vântul. Și nu era nevoie de formalități între hotarele grădinii moșiei. Se gândi la pavilionul aflat la est de clădirea principală, dar porni în direcția opusă, de-a lungul pajiștii, către copaci și micul lac ce se întindea în spatele lor. În timp ce mergea, îi făcu cu mâna lui Josephine, care o strigă plină de entuziasm de sus, de pe spinarea calului lui Bertrand, cuibărită în siguranța brațelor și a coapselor lui Avery. Marcel și Bertrand stăteau în poarta largă ce ducea în curtea grajdurilor, privind. Cine s-ar fi așteptat ca Avery, duce de Netherby – elegant, un aristocrat plictisit, care însă emana putere, chiar pericol prin fiecare por –, să se transforme într-un tătic devotat?

Abigail ajunse în curând adânc printre copaci, locul ei preferat din grădină. Întotdeauna se simțise ca făcând parte din natură când se plimba pe aici, fiecare simț al ei fiind adus la viață. Erau trunchiuri de copaci și frunze la care să se uite, precum și cerul brăzdat de ramuri un-duitoare. Putea atinge scoarțe de copac aspre și frunze fine cu nervurile de dedesubt și putea inhala miresma specifică pădurii. Era minunatul sunet al liniștii, cu excepția momentului în care vântul ofta printre ramuri sau foșnea printre frunze. Se opri pentru o clipă și își așeză mâna pe trunchiul unui stejar străvechi. Aproape că putea să simtă viața din el, veche și statornică, plină de înțelepciune – o trufie prostească, poate. Dar simți balsamul păcii pătrunzându-i în suflet.

Harry îi spusese că putea rămâne. Nu era obligată să se întoarcă în Londra, acolo unde toată lumea încerca în mod constant să o convingă să participe la unele distracții atent alese ale sezonului. Și unde era nevoită să înfrunte dezamăgirea și reproșul din ochii Jessicai când refuza. Putea în schimb să rămână aici și, în sfârșit – ah, în sfârșit –, să găsească un scop clar în viață, care se schimbă atât de drastic când avea 18 ani, încât nu își recăpătase echilibrul.

Își dădu capul pe spate și privi cerul printre ramurile uriașului copac. Inspiră pace și libertate, chiar fericire.

*

Gil se gândise să îl convingă pe Harry să facă o plimbare scurtă pe-afară după micul dejun, dar mama acestuia îl instalase în bibliotecă, lângă foc, cu o carte și o pătură, așa că nu merita să protesteze. Era destul timp după ce toată lumea avea să plece pentru a se ocupa mult mai practic de convalescent, și nu credea că Harry avea să se împotrivescă. Pentru moment însă, îi făcea cu adevărat bine să se afle în compania familiei câteva zile.

Gil o luă pe Beauty și ieși la plimbare. Era o dimineață minunată, rece și luminoasă, iar el se bucură de priveliștea, sunetul și mireasma provinciei englezești cu toate simțurile în alertă maximă. Când trecură de hotarele grădinii, puse câinelui o lesă lungă. Nu se știa niciodată când puteau să dea peste alți oameni sau alte animale, care s-ar fi putut speria, chiar înspăimânta, de mărimea și entuziasmul câinelui, așa cum făcuse ieri domnișoara Westcott.

La naiba, îi era dator acelei femei cu niște scuze!

Cu siguranță trebuia să o facă.

Uneori, plimbarea era alertă, căci căteaua trăgea de lesă, nerăbdătoare să o ia la fugă. Alteori, era înfiorător de înceată, când aceasta insista să adulmece fiecare copac dintr-un rând ordonat de-a lungul marginii unuia dintre câmpuri. Trebui să se oprească din nou ca să latre feroce la o turmă de oi ce păștea liniștită pe o pajiște. Oile îi aruncară o privire liniștită printre scândurile pâleazului, nefiind impresionate, și se întoarseră la păscutul lor. Lătră, dându-le binețe unui fermier și băiatului acestuia care trecură pe lângă ei într-o căruță încărcată și își atinseseră pălăriile în semn de salut în fața lui Gil.

Iar el simți un dor neașteptat de casă. De Rose Cottage. Propriul loc pe pământul acesta. Întotdeauna avusesse atât de puține lucruri doar ale lui! Și atât de puțini oameni. Își aminti brusc cum își luase fiica în brațe, înfășurată toată într-o pătură, să privească lăstarii de trandafiri din partea de vest a casei. Nu era nici un trandafir pe care să îl poată vedea – încă nu era vremea lor.

Dar plantele se aflau acolo, în straturile lor și cățarate pe spaliere, iar promisiunea înfloririi îl încânta peste măsură. Grămăjoara caldă din brațele lui îl încânta și ea. Era plin de o mulțumire pe care nu o mai cunoscuse vreodată – sau de atunci. Iar viața, chiar și cu greutatele crescânde ale căsniciei, părise foarte-foarte bună.

– Este vremea să ne întoarcem, Beauty, zise el brusc, bucuria zburându-i pe neașteptate încă de dimineață.

Nu avea idee de cât timp se afla afară, dar, după poziția soarelui, ghici că trebuia să fie aproape amiază.

Beauty se întoarse ascultătoare, se opri cu urechile ciulite – cu excepția vârfului aceluia, care nu se putea ridica niciodată – pentru a admira un iepure aflat în depărtare și care, în loc să o ia la fugă, o privea obraznic direct în ochi. Dar Beauty pesemne hotărâse că, și fără lesă, nu ar fi avut nici o șansă să îl prindă sau măcar să îl sperie. Se îndreptă veselă la pas către casă. Gil îndepărtă lesa după ce trecură printr-o poartă lateralnică în grădina. Câinele sări bucuros înainte și o luă la fugă, dând ocol lacului o dată, în timp ce Gil îl aștepta.

Și fu izbit de faptul că *Beauty* îi aparținea. De fapt, ea îl alesese. Și asta îl bucură. Nu era nimic inferior în dragostea unui câine. Poate că era chiar superioară iubirii umane. Era completă și necondiționată.

Porniră prin pădure în direcția pajiștii, a grajdurilor și a casei. Beauty merse alături de el, cercetând orice îi atrăgea atenția. Apoi se opri brusc, își înălță capul și își ciuli urechile, pornind drept înainte: un câine cu un scop precis. Mersul hotărât se transformă aproape imediat în fugă, iar Gil mări pasul. Speră că era doar alt iepure.

Nu era.

– Șezi, Beauty, zise fără pic de convingere că avea să fie ascultată o voce ușor plângărească.

Și se părea că nu fu ascultată.

Până când Gil nu fu destul de aproape să vadă ce se petrecea, Beauty o lipise pe domnișoara Westcott cu spatele de un stejar mare bătrân. Cățeaua era pe cale să își pună labele pe umerii femeii, în timp ce dădea din

coadă în mod neelegant, salutând-o entuziasmată. Domnișoara Westcott își întoarse capul cu un țipăt înăbușit când Beauty începu să îi lingă fața.

Doamne, Dumnezeu! Nu o dresase să nu sară pe oameni?

- Beauty, jos! Șezi!

De data aceasta, cel care vorbi fu Gil, și Beauty ascultă imediat ambele comenzi. Dar dezastrul fusese făcut, la naiba cu toate! Slavă Domnului pentru copacul din spațele femeii! Dacă nu ar fi fost acolo, ea ar fi fost pe jos. De ce se hotărâse câinele acesta prost să facă o pasiune tocmai pentru acea femeie? Numai o pasiune excesivă o putea face pe Beauty să uite de dresaj.

- Țopăie în jurul celor mai mulți oameni, dar nu îi atinge cu adevărat, zise el. Sare doar pe oamenii pe care îi place.

- Asta este incredibil de flatant, spuse domnișoara Westcott, cu obrajii aprinși și ochii fulgerând în vreme ce își freca urechea cu mâneca subțire a rochiei. Sunt onorată.

Gil păși înainte, scoțând o batistă curată din buzunar pentru a i-o înmâna. Ea o luă aproape cu răzbunare și frecă saliva câinelui de pe gât, ureche și de pe unul din obraji, în timp ce el privea. Arăta delicată și încântătoare în rochia ei de muselină, cu părul blond aranjat mai simplu decât fusese seara trecută. Dar era foarte mânioasă și ostilă - ambele emoții părând să fie îndreptate mai degrabă asupra lui decât asupra câinelui său.

- Îți sunt dator cu niște scuze, domnișoară Westcott, zise el.

Ea mototoli batista, făcând-o ghem în pumn, și îl privi din cap până în picioare înainte să i-o înapoieze. El bănuia că arăta la fel de intimidant precum câinele său, cu fața bronzată, părul și ochii aproape negri și cicatricea urâtă de pe chip. Ca să nu pomenească de înălțimea lui. Totuși, ceea ce văzu în ochii ei nu fu frică. Ci... dispreț?

- Nu e nici o pagubă, zise ea scurt. Cel puțin trunchiul copacului m-a împiedicat să cad.

- Pentru faptul că ieri nu m-am prezentat imediat, spuse el, sau că nu mi-am pus cămașa. Pentru faptul că ți-am provocat o oarecare stânjenală aseară, când ți-ai dat seama de greșală.

Nările ei se umflară.

- Nu am fost stânjenită, zise.

- Scuzele mele rămân valabile, insistă el și privi cum culoarea din obraji ei se adâncește.

- Nu eu am fost cea care a mințit prin omisiune, spuse ea.

Exact acesta era motivul pentru care el își cerea scuze, desigur. Ei bine, făcuse tot ce îi stătuse în putință. Dacă alegea să îi poarte ranchiună, era treaba ei.

Beauty ședea exact în locul în care aterizase după ce își luase labele de pe umerii domnișoarei Westcott. Era foarte mândră, gâfâind, cu capul ridicat, încercând să pară inteligentă.

Gil dădu scurt din cap.

- Beauty, zise, la călcâi.

Câinele se chinui să se ridice și veni alături de el, ridicând privirea, nerăbdător să primească alte instrucțiuni. El făcu un gest spre înainte și se îndepărtă de femeie câțiva pași.

- Oricum, ce rasă este câinele acesta? întrebă ea, părând mai degrabă iritată decât curioasă.

El se opri și se întoarse din nou către ea. Încă stătea sprijinită de trunchiul de copac, cu mâinile de o parte și de alta pe scoarță și cu capul întors către el.

- Habar nu am avut când am găsit-o pe vremea când era pui, îi răspunse, și nici acum nu am vreo idee. Bănuiesc că au avut loc încrucișări de atâtea generații, încât, dacă cineva ar cerceta cu destulă râvnă, ar găsi în ea urme ale fiecărei rase de câine care a existat vreodată și alte câteva care nu au existat încă.

- Cu excepția mopsului, spuse ea.

El privi spre câine și apoi din nou către ea.

- Nu aş exclude nici măcar asta, zise. Zilele acestea seamănă cel mai mult cu un ogar extrem de gras, care poartă haina veche și neîngrijită a cuiva care a lepădat-o sau, dacă nu, cu o oaie netunsă pe catalige. Dar oricare dintre acestea ar fi o simplificare excesivă. În cele din urmă, Beauty este ea însăși.

Exact așa cum o plăcea el.

Domnișoara Westcott îl privea cu atenție și, pentru o clipă, în ochii ei fulgeră ceva - un fel de scânteie, un strop de căldură -, iar el aproape că se aștepta ca ea să izbucnească în râs. Însă ea nu o făcu.

- Unde ai găsit-o? îl întrebă.

- Pe câmpul de luptă de la Waterloo, după ce lupta a luat sfârșit, îi răspunse. Bănuiesc că aparținea uneia dintre ferme, dar nu a venit nimeni să o revendice. Părea flămândă, dar nu lihnită de foame. Un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată e că s-a lipit de mine și a refuzat să plece chiar și când am gonit-o și am blestemat-o. Apoi am făcut greșeala să îi dau să mănânce niște resturi râncede pe care le aveam în sac. Un sfat, domnișoară Westcott. Dacă vreodată veți dori să nu adoptați un câine vagabond, cu nici un chip să nu îl hrăniți.

De fapt, nu credea că apariția câinelui în viața lui era inexplicabilă. Dar nu putea să își împărtășească teoria cu nimeni altcineva fără să fie declarat nebun de legat. Lui i se părea că o soartă cu un bizar simț al umorului i-o trimisese pe Beauty aproape în același moment în care frumusețea reală a vieții sale îi era luată în Anglia - la timpul acela, încă fără știrea lui.

- Așadar, mai degrabă ea te-a găsit pe tine și nu invers, spuse domnișoara Westcott ca și cum îi citise gândurile.

- Adică eu sunt omul ei mai degrabă decât ea câinele meu? zise el. Sună patetic, nu? Dar nimeni altcineva nu a dorit-o. Chiar și ca pui, era o chestie sfrijită, care nu promitea deloc să arate mai bine în viitor. Am fost bătaia de joc a tuturor din cauza acestui câine.

Ea continuă să îl privească, cu o expresie de nepătruns. El dădu din nou să se întoarcă cu spatele.

- Scuzele îți sunt acceptate, zise ea scurt.

El ridică o sprânceană.

- Am fost stânjenită, recunosc eu. M-am simțit ca o nătângă și am fost foarte furioasă.

- Da, zise el, știu.

Rămaseră privind-se unul pe celălalt preț de câteva clipe. Ea își frecă ușor mâinile de scoarța copacului de o parte și de alta a trupului, iar el își coborî privirea către ele. Degete zvelte. Care mângâiau. Era ceva inconștient de erotic în mișcarea aceea. Probabil că ea își dădu seama sau cel puțin nu se simți confortabil sub privirea lui scrutătoare. Își strânse mâinile în pumn, într-un gest defensiv.

Atunci el se întoarse hotărât cu spatele ca să se îndepărteze printre copaci în direcția casei. Dar ceva îl făcu să se oprească și să privească înapoi.

- Te îndrepti spre casă? o întrebă.

Pentru o clipă, crezu că avea să nege și își dori ca ea să facă asta. La naiba cu impulsivitatea lui! Apoi ridică ușor din umeri, se îndepărtă de copac împingându-se în mâini și pași către el.

- Da, presupun că da, răspunse.

Beauty dădu din coadă.

Abigail era conștientă de faptul că nu mai avea nici un motiv să îi fie antipatic. Îi ceruse scuze pentru ziua trecută. Și, imediat după bătălia de la Waterloo, i se făcuse milă de o cățelușă urâtă și pe jumătate moartă de foame. Avea un oarecare simț al umorului: „Zilele acestea seamănă cel mai mult cu un ogar extrem de gras, care poartă haina veche și neîngrijită a cuiva care a lepădat-o sau, dacă nu, cu o oaie netunsă pe catalige“.

Își dori ca el să nu își fi cerut scuze, să nu îi fi explicat cum găsisse câinele, să nu fi avut deloc simțul umorului. Ceva la el îi dădea fiori. Ah, nu îi era frică de el, în ciuda staturii, a acelor mușchi de sub haină și cămașă pe care și-i amintea bine și a chipului ursuz, plin de cicatrici. Nu se temea că el i-ar fi făcut rău fizic. Doar că... Era felul

în care o privea. Ochii aceia foarte negri păreau să o vadă cu totul, inclusiv mâinile cu degetele răsfirate pe copac de o parte și de alta a trupului, și o făceau să se simtă incomod, fără suflare și... expusă.

Și cu toate acestea, iat-o mergând alături de el și de câinele său, pe drumul înapoi spre casă, când ea avusese de gând să meargă la lac. Dar planul ei nu mai avea nici un rost. Pacea îi fusese spulberată.

Era foarte înalt. Creștetul ei nu îi ajungea probabil mai sus de bărbie. Și avea pasul lung. Fu conștientă de faptul că el îl scurtă pentru a-l potrivi cu al ei, mai mic, și aproape că putu să-i simtă iritarea.

Nu era drept. Cum putea cineva *aproape să simtă* sentimentele altcuiva fără să spună? El nu spunea nimic. Nici ea. El emana masculinitate. Dar ce însemna asta? Ei bine, el o făcea să se simtă înfierbântată, deranjată și stângace, i se împleticea limba și nu îi plăcea nimic din toate astea.

Nu îl plăcea.

Singura ei alinare era că el avea să plece în curând. Îl însoțise acasă pe Harry, ceea ce fusese, fără îndoială, amabil din partea lui, deși nu fusese necesar, în lumina faptului că Avery și Alexander merseseră în Paris tocmai cu acest scop. După ce sosise aici, stătuse câteva zile. Și lucrul acesta fusese amabil, pentru că, dacă ar fi plecat în grabă, ar fi fost posibil să îl fi lăsat pe Harry cu teama că fusese o bătaie de cap să vină tocmai la Hinsford cu un bărbat pe jumătate invalid.

Dar cu siguranță avea să plece în curând. Trebuia să fi simțit jena de a fi singurul de aici care nu era membru al familiei – și aveau să mai vină. Nu avea o casă și o familie proprie la care să meargă? Cu siguranță, era nerăbdător să pornească la drum. Fusese departe de Anglia timp de cel puțin un an, nu? Mai întâi pe Sf. Elena și apoi în Paris. Aproape că îl întrebă când avea de gând să plece, dar întrebarea părea impertinentă.

Nu spuse nimic. Nici el.

Merseră în liniște. Când el vorbi, i se adresă câinelui său.

- Beauty, stai la călcâi!

Abigail văzu imediat motivul. Se îndepărtaseră de copaci și descoperise că pajiștea era destul de aglomerată. Anna și Wren ieșiseră cu copiii. Rebecca, fiica de doi ani a Annei, încerca să îl prindă din urmă pe Nathan, băiețelul de trei ani al lui Wren, care probabil că se prefăcea că era un zmeu sau poate o pasăre, alergând în cercuri mari, cu brațele întinse, aplecându-se dintr-o parte în cealaltă. Fratele lui Nathan, Richard, în vârstă de un an, mergea împleticindu-se într-o linie dreaptă către grajduri, acolo unde tatăl lui era angrenat într-o conversație cu Avery și cu Marcel. Avery îl ținea în brațe pe Jonah, bebelușul. Micuța Josephine stătea alături de el.

Fetița fu prima care îi observă. Veni în fugă către Abigail, bolborosind entuziasmată despre plimbarea ei pe calul unchiului Bertrand.

Ah, familia era un lucru minunat, se gândi Abigail, clipind ca să alunge lacrimile nepoftite. O desconsiderase atât de mult în anii în care crescuse, până când crezuse că o pierduse pentru totdeauna. Pe cea din partea tatălui ei. Partea familiei Westcott.

- Te-am văzut, îi spuse lui Josephine. Ai urcat înaintea lui *papa*. Ai o poziție splendidă.

Dar Josephine o zărise pe Beauty și se opri brusc când era la câțiva pași distanță. Zmeul uman al lui Nathan se îndrepta și el spre ei înainte să își coboare brațele pe lângă corp și să înghețe, făcând ochii mari la câine. Rebecca veni după el, strigând cu încântare amestecată cu teamă.

- Cuțu, zise ea, arătând cu degetul.

Dintr-odată, Abigail fu înspăimântată pentru ei. Dar Beauty rămase liniștită lângă locotenent-colonel, gâfâind și dând din coadă în semn de binețe - ca și cum nicio dată în viața ei nici nu ar fi visat măcar să se repeadă la un om și să îl țintuiască de un copac cu labele ei uriașe

pe umeri și cu respirația de câine în față și să îl lingă pe ureche și pe gât.

Copiii se așezară într-un rând la o distanță scurtă, privind câinele fascinați și tremurând. Beauty lătră.

- Mușcă? întrebă Nathan.

Locotenent-colonelul Bennington se lăsă pe un genunchi și puse o mână pe spinarea câinelui.

- Nu, zise el. Îi plac copiii. Îi place să le întindă lăbuța. Îi place ca ei să o mângâie pe cap și să o frece pe spinare. Vino!

Cu degetul, îi făcu semn lui Josephine să se apropie, aceasta ghemuindu-se o clipă înainte de a pași cu grijă în față și să își pună mâna micuță în mâna lui mare.

Iar Abigail privi, nevenindu-i să creadă cum îi arătă lui Josephine să lase câinele să-i adulmece dosul mâinii înainte să o întoarcă și să îl lase să îi lingă palma. Fetița chicoti când câinele ridică o labă, și locotenent-colonelul îi sugeră să i-o scuture. Apoi se apropie mai mult, ca să mângâie capul lui Beauty și să își treacă mâna peste gâtul și spinarea câinelui.

- Lasă-mă pe mine, strigă Nathan, sărind pe loc în sus și în jos. Lasă-mă pe mine!

Ritualul de cunoaștere fu repetat, bărbatul vorbind încet și fără grabă, iar copilul râzând și aruncându-și în cele din urmă brațele în jurul gâtului câinelui și râzând de-a dreptul când Beauty îi linse urechea.

Rebecca își sugea degetul mare și stătea la distanță.

- Vino, zise locotenent-colonelul Bennington, făcându-i semn cu degetul și ridicând copila să șadă pe genunchiul lui când ea făcu câțiva pași spre el. Beauty își coborî capul ca Rebecca să o poată mângâia.

- Cuțu, zise ea, înainte să își înalțe capul și să își fixeze privirea asupra cicatricii de pe chipul locotenent-colonelului.

- Cum îl cheamă? întrebă Wren.

Traversase pajiștea alături de Anna.

- Beauty, răspunse el, iar Josephine râse cu voioșie.

- Nu este frumoasă, protestă ea.

- Poate că nu, rosti el. Dar este o frumusețe.

Iar Abigail avu sentimentul ciudat că el se gândise la frumusețe în general, nu la numele câinelui.

Rebecca șezu tăcută pe genunchiul lui până când se apropiară ceilalți bărbați. Apoi își ridică brațele către Avery, iar el o luă după ce îi dădu bebelușul Annei.

Nathan și Josephine se aflau de o parte și de alta a câinelui, mângâindu-l.

- Cred că e vremea prânzului, zise Abigail, fără să se adreseze cuiva anume, și își continuă drumul către casă.

Nu știa de ce se simțea stingherită.

Pentru că la început refuzase să accepte scuzele lui?

Pentru că el ar fi trebuit să o facă mult mai devreme?

Pentru că era bun cu copiii?

Pentru că era bărbat și...?

Ei bine, nu avea absolut nici un sens.

Merse să le caute pe Jessica și pe Estelle în salonul de dimineață.

capitolul 5

De câteva ori în decursul următoarei săptămâni, Gil se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se îndepărteze de îndată ce familia lui Harry începuse să se adune ca să-i sărbătorească întoarcerea acasă, să se agite și să facă planuri pentru viitorul lui. Sau dacă ar trebui să o facă după ce veniseră. Era profund conștient că locul lui nu era aici, cu ei. Nici unul dintre ei nu îl cunoștea cu adevărat, îi știau doar numele și gradul. Să spună că ar fi fost îngroziți dacă *ar fi știut* ar fi fost cu siguranță o subestimare foarte gravă a situației.

Bunica lui Harry, contesa văduvă de Riverdale, soseise în cea de-a doua zi cu fiica ei necăsătorită, Lady Matilda Westcott, și cu o altă fiică, Lady Molenor, care era însoțită de soț. Cele trei doamne, alături de ducesa văduvă de Netherby și de mama lui Harry, petrecuseră o mare parte din timp fie făcându-și griji pentru Harry, fie

discutând la nesfârșit despre ce ar trebui făcut în privința îngrijirii lui viitoare, după plecarea lor.

De cealaltă parte, bărbații păreau la fel de hotărâți să nu-l lase pe Harry să se simtă depășit de situație și îl înconjurau adesea, discutând hotărât despre subiecte care nu aveau nimic de-a face cu sănătatea, cu infirmierele ori cu doctorii.

Cei mai tineri se bucurau de compania celorlalți și uneori, când prindeau ocazia, se adunau în jurul lui Harry. Sporovăiau despre tot ce se întâmplase în viețile lor de când îl văzuseră ultima oară. Ba chiar reușiră să îl convingă să le spună câteva povești despre el din vremea în care fusese plecat.

Copiii se jucau, cei mai mulți sus, în odaia copilului sau afară, pe iarbă, deși tânărul Richard, căruia i se descoperise pe neașteptate lipsa într-una dintre dimineți, fu găsit, în mod inexplicabil, în poala lui Harry, în bibliotecă. Amândoi dormeau duși.

Și apoi, în cea de-a treia zi, sosiră încă două trăsură, de data aceasta din Bath. Familia aștepta sosirea surorii mai mari a lui Harry, doamna Cunningham. Dar ei nu se așteptaseră să fie însoțită de soțul ei și de toți copiii lor sau că avea să o aducă și pe doamna Kingsley, bunica lui Harry din partea mamei.

Toți copiii erau: Winifred, o fată de treisprezece ani cu chip obișnuit, serioasă, dreaptă ca o nuia, neîncepând încă să înflorească în feminitate; Robbie, în vârstă de șapte ani, un copil încruntat, care părea că se aștepta întru totul ca toată lumea să îl privească cu ostilitate; Sarah, o fetiță de patru ani, blondă, frumoasă și cu o natură însoțită; Andrew, de patru ani, despre care Gil își dădu seama curând că era surdo-mut; Jacob, de trei ani; Alice, de doi ani, și pruncul Samuel. Lui Gil îi luă ceva timp să îi rânduiască și să identifice care dintre ei erau adoptați - Winifred, Robbie, Sarah și Andrew - și care fuseseră născuți în familia Cunningham.

Doamna Cunningham era o doamnă frumoasă și generos proporționată - chiar voluptuoasă. Părea să fie

îmbrăcată mai degrabă pentru confort decât eleganță și se arăta foarte deranjată de întrebările despre neamul ei numeros. Explică de ce veniseră cu toții după ce copiii fuseseră duși în odaia copilului pentru a-și întâlni verii.

- Trebuia să îl aduc pe Sam, explică ea, din motive evidente. Are patru luni. Apoi Andrew a intrat în panică atunci când i s-a explicat că urma să lipsesc o perioadă, așa că am hotărât să îl aduc și pe el. Dar asta însemna că trebuia să o luăm și pe Winifred, pentru că ea este cea care a inventat sistemul de semne pe care îl folosim să comunicăm cu el și încă este nevoie de ea uneori, ca să ne amintească ce înseamnă fiecare semn. Apoi Robbie a făcut o criză de nervi pentru că era lăsat din cauză că nimănui nu îi pasă de el, iar Sarah a plâns din cauza lui și m-a privit cu reproș. Nimeni nu dorește să fie vreodată subiectul privirii pline de reproș a lui Sarah, altfel sfârșește invariabil în lacrimi. Așa că Robbie și Sarah au venit și ei. Apoi Jacob a întrebat dacă *papa* poate să meargă și el, ca să nu fie trist, înainte să își dea seama că asta însemna că *el* avea să rămână singur, fără nici un părinte. Atunci Alice s-a cățărat în poala lui Joel și și-a ascuns fața în reverul hainei lui ca și cum ar fi crezut că era abandonată într-un mod plin de cruzime. Atunci toată lumea, în afară de Sam, a schimbat tabăra și a hotărât să rămână acasă cu bietul, tristul *papa*, care a enervat pe toată lumea, inclusiv pe mine, râzând de noi toți și refuzând să înceteze. Și... Ei bine, să sfârșesc odată cu o poveste ridicol de lungă, iată-ne aici pe toți, de la mic la mare. Și cum am fost nevoiți să luăm două trăsuri și o doică dacă doream să ne păstrăm mințile întregi, am convins-o pe bunica să vină cu noi, deși zilele acestea nu îi place să se îndepărteze prea mult de casă.

Își dădu după ureche o șuviță căzută, acceptă o ceașcă de ceai de la mama ei și își privi critic fratele, pe care îl cuprinsese într-o îmbrățișare lungă și tăcută la sosire.

- Trebuie să iei puțin în greutate, Harry, îi zise.

Era, concluzionă Gil, cât se putea de diferită de sora ei. Domnișoara Westcott fusese rece și demnă pe parcursul acelei săptămâni – cel puțin rece cu el. Nu știa cum se purta cu familia ei când nu era el prezent și se străduise cât putu de mult să nu le stea în cale. Nu îl ignorase întru totul și nu se purtase în vreun fel care să atragă atenția asupra ei, dar oricum el simțise că ea nu îl plăcea, în ciuda faptului că își prezentase scuzele, iar acestea fuseseră acceptate.

Afară, în pădure, simțise preț de câteva momente ceva asemănător atracției față de ea – sau poate că fusese doar o dorință sexuală de moment la vederea mâinilor ei care mângâiau –, dar nu era o doamnă atrăgătoare. Frumoașă, da. Atractivă, nu. Și totuși, se trezea privind-o mai mult decât pe verișoara sau pe sora ei vitregă, ambele încântătoare și mai pline de viață și abordabile decât ea.

Atunci se gândi de câteva ori să plece, chiar dacă doar temporar, până când Harry avea să fie din nou singur. Asta dacă avea să fie singur vreodată, iar doamnele din familia lui nu făceau cum voiau și angajau o armată de doctori și infirmiere să locuiască aici. Dar, chiar dacă avea să se întâmple asta, lui Harry îi trebuia compania unui prieten. Familia lui arătase foarte clar că nu avea să stea mai mult de o săptămână. Iar el putea să rămână în umbră în tot acest timp.

Și apoi, curând avu alt motiv să rămână, cel puțin atât timp cât armata de la Bath stătea aici. Robbie, băiatul răzvrătit, care aparent suferise de neglijare și abuz la un cămin înainte de a ajunge la un orfelinat de unde îl adoptase familia Cunningham, o descoperise pe Beauty în dimineața de după sosirea lui. După aceea rareori pleca de lângă ea, chiar și când aceasta se afla în camera lui Gil. Câinele, simțind nevoia băiatului, îl lăsa să îl ia în brațe și se făcea colac în jurul lui, părând mai diform ca niciodată, și îl linge oriunde putea.

Iar Harry avea nevoie de Gil chiar dacă stătea cu el întreaga familie. Fu clar în privința asta când, într-o seară,

Gil îl însoți sus, în camera lui, după ce refuzase ofertele diferitelor mătuși.

- Să nu pleci de aici, Gil, îl rugă, urcând treptele ținându-se cu o mână de balustradă, în vreme ce Gil își ținea mâinile împreunate la spate. Nu te gândești să pleci, nu? Sunt impresionat dincolo de cuvinte că toată lumea a venit de la mare distanță să mă vadă. Și îi iubesc pe toți nespus de mult. Dar, după ce vor pleca, va fi minunat de liniștit aici. Ca în rai. Și ai și tu nevoie de puțină pace înainte să mergi mai departe.

Harry știa câte ceva din povestea lui Gil, dar nu totul. Știa că Gil rămăsese văduv în timp ce era cantonat pe Sf. Elena și că fiica lui locuia cu bunicii. Dar credea că ea se afla acolo doar până când Gil hotărâra ce avea să facă în privința carierei militare.

- Nevoile mele nu sunt importante, îi zise Gil.

- Nu, nu spune asta, protestă Harry. Dacă doar nevoile mele sunt cele care te țin aici, atunci voi simți o povară și aș putea la fel de bine să le las pe mama și pe mătușile mele să îmi găsească o infirmieră, sau trei, sau zece. Am fost ferm cu ele în ceea ce privește angajarea unui valet. Pot să îmi imaginez exact genul de perfecțiune pe care l-ar alege. M-aș ascunde veșnic de el. Pe de altă parte, am deja pe cineva în minte. Dar am nevoie de... Nu. Mi-ar plăcea să am și un prieten aici, cu mine. Stai pentru că dorești, Gil, sau pentru că ai nevoie de asta. Sau nu sta deloc!

- Voi rămâne, promise Gil. În orice caz, până când dau de cap unor treburi. Sau până când te plictisești de compania mea.

- Asta ar însemna foarte mult timp, zise Harry. Dar devin nerăbdător, Gil. Îmi doresc să îmi recapăt trupul, puterea și energia. Și... viața. Nu am de gând să stau degeaba toată ziua lângă foc, cu o pătură pe genunchi și o carte cocoțată peste ea. Nici măcar nu îmi place să citesc, pentru numele lui Dumnezeu!

Gil râse ușor și își privi prietenul intrând în camera lui și închizând cu fermitate ușa în urma lui. Era opt

și jumătate, ora la care vechiul Harry probabil abia ar fi început să se gândească să iasă în seara aceea.

Discuțiile despre ce trebuia făcut cu Harry continuară toată săptămâna între mătuși și bunici, care nu puteau suporta gândul de a-l lăsa doar în slujba servitorilor și a nimănui altcuiva. Bărbații evitaseră discuțiile, în general, la fel ca femeile mai tinere, ambele grupuri recunoscând că Harry era slăbit trupește, dar nu și mintal. Venise la Hinsford cu un scop, cel mai probabil să evite exact genul de agitație din jurul lui care avea loc oricum.

- Să fie aici singur este exact ce îi trebuie, oricât am detesta acest gând, le spuse Camille doamnelor mai tinere când era cu ele sus, în odaia copilului, într-o dimineață ploioasă, în vreme ce bărbații se aflau în bibliotecă alături de Harry, iar mătușile și bunicile erau îngrămădite în salon.

- Doamna Sullivan este perfect capabilă să se îngrijească de toate, mai puțin de nevoile lui cele mai intime, iar el spune că va angaja un valet care să se ocupe de acestea. Sărmanul Harry! Este absolut clar că a fost chinuit de destui doctori și infirmiere cât să îi ajungă o viață sau două.

Își întoarse brusc atenția asupra tinerei sale fiice.

- Nu, Alice! Fii drăguță! Rebecca vrea doar să se uite la păpușa ta. Nu este nevoie să o împingi.

- Mi-aș dori să vină în Londra când ne întoarcem acolo, zise Jessica după ce Anna puse capăt gâlcevii, ducându-i Rebeccăi propria păpușă și sugerând ca ambele fetițe să își legene pruncii ca să adoarmă. Ar fi plăcut pentru el să fie acolo și plăcut pentru noi toți să îl avem atât de aproape. Dar știu că nu va fi de acord.

- Avery zice că ne va lăsa să ne agităm cu toții, să facem planuri, să îl lingușim și să ne frângem mâinile, zise Anna, și apoi ne va face vesel cu mâna când vom pleca, în timp ce va lăsa să îi scape un imens oftat de ușurare.

- Sunt sigură că Avery are dreptate, rosti Wren râzând. Este și opinia lui Alexander. Ești gata de un pui de somn, scumpule?

Îl ridică în poala ei pe Richard, care căsca, iar acesta se cuibări la pieptul ei.

Abigail trase încet aer în piept și apoi expiră. Se temuse să spună ceva despre planul ei ca nu cumva să nu fie respins și să provoace și mai multe discuții și certuri și un efort concertat de a o face să se răzgândească.

- Voi rămâne aici, anunță ea.

Toată lumea se întoarse pentru a o privi cu o oarecare surprindere.

- Rămâi? zise Camille. Adică aici, la Hinsford, Abby? După ce noi, ceilalți, plecăm acasă?

- Da, răspunse Abigail. L-am întrebat pe Harry dacă se supără și a spus că nu.

- Dar va fi o responsabilitate uriașă să ai grijă de el singură, Abigail, spuse Wren.

- Nu trebuie să aibă cineva grijă de el, spuse Abigail. Nu e invalid. Este doar foarte slăbit după doi ani de suferințe, operație și febră. Are nevoie de timp, spațiu și liniște în care să își refacă puterile și moralul, și am încredere că va face asta mai bine fără oameni care să îl agite, oricât de bine intenționați ar fi. Nu se va mulțumi să fie pe jumătate invalid întreaga lui viață. Voi fi aici pur și simplu ca un companion când va avea nevoie de unul. Și voi putea să am grijă de casă și să ușurez povara doamnei Sullivan.

- Abby!

Jessica stătea pe locul de lângă fereastră cu Winifred, în timp ce fata spunea o poveste în așa fel încât să se poată bucura de ea Andrew, deși nu putea auzi. Jessica se ridică în picioare, încruntându-se, și traversă încăperea către verișoara ei.

- Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Nu ai avut niciodată *nici cea mai mică* intenție de a te integra în societate sau de a participa la vreun bal sau la vreo petrecere, așa-i? Chiar și când ai fost de acord să vii la Londra anul

acesta pentru ieșirea lui Estelle. În schimb, te-ai agățat cu încăpățănare de teama ta *stupidă* că vei fi disprețuită din cauza petei care îți întinează nașterea. *Toată lumea* ți-a spus că este o prostie. Și Avery, și mama, și Alexander, și marchiza de Dorchester și... Ah, *toată lumea!*

Celelalte doamne se uitară la ea, îngrijorate de izbucnirea ei. Chiar și câțiva dintre copii se opriră din jocul lor. Richard își frecă cu pumnul ochiul care nu era lipit de Wren și se ghemui mai tare.

- Jessica, zise liniștitor Anna, așezând o mână pe brațul cumnatei sale.

Dar Jessica se smuci.

- Nu are nici un pic de *noimă*, zise. Este o aiureală plină de încăpățănare.

- Îmi pare rău, Jess, spuse Abigail. Ți-am explicat iar și iar că nu voi încerca niciodată să cârlesc rămășițele zdrențuite ale vechii mele vieți. Tu ai ales să crezi că, în cele din urmă, va trebui să mă răzgândesc. Au trecut șase ani, Jess. Este diferența între 18 și 24 de ani. Sunt o persoană diferită de cea care am fost cu atâta vreme în urmă. Îmi pare rău. Știu că și tu ai suferit. Dar nu pot... Ei bine, nu îți pot vindeca durerea. Numai tu poți face asta.

Mânia o părăsi pe Jessica la fel de iute cum venise.

- Atunci trebuie să te cred, în sfârșit, nu? întrebă, deși nu era o întrebare la care aștepta răspuns.

- Voi rămâne aici când toți ceilalți vor pleca, zise Abigail. Este ce îmi doresc să fac, Jess. Nu pentru că Harry are nevoie de mine. Nu are, deși sosirea lui aici a făcut posibilă întoarcerea mea acasă. Și nu pentru că mă tem că în orice moment voi fi izgonită din Londra din cauza scandalului nașterii mele. Nu îmi doresc să fiu în Londra ori să fac parte din înalta societate. Am nevoie să îmi trăiesc viața după propriile reguli și, cel puțin în perioada următoare, o voi face aici.

Jessica clătină nefericită din cap și se întoarse să îi privească pe Nathan și pe Jacob, care construiau un turn nesigur din cărămizi de lemn.

- Ah, Abby, spuse Camille oftând înainte să îi zâmbească lui Andrew, care venise să se așeze în poala ei, timpul pentru povești luând sfârșit. La început, am crezut că îți va fi ușor. Erai atât de dulce, de pașnică și îngăduitoare când am mers să locuim cu bunica Kingsley în Bath, în timp ce eu mă ascundeam și mă dezlănțuiam. Dar până la urmă nu a fost ușor, nu? Ai ținut totul în tine și nici măcar nu ai început să îți revii.

- Ah, nu, Cam, protestă Abigail, strâmbându-se și apoi izbucnind în râs. Nu voi accepta să fiu transformată într-un personaj tragic. Nu rămân aici ca să îmi ling rănilile deschise mereu și să îmi trăiesc viața într-o izolare tristă, în nefericire și autocompătimitate. Sunt acasă. Pentru că îmi doresc să fiu aici și să îmi trăiesc viața. Pentru că este locul în care cred că pot fi fericită. Cel puțin deocamdată.

Nimeni nu înțelegea. Dar cum ar fi putut? Se afla într-o călătorie pe care nu o putea explica în vorbe nici măcar ei înseși. Nu știa care avea să fie următoarea oprire și nu avea nici cea mai mică idee care era destinația finală sau dacă măcar exista una. Știa doar că trebuia să facă ea însăși un pas înainte, chiar dacă asta îi făcea familia nefericită. Pentru că toți păreau să creadă că, dacă ea își găsea locul în societate și un soț blând care să nu bage în seamă pata ce stăruia asupra nașterii ei, totul avea să fie bine în viața ei. În trecut, singurul ei țel fusese să își facă debutul în societate, să găsească un soț bun și să trăiască fericită până la adânci bătrâneți. Dar nu mai era cazul. Acel vis aparținea altei vieți. Nici măcar nu era nostalgică.

- Abigail, zise Anna, ridicându-se în picioare, vii să te plimbi afară cu mine? Văd că ploaia s-a oprit.

Nu invită pe nimeni altcineva.

Cu șase ani în urmă, Abigail și Camille îi purtaseră ranchiună Annei pentru că apăruse pe neașteptate în mijlocul lor, singurul copil legitim al tatălui lor. Venise direct de la orfelinatul din Bath, unde crescuse, nerecunoscută de el. Sosise ca moștenitoare unică a imensei

averi și a proprietăților tatălui lor, ceea ce însemna că ele, mama și fratele lor fuseseră deposedați de tot ce constituia structura vieții lor, inclusiv titlurile. Însăși identitatea lor, așa păruse. Desigur, chiar și la vremea respectivă, își dăduseră seama că Anna nu merita ranchiuna lor. Și ea suferise groaznic, deși o făcuse înainte de marea descoperire, când suferința lor abia începuse. Crescuse ca orfană, neștiind nimic despre tatăl ei și despre familia acestuia sau despre mama decedată și părinții acesteia, care ar fi fost prea fericiți să o crească și să o copleșească cu dragostea lor dacă nu li s-ar fi spus că era moartă.

Ranchiuna se stinsese cu timpul pentru că nu mai avea ce să o alimenteze. Anna nu încetase niciodată să întindă o mână către frații ei vitregi. Refuzase cu obstinație să se simtă ofensată de respingerea lor, deși adevărul era că tocmai curățenia firii ei le crescuse la început iritarea, din moment ce le dezvăluia propria meschinărie.

- Un pic de aer proaspăt ar fi foarte bine-venit, zise Abigail și merse să își ia o bonetă, o pelerină și alți pantofi înainte de a se întâlni cu sora ei vitregă jos, în hol.

Era tipic pentru Anna să simtă că avea nevoie de o scuză să scape din odaia copilului după marele ei anunț.

Mai degrabă se plimbară pe terasa pietruită decât să se aventureze pe iarba udă. Încă era umezeală, deși ploaia se oprise. Anna își înlănțui brațul de cel al lui Abigail.

- Trebuie să mă oprești, zise, dacă este ofensator pentru tine ceea ce voi spune. O voi zice direct. Vreau să ai sfertul tău din averea tatălui nostru. A fost întotdeauna a ta, pusă deoparte pentru tine și pentru urmașii tăi după ce eu nu voi mai fi dacă nu o vei lua mai înainte. Dar, dacă vei trăi singură aici, deși Harry va fi și el aici, desigur, chiar ar trebui să fii independentă, Abigail. Și oricum este a ta. Te rog să spui da!

Anna se opri și aruncă temătoare o privire către sora ei vitregă atunci când aceasta nu răspunse imediat.

- Mi se pare nepotrivit, adăugă, să discut despre bani. Dar ar fi absurd din partea mea să merg acasă și apoi să îți scriu o epistolă. Abigail, ești *sora* mea.

De la început Anna văzuse nedreptatea din testamentul tatălui lor, făcut cu mulți ani înainte de moartea lui, când încă era căsătorit cu mama Annei, înainte de căsătoria bigamă cu mama lui Abigail. Nu făcuse niciodată altul. Se părea că nu îi dăduse niciodată prin cap să aibă grijă de cei trei copii care nu știau nimic de nelegitimitatea lor. Poate că presupusese că adevărul nu avea să iasă niciodată la lumină. Poate că uitase cu totul despre acel testament care aduna praf în biroul unui avocat din Bath. Potrivit aceluia testament, tot ce nu era reclamat urma să aparțină soției sale și fiicei lor.

Anna dorise să facă ceea ce ei i se păruse singurul lucru echitabil și corect și să împartă averea în patru părți, câte una pentru fiecare dintre urmașii tatălui lor. În plus, înainte de a i se cere asta, aranjase în așa fel încât mama lui Abigail să își recupereze zestrea care îi fusese dată la căsătorie și toată dobânda pe care aceasta ar fi acumulat-o în cei peste 20 de ani de atunci.

Frații ei vitregi îi refuzaseră oferta ca și cum i-ar fi insultat când o făcuse. Nu voiseră să ia nici măcar un bănuț. Cât de ridicoli și urâcioși fuseseră, se gândi acum Abigail, când aleseră să se simtă ofensați, în loc să fie recunoscători! Dar fuseseră îngrozitor de răniți. Era aceasta o scuză întemeiată? Probabil că nu, dar când cineva se simte rănit până în adâncul sufletului, nu poate întotdeauna să gândească imparțial.

- În mod legal sunt banii tăi, Anna, rosti Abigail.

- Da, desigur, fu de acord Anna, făcând un gest de respingere cu mâna liberă, deși cred că voi trei ați fi avut câștig de cauză împotriva mea dacă ați fi ales să mergeți în instanță. Asta *dacă* ar fi fost necesar și dacă ați fi crezut că vi se cuvenea partea voastră. A fost pur și simplu malefic din partea tatălui nostru să vă mintă pe voi și pe mătușa Viola în toți anii aceștia și apoi să vă lase fără nici un mijloc de a vă întreține. Mă bucur foarte mult

că nu l-am cunoscut, Abigail. Testamentul lui a fost o monstruoziitate și nu ar trebui să ne oblige la nimic, indiferent ce spune legea. Din punct de vedere moral, averea lui este a noastră, a tuturor celor patru frați și, cu cât mai curând îți accepți partea, cu atât voi fi mai fericită.

- Chiar dacă Harry și Camille nu o acceptă niciodată pe a lor? întrebă Abigail încruntându-se.

Anna începu din nou să meargă, deși aproape ajunseseră la capătul terasei.

- Camille m-a abordat în Bath înainte de a se căsători cu Joel, spuse. Mi-a zis că își va accepta partea pentru că vrea să cadă la pace cu mine și să facă un efort de a mă accepta ca sora ei. Știu că a fost extrem de dificil pentru ea să facă lucrul acesta. Eram o străină care a intrat în viața ei în cel mai stresant moment imaginabil. Dar a făcut ce era hotărâtă să facă. Mi-a oferit un cadou la fel de prețios precum cel pe care eu am fost în stare să i-l ofer. Cu atât mai mult cu cât i-am dat numai ce i se cuvenea de drept.

- Ah, spuse Abigail, rușinată și impresionată. Nu știam.

- Nu, zise Anna. Am hotărât amândouă să nu spunem nimic. Nu am dorit să punem presiune inutilă asupra ta și a lui Harry. Avery a vorbit ieri cu Harry. Nu despre partea lui de avere. Lucrul acesta va trebui să aștepte până la un moment mai potrivit. Ci mai degrabă l-a convins pe Harry să accepte beneficiile acestei case dacă nu este încă de acord cu un transfer legal al proprietății. De acum înainte va primi rentele fermelor arendate și venitul obținut. Desigur, a văzut raționamentul greșit al lui Avery și a insistat ca, dacă acceptă venitul, să se ocupe de toate cheltuielile casei și moșiei. Dar este o proprietate profitabilă. Va putea să ducă o viață confortabilă aici, chiar dacă nu face decât să o mențină așa cum este și să nu întreprindă nimic pentru a o dezvolta - și chiar dacă nu va lua niciodată partea lui de avere.

Se opriră din nou, ajungând la capătul terasei. Abigail își mușcă buza de sus, încercând să se lupte cu lacrimile.

- Mă întrebam, recunosc eu ea, cum pot motiva faptul că locuiesc aici prin generozitatea lui Harry, când el însuși are foarte puțin din banii pe care îi primește ca ofițer. Nici măcar nu sunt sigură dacă încă îi primește. În același timp, nu știam cum aș putea să continui cu conștiința curată să accept alocația foarte generoasă pe care Marcel mi-a oferit-o încă de când s-a căsătorit cu mama.

- Atunci nu te mai frământa, spuse Anna, strângându-i brațul și întorcându-se în direcția casei. Harry va avea mai mult decât plata lui de ofițer, iar tu... Acceptă ce este de drept al tău, Abigail. Te rog! Suntem toate în mod egal fiicele tatălui nostru.

Abigail își eliberă brațul, își căută batista, își tamponă ochii și își suflă nasul. Apoi o cuprinse pe Anna într-o îmbrățișare tăcută.

- Și aș putea să spun, zise Anna după ce amândouă își traseră nasul, că îți admir decizia de a face ceea ce dorești cu viața ta în loc să cedezi în fața a ceea ce familia te îndeamnă să faci de cel puțin cinci ani încoace.

Continuară să meargă mai iute înapoi către casă, întrucât începu să cadă din nou o ploaie ușoară.

- Să încerci să te integrezi în înalta societate pentru a-ți găsi un soț cu siguranță nu este ce dorești să faci, și nu cred nici măcar pentru o clipă că teama de respingere te reține. În cele din urmă, îți vei găsi calea sau poate aceasta este calea ta și ți-ai găsit-o deja. Oricum ar fi, eu cred în tine, Abigail. Chiar cred.

- Ai fost cumva profesoară odată, demult? întrebă Abigail, și amândouă râseră, pentru că Anna fusese într-adevăr profesoară la orfelinat. Grăbiră amândouă pasul și intrară în casă ca să se adăpostească de ploaie.

- Mai bine aș merge să le caut pe mama, pe bunici și mătuși ca să le anunț că voi rămâne aici, cu Harry, când toți vor pleca. Poate că așa vor înceta să se agite pe lângă el.

- Nu m-aș baza pe asta, o avertiză Anna. Mai degrabă te vor adăuga pe lista celor pe lângă care să se agite.

Izbucniră din nou în răs.

- Ah, Anna, zise Abigail când dădură să o ia pe drumuri diferite în casă.

Ezită un moment.

- Fratele meu și sora mea îmi spun Abby. Ești sora mea.

- Mulțumesc, Abby.

Și din acest moment, cugetă Abigail în vreme ce se îndepărtă în grabă, așa trebuia să se gândească la Anna. Exact așa cum se părea că făcea Camille de cinci ani. Nu trebuia doar să aibă o părere bună despre ea.

Anna era *sora* ei.

capitolul 6

Familia Westcott și doamna Kingsley părăsiră Hinsford la o săptămână după ziua sosirii contingentului de la Bath. Păreau fericiți să se fi asigurat de faptul că Harry era într-adevăr teafăr acasă și nu mai dădea târcoale pe la ușa morții. Erau mai puțin fericiți fiindcă nu reușiseră să îl convingă fie să se întoarcă în Londra cu ei, fie să le îngăduie să trimită o infirmieră sau chiar un doctor care să se îngrijească de el pe viitor. Harry - după cum prezisese ducele de Netherby - ascultase politicios toate sugestiile făcute de mama lui, de mătușile și de bunicile sale, dar rămăsese ferm în hotărârea de a rămâne la Hinsford fără nici un fel de îngrijire. Le aminti tuturor că exista un doctor absolut decent în sat, chiar dacă avea vreo 70 de ani.

Era plăcut să își vadă prietenul atât de hotărât, se gândi Gil. Nu o făcuse niciodată cu adevărat în Paris, spre deosebire de vechiul Harry.

Acum toată lumea pleca.

În dimineața cu pricina, după micul dejun, totul fu numai forfotă în hol, afară pe terasă și pe trepte, în vreme ce diferite persoane alergau în sus și în jos în căutarea unor lucruri uitate sau posibil uitate. Trăsurile erau

aliniat afară, în timp ce caii tropăiau și nechezau sau așteptau răbdători. Unii dintre bărbați îi ajutară pe vizitii și pe servitorii din casă să împartă bagajele și să le încarce în trăsura potrivită. Femeile îl îmbrățișară pe Harry și pe copiii uneori reticenți și apoi se îmbrățișară între ele. Copiii zburdau pretutindeni, de obicei spre locuri în care nu trebuiau să fie.

Gil ajută la încărcarea bagajelor, deși stătea cu un ochi pe Beauty. Era întotdeauna blândă cu copiii, iar pe aceștia îi cunoștea bine de acum. Dar aproape toți găsiră necesar să alerge înspre ea și să o îmbrățișeze, iar ea era vizibil agitată, poate simțind că plecau toți. Băiatul cel mic al familiei Cunningham îmbrățișă câinele și nu voi să îi dea drumul nici chiar când mama lui îl chemă la trăsură. Gil își dădu seama că băiețelul plângea în liniște pe gâtul lui Beauty.

- Îți amintești ce am discutat aseară, Robbie? zise tatăl său, apropiindu-se și mângâind ușor cu mâna umărul băiatului.

- Vei uita, zise bosumflat băiatul, frecându-și cu dosul mâinii ochii și nasul înainte ca Gil să îi dea o batistă.

- Nu. Ți-am făcut o promisiune, îi spuse Joel Cunningham. Știi să fi încălcat vreuna?

Băiatul se încruntă la el, își trase nasul și clătină din cap.

- Chiar pot să am un câine doar pentru mine? întrebă.

- Ba chiar poți să ți-l alegi singur, îi spuse tatăl său. Vom începe să căutăm unul după ce ajungem acasă. Va fi nevoie de timp până când să îl vezi exact pe cel al cărui loc este lângă tine.

- Promiți? zise băiatul.

- Promit, zise cu seriozitate Cunningham, strângându-l de umăr. Acum înapoiază batista locotenent-colonelului Bennington. Este vremea să plecăm.

Robbie o mai îmbrățișă o dată pe Beauty și o lăsă să îl lingă pe față. Se șterse cu dosul palmei și fugi către trăsură în timp ce Cunningham îi zâmbi cu mâhnire lui Gil și îi strânse mâna.

- Mulțumesc că ți-ai împărțit câinele, zise, ba chiar că l-ai primit pe Robbie în camera dumatăle. Cred că, în sfârșit, am găsit o soluție pentru el.

Când Gil își întoarse atenția către un cufăr mare de-al contesei văduve care trebuia urcat în trăsură, îl văzu pe băiat în trăsura tatălui său. Ridica un braț pe care să îl așeze în jurul umerilor fratelui său surd, care trebuie să fi fost conștient de suferința acestuia și se lipise de el.

Cum ar fi fost, se întrebă, să fi crescut într-o familie? Dar, înainte să îl pătrundă vreo urmă din zadarnica pustietate, o alungă și așeză cufărul în așa fel încât să fie loc lângă el și pentru geamantanul mai mic al lui Lady Matilda.

Mai trecu un sfert de oră înainte ca toată lumea să se afle în cele din urmă într-una dintre trăsură și ca vizitii să trântescă ușile și să se cațare pe capre. Caii nechezară, nerăbdători să pornească. Gil se dădu înapoi și rămase lângă Harry, care ieșise cu câteva minute în urmă.

Și fu izbit de un lucru.

Domnișoara Abigail Westcott stătea de partea cealaltă a lui Harry. Nu se grăbea spre nici una dintre trăsură. Nici nu era îmbrăcată de călătorie. Rochia ei subțire din muselină îi flutura în jurul picioarelor. Nu purta nici o bonetă. Beauty ședea lângă ea, arătând ca o prostituată fericită că Abigail o scărpină ușor pe cap.

Ce naiba?

- Nu pleci, domnișoară Westcott? o întrebă.

- Ah, nu, zise ea. Rămân.

Mii de tunete! „Pentru cât timp?”

Ea răspunse parțial întrebării lui nerostite înainte ca prima trăsură să se pună în mișcare, iar celelalte să o urmeze pe alee.

- Venirea acasă a lui Harry a făcut posibilă și întoarcerea mea acasă, spuse.

Când mai era jumătate de sezon de care să se bucure în Londra? O soră și un frate vitregi, veri și alte rude alături de care să se bucure? Și aici nimic altceva decât

o casă de țară, o provincie adormită și un frate suferind drept distracție?

Harry și sora lui rămaseră făcând cu mâna până când ultima trăsură dispăru.

- Sunt niște oameni buni, Abby, zise Harry. Suntem foarte norocoși să facem parte dintr-o asemenea familie.

- Singurul ou stricat dintre ei, zise ea, a fost tatăl nostru. Cum este posibil să fi fost atât de diferit?

- Există o singură consolare, răspunse el. Dacă nu s-ar fi căsătorit cu mama, în bigamie sau nu, nu ne-am fi născut niciodată. Și nu cred că mi-ar fi plăcut deloc una ca asta. Ție?

Ea râse - un mic semn de veselie pe care Gil nu îl mai auzise.

- Bănuiesc că nu m-aș fi aflat în poziția de a-mi plăcea sau displăcea, spuse ea. Nu aș fi existat. Nu ar fi fost persoana mea. Nici tu. Este greu să îți imaginezi o neființă totală, nu-i așa? Dar ar trebui să stai aici, în picioare, atât de mult timp?

- Dacă ai de gând să mă bați la cap, Abby, bombăni el, te voi trimite înapoi la Londra cu următoarea diligență.

Dar nu fu nici urmă de iritare în glasul lui.

Din nou râsetul acela vesel.

- Foarte bine atunci, spuse ea, înlănțuindu-și brațul cu cel al fratelui ei. Hai să facem o plimbare pe terasă! Ziua aceasta ar putea fi mai plăcută?

- Nu ar putea, consimți el, pur și simplu pentru că sunt viu și respir în ea. E o zi minunată.

- Locotenent-colonele Bennington, zise ea politicoasă, ai dori să ni te alături?

Gazda perfectă. O femeie în largul ei alături de fratele său. Făcându-l pe oaspetele lor să fie un străin exact prin curtoazia invitației. Dumnezeuule, de ce nu îi spusese ceva și lui? De ce nu menționase Harry asta? „Ah, apropo, sora mea rămâne aici o perioadă nedeterminată ca să ne alunge liniștea.“

Își potrivi pașii cu ai lor în timp ce înaintară încet de-a lungul terasei. Gil își aminti cum obișnuise Harry să meargă cu pas iute oriunde, înflăcărat și plin de energie, nerăbdător să ajungă unde trebuia.

- Locotenent-colonele, zise domnișoara Westcott, și dumneata trebuie să fii nerăbdător să ajungi acasă.

Ah! Așadar, se întreba când avea el de gând să plece? Și bătea apăsător că poate ar trebui să fie curând?

Era surprinzător că întrebarea nu apăruse mai des decât o făcuse de-a lungul săptămânii trecute. Bunica lui Harry din Bath îl întrebuse la masă, într-una din zile, dacă era din familia Bennington din Somersetshire, iar când el spusese că nu era și nu se apucase imediat să explice din care familie Bennington făcea parte, ea nu continuă subiectul. Nici altcineva. Poate că fusese ceva în glasul lui care descurajase alte întrebări.

Nici unul dintre ei nu descoperise că nu era un domn, chiar mai puțin decât Harry, de fapt. Mult mai puțin. Măcar Harry fusese crescut ca un domn într-o casă aristocrată, care aparținea unui conte și aparentei sale contese. Fusese educat și pregătit ca succesor al tatălui său. Gil fusese crescut în ceea ce fusese un pic mai mult decât o colibă de o mamă care era fiica necăsătorită a unui fierar. Putea să citească, să scrie și să socotească doar pentru că mama lui insistase ca el să meargă la școala din sat, pe care el o urâse cu îndârjire, în ciuda răbdării îndelungi a vicarului care preda acolo.

- Va rămâne o vreme, zise Harry înainte ca Gil să răspundă el însuși. Sper că pentru mult timp. Nu am nevoie de o infirmieră. Am avut destule, precum și doctori și chirurghi în ultimii doi ani, și uite unde m-au adus. Ah, m-au ținut în viață! Le dau ceea ce li se cuvine și toată recunoștința mea pentru asta. Dar, de asemenea, ei m-au ținut aproape mort. Nu mi-au îngăduit lumina zilei, aerul proaspăt, aproape deloc mâncare solidă, nici efort fizic - și mi-au luat destul sânge când am avut febră încât să dea viață unei armate de cadavre. Nu va mai

fi nici o infirmieră. În schimb, va fi de ajuns un prieten bun și un tovarăș. Și o soră, desigur.

Gil o privi pe Beauty plimbându-se pe lângă copaci, adulmecând trunchiurile acolo unde se întâlneau cu pământul.

Trei suflete rănite. Asta erau. Deși nu știa de unde îi venise gândul acela.

Dar era *sufletul* lui Harry, ca și trupul său, rănit de ceea ce i se întâmplase în luptă și în Londra în urmă cu șase ani, când fusese deposedat de titlu și de avere și de toate cele pentru care fusese crescut? Nu discutase niciodată despre asta dincolo de simpla realitate. În regimentul lor nu fusese nici un ofițer mai vesel decât maiorul Harry Westcott.

Și fusese sufletul domnișoarei Westcott rănit de aceleași evenimente? Poate că avea importanță faptul că, la câțiva ani după aceea, încă era necăsătorită și se părea că nici măcar nu își căuta un soț pe marea piață a căsătoriilor care era sezonul londonez.

El era rănit? De... viață? De ceea ce îi făcuse Caroline? Dar era drept să o învinovățească pe ea sau pe oricine altcineva pentru starea în care se afla sufletul lui? Și, oricum, de unde dracului veneau aceste gânduri?

Viața era o provocare. O provocare mare, care se despica totdeauna în unele mai mici, întocmai ca trunchiul unui copac sub topor. Și dacă cineva era rănit, își lingea rănila, își puneă un pansament dacă nu înceta să sângeze și continua să prefacă trunchiul acela de copac în bușteni și lemne de foc până când următorul venea prăbușindu-se și trebuia să o ia de la capăt.

- Cu condiția ca sora ta să nu te bată la cap, zise domnișoara Westcott drept răspuns la vorbele fratelui său, cu firicelul acela de umor încă în glas. Ajungem la capătul terasei, Harry, și vom fi nevoiți să ne întoarcem.

- Nu poți să știi cât de bine îmi face aerul acesta, zise el, trăgând adânc și zgomotos aer în piept înainte de a se întoarce, să simt lumina soarelui și mirosul ierbi și al cailor. Și încă să am picioare. Voi ieși din nou

mai târziu. Poate vom face un picnic. Ce zici de asta ca aventură măreață?

- Nu sunt sigur că voi fi în stare să rezist exaltării, îi spuse Gil.

- Voi aranja cu doamna Sullivan, spuse domnișoara Westcott. Și, vai, cât îmi place ideea de a face asta - de a fi stăpână în propria mea casă!

La naiba, se gândi Gil, nu îi plăcea deloc cum sunau toate astea. Abia așteptase să facă parte din gospodăria unui holtei pentru o vreme. Abia așteptase ca familia lui Harry să plece. Și mai ales abia așteptase ca ea să plece. Dar de ce? Nu făcuse nimic să-i atragă antipatia încă din prima zi, când fusese în cea mai mare parte vina lui. Atunci de ce o dorea plecată mai mult decât pe oricare dintre ei?

Pentru că era atras de ea?

Nu dorea *nici un fel* de încurcături cu femeii. Oricum, nu cu femeii de rangul ei. Faptul că era nelegitimă nu schimba cu nimic faptul că era o doamnă, membră a unei familii aristocrate puternice, care avea grijă de ai ei. De asemenea, era sora lui Harry.

Își întoarse nerăbdător capul și fluieră după Beauty. Aceasta veni alene pe pajiște către ei, cu limba atârând, urechile lăsate, legănându-și dosul și dând din coadă.

Cel puțin dragostea unui câine era necondiționată.

Și lipsită de complicații.

Abigail fusese consternată să descopere că locotenent-colonelul Bennington avea de gând să stea pe termen nedefinit la Hinsford. Se simțise privată de intimitate și de sentimentul de a fi acasă, de pacea după care tânjea. Cu siguranță, ea nu ar fi rămas dacă Harry s-ar fi gândit să îi spună și ei.

Oricine în afară de el, se gândise.

Dar de ce?

Nu era o brută, așa cum crezuse în acea primă zi. Și apoi își ceruse scuze pentru purtarea lui cu prilejul acela, iar ea i le acceptase. Încă îi purta pică? Ar fi fost absurd

și greșit din partea ei. De atunci, el nu făcuse nimic care să o insulte pe ea ori pe oricine altcineva din familie. De fapt, chiar din contră. Se ținuse la distanță de ei mult timp în fiecare zi și nu se alăturase nici unui grup sau conversații când fusese prezent, doar dacă fusese atras de altcineva. Și, fără îndoială, fusese bun cu copiii, fapt care o luase complet prin surprindere din moment ce lucrul acesta părea să contrazică privirea lui severă, uneori aproape posacă, precum și purtarea lui. Chiar îi îngăduise lui Robbie, băiețelul acela problematic pe care nici măcar trei ani de dragoste și răbdare din partea lui Camille și a lui Joel nu îl alinaseră întru totul, să petreacă ore întregi în camera lui cu Beauty.

Și, desigur, era prietenul lui Harry. Fratele ei, bănuiea ea, avea nevoie de companie masculină mai mult decât avea de cea a unei biete surori. Ar fi trebuit să fie fericită că locotenent-colonelul se hotărâse să rămână o vreme.

Totuși, nu era. Nu era deloc bucuroasă pentru asta.

Dar de ce?

Își puse întrebarea aceasta în vreme ce îl ghida pe unul dintre servitori să așeze scaunul pe care îl cărase pe pajiște pentru Harry. Apoi îl trimise înapoi pentru încă două, astfel încât fratele ei să nu simtă că era tratat ca un invalid, în vreme ce ea și prietenul lui ședeau pe iarbă pe o pătură. Sau poate că trimisese să i se aducă scaune suplimentare pentru că nu voia o astfel de apropiere între ea și locotenent-colonel.

Ah, dar era ridicol! De ce era atât de plină de resentimente? Ar fi trebuit să se bucure de ocazia de a se juca de-a gazda față de un oaspete.

Se întâmpla din cauză că era îngrozitor de conștientă de el ca bărbat?

„Îngrozitor?”

Și chiar era?

Nici măcar nu era chipeș. Nu credea că fusese vreodată, nici măcar înainte de a fi căpătat cicatricea aceea de pe chip. Părul și ochii lui erau prea închiși la culoare, tenul îi era prea bronzat, iar expresia obișnuită - prea

severă. Și era prea masiv. De fiecare dată când arunca o privire către el, își amintea cum arătase fără cămașă, cu pantalonii lăsați pe șolduri și toporul ținut în diagonală de-a lungul trupului care strălucea de transpirație. Fusesse necivilizat. Barbar. Fusesse...

Parcă ar fi fost o mironosiță. Probabil că *era* o mironosiță.

Dar faptul că își dădu seama de asta nu o făcu să îi fie mai drag, deși nu o numise el astfel.

O făcea să nu se simtă în largul ei. Ce vorbe nepotrivite: *în largul ei*. Dar nu se putea gândi la altele mai potrivite. Dorea să poată fi în stare să se gândească la el doar ca prieten al lui Harry. Și dorea ca, de fiecare dată când îl privea ori se gândea la el, să îl vadă *cu hainele pe el*. Voia să șteargă definitiv amintirea aceea oribilă de masculinitate pură.

„Ei, hai, Abigail, nu a fost oribil!”

Nu mai întâlnise niciodată masculinitate. Bărbați, da. Bărbați chipeși, da. Masculinitate, nu. Oricum, nu masculinitate *pură*. Fără piepturi goale și... Ah, fir-ar să fie, chiar *era* o mironosiță!

Acum îl privi apropiindu-se încet pe pajiște alături de Harry. Era de acord cu felul în care el nu încerca niciodată să îl ajute fizic pe fratele ei, deși probabil era adesea tentat să o facă, la fel cum câțiva membri ai familiei ei fuseseră, mai ales femeile. Nimic nu putea să îl irite mai mult pe Harry. Locotenent-colonelul Bennington își ținea mâinile prinse la spate de fiecare dată când mergea cu Harry, deși stătea destul de aproape încât să îi ofere ajutorul dacă era necesar. Mergea drept, fiind militar în fiecare linie a trupului său. Se întrebă dacă oamenilor lui le era teamă de el sau dacă îl adorau. Sau poate un pic din ambele.

Harry se opri și privi scaunele, apoi pătura singuratică întinsă pe jos. Coșul pentru picnic fusesse așezat pe unul dintre colțurile acesteia.

- Aștepti câteva doamne mai în vârstă, cu genunchi reumatici, Abby? întrebă el făcând semn din cap către scaune.

Ea zâmbi trist.

- Bănuiesc că te simți ofensat de ele. De scaune.

El îi zâmbi larg.

- Cel puțin ai avut destul tact încât să pui să fie aduse trei, zise. Bănuiesc că te temi că, dacă mă voi așeza pe pământ, nu mă voi mai putea ridica. Dacă se va dovedi că ai dreptate, te rog să nu chemi nici un servitor. Mă voi târi înapoi până în casă pe mâini și pe genunchi și poți să-mi zici: „Ți-am spus eu!“ după pofta inimii.

Spunând acestea, se lăsă pe pătură și se mută într-o parte. Era bine să îl vadă pe Harry recăpătându-și simțul umorului, se gândi Abigail când locotenent-colonelul făcu semn spre pătură, lângă Harry.

- Domnișoară Westcott? întrebă el.

- Ah, nu, răspunse ea, voi servi mâncarea înainte să mă așez.

Îngenunche lângă coș și se apucă să umple trei farfuri cu pui, șuncă și chifle unse cu unt din abundență, cu brânză, murături și ouă fierte tare descojite. Mai erau prăjituri cu coacăze și tarte mici cu cremă. Chiar putu vedea pe fundul coșului trei mere lustruite, ce străluceau sub un prosop împăturit, dar pe acestea le lăsă pentru mai târziu. Sprijinit de un colț al coșului se afla împăturit cu grijă un os mare și plin de carne pentru Beauty, care stătea lângă pătură, așteptând cu nerăbdare.

Locotenent-colonelul se lăsă pe un genunchi alături de Abigail și turnă vinul. Abigail observă că avea mâini mari și puternice - trebuia să fie astfel, desigur, ca să poată mânui un topor în felul în care o făcuse probabil și cu alte arme. O cicatrice ștearsă traversa toate cele patru încheieturi ale degetelor uneia dintre mâini.

- De cât timp ești militar? îl întrebă ea.

El păru să calculeze în minte.

- De 20 de ani, răspunse.

Atât de mult?

- Câți ani aveai? îl întrebă.

- Încă nu aveam 15 ani, răspuse el. Am mințit în legătură cu vârsta mea. Așteptam cu nerăbdare aventura, iar un sergent de recrutare mi-a oferit exact asta. Am acceptat, odată cu intrarea în armată.

- Un sergent de recrutare?

Se opri să îl privească uimită, ținând în mână farfuria lui Harry.

- Te-ai înrolat ca soldat?

- Da, zise el, luându-i farfuria din mână și dându-i-o lui Harry după ce adăugase un șervet de pânză.

Își luă propria farfurie cu un cuvânt de mulțumire și se mută pe pătură ca să îi facă și ei loc. Pusese paharele pe o tavă pe care o găsisese în coș.

Ca să-și ascundă surprinderea, Abigail se întoarse ca să desfacă osul, care avea foarte multă carne pe el, și îl puse pe iarbă, lângă câine. Beauty se chinui să se ridice lătrând, îl adulmecă și îl luă cu asalt.

Întorcându-și privirea către însoțitorii ei, se hotărî că ar fi mult prea intim să se strecoare alături de locotenent-colonel. Dar Harry nu lăsase destul loc pe partea lui. Ea își luă farfuria și se așeză pe unul dintre scaune.

- Un strop de reumatism, zise ea cu un zâmbet când Harry își ridică privirea către ea.

Locotenent-colonelul Bennington fusese soldat. Nu ofițer încă de la început. Atunci familia lui fusese prea săracă pentru a-i cumpăra un grad? Sau... Mai exista o explicație, mai ales că fusese înscris de un sergent de recrutare. Poate că nu era nobil. Dar, dacă nu era, cum sărise peste grade și ajunsese ofițer? Auzise că doar o faptă extraordinară putea face posibil lucrul acesta. Nu întrebă, iar el nu oferă nici o altă informație în plus. În schimb, îl asculta pe Harry, care declara cât de minunat era să fie, în sfârșit, singuri, doar ei trei.

- Pare îngrozitor de neloial să spun asta cu glas tare, zise Harry, când cu toții au făcut eforturi mari să vină aici doar de dragul meu și au fost înduioșător de bucuroși să vadă că m-am întors acasă. Dar... Fir-ar să fie,

Abby, uitasem cât de delicios este puiul prăjit de bucătăreasa noastră!

- L-a făcut special pentru tine, îi răspunse ea. Își amintește toate felurile tale preferate de mâncare și cum îți plăcea să fie preparate. A trimis servitori la fermă și în sat ca să adune toate ingredientele de care va avea nevoie. Este foarte hotărâtă să te îngrașe.

- Și probabil că va reuși, zise el. Îmi redescopăr pofta de mâncare.

Dar, în vreme ce fratele ei își exprima plăcerea, Abigail fu distrasă de gândul că, în decursul ultimei săptămâni, locotenent-colonelul Bennington nu dezvăluise aproape nimic despre el însuși, deși avusese adesea conversații cu diferiți membri ai familiei ei. Îi cunoștea numele și rangul militar. Știa că petrecuse un an în garnizoana de pe Sf. Elena, păzindu-l pe Napoleon Bonaparte. Acum aflase că fusese recrutat la vârsta de 14 ani de un sergent. Și asta era tot. Ah, și vorbea ca un nobil și se purta ca unul - exceptând momentele în care spârgea lemne, pe jumătate gol, lângă grajduri.

- De fapt, sunt un pic surprins, Abby, zise Harry, de faptul că nici unul dintre vecinii noștri nu a venit în vizită, deși suntem amândoi aici de mai mult de o săptămână. Oamenii chiar uită atât de iute? Sau ne privesc cu alți ochi decât obișnuiau să o facă? Suntem paria?

- Te asigur că nu suntem, răspunse Abigail. Când eu și mama ne-am întors să locuim aici, am fost tratate la fel ca întotdeauna. Cei mai mulți oameni chiar au continuat să i se adreseze mamei cu *milady*. Vecinii au fost amabili și atenți, iar prietenii noștri au rămas prietenii noștri. Poate...

- Cred că pot arunca un pic de lumină asupra acestui lucru, zise locotenent-colonelul Bennington. Vecinii voștri s-au gândit că ai avut parte de destulă agitație cu toată familia aici, Harry, oricât de nerăbdători ar fi să te viziteze și să vadă cu ochii lor că îți recapeți sănătatea. Îndrăznesc să afirm că vor da buzna acum, după ce toată lumea a plecat.

Abigail îl privi cu oarece curiozitate, dar Harry nu făcu decât să chicotească.

- Și aceasta este o bănuială, Gil? întrebă. Sau ai ieșit și te-ai întâlnit cu localnicii în timpul absențelor tale din casă?

- Nu chiar cu toți, îi spuse prietenul său. Dar este inevitabil să întâlnești oameni din toate clasele când pe-treci în jur de o oră în fiecare zi la taverna dintr-un sat. Iar ei te întâmpină fără vreo reținere sau reticență. Este un eveniment atât de rar să vadă un străin, din câte am înțeles, încât găsesc degrabă modalități să afle istoria vieții străinului, punctele de vedere politice și motivul pentru care se află în zonă.

- Te cred.

Harry râse din nou.

- Când te mai duci, Gil, poate vin cu tine. Dar este plăcut să știu că nimeni nu este dezgustat de mine din cauză că mi-am pierdut titlul și averea cu șase ani în urmă.

- Vicarii au tendința să devină expansivi și guralivi când descoperă că un străin citește plachetele de pe pereții din interiorul bisericii lor într-o zi a săptămânii în care nu este planificată nici o slujbă, continuă locotenent-colonelul. Tind să îi ia prezența ca fiind un motiv bun pentru a reda istoria lungă a bisericii. Și apoi, dacă străinul acela este norocos - eu am fost -, ajunge să fie invitat la casa parohială pentru un prânz excelent alături de bărbat și de soția lui. Și în vreme ce mănâncă este desfătător cu povestiri despre toate poznele pe care domnul Harry și, într-o măsură mai mică, sora lui obișnuiau să le facă atunci când erau copii. Ba vicarul chiar a vărsat o lacrimă când a amintit consternarea din sat când a ajuns vorba că era posibil să îl piardă pe domnul Harry după bătălia de la Waterloo. Declară că va fi primul care te va vizita chiar în ziua de după plecarea bunei tale familii.

- Reverendul Jenkins a fost aici dintotdeauna, spuse Abigail. Predicile lui sunt serbede, dar chiar și așa mi-a plăcut întotdeauna să merg la slujbele lui de la biserică,

doar ca să mă scald în strălucirea sfințeniei sale. Îmi pare rău că am ratat duminica trecută, ca noi toți de altfel.

– Însă o să îți spun ceva, Gil, zise Harry. O singură licărire de reproș din ochii lui era o descurajare mult mai puternică pentru o poznă decât toată mânia mamei noastre sau a oricăruia dintre servitorii noștri.

– Într-adevăr, aprobă Abigail. Îți amintești, Harry, când am sărit pe furiș zidul în grădina casei parohiale ca să furăm mere din pomul de acolo, doar ca să descoperim că însuși vicarul stătea la ușa din dos și ne privea? Și ne-a zâmbit și ne-a spus să ne bucurăm de ele? Camille a izbucnit în lacrimi, iar eu am așezat merele pe pământ și am refuzat să le mai ridic, apoi tu ai spus că aveai de gând să i le duci doamnei Beynon, care nu se simțea bine? Atunci a fost momentul în care zâmbetul i-a devenit plin de reproș.

– Le-am lăsat și pe ale mele jos și am jurat că nu voi mai spune altă minciună în viața mea, zise Harry, și amândoi izbucniră în râs.

Abigail observă că locotenent-colonelul Bennington își rotea vinul și privea gânditor paharul. Se gândi la el mergând în sat, împrietenindu-se cu oamenii pe care ea și Harry îi cunoșteau de o viață. Nu îi răspunsese mai devreme, când ea îi sugerase că trebuia să fie nerăbdător să meargă acasă. Când bunica Kingsley îl întrebuse în urmă cu câteva zile dacă era unul dintre membrii familiei Bennington din Somerset, el răspunsese simplu că nu. *Avea o casă? Sau o familie?* Fusesse recrutat ca soldat la vârsta de 14 ani. În urmă cu 20 de ani. Înseamnă că acum avea 34 de ani, cu zece ani mai mult decât ea. Pe cine lăsase în urmă atâta amar de vreme? Era cineva? Se întorsese vreodată? *Avea să se întoarcă?*

Dar nu dorea să își pună întrebări în ce îl privea. Încă îi găsea inconfortabilă compania și își dorea cu ardoare ca el să nu fi rămas aici – sau să nu fi rămas ea.

Ea servi dulciurile, iar el turnă din nou vin, deși Harry își așază palma deasupra paharului și clătină din cap.

- Dacă mă îmbăt, spuse, s-ar putea să încep să cânt.

- Oh, Dumnezeule, zise Abigail, cu siguranță nu trebuie să ne asumăm riscul!

Luă câteva guri din tarta cu cremă și apoi puse farfuria deoparte și se lungi pe pătură, cu un genunchi ridicat și un braț aruncat peste ochi, deși se afla la umbra unui copac.

- Știu cum trebuie să se simtă un prizonier când este eliberat din închisoare, zise el. Deși bănuiesc că este nedrept față de toți acei oameni care m-au ținut în viață și au făcut tot ce le-a stat în putință pentru mine să compar un spital sau un sanatoriu cu o închisoare.

Și în câteva minute adormi, respirând adânc și egal. După ce îl privi o vreme pe Harry, locotenent-colonelul Bennington își ridică privirea către Abigail.

- Se vindecă, zise el încetișor.

Era pentru prima dată când ieșise afară de două ori în aceeași zi. Și mânca mai mult decât o făcea chiar cu o săptămână în urmă.

- Da, zise ea și privi înspre locul în care Beauty, cu osul dezgolit până la un alb pur, adulmeca de-a lungul copacilor. Voi face câțiva pași. Ai dori să mă însoțești?

Părusese pur și simplu politicoș să întrebe. Nu se aștepta ca el să accepte. Putea să folosească drept scuză nevoia de a sta cu ochii pe Harry.

- Da, spuse el și luă un măr înainte de a se ridica în picioare.

Ei bine, acum se pricopsise cu tovarășia lui. Bănuia că trebuia să se obișnuiască. El stătea acolo. La fel și ea. Se întrebă dacă și el era la fel de tulburat de acest lucru. Dar știa că era. Existase o anumită expresie pe chipul lui când își dăduse seama în dimineața aceea că ea nu avea să plece cu toți ceilalți. Presupusese că el trebuia să fi fost conștient de lucrul acesta întrucât le spusese tuturor celorlalți, dar lui, nu. Exact cum nici ea nu știuse că el avea să rămână pe termen nelimitat.

Beauty își înalță capul, privi înapoi către ei, își dădu seama că plecau la plimbare și o luă la goană către ei.

Abigail se întrebă cum se temuse vreodată de câinele acesta.

Era tulburător de înalt și de lat în umeri. Locotenent-colonelul, desigur.

capitolul 7

Nu era scundă pentru o femeie. Creștetul capului trecea de bărbia lui. Dar era delicată și zveltă. Și frumoasă. Și ceea ce la început luase drept răceală trufașă era mai degrabă un fel de demnitate tăcută, rezervată, ajunse să creadă Gil cu o oarecare reținere. Nu dorea să ajungă să o placă. Pentru că, dacă o plăcea, ar fi putut să o găsească atrăgătoare. Era în întregime genul nepotrivit de femeie de care să fie atras. Mult mai degrabă ar fi preferat să rămână la femeile din propria lui clasă. Însă iat-o rămânând după ce toți ceilalți plecaseră și având de gând să rămână vreme îndelungată. Și făcând totul inconfortabil ca el să rămână aici.

Domnișoara Abigail Westcott, trăsese el concluzia pe parcursul ultimei săptămâni, când o privise mai mult decât și-ar fi dorit și mai mult decât îi făcea bine, avea cel mai adesea trăiri lăuntrice. Ca un ghețar, nu arăta lumii decât vârful întregului ei, chiar și familiei sale. Poate în mod deosebit acestora. El se întrebă dacă ei își dădușeră seama.

Probabil că nu era drept să o compare cu un ghețar.

De ce naiba îi acceptase invitația de a se plimba cu ea? Fără îndoială, îl invitase din politețea unei lady și nu dorise sau nu se așteptase ca el să o însoțească.

Fără să spună un cuvânt sau poate chiar să nu se gândească la vreunul, îl făcu să se simtă ca un mare prostovan. Aproape că fu tentat să își cocoșeze spina-reă mergând alături de ea, ca să ajungă mai aproape de înălțimea ei. În schimb, își îndreptă umerii și se înălță cât putu. Partea pe care se afla cicatricea de pe chip era

către ea. Nu își caută nici o scuză pentru a se muta în cealaltă parte.

Ura felul în care îl făcea să se simtă stângaci. Nu era un sentiment familiar.

Beauty Țopăia dintr-o parte în alta înaintea lor, lătrând și dând din coadă. Se asigură că el nu o păcălise și că într-adevăr mergea la plimbare, apoi se întoarse gata să o ia la fugă înaintea lor.

- De ce nu ești căsătorită? o întrebă el pe neașteptate.

Acum de ce, din miliardele de întrebări pe care ar fi putut să i le adreseze în încercarea de a deschide o conversație de politețe, o alesese tocmai pe aceea? În mod surprinzător, ea își întoarse brusc capul ca să îl privească, iar el aproape că putu să vadă cum în mintea ei se formau cuvintele „Cum îndrăznești?”

- Bănuiesc, zise el înainte ca ea să apuce să le rostească cu glas tare, că a fost o întrebare nepoliticoasă. Dar cu siguranță ai avut propuneri. Nu ești o femeie foarte tânără, dar ești frumoasă.

Își analizează stângăcia vorbelor, în vreme ce ea continuă să îl studieze cu ochii mari.

- *Dumneata* de ce nu ești căsătorită? îl întrebă ea. Nu ești un bărbat foarte tânăr.

El observă că ea nu adăugă „Dar ești chipeș”.

El se aplecă să ridice un băț și îl aruncă cât putu de departe pe pajiște, ca Beauty să îl aducă. Era unul dintre jocurile preferate ale câinelui. Mușcă din măr. Observă că se opriseră.

- Nu sunt căsătorit, răspunse el, pentru că soția mea a murit.

Ei bine, *asta* îi tăie avântul. Îl privi în tăcere cu ochi mari preț de câteva momente.

- Îmi pare rău, zise.

- De ce ți-ar părea? o întrebă. Nu aveai de unde să știi.

Acum adăuga și bătăria lipsei manierelor de bază. Ea așteptă ca și cum ar fi dorit explicații. El mușcă din nou din măr și porni mai departe. Nu avea obiceiul să vorbească despre el însuși, mai ales despre căsătoria lui.

Ea continuă la rândul ei să meargă, după ce aruncă o privire în urmă, probabil ca să vadă dacă Harry dormea în continuare pe pătură.

- Contrar a ceea ce se pare că crezi dumneata, zise, nu am avut nici o propunere, deși am 24 de ani. Poate că aș fi avut vreo două, cred, în ultimii ani, dacă i-aș fi încurajat în vreun fel pe cei doi domni care au arătat un posibil interes. Domni perfect vrednici.

- Dar nu i-ai încurajat, zise el.

- Nu.

El se abținu să întrebe care fusese motivul. Nu era treaba lui. Și decise că nu avea nevoie să știe. Totuși, era curios. Nu era căsătoria unicul și cel mai important țel în viață pentru femeile din toate clasele? Nu considerau toate că la orice vârstă trecută de 20 de ani erau în pericol să rămână singure? Ea avea 24 de ani.

- Vrednicia nu este de ajuns, continuă ea să explice. Nici tăria de caracter sau mijloacele prin care să îmi asigure o casă și confortul vieții cu care sunt obișnuită. Nici chiar aspectul fizic plăcut și blândețea. Am rămas singură pentru că nu am găsit nimic și pe nimeni care să mă tenteze să mă căsătoresc.

- Încă, adăugă el.

- Încă, admise ea. Nu mă tem să fiu singură. Îmi este teamă să intru într-o căsnicie pe care să o regret.

El se aplecă să ia bățul pe care Beauty îl așezase la picioarele lui înainte să ridice privirea către el, așteptând, gâfâind entuziasmată și ținând de nerăbdare să plece din nou. El o fentă o dată, de două ori, apoi azvârli bățul. Câinele porni pe urma lui.

- Și ce te-ar tenta? întrebă el. Dragostea?

Se plimbau aproape de linia copacilor, intrând și ieșind din umbra oferită de ramurile care atârnavă peste pajiște. Aveau să se plimbe în jurul pajiștii, presupuse el, ca să nu îl piardă pe Harry din priviri.

- Cred că ar putea fi destul de ușor să mă îndrăgostesc, zise ea, mai ales dacă bărbatul este unul tânăr, chipeș, încântător și cu maniere depline. Nu sunt însă

deloc sigură că a fi îndrăgostit este o bază bună pentru căsnicie. Nu ar dura, bănuiesc, dacă nu ar exista multe altele pentru a o susține.

- Și în ce ar consta aceste *multe altele*? o întrebă el.

Era o conversație ciudată.

Pentru o vreme, păru că ea era de acord cu el. Nu îi răspunse. În schimb, privi visătoare printre copaci, departe de el. Apoi se opri în așteptarea bățului, înainte ca el să apuce să îl arunce într-un arc scurt, ca Beauty să îl urmărească veselă. Vorbi în cele din urmă, după ce privi încă o dată în spate pentru a-l verifica pe fratele ei.

- Uneori este mai ușor să definești ce dorește cineva într-un mod negativ mai degrabă decât pozitiv, zise. Bănuiesc că la un moment dat m-am așteptat să mă căsătoresc pentru cine eram. Sau mai degrabă pentru *ce* eram. Eram *Lady Abigail Westcott*, fiica unui conte. Aveam 18 ani, eram acceptabil de drăguță, educată și desăvârșită în ce privește cunoștințele și competențele cerute din partea unei lady. Urma să am o zestre mare. Și eram pe cale să fiu lăsată liberă în lumea bună. Urma să îmi fac reverența în fața reginei și apoi să am un bal mareț de ieșire în societate, urmat de un sezon plin pe ceea ce este cunoscută drept marea piață a căsătoriilor. Mă așteptam să atrag un soț eligibil și, desigur, că așa ar fi fost. Acesta este felul în care se petrec lucrurile în lumea care pe vremea aceea încă era a mea. Poate că aș fi fost fericită.

- Apoi totul s-a schimbat, zise el, și viața ta a fost ruinată.

El cugetase la ceea ce se petrecuse cu familia lor, întrucât lucrul acesta afectase viața lui Harry. Acum se gândi la asta din punctul ei de vedere. Fusese o fată aflată în pragul feminității, cu un viitor strălucitor și sigur, care îi asigura liniștea.

Ceea ce nu făcea decât să confirme faptul că viitorul nu trebuia niciodată luat de bun.

- Din contră.

El văzu că ea se încruntă.

- A fost aproape ca și cum aș fi mers somnambulă prin primii 18 ani ai vieții mele și aș fi continuat să o fac până la moarte dacă nu aș fi fost zgâlțâită ca să mă trezesc.

Acesta era un mod neașteptat de a privi dezastrul care i se întâmplase. Nu își pierduse toate speranțele și visurile?

- Permite-mi să îți spun ce i s-a întâmplat surorii mele, Camille, zise ea. Își făcuse deja ieșirea. Era logodită cu un viconte. Era o doamnă foarte decentă, care urma cu strictețe toate regulile și convențiile înaltei societăți. Era de modă veche și mai degrabă lipsită de umor. E sora mea și o iubesc, dar nu cred că era foarte simpatizată de toată lumea. Logodnicul ei a pus brusc capăt logodnei lor când adevărul nașterii ei a fost scos la iveală. Ea a avut mai mult de suferit decât noi, ceilalți, și chiar a suferit. Dar gândește-te la ea acum. Ai văzut-o pe parcursul săptămânii trecute. Este aproape de nerecunoscut față de Camille pe care mi-o amintesc. Este fericită. E adorabilă. Ea și Joel probabil că vor sfârși prin a avea o duzină de copii, atât ai lor, cât și adoptați, iar ea îl va întâmpina pe fiecare cu o dragoste atotcuprinzătoare. Este frumoasă, dar într-un mod cu totul diferit față de cum era cu șase ani în urmă. Familia mea încă se referă la ceea ce s-a întâmplat ca la marea catastrofă, ca și cum vorbele ar trebui scrise cu litere mari dacă ar fi așternute pe hârtie. Dar pentru Camille nu a fost o catastrofă. A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

El nu își luă ochii de la ea cât timp vorbi cu o pasiune caldă. Obrajii ei se îmbujoraseră, iar ochii mari și albaștri se adânciseră. Iar el îi simți atracția primejdioasă.

- Dar Harry? întrebă. Și dumneata?

Amândoi aruncară o privire către locul picnicului în timp ce se întoarseră cu spatele la copaci pentru a merge în direcția grajdurilor, înainte de a-și croi drum înapoi de-a lungul pajiștii, imediat sub terasă.

- Harry, zise ea, este în viață.

- Și asta e de ajuns? întrebă el.

- Este întotdeauna de ajuns, răspunse. Sau, cel puțin, este ingredientul principal pentru a fi îndeajuns.

- Și tu? întrebă el din nou. Este îndeajuns că și tu ești în viață?

- Da, zise ea dintr-odată pe un ton tăios. Ca să revin la întrebarea ta inițială, nu doresc să mă căsătoresc pentru ceea ce sunt, locotenent-colonele Bennington. În momentul de față, asta înseamnă fiica nelegitimă a răposatului conte de Riverdale, aflată sub protecția ho-tărâtă a puternicei și bine poziționatei familii Westcott, precum și a celei a marchizului de Dorchester, tatăl meu vitreg. Nici nu doresc să mă căsătoresc *din cauza* a ceea ce sunt. Vreau să mă căsătoresc - asta *dacă* o să mă căsătoresc vreodată - pentru *cine* sunt eu.

- Și cine ești? întrebă el.

Beauty, observă el, se plictisise de jocul cu bățul. Abandonase bățul în mijlocul pajiștii și se lungise la marginea păturii pe care stătea întins Harry.

- Ah, zise ea, aceasta este întrebarea-cheie.

Părea că nu avea răspunsul sau, dacă îl avea, nu îl împărtășea.

- Dorești să te căsătorești pentru cine ești, zise el. Dar cu cine dorești să ai o căsnicie, domnișoară Westcott?

Ea își întoarse capul ca să arunce o privire apreciativă în direcția lui.

- Ah, spuse, deci înțelegi. Cele mai multe femei sunt căsătorite. Foarte puține, mi se pare mie, *au o căsnicie*. Întotdeauna bărbatul este cel care începe să curteze și care discută contractul de căsătorie cu alt bărbat din familia ei. Bărbatul este cel care face cererea în căsătorie. Bărbatul este cel care o ia să locuiască împreună cu el și se așteaptă ca ea să își schimbe nu numai numele, ci însăși viața pentru a se potrivi cu a lui. Rolul femeii este să fie luată în căsătorie și să se descurce cât poate mai bine.

- Atunci ar trebui ca totul să fie inversat? întrebă el.

- Ah, nicidecum.

Chiar zâmbi o clipă și își pierdu imaginea de frumoșe rece, devenind pur și simplu frumoasă.

- Asta nu ar compensa dezechilibrul, nu-i așa? Ci doar ar înclina balanța în cealaltă parte. Cred că Joel și Camille s-au căsătorit *unul cu celălalt*. La fel mama mea cu Marcel. Și alți membri ai familiei mele. Nu ai întâlnit-o pe verișoara Elizabeth săptămâna aceasta - Lady Hodges, sora lui Alexander. Se recuperează încă după sarcină. Este cu aproape zece ani mai în vârstă decât soțul ei, dar *ei s-au căsătorit unul cu celălalt* în ciuda tuturor piedicilor. Trebuie doar să îi vezi împreună preț de câteva minute ca să știi că sunt făcuți unul pentru celălalt, că sunt vibrant de fericiți.

Așadar, dragostea era ceea ce căuta Abigail Westcott - și ce aștepta. Dar nu genul de dragoste oarbă pe care o simțise el față de Caroline când se căsătorise. Deși adevărul era că asta simțise pentru ea și pentru asta se căsătorise. În definitiv, o luase de soție pentru că era însărcinată.

Domnișoara Westcott păru să îi citească gândurile.

- Ți-ai iubit soția? întrebă ea.

El simți cum se închide în sine - nu că se deschisese vreodată în fața ei sau a altcuiva. Își mută privirea când gândurile i se îndreptară către soția lui. Fusese poftă carnală. Fusese *dragoste oarbă*. Un gen de minune lipsită de încredere că ea putea fi atât de puternic atrasă de el când ar fi putut să-l aleagă pe oricare dintre ofițerii chipeși, bogați și cu relații, care erau de neam nobil și se înghesuiau să îi obțină favorurile. Și fusese și naivitate, desigur - o umilitoare și dezastruoasă naivitate mare. Pentru că abia mai târziu, după ce se căsătoriseră, după ce o luase cu el în casa lui din Anglia, înțelesese ce anume o atrăsese la el - și nu o mai atrăgea. Erau chiar lucrurile care, de fapt, ar fi trebuit să o fi dezgustat. Și jumătate dintre ele fuseseră imaginare. Poate chiar mai mult de jumătate. El nu era deloc persoana pe care ea îl crezuse. Cu excepția unui singur lucru. Era cât se putea de departe de a fi de viță nobilă.

Era o poveste veche.

Numai că exista Katy.

- M-am căsătorit cu ea, zise el, putând să își audă rigiditatea din voce. I-am purtat de grijă cum m-am priceput mai bine. A murit.

Nu era un răspuns, desigur, iar tăcerea ei îl acuză. Ea se deschisese. El făcuse pe dos. Dar la naiba cu toate! Nici unui bărbat nu îi plăcea să discute despre sentimente, pentru numele lui Dumnezeu, sau despre dragoste și căsătorie! Sau despre propria căsnicie ratată, care lăsase în urmă o durere ca o rană vie ce îl rupea în bucăți. Sau despre umiliința care îi sfâșiase bărbăția însăși. Se simți dintr-odată iritat, poate și din cauză că știa că el era cel care începuse. Era foarte posibil ca ea să fi fost bucuroasă să discute despre vreme sau să nu fi vorbit deloc în timpul plimbării.

Harry se ridicase într-un cot.

- Într-una din zilele acestea, strigă el vesel când se apropiară destul cât să îl poată auzi, voi scăpa de obiceiul acesta de a trage un pui de somn la prânz.

Râse și împinse capul lui Beauty când ea merse să stea lângă el și încercă să îi lingă fața.

„M-am căsătorit cu ea. I-am purtat de grijă cum m-am priceput mai bine. A murit.“

Vorbele locotenent-colonelului Bennington răsunară iar și iar în capul lui Abigail mult prea des pentru propriul ei confort în zilele ce urmau. Păruseră complet lipsite de emoție - o posibilitate care o înfiora. Sau poate rezonaseră de o emoție prea adâncă pentru a trece dincolo de vorbe - iar aceasta era o posibilitate care îi sfâșie inima. Era imposibil să știi care din cele două extreme se aflase în acele cuvinte. Sau poate că nu fusese niciuna. Poate că el nu făcuse decât să relateze cum stăteau lucrurile. Dar lui Abigail îi păruse că bărbatul acesta era imposibil de citit, și o făcea în mod deliberat. Era complet închis în sine. Să încerci să îl cunoști era ca și cum ai fi încercat să cunoști granitul.

Nu că ei îi păsa. Nu dorea să îl cunoască. Era prietenul lui Harry, dar ea nu se obișnuise cu el. Nu era doar faptul că ajunsese să arate ca o caraghioasă la acea primă întâlnire cu el – deși asta nu era deloc de ajutor, trebuia să recunoască. De fapt, o făcea să se simtă prost tot timpul.

Fusese complet luată prin surprindere să afle că fusese căsătorit. Nu își putuse imagina asta. Nici nu și-o putea imagina pe femeia care ar fi dorit să se căsătorească cu el. Ah, ba da, putea. Ce lucru stupid la care să se gândească! Deși se crispa la simpla lui vedere și se simțea incomfortabil când era obligată să stea aproape de el, era destul de sinceră cu ea însăși pentru a recunoaște ceea ce la început fusese repulsie.

Era tulburător de atrăgător într-un fel pe care ea nu îl putea exprima în cuvinte. Bănui că era ceva de natură fizică, dar nu dori să exploreze acea posibilitate. Încercă să nu se gândească deloc la el, să-i ignore prezența la Hinsford. Și nu îi fu așa de dificil pe cât putea fi. El nu îi stătu în cale, cu excepția meselor și altor dăți în care erau împreună toți trei.

Recunosc în sinea ei, cu reticență, că prezența lui era bună pentru fratele ei. Nu se agita în jurul lui Harry, nici nu încerca să îi ofere vreun fel de îngrijire personală, nici măcar un braț pe care să se sprijine. În ziua de după plecarea tuturor, Harry trimise pe cineva după Mark Mitchell, fiul crâșmarului, care fusese o scurtă perioadă valetul său, înainte de marele dezastru. De atunci, Mark lucrase cu tatăl său la hanul din sat. Harry îi dădu înapoi vechea slujbă, iar el o acceptă și se mută în aceeași zi.

Locotenent-colonelul Bennington își limitează rolul la acela de companion și prieten. Purta discuții cu Harry, juca șah cu el, muta scaunele afară, pe terasă, și stătea acolo alături de el în zilele deosebit de calde. Mergea cu el în plimbări, îl însoțea la grajduri să se uite la cai și la trăsurile, într-una dintre după-amiezi îl conduse cu cabrioleta până la taverna din sat, iar duminică dimineața

la biserică, în vreme ce Abigail alege să meargă pe jos. Din când în când, stătea în liniște, citind în bibliotecă cu Harry. Abigail fu surprinsă să îi descopere astfel ocupați într-o după-amiază ploioasă, când intrase să întrebe dacă erau gata pentru ceai. Harry citea unul dintre ziarurile londoneze, care venise cu poșta din dimineața aceea, în vreme ce locotenent-colonelul Bennington citea o carte.

- Ție chiar îți plac cărțile, Gil? întrebă Harry, coborându-și ziarul.

- Uneori, îmi doresc să fi putut citi mai rapid, îi spuse locotenent-colonelul. Bănuiesc că asta vine odată cu practica. Dar da. Să poți citi este un privilegiu. Vicarul care m-a învățat la o școală din sat spunea asta mereu, spre marele dezgust al tuturor elevilor săi, inclusiv al meu. Dar avea dreptate. Acum citesc pentru că pot.

Abigail putu să vadă că el citea *Tom Jones*. Își întoarse atenția către carte când ea se retrase să dea ordine ca ceaiul să fie adus acolo. Un alt lucru fu adăugat pe lista cunoștințelor ei despre el. El învățase să citească la o școală de sat. Nu citea des, dar considera un privilegiu faptul că o putea face. Nu era un cititor rapid.

Vecinii, așa cum prezisese locotenent-colonelul Bennington, veniră pe parcursul zilelor de după plecarea familiei. Vicarul și soția sa fură cei dintâi, așa cum promisese, fiind curând urmați de alții, dintre care cei mai mulți veniră să își prezinte omagiile lui Harry, să vadă cu ochii lor că se recupera și să se asigure că intenționa să rămână acolo, cel puțin în viitorul apropiat. Veniră să îl anunțe că el și domnișoara Abigail, desigur, aveau să fie invitați la ceai, la cină, la petreceri particulare și la adunări de îndată ce el avea să se simtă destul de bine și să fie suficient de puternic ca să participe. Câțiva dintre bărbații care îi fuseseră prieteni în copilărie, cei mai mulți acum fermieri cu soții și chiar cu copii, promisese să revină și să stea mai mult. Sugerară partide

de pescuit și de vânătoare de îndată ce Harry avea să se simtă în stare.

Unele dintre vechile prietene ale lui Abigail veniră anume să o viziteze, deși cele mai multe dintre ele îl căutară și pe Harry, cele necăsătorite poate ca să vadă dacă era la fel de chipeș cum promisese să devină pe când era foarte tânăr. Fură interesate și de locotenent-colonel, desigur, auzind de el de la bărbații pe care acesta îi întâlnise la tavernă. Dar bărbații nu își puteau aminti niciodată detaliile cu adevărat importante, îi spuseră ele lui Abigail. Bărbații nu își aminteau niciodată dacă un străin era tânăr sau înalt, chipeș sau fermecător ori dacă avea vreun fel de avere.

- Credeam că voi descoperi că este splendid, zise una dintre prietene.

Stătea în seră cu Abigail și cu altă prietenă comună, privind ploaia de afară.

- Mai ales după ce reverendul Jenkins le-a spus mamei și lui *papa* că este locotenent-colonel și a asigurat-o pe mama că trebuie să fie un domn singur din moment ce stă aici o vreme. Totuși, nu l-aș numi întocmai *splendid* după ce l-am văzut cu ochii mei.

- Atunci *cum* l-ai numi? întrebă cealaltă prietenă.

- De fapt, arată un pic înfricoșător, răspunse cea dintâi. Dacă aș fi un soldat inamic, nu aș dori să îl văd venind spre mine cu o sabie. Tu?

- Nu aș dori să văd *pe nimeni* venind spre mine cu o sabie, zise cealaltă cutremurându-se dinadins. Dar ca să fiu onestă, nu m-ar deranja deloc dacă l-aș vedea pe locotenent-colonelul Bennington venind spre mine ca să... mă invite la dans, poate. *Tu* ce părere ai despre el, Abigail?

- Cred că este un prieten bun pentru Harry, rosti Abigail. Și asta este tot ce contează cu adevărat.

O irita faptul că fusese cumva atrasă în timpul plimbării lor de după picnic să spună lucruri pe care nu le mărturisea multor oameni, sau, de fapt, *nimănui* altcuiva. Până atunci, nu discutase niciodată deschis despre reticența ei de a se căsători, despre teama că nu avea

să găsească niciodată un bărbat special, care să dorească să o ia de soție nu pentru cine era sau în ciuda acestui lucru, ci pentru că era... *ea însăși*.

- Și cine ești? o întrebase el.

Nu fusese în stare să răspundă. Încă nu era. Era un pic deranjant să nu știe cine era cu adevărat în adâncul sufletului. Dar poate că nu era important că nu știa, ci mai degrabă că nu putea să găsească vorbele, nici chiar în mintea ei, prin care să descrie.

Ea *era* pur și simplu. Asta era tot.

Dar cum putea explica lucrul acesta altei persoane? Cum se putea aștepta vreodată să găsească un bărbat care să o ia de soție doar pentru că ea *exista*? Era absurd. Și ar fi fost nevoită să întoarcă complimentul, nu? Nu se putea aștepta ca vreun bărbat să o iubească atât de profund dacă nici ea nu înțelegea că *el exista* pur și simplu și că *existența* lui îl făcea să fie pentru totdeauna iubirea inimii ei. Dragostea vieții ei.

Acum i se învârtea capul. Avea nevoie de altă limbă. De limbajul dragostei, poate?

Prietenele ei se uitară una la cealaltă, la ea, și apoi din nou una la alta.

- Îl place, spuseră ele la unison și râseră atât de molipsitor, încât Abigail li se alătură.

Puteau să creadă ce doreau.

Într-o dimineață, locotenent-colonelul Bennington vorbi la micul dejun despre nevoia de a avea un cal al său. Da, era totul în regulă ca Harry să îl invite să ia oricând orice cal din grajd, dar...

- Înțeleg, Gil, răspunse Harry după ce ridică o mână. Nici unul dintre caii de aici nu este potrivit cu adevărat pentru călărie. Și apoi, un bărbat are nevoie de propriul cal. Nu vei găsi nimic potrivit în sat, dar sunt doar 15 kilometri de mers până la cel mai apropiat orașel. De ce să nu mergem să aruncăm o privire? Vreau să fac o ieșire ceva mai departe decât până la biserică sau tavernă. Putem lua cabrioleta.

- Poate că și domnișoarei Westcott, zise prietenul său privind peste masă la Abigail, i-ar plăcea ieșirea aceasta.

Oh, i-ar fi plăcut! Când venise de la Londra, nu își adusese nimic de brodat, nici de croșetat, și îi era dor cu disperare de ambele.

Sfârșiră prin a lua vechea trăsură care fusese folosită mulți ani pe când trăiseră aici. Fusese păstrată în bune condiții mai mult de zece ani după ce Abigail locuise aici ultima oară.

Nu conversară prea mult în timpul călătoriei. Se simțeau toți confortabili în compania celorlalți și exista întotdeauna ceva de admirat dincolo de ferestre. Dar Abigail capitulă în fața curiozității când ochii ei îi întâlniră întâmplător pe cei ai locotenent-colonelului, care stătea pe locul din fața ei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă, arătând către propriul obraz în timp ce îl privi pe al lui.

Era o întrebare neașteptată și impertinentă, iar ea se aștepta ca el să o concedieze cu un răspuns de genul „Războiul s-a întâmplat“.

- S-a întâmplat, zise el, ca ofițerul meu, un băiat tânăr, care ar fi trebuit să se afle sub îngrijirea unei doici, să se sperie în prima lui bătălie când cavaleria inamică a decis să atace partea noastră de front. Ne-a ordonat să fugim cât ne țin picioarele și a dat pinteni calului ca să deschidă calea. Era singurul care avea cal.

Harry făcu o grimasă.

- Unii ofițeri sunt o rușine pentru ei înșiși și un pericol pentru noi, ceilalți, zise Gil.

- Atunci nu a fost un sfat bun? îl întrebă Abigail.

- Un bărbat pe jos nu poate nicicând să întrecă un cal, explică locotenent-colonelul. Ceea ce trebuie să facă întotdeauna un regiment de pedestrași aflat pe front pentru a combate atacul cavaleriei este să formeze un careu zdravăn cu fața spre exterior format din două rânduri de oameni, cei din față ingenunchind cu baionetele îndreptate în afară, iar cei de pe rândul din spate trăgând cu armele de foc pe deasupra capetelor celor

dintâi. Funcționează de fiecare dată. Caii nu vor ataca un zid de baionete, iar bărbații sunt uciși de salve când își îndeamnă caii prea aproape.

- Bunul-simț al calului, murmură Harry.

- Am urlat la oamenii mei să formeze un careu, spuse locotenent-colonelul Bennington. Eram sergentul lor. În cele din urmă, au făcut-o, dar nu înainte ca prea mulți dintre ei să fie uciși sau grav răniți. Cavaleriștii înjunghie în spate mulți soldați puși pe fugă. Dar ce le place cel mai mult este să treacă iute călare pe lângă ei și să-i taie în spate cu săbiile lor mărețe de cavalerie, orbind, mutilând și ucigând în felul acesta.

- Asta este ce ți s-a întâmplat ție, zise Abigail.

- Am fost norocos, rosti el. Sabia nu mi-a atins nici ochii, nici gâtulejul, cu excepția unei mici tăieturi. Am fost și mai norocos că nu m-au urât oamenii mei. Câțiva dintre ei m-au apucat și m-au târât în centrul careului, unde bănuiesc că se așteptau să sângerez și să mor în vreme ce ei luptau.

- Este un fel de regulă nescrisă printre ofițeri, zise Harry, cu o urmă de reproș în glas, ca doamnelor să nu le fie date detalii despre război.

Locotenent-colonelul se uită la el și apoi din nou la Abigail.

- Îmi cer iertare, zise el rigid. Am memorat regulile scrise. Nu le-am aflat niciodată pe cele nescrise.

- Eu am întrebat, zise ea.

El se cufundă în tăcere, umilit poate de reproșul tăcut al lui Harry, iar Abigail fu lăsată să se întrebe din nou cine era el mai exact. Nu era un nobil, aproape sigur. Îl trădau școala aceea din sat și sergentul care îl recrutase. Așadar, cum ajunsese ofițer? Ba chiar locotenent-colonel.

- Bănuiesc, Harry, spuse ea, că practic nu știm nimic despre toate lucrurile îngrozitoare prin care ați trecut în timpul războaielor. Știm doar despre rănile pe care nu le-ați putut ascunde de noi.

Odată, fusese trimis acasă în timpul războiului și sosisse în mod neașteptat la casa din Londra în care acum

locuia Alexander într-o stare atât de confuză, provocată de febră, încât crezuse că încă era a lui și că avea să le găsească acolo pe mama, pe ea și pe Camille.

- Bănuiesc, continuă ea când el nu făcu decât să se încrunte, că toate scrisorile în care ne-ai spus ce vesel era totul alături de oștire erau tot atâtea minciuni.

- Ah, ascultă, Abby, replică el, trebuia să fac cumva ca mama să rămână bine dispusă. Știi câte griji și-a făcut. Și nu mințeam întru totul. Chiar a fost veselie în majoritatea timpului. Nu-i așa, Gil?

- Au fost și vremuri bune, zise acesta, privind-o pe Abigail. Exista camaraderie. Și am văzut ce era mai bun din umanitate, precum și cel mai rău. Sunt oameni buni în armată, și femei, și bărbați, în ciuda faptului că Wellington și-a descris soldații după bătălia de la Waterloo ca fiind pleava pământului. Îmi place să cred că a fost cel puțin o urmă de simpatie în descrierea aceea. Dar și mândrie.

Apoi își întoarse privirea către Harry, iar Abigail văzu că fratele ei adormise, cu capul sprijinit de perna de lângă fereastră. Se încruntă la locotenent-colonelul Bennington, aflat în fața ei.

- Acesta e somn de vindecare, zise el încet, așa cum spusese în timpul picnicului cu o săptămână sau două în urmă. Nu trebuie să te îngrijorezi. Este mult mai bine decât când l-am găsit la întoarcerea mea de pe Sf. Elena. Dorința lui de a trăi și de a prospera s-a întărit. Și o are pe bucătăreasa voastră să îl hrănească.

Ea își înghiți nodul din gât și încuviință din cap. Nu mai vorbiră până ce ajunseră la destinație.

capitolul 8

Lăsară trăsura și caii la un han, acolo unde de asemenea rezervară un salon privat pentru ziua aceea. După ce consumară cafea și briose glazurate, Harry merse cu Gil să se uite la niște cai, în vreme ce domnișoara Westcott

se duse la o prăvălie unde se vindeau materiale pentru cusut. Păru să își amintească faptul că nu era departe și refuzase să le îngăduie domnilor să se abată de la drumul lor pentru a o însoți. De asemenea, nesocoti oferta fratelui ei de a angaja o cameristă de la han pentru a o însoți.

- Am 24 de ani, îi aminti ea.

Gil nu fusese niciodată cine știe ce călăreț, deși ca ofițer fusese obligat să călărească mai des decât o făcuse ca băiat sau când se afla în rândul soldaților fără grad. Acum nu se grăbi să își aleagă un cal, deși era conștient de nevoia de a nu-l istovi pe Harry. Aceasta însă era o îngrijorare inutilă, așa cum realiză curând. Prietenul lui era la fel de exaltat ca el de misiunea pe care o aveau.

Erau câțiva cai care ar fi fost perfecți, dar Gil dorea să îl aleagă pe cel potrivit. Era adevărat că el fusese cel ales de câinele său pe câmpul de bătălie de la Waterloo și nu invers, dar cu toate acestea Beauty îl învățase importanța legăturii speciale care putea exista între bărbat și animal. Nu s-ar mai fi mulțumit cu orice câine. Ci doar cu Beauty. În același fel dorea calul care avea să îi aparțină, sau căruia urma să îi aparțină.

Se gândi că era un lucru bun că Harry și ceilalți bărbați care se învăteau prin preajmă nu îi puteau citi gândurile. L-ar fi considerat cel puțin scrântit. Sau complet nepriceput la ceea ce ar fi trebuit să caute când cumpăra un cal - și nu s-ar fi înșelat prea tare în privința aceasta.

Alese o iapă albă cu pete de un maroniu-deschis - până și descrierea pe care o făcu în gând îi demonstra nepriceperea. Nu era nici cel mai mare sau mai grațios, nici cel mai frumos dintre caili etalați, dar, când îl călări în jurul țarcului în care fusese condus, acesta fornăise și nechezase ușor către el și răspunsese exact așa cum ar fi trebuit manevrelor sale oarecum lipsite de experiență. După ce îi inspectă pașii, își trecu o mână peste grumaz, și calul necheză din nou.

- Da, fetițo, zise Gil. Înțeleg. Dorești să aparții. Este ceea ce cu toții ne dorim.

- Ești sigur, Gil? întrebă Harry după ce Gil descălecă și își anunță alegerea.

Harry părea un pic neîncrezător.

- Mă gândeam că poate armăsarul negru...

- O alegere excelentă, zise Gil. Dar nu pentru mine. De ce nu îl cumperi pentru tine?

- Ha, făcu Harry, dar oarecum gânditor. Parcă a trecut o veșnicie de când m-am aflat ultima oară pe spinarea unui cal. Dar este minunat și aproape sigur un alergător minunat.

- Ți-ar dat un imbold de a-ți recăpăta condiția fizică pentru a călări, spuse Gil.

Rămase cu ochii asupra iepei albe cu maro, permițându-i lui Harry să cugete, să ia singur decizia - în privința recuperării și a dorinței de a călări din nou.

Își cumpărară amândoi caii, care aveau să fie trimiși la Hinsford în cursul săptămânii. Când ajunseră înapoi la han, domnișoara Westcott stătea în salonul privat, sorbind dintr-un pahar de limonadă.

- Nu am comandat prânzul, le spuse, deși este destul de târziu. Nu eram sigură când aveți să vă întoarceți. Ați avut succes, locotenent-colonele Bennington?

- Chiar am avut, îi spuse el. Ca și Harry. Caii vor fi duși la Hinsford.

- Și Harry?

Arăta ca și cum ar fi fost plăcut surprinsă, dar și îngrijorată.

- Mă gândeam că voi vedea salonul umplut până în tavan cu toate cumpărăturile tale, Abby, zise Harry, aprofundându-se într-un fotoliu, sprijinindu-și capul pe spătarul acestuia și închizând ochii.

- Ei bine, asta a fost tot, după cum vezi, zise ea râzând. Erau prea multe de cărat, iar câteva dintre ele sunt destul de voluminoase. Mă gândeam că trăsura ar putea să oprească în fața prăvăliei când plecăm de aici și aș da o fugă înăuntru să le iau.

- Voi merge să ți le aduc acum dacă mă îndrumi, se oferă Gil.

- Oh, mulțumesc, zise ea roșind. Este foarte amabil din partea ta. Dar prânzul...

- Eu, unul, nu aş putea mânca nimic deocamdată, zise Harry. Lasă-mă puțin să mă odihnesc, în vreme ce Gil merge să îţi aducă lucrurile.

- Vai de mine! zise ea. Mă tem că nu vei avea destule brațe sau mâini, locotenent-colonele. Ar trebui să fii o caracatiță. Mă aștept ca săptămânile viitoare să am ceva timp să cos - și am în minte multe modele. Mă tem că m-am cam lăsat purtată de val și am cumpărat lucruri care să mă țină ocupată preț de un an. Am fost foarte jenată când am văzut grămada pusă deoparte de vânzătoare. Voi veni cu tine.

Se ridică în picioare și își puse boneta și mănușile.

Gil îi oferi brațul când ieșiră din han. Nu era un lucru pe care s-ar fi simțit obligat să îl facă în provincie, dar păru un gest cavaleresc pe străzile unui oraș. Ea ezită o clipă, dar apoi își strecură mâna pe după brațul lui, dar el iar îi simți mirosul. Nu era un parfum puternic. Poate că nu era decât săpunul cu care ea își spălase fața sau părul. Era delicat. Și feminin - ca ea.

- Nu ai încercat să îl descurajezi pe Harry să-și cumpe-re un cal? îl întrebă ea.

- Nu era treaba mea să fac un astfel de lucru, zise el. Faptul că are un cal pe care dorește cu disperare să îl călărească îi va da pintoni - ah, este un joc de cuvinte neintenționat. Poate că îi va oferi un imbold să-și recapete puterile. Dacă mă vede ieșind călare, va fi și mai hotărât.

- Îmi spun în mod constant că nu trebuie să îl cocoloșesc, zise ea, părând un pic tristă. Din nefericire, instinctul mă îndeamnă să fac exact asta. Dar ai dreptate, îmi voi înfrâna instinctul. Nu este ușor, locotenent-colonele, ca bărbatul pe care îl iubești foarte mult să fie plecat la război, să nu ai vești despre el săptămâni la rând, uneori chiar luni, și să aștepti acele vești cu neliniște, fără să știi ce ar putea fi.

„Bărbatul pe care îl iubești foarte mult.“ Caroline nici măcar nu așteptase vești despre el după bătălia de la Waterloo. Plecase la petrecere, descoperise el după aceea, exact în timpul în care avea loc bătălia.

Fu ca și cum domnișoara Westcott îi citi din nou gândurile.

- Cine a așteptat vești despre tine? întrebă ea. Soția ta încă era în viață când te aflai pe front? Și cine altcineva?

- Nimeni, răspuse el, vorbind mai aspru decât intenționase, în timp ce o trase într-o parte a trotuarului pentru a îngădui unei femei cu un coș încărcat în brațe să treacă în direcția opusă. Mama a murit când încă eram în India. Bănuiesc că sunt unchi, mătuși și nenumărați veri la nici 30 de kilometri de locul în care am crescut. Poate chiar și bunici. Nu am de unde să știu. Nu i-am întâlnit niciodată. Au alungat-o pe mama când a devenit evident că era însărcinată cu mine. În ce îl privește pe tatăl meu, nu l-am întâlnit niciodată. Nici măcar nu am știut cine era până când, într-o explozie de îngrijorare părintească pentru bunăstarea mea, mi-a cumpărat gradul de sublocotenent după ce a aflat de moartea mamei și a descoperit unde mă aflam. De asemenea, mi-a cumpărat gradul de locotenent, după care i-am scris ca să îl informez că, dacă avea să îmi asigure gradul de căpitan, urma să îl refuz. De atunci nu am mai auzit nimic de la el. Mă îndoiesc că a căutat să afle vești despre mine după atâtea bătălii și încăierări de război.

Înainte să apuce să se întrebe ce naiba provocase izbucnirea aceea, ea se opri, iar el făcu la fel. Ei bine, cel puțin acum ea avea să știe alături de cine mergea - și cu cine împărțise casa la Hinsford.

- Îmi pare rău, zise ea și păru ca și cum chiar așa era.

Capul îi era aplecat un pic într-o parte și ochii îi erau mari și nu clipeau.

- Pot să îmi dau seama din vocea ta că mă crezi necuviincios de iscoditoare. Ai dreptate. Am fost. Iartă-mă, te rog! Aceasta este prăvălia.

Făcu semn către clădirea de lângă ei și se întoarse să intre. El o urmă înăuntru - și se simți imediat precum elefantul proverbial din magazinul de porțelanuri. Erau acolo câteva doamne care pipăiau suluri de materiale, examinau dantele sau scotoceau prin cutii cu panglici, nasturi și alte obiecte. Vânzătoarea aflată în spatele teșghelei îi arăta o bucată de catifea unei doamne durdulii mai în vârstă și uneia mai tinere și mai subțiri. Se opriră toate brusc din ce făceau - sau așa i se păru lui Gil - ca să se uite le nou-veniți și apoi să îl mai studieze în timp ce el se îndreptă cât era de înalt, cu mâinile încleștate la spate și încercând să pară în largul lui.

- Ah, domnișoară Westcott, zise vânzătoarea. Ați venit după cumpărăturile dumneavoastră, așa-i?

- Da, vă rog, spuse ea. Locotenent-colonelul Bennington s-a oferit cu amabilitate să mă ajute să le duc la han.

Toată lumea mai căscă un pic gura și apoi se întoarse la activitățile de mai înainte. Doamna plinuță de la teșghea clătină din cap în semn de refuz în fața catifelei, în vreme ce însoțitoarea ei mai tânără păru ușurată, iar vânzătoarea le abandonează pentru a se hlizi și a flecări în drum spre partea din spate a prăvăliei, unde se afla un morman de pachete împachetate frumos și legate cu sfoară.

Domnișoara Westcott nu exagerase. Dacă toate acestea erau materiale pentru proiectele ei de cusut, trebuia să fie o cusătoreasă uimitoare. Caroline disprețuise brodatul, pictura, cântatul la pian sau scrierea de epistole și aranjarea florilor, ca de altfel toate îndeletnicirile femeiești pe care diferitele guvernante și profesorii de pension încercaseră să i le insufle, ruinându-i copilăria făcând asta. Nu avea de gând să îi fie ruinată și vârsta maturității, îi declarase ea prima oară când se întâlniseră, curând după ce venise în Peninsula cu mama ei pentru a petrece ceva timp cu tatăl, generalul. Avea de gând să fie liberă. Desfăcuse un evantai în timp ce o spusese și îi făcuse

favoarea de a-i oferi unul dintre cele mai strălucitoare și mai atrăgătoare zâmbete.

El ar fi trebuit să știe în momentul acela că era o femeie care trebuia evitată cu orice preț. Că era o *pacoste*, cu alte cuvinte. În schimb, fusese complet orbit și idiot pentru că întreaga ei atenție și toată puterea acelui zâmbet fuseseră concentrate asupra lui, Gil Bennington, fiul nelegitim al unei spălătorese.

- Așa, zise el acum, uitându-se la pachete. Care este cel mai ușor dintre ele?

- Oh, acela este ușor, zise domnișoara Westcott, arătând către un pachet destul de mare și voluminos. Lâna aceea nu cântărește mai nimic. Doar ocupă mult spațiu.

- Atunci ai putea să îl duci pe acela, zise el. Mă voi descurca eu cu restul.

- Ah, pot lua și altceva, insistă ea.

- Sunt sigur că poți, zise el, întorcându-și privirea către ea. Dar nu o vei face.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă.

Vânzătoarea chicoti.

- Cred că nu ar fi înțelept să vă certați cu un ofițer când folosește tonul acesta, domnișoară Westcott, spuse femeia.

Ce ton?

Pentru o clipă, el avu impresia că domnișoara Westcott avea oricum să îl contrazică, dar ea nu făcu decât să ridice lâna.

- Mulțumesc, spuse ea.

Erau un pachet mare și plat, care părea a conține o ramă pentru brodat, genul care stătea pe podea când era desfăcută, un cerc de brodat mai mic, împachetat și sprijinit de celălalt, un pachet lung și mai greu, după cum îi spusese lui Gil, plin de ace de cusut, croșete, andrele și foarfeci de diverse dimensiuni și pentru diferite utilizări, o legătură greoaie de pânză pentru broderie și un alt pachet mai moale, de mătase pentru brodat și fire pentru croșetat, precum și a doua grămadă de lână, împachetată

separat de cea mai mare, pe care vânzătoarea nu dorise să o facă prea greu de mînuit.

- Ești sigur că poți să o duci și pe aceea? întrebă domnișoara Westcott când ieșiră din prăvălie.

- Dacă aș încerca să dau drumul unui lucru, îi zise el, probabil că aș scăpa totul.

- Nu m-am putut decide ce ramă de brodat prefer, explică ea în timp ce mergeau. Așa că le-am cumpărat pe ambele.

- Da, spuse el. Am observat.

Brusc, ea izbucni în rîs și încetini pasul.

- Mă îndoiesc că au văzut vreodată un bărbat înăuntrul acelei prăvălii.

- Sunt convins, zise el. Pot să înțeleg de ce bărbații nu se apucă de croșetat și de alte astfel de lucruri. Nu ar fi niciodată în stare să își ia cele trebuincioase.

Ea rîse, iar el se gândi din nou că prima lui impresie despre ea fusese total greșită. De fapt, era blajină și deloc genul de femeie morocănoasă și nenaturală, cum o crezuse. Își dori să fi fost astfel. Viața ar fi fost mai ușoară.

- *Iscoditoare* este uneori un cuvânt negativ, zise el, referindu-se la ceea ce spusese ea înainte să intre în prăvălie. Când este însoțit de *necuviincios*, în mod categoric este negativ. După ce mi-ai spus cum ai așteptat tremurând vești despre Harry în timpul războiului, era normal și politicos să mă întreb cine a așteptat vești de la mine. Ea putea foarte bine să afle totul, se gândi el. Sunt fiul nelegitim al fiicei unui fierar, domnișoară Westcott. Și-a întreținut trupul, sufletul și pe mine spălând rufe într-un sătuc aflat la vreo 30 de kilometri de al ei, după ce a fost alungată de acasă. Am căpătat puțina educație pe care o am la școala din sat, la insistențele mamei mele. Când s-a ivit ocazia de a evada, am profitat fără pic de ezitare. Până să împlinesc 14 ani, mama își făcuse un prieten care nu m-a apreciat, exact așa cum nici eu nu l-am apreciat pe el. M-am înrolat în armată cu ajutorul unui sergent de recrutare și am plecat cu el și cu alți recruți jerpeliți și nu m-am uitat niciodată înapoi. Familia

ta, îndrăznesc să spun, s-ar fi retras îngrozită dacă ar fi aflat asta când a fost la Hinsford.

Urmă o pauză destul de lungă.

- Nu cred asta, zise ea în cele din urmă. Mai întâi de toate, erai oaspetele lui Harry. La fel și ei. Ai fost bun cu el în Paris și apoi când l-ai însoțit acasă. Ești prietenul lui. În al doilea rând, și Harry este nelegitim din cauza unui fost cap al familiei Westcott - fiul bunicii mele, fratele mătușilor mele, totodată și tatăl nostru. Eu și Camille suntem nelegitime. Și, întâmplător, la fel sunt Joel Cunningham, soțul lui Camille, precum și copiii lor adoptați. Cred că ai o părere greșită despre familia mea. Sunt de rang înalt. Cei mai mulți dintre ei au titluri nobiliare. Și ar putea părea că sunt cu nasul pe sus. În multe privințe sunt. Dar viziunea lor, niciodată îngustă, a fost schimbată de evenimentele din ultimii șase ani. Și iubesc cu înverșunare și sincer.

Nu era sigur că ea avea dreptate întru totul. Era o foarte mare diferență între nașterea lui și a ei. Ea avea drept părinți o lady și un nobil. Fusese crescută ca o lady, neștiind că era nelegitimă. El purtase haine uzate de la gunoi și mersese desculț când nu avusese pantofi jerpeliți, care nu îi veneau. Ea se bucurase de mari privilegii și de cea mai bună educație în timpul copilăriei, în vreme ce el fusese slab din cauza foamei și își învățase lecțiile de la un vicar care era mai degrabă bine intenționat decât școlit. Ea se bucurase de respectul tuturor celor care o cunoșteau. El fusese disprețuit de aproape toată lumea și i se spusese în toate felurile, dintre care cel mai blând cuvânt fusese *bastard*. Când Harry intrase în armată, o făcuse ca ofițer, gradul lui fiind cumpărat de tutorele său. Gil se înrolase pe post de carne de tun.

Dar ajunseseră înapoi la han, iar el intră direct în curte ca să lase pachetele ei în trăsură, în loc să le ducă înăuntru, în salonul privat.

- Nu sunt sigur, zise el, luând pachetul de la ea și încărcându-l alături de celelalte, dacă hangiul va fi gata

să ne servească prânzul sau numai ceaiul. Dar, oricare ar fi, sunt pregătit.

- Și eu, zise ea. Îmi pare rău că te-am reținut, locotenent-colonele.

- Dacă îți amintești, spuse el, eu am sugerat să îți aduc pachetele.

- Atunci tu ar trebui să îți ceri scuze că m-ai reținut pe mine, zise ea și îi zâmbi oarecum obraznic.

Ar fi făcut bine să nu continue prea mult pe tema asta, cugetă el în timp ce îi arată ușa laterală care ducea în han și o urmă. Nu ar fi stricat să îi găsească compania tolerabilă, din moment ce erau obligați să trăiască în aceeași casă o vreme, dar cu siguranță nu dorea să o găsească atractivă.

Drumul acela putea să aducă doar un dezastru.

Viața urmă un tipar deloc neplăcut în următoarele două săptămâni. Abigail cobora în bucătărie în fiecare zi să discute cu bucătăreasa și să pună la cale meniul următoarei zile. O însoțea pe doamna Sullivan în salonul acesteia de două ori pe săptămână pentru a discuta despre treburile gospodăriei. Fețele de masă se subțiau din cauza vechimii și trebuiau înlocuite. Camerista de la etaj, căsătorită cu unul dintre grădinari, anunțase că avea să plece din moment ce era însărcinată cu primul copil și urma să nască peste o lună și trebuia înlocuită. Draperiile de la ferestrele din bibliotecă erau grele și întunecate și făceau ca încăperea să pară mohorâtă, fapt care nu îi scăpase lui Harry. Doamna Sullivan era sigură că erau unele mai deschise la culoare în pod, înlocuite în timpul uneia dintre scurtele perioade pe care răposatul conte le petrecuse la Hinsford. Acestuia nu îi plăcea excesul de lumină. Cele două femei urcară în pod să arunce o privire.

Harry renunțase la somnul de dimineață și insista să fie trezit în timpul după-amiezii după o jumătate de oră dacă se întâmpla să ațipească. Reușea din ce în ce mai des să nu doarmă deloc în timpul zilei, lucru încurajat

și de sosirea frecventă a vizitatorilor. Făcea o plimbare în fiecare zi. Chiar și în zilele ploioase mergea până la grajduri, mai ales după ce îi fusese adus calul. Ba chiar petrecu ceva timp îngrijindu-l el însuși și promițându-i că avea să îl călărească.

Avea să se întâmple foarte curând, le spuse lui Abigail și locotenent-colonelului Bennington într-o seară, la cină. Se săturase să fie pe jumătate invalid. Recunoscuse că era iritat să își vadă prietenul ieșind călare fără el – așa cum anticipase locotenent-colonelul.

Abigail își întreținea propriile prietene acasă și uneori le făcea vizite. Curând, începu să tricoteze, să brodeze și să croșeteze după pofta inimii. Se bucura de noua ei libertate de a face orice dorea fără să se simtă obligată să facă numai ce ar fi fost pe placul familiei. Se simțea ca acasă la Hinsford. Chiar și prezența locotenent-colonelului Bennington era mai puțin enervantă decât s-ar fi așteptat.

Povestea lui, spusă pe scurt, lipsită de aproape orice detaliu, o șocase profund. Îi era greu chiar și să își imagineze genul de sărăcie în care crescuse și umilința pe care trebuie să o fi îndurat ca fiu bastard al spălătoresei satului. Și totuși, tatăl lui era în mod limpede un om bogat.

Se întrebă dacă cei din familia ei *ar fi fost* un pic reticenți dacă ar fi știut mai multe despre el când fuseseră aici. Cu siguranță, existau limite în ceea ce privea deschiderea lor din ultimii șase ani.

Dar cum ar fi putut Abigail să deteste prezența lui aici, la Hinsford? El nu avea pe nimeni. Mama lui, singura rudă pe care o cunoscuse vreodată, murise. Soția lui murise. Nu era de mirare că ajunsese un bărbat atât de reținut, aproape ursuz. Abigail suferise și ea, dar, în comparația cu suferința lui, a ei părea comună. Din primul moment în care ieșise la iveală adevărul despre ea, fusese susținută de dragostea fără compromisuri a unei familii. Avea o casă pe care o putea numi a ei. Avea prieteni. Și acum avea o avere cu mult mai mare decât i-ar fi fost zestrea dacă s-ar fi căsătorit înainte ca tatăl

ei să moară. Era o independență confortabilă. De fapt, mai mult decât confortabilă.

Locotenent-colonelul Bennington petrecea timp alături de Harry. Petrecea timp și singur, ieșind la plimbare cu câinele lui, călărind pe calul său și îngrijindu-l în grajduri. Petrecea timp în sat, la tavernă, bănuia ea, deși nu simțea niciodată miros de alcool în preajma lui când se întorcea sau vreun semn că ar fi fost beat. Presupuse că îi plăcea compania celorlalți săteni și se bucura să le asculte povestirile. Poate că împărtășea din propriile povești, deși cumva se îndoia de asta. Poate că se simțea mai confortabil cu ei decât cu ea sau poate chiar cu Harry.

Nu mai spărsese lemne din acea primă zi. Ajută însă la repararea unei spărturi din acoperișul de deasupra depozitului de unelte. Abigail auzi zgomot de ciocane venind din direcția aceea când se întorcea din sat într-o după-amiază și fu șocată să îl vadă sus, pe acoperiș. Fusese din nou dezbrăcat până la brâu, lovind cu ciocanul în vreme ce unul dintre rânđași era cocoțat pe scara sprijinită de streășină, probabil dându-i cuiele, iar altul stătea dedesubt, privind în sus. Abigail fu bucuroasă că era destul de departe ca să nu fie observată.

Totuși, ea observă. Cum ar fi putut altfel? El arăta ca și cum efortul fizic îi făcea plăcere. Trupul lui avea un fel de grație senină când lucra din greu.

Într-o altă dimineață, târziu, ea se uită în bibliotecă să vadă dacă Harry mai voia cafea. Uită însă motivul pentru care se afla acolo când îl văzu pe locotenent-colonel sus pe o scară, lângă una dintre ferestrele înalte.

- Ce Dumnezeu faci? întrebă speriată.

El privi în jos la ea.

- Dau jos draperiile astea, zise el. Cântăresc o tonă. Stai cât mai în spate!

- Dar există servitori, ripostă ea.

- Am observat, îi spuse el. Dar mai sunt și eu.

- A fost ideea ta, Abby? întrebă Harry.

Fratele ei stătea la piciorul scării, aparent să se asigure că Gil nu avea să alunece.

- Trebuie să recunosc că a fost una inspirată. Aceste draperii sunt atât de grele, încât nu se vor trage niciodată la o parte destul pentru a lăsa să intre suficientă lumină. Pe lângă faptul că au o culoare atât de întunecată încât par negre. Când sunt trase, ar putea la fel de bine să fie miezul nopții, chiar dacă în realitate este prânzul într-o zi însorită.

- A fost ideea mea, recunosc eu ea. Dar nu am avut intenția să îi dau locotenent-colonelului Bennington ceva în plus de muncă.

De data aceasta, nu avea pieptul gol. Dar își dăduse jos atât haina, cât și vesta și își ridicase mânecile până la coate. Bunicul lui fusese fierar, se gândi Abigail. Probabil că și el ar fi fost dacă nu ar fi fost născut în afara căsătoriei. Și-l putea imagina trudind la o nicovală.

- Asta nu e muncă dacă asculți ce spune Gil, zise Harry chicotind. Este doar un exercițiu fizic ușor de dimineață.

Draperiile căzură la podea un minut mai târziu, dar locotenent-colonelul o izgoni pe Abigail când vru să ajute la împăturirea lor.

- Sunt mult prea voluminoase și grele, zise el coborând de pe scară, ca să nu mai amintesc că sunt pline de praf. Le voi da jos și pe cele de la cealaltă fereastră și apoi le voi împături pe toate și le voi urca în pod, înainte de a le pune pe celelalte.

Abigail ar fi plecat, dar dorea să privească. Merse și aduse cele necesare pentru croșetat - lucra un șal dantelat pentru aniversarea vârstei de 14 ani a nepoatei sale, Winifred, lucru care spera să o facă pe fată să se simtă mai matură. Și îl privi pe locotenent-colonel cum dădu jos celelalte draperii, le împături și le scoase pe toate din încăpere. La scurt timp după aceea, el se cățără din nou pe scară și agăță draperiile de brocart bej, care transformă biblioteca într-o încăpere atrăgătoare și luminoasă.

- Oh, mulțumesc! îi spuse ea când termină. Îmi pare foarte rău că ți-am dat atâta bătaie de cap. Dar încăperea aceasta este mult mai plăcută acum; îți sunt recunoscătoare pentru efort.

Cămașa lui albă era plină de praf. La fel pantalonii. Măinile lui erau murdare. O șuviță de păr negru îi căzuse pe frunte, așa cum se întâmpla adesea. Nu era un bărbat chipeș, se gândi ea. Nu în felul în care era Alexander, de exemplu, sau Marcel, deși tatăl ei vitreg avea peste 40 de ani. Dar locotenent-colonelul Bennington era cumva la fel de atrăgător. Poate chiar mai mult. Era *superb*.

Nu fu un lucru pe care îl admise cu prea mare încântare. Nu căuta nici un fel de flirt cu el sau cu oricine altcineva. Nu era interesată să țeasă vreun vis romantic sau scandalos cu ochii deschiși. Era pregătită să îl accepte cât stătea acolo, dar atât. Era bun pentru Harry și chiar nu interfera în nici un fel în viața ei. Era liniștit, curtenitor și absent în cea mai mare parte a timpului. Și întotdeauna dornic să se facă folositor - să își ofere serviciile din moment ce ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să îi ceară ajutorul.

Aflase în drumul către prăvălia de materiale cât de singur era pe lume. Asta însemna că nu avea o casă a lui unde să meargă? Nu îi spusese unde locuise cu soția lui - dacă locuiseră undeva. Poate că ea îl urmăse pe front. Era posibil - chiar sigur - ca el să nu aibă casă. Era, de asemenea, probabil ca el să nu aibă nimic în afară de solda de ofițer. Oare acum primea doar jumătate fiindcă nu mai era în serviciu activ?

Încercă să nu se gândească deloc la el. Mila ei ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit el. Și părea genul de bărbat care putea să aibă singur grijă de el. Dar ea știa cum se simțea singurătatea, deși nu fusese niciodată singură fizic. Știa cum era să fii singur în adâncul ființei tale. Putea fi înfricoșător. Sau putea să determine pe cineva să își facă un prieten din singurătate și, drept rezultat, să devină mai puternic și chiar mai fericit.

Simți singurătatea din locotenent-colonelul Bennington. Nu știa dacă îi provoca durere. De fapt, chiar nu îl cunoștea deloc. El îi îngăduise să vadă câteva crâmpie scurte și chinuitoare din istoria vieții lui, dar încă avea un scut necunoscut și de nepătruns. Se gândi cât de bine îl cunoștea Harry, dar nu întrebă. Ar fi părut oarecum rușinos să scoată de la fratele ei ceea ce locotenent-colonelul alesese să nu îi spună el însuși.

Mai târziu în săptămâna aceea, ea primi două scrisori cu poșta de dimineață, una de la mătușa lui Marcel și cealaltă, mai groasă, de la verișoara Elizabeth, Lady Hodges. Era o zi frumoasă, mai degrabă de vară decât de primăvară târzie, iar ea avusese deja întâlnirea cu bucătăreasa. Se hotărî că avea să ia cu ea scrisorile la lac și să stea acolo, scaldându-se în lumina soarelui o vreme. După-amiaza avea să fie destul de aglomerată. Soția vicarului și alte câteva doamne veneau la ceai. Doceau să discute cu Abigail despre un bazar al bisericii pe care îl plănuiau pentru sfârșitul verii. Abigail bănuia că sperau să folosească terenul de la Hinsford pentru eveniment, așa cum se întâmplase de câteva ori în trecut, când mama ei locuia acolo. Ar fi fost foarte bucuroasă să accepte dacă Harry nu avea nici o obiecție.

Stătea pe lespede ei favorită, la adăpostul unei trestii plângătoare, când auzi gâfâitul unui câine care se apropia. Nu îi mai era absolut deloc teamă de Beauty și se întoarse să o întâmpine, dar prezența lui Beauty însemna, desigur, că locotenent-colonelul Bennington nu era prea departe. Abigail își alungă sentimentul de iritare, își puse hârtiile pe lespede și ridică privirea ca să-i zâmbească politicos.

Chipul lui era sumbru. Mai sumbru decât de obicei.

– Îți cer iertare, zise el brusc. Dacă te-aș fi văzut înaintea lui Beauty, aș fi împiedicat-o să te deranjeze. Văd că ai venit aici ca să-ți citești scrisorile.

Primise și el una de dimineață.

– Ai văzut-o pe a ta? îl întrebă.

El o privi fix, cu expresia și mai sumbră, dacă lucrul ăsta era posibil.

- Am văzut-o, răspuse el.

capitolul 9

O văzuse – era de la avocatul lui. O înșfăcase și urcase treptele două câte două ca s-o citească în camera lui.

Și apoi, după ce citise scrisoarea, ieșise la plimbare, deși la micul dejun stabilise să se întâlnească în scurt timp cu Harry pentru un joc de biliard. Ar fi ieșit călare dacă ar fi fost sigur că nu era nici un rândaș în grajduri. Nu dorea să întâlnească oameni. Și apoi, când ieșise din cameră, Beauty venise cu el fără să aștepte să i se spună că o putea face. Scâncise foarte încet. El nu putea ca în același timp să călărească și să o ia pe Beauty. Ei nu îi plăceau caii. În special calul lui. Era vorba de un strop de gelozie, bănuia el.

Se plimbase probabil vreme de o oră, poate și mai mult, mergând cu pas întins de-a lungul drumurilor de țară, ca și cum ar fi întârziat la o întâlnire, târându-se pe lângă marginile câmpurilor cultivate și peste pajiștile deschise, în mod deliberat ocolind marginea satului, ca nu cumva să fie văzut și chemat. Totuși, în tot timpul acela nu văzuse nimic. Uitase să ia lesa lui Beauty, dar astăzi nu avea importanță. Astăzi ea nu o luă la fugă să exploreze de una singură ori să încerce să mâne oi care se încăpățâneau să nu se miște. Rămase alături de el, gâfâind, din când în când ridicând privirea către el, scoțând acel scâncet.

În schimb, el nu putea să-i ofere nici un fel de consolare.

Și apoi, aflat din nou în grădină, în vreme ce se plimba pe lângă lac, ea îl părăsi pentru prima oară, ca să se îndepărteze iute către o destinație necunoscută. Necunoscută până când, privind înainte ca să vadă dacă o poate zări, el o văzu în schimb pe domnișoara Westcott.

Putu să vadă că ea stătea pe o piatră netedă, aflată sub o trestie plângătoare, unde cu siguranță venise pentru puțină intimitate, ca să-și citească scrisorile în pace. Nu se mai retrase îngrozită la vederea câinelui. Într-adevăr, deja pusese deoparte scrisoarea care se aflase în mâna ei, pentru a mângâia capul lui Beauty și pentru a o scărpinga după ureche.

Beauty stătu acolo, acceptând mângâierea, dar fără privirea ei obișnuită de fericire prostească. Mai degrabă privi înapoi către el, cu limba scoasă și ochii rugători. „Uite pe cine am găsit pentru tine!“ El nu dorise ca ea să găsească pe cineva. Voise să fie singur, iar ea păruse să simtă asta încă de când ieșiseră din camera lui. Până acum. Se simți ca și cum ar fi fost trădat. Dar ar fi fost nepoliticos doar să fluiera după ea și să meargă mai departe. Ar fi fost la fel de necuviincios să plece fără să fluiera. Domnișoara Westcott îl văzuse și știa că și el o zărise.

Chinurile iadului!

Nici măcar nu reușise să potolească zbuciumul care clocotea în capul lui. Nici măcar nu încercase să potolească vârtejul amețitor de emoții care i se rostogoleau în minte și în tot trupul. Nici măcar nu știa încotro plecase sau de ce acum se întorcea spre casă. Din obișnuință, poate? Pentru că nu avea unde să meargă? Pentru că încăperea lui avea o ușă care putea fi închisă și încuiată, iar mintea și emoțiile puteau fi adunate într-o oarecare ordine în spațiul acela mic închis?

Se apropie de domnișoara Westcott cu pași șovăielnici și își ceru scuze pentru că deranjase. Pentru că o *deranjase*. Altfel de ce și-ar fi adus scrisorile într-un loc atât de retras dacă nu să se bucure de ele fără a fi întreruptă? O văzuse când le luase de pe tăvița din hol. Se uitase de la una la cealaltă, la fel de mulțumită să le vadă pe amândouă.

Apoi ea îl întrebă:

- Ai văzut-o pe a ta?

Se referise la scrisoare.

- Am văzut-o, îi spusese el, moment în care ar fi trebuit să se întoarcă și să plece.

Probabil că era ceea ce ea aștepta din partea lui și ceea ce își dorea ca el să facă. Era ce el voia să facă, Dumnezeu să îl ajute! Dar Beauty stătea țeapănă lângă piatra pe care se așezase domnișoara Westcott, scoțând din nou acel scâncet moale și neliniștit. Nu era gata să meargă mai departe.

„Uite pe cine am găsit pentru tine!“

Și astfel, în loc să murmure o scuză oarecare sau să nu se scuze deloc, să își cheme câinele la călcâi și să plece mai departe, vorbi din nou cu un glas aspru pe care abia îl recunoscuse ca fiind al lui.

- Toți avocații ar trebui spânzurați, înecați și sfâșiați în sferturi, îi spuse el domnișoarei Westcott.

O minunată amabilitate care îi scăpă fără voie în fața unei femei delicate și educate.

- Oh! zise ea, trăgându-și genunchii sus pe piatră și înfășurându-și brațele în jurul lor.

Purta una dintre rochiile ei subțiri de muselină. Nu avea bonetă. Părea tânără, frumoasă și inocentă, iar el o evitase cât îi îngăduise decența de când îi spusese, în mod inexplicabil, unele lucruri despre el. Presupusese că asta era ce își dorea ea. Acum trebuia să o lase să se bucure de scrisorile ei.

- Cel puțin, adăugă el.

Se întoarse să privească lung lacul. Nu era nici măcar o undă pe suprafața acestuia. Nu observase faptul că nu bătea deloc vântul. Nici cât de cald și de albastru era cerul. O zi absolut perfectă dacă cineva avea starea de spirit potrivită.

O auzi trăgând aer în piept pentru a spune ceva. Câteva momente mai târziu, auzi din nou respirația aceea adâncă. Iar de data aceasta, ea chiar vorbi.

- Scrisoarea ta era de la un avocat? îl întrebă.

- A avut recomandări foarte bune, îi spuse el, cu onorarii potrivite cu reputația. De asemenea, este la fel de încet ca o țestoasă șchioapă. Și nu este bun de nimic.

- Oh! spuse ea din nou.

Poate că nu îi venea să spună altceva. Cum ar fi putut altfel? Nu știa despre ce naiba vorbea el.

El se întoarse din nou cu fața către ea. Ramurile tres-tiei nu o fereau în întregime de razele soarelui. Ședea în lumina pestriță a soarelui. *Care dansa?* Atunci trebuia să fie o ușoară briză. Beauty încă stătea lângă piatră, privind-l plină de încordare. Descoperind că era privită, scânci din nou.

- A eșuat în tot ce l-am pus să facă, zise Gil. Chiar și în cel mai umil dintre acele lucruri. Tot ce îmi poate raporta este că sunt pe cale să fiu acuzat de agresiune.

De data aceasta, ea nu spuse nici măcar „Oh!“ Îl privi gânditoare, mușcându-și buza de jos.

- Agresiune? întrebă în cele din urmă.

El oftă și merse să se sprijine cu spinarea de trunchiul unui copac solid, aflat puțin mai în spate, unde ea îl putea vedea numai dacă își întorcea capul. Nu o făcu.

- Am fost o pacoste după Waterloo, îi spuse el. Am venit acasă doar ca să descopăr că dispăruse Caroline. Soția mea. Nu știam unde să o caut. Am încercat la casa mamei ei, în Essex. M-am gândit că poate a mers acolo. Mama ei, Lady Pascoe, nici măcar nu a vrut să mă primească. Mi-a trimis vorbă că soția mea nu se afla acolo, iar eu nu eram bine-venit. Doar mai târziu, după ce am vorbit cu unii dintre cei care beau la hanul la care trăsesem peste noapte, am descoperit un adevăr ușor diferit. Într-adevăr, Caroline nu era la casa mamei sale, dar Katy era. Am mers într-un suflet...

- Katy?

Domnișoara Westcott întoarse capul ca să-l privească. Beauty era acum lungită lângă lespede, cu spatele către lac și privirea fixată asupra lui.

- Fiica mea, îi spuse el.

- Oh! spuse ea șoptit.

- Ai o fiică?

Dumnezeule, el făcea un dezastru din toate astea! Ar fi trebuit să își țină gura. De ce nu o făcuse?

- Caroline o dusesese la mama ei, explică el. În dimineața următoare, m-am întors la casa acesteia cât am putut de iute, clocotind de mânie. Eram gata să dărâm casa cărămidă cu cărămidă. Mi-am cerut copilul. La urma urmelor, eram *tatăl* ei. Era *copilul* meu. Am încercat să trec cu forța de hol, în care intrasem deja neinvitat.

- Dar de ce, întrebă domnișoara Westcott, nu era Lady Pascoe încântată să te vadă? De ce...

- I-am înspăimântat pe toți servitorii, zise el fără să răspundă primei ei întrebări ori să-i îngăduie să o termine pe cea de-a doua. Toți bărbații au venit în hol, probabil cu scopul de a mă azvârli afară, dar s-au ținut la distanță când m-au văzut și m-au auzit. Eram gata să-i înfrunt pe toți cu mâinile goale, și cred că au tras concluzia că șansele erau în favoarea mea - așa cum erau de fapt. Apoi însă Lady Pascoe a venit ea însăși - are curaj, trebuie să recunosc - și mi-a spus că îi voi lua nepoata doar peste cadavrul ei. A rămas în capul scării ca și cum m-ar fi provocat să o fac. Puteam să aud... Se opri un moment îndelungat.

- Puteam să aud plânsetele copilului la etaj. Am plecat.

- Dar soția ta unde era? întrebă domnișoara Westcott.

- Plecată la o serie de petreceri private, zise el. Avea să moară la puțin timp. Apoi am plecat și eu. De acolo, de acasă, din Anglia. Cred că generalul, tatăl lui Caroline, trebuie să fi avut de-a face cu detașarea mea pe Sf. Elena. Nimeni altcineva din regimentul meu nu a fost acolo. Am trimis o scrisoare de pe insulă, cerând ca fiica să îmi fie redată în momentul în care aveam să mă întorc acasă. Am scris alta când a ajuns la mine vestea despre moartea lui Caroline, amenințând cu urmări grave dacă refuzau să îmi dea înapoi fiica după ce aveam să revin. Nu am primit răspuns la nici una din scrisori. Am scris a treia epistolă pe corabie, pe drumul de întoarcere, și așa fi pus-o la poștă de îndată ce am călcat pe pământ francez.

Dar... Ei bine, cineva căruia m-am destăinuit în timpul călătoriei - era preot, deși nu am nici cea mai mică idee de ce am început să vorbesc cu el, exact așa cum nu am absolut nici o idee de ce îți spun ție toate astea acum. Preotul m-a sfătuit cu insistență să nu trimit scrisoarea, ci să angajez un avocat. M-a îndemnat să fac lucrurile în mod corect și rațional, conform legii. La urma urmei, legea era - este - de partea mea. Așa că i-am urmat sfatul. Un agent de-al meu aflat în Londra mi-a angajat un avocat. Se presupune că este cel mai bun. Credeam că necazurile mele luaseră sfârșit. Desigur, știam că nu era așa. Când m-a sfătuit să las totul pe seama lui și să nu spun nimic nimănui până când nu aranja lucrurile pentru mine, am știut că mă așteptau numai necazuri.

- Dar, cu siguranță, zise ea, soacra și socrul tău trebuie să îți fi dat seama că ai fost răvășit când te-ai întors acasă după bătălia de la Waterloo și ai descoperit că soția și fiica ta lipseau. Cu siguranță, înțeleg că ai fi putut să ataci pe cineva în timpul celei de-a doua vizite - pe unul dintre servitori sau chiar pe Lady Pascoe însăși -, dar ai ales să nu o faci. Cu siguranță, ei știi că ai fi putut să urci cu forța la etaj și să îți smulgi copilul, dar nu ai făcut asta, pentru că ea plângea și nu ai dorit să o înspăimânți și mai tare. Ce încercă mai exact să obțină avocatul tău?

- Cel puțin dreptul la vizită, zise el. Am nevoie să o văd. Trebuie să o văd. În cel mai bun caz, custodia deplină. Este fiica mea, copilul meu. Sunt tatăl ei. Desigur, doar dreptul de a o vizita nu ar fi în nici un caz suficient. Ei sunt cei care ar trebui să negocieze cu mine dreptul la vizită. Și nu aș fi nerezonabil. Sunt bunicii ei, la urma urmei. Bănuiesc că ei o iubesc. Trebuie să cred că o iubesc, altfel aș înnebuni.

Dar nu era cu totul ignorant în privința aceea. La șase luni după ce ajunsese pe Sf. Elena, primise o scrisoare neașteptată de la doica lui Katy, doamna Evans, pe care aceasta o scrisese a doua zi după ce el încercase să intre cu forța în casa generalului ca să își ia copilul. Era doica

pe care el o angajase după nașterea copilei. Scrisoarea ei fusese trimisă la Rose Cottage, iar de acolo, la agentul lui din Londra și apoi pe Sf. Elena. În scrisoare, doamna Evans îl asigură că Katy era teafără și în siguranță, iar că Lady Pascoe ținea la ea, deși petrecea foarte puțin timp în odaia copilului. Doamna Evans știa foarte bine că nu era adevărat ce credea Excelența Sa despre locotenent-colonel, dar acesta nu trebuia să dispere. Ea, doica lui Katy, urma să îi dăruiască fiicei lui toată dragostea până când el urma să o ia acasă. Spera să nu dureze prea mult. Îi ceruse să nu îi răspundă la scrisoare. El o ascultase.

Nici Caroline nu petrecuse mult timp alături de copilul lor. Se părea că mamele din înalta societate nu făceau asta. Aveau alte lucruri mai importante de făcut. Și pentru ce existau servitorii? Totuși, cei din familia Westcott petrecuseră mult timp alături de copiii lor când fuseseră acolo, în urmă cu doar câteva săptămâni.

Domnișoara Westcott își întoarse din nou chipul. Fruntea i se odihnea pe genunchi. Lumina și umbrele dansau pe curba delicată a cefei ei.

- Îți cer iertare, zise el, îndepărtându-se de copac. Nu am mai spus lucrurile acestea nimănui până acum, doar avocatului meu și aceluia preot. Nici măcar Harry nu știe decât că am fost căsătorit și că am un copil care stă cu bunicii până când mă simt în stare să o iau acasă. Probabil crede că încă sunt prea epuizat de bătălie ca să mă confrunt cu provocarea de a fi un tată singur. M-ai prins într-un moment dificil, domnișoară Westcott. Sau mai degrabă ai fost obligată să mă întâlnești într-un moment dificil. Nu ar fi trebuit să pun asupra ta povara coșmarului meu. Nu te voi mai deranja. De fapt, peste puțin timp nu te voi mai deranja deloc. A sosit vremea să merg acasă. Amânarea nu mai poate fi scuzată.

Ea înălță capul să îl privească din nou, încruntată. Beauty scâncea din nou.

- Atunci ai o casă unde să mergi? întrebă domnișoara Westcott.

- Da, zise el. Am.

Ea așteptă poate pentru mai multe detalii, dar el nu-i dădu nici unul. Rose Cottage era domeniul lui privat, singura posesiune în afara lui Katy – la care nu se gândise niciodată ca la o posesiune. Rose Cottage era ancora lui, propria bucătică pe acest pământ. Se temea să meargă acolo. Îi era teamă să găsească un vis mort. Nu știa ce avea să îi rămână dacă visurile muriseră.

– Ești cu adevărat acuzat de agresiune? îl întrebă ea. Sau ești doar amenințat cu asta?

– Amenințat, zise el. Exact așa cum noi i-am amenințat că îi vom acuza de privare ilegală de libertate a unui copil minor și de refuzul ilegal de a o da în grija tatălui.

Da, atât de urâtă ajunsese toată situația. Și atât de ridicolă – un șoarece duelându-se cu un leu. Iar el jucând rolul șoarecelui.

– Dar nu ai putea să contești acuzația de agresiune adusă împotriva ta? îl întrebă. Purtarea ta imediat după ce ai descoperit că soția ta dispăruse, iar copilul tău era ținut departe de tine a fost probabil lipsită de înțelepciune, dar era de înțeles. *Eu o înțeleg*. Erai răvășit, dar nu cu adevărat violent.

– Am petrecut ultimii 20 de ani ucigând mai mulți oameni decât ai putea să îți închipui, domnișoară Westcott, zise el, încrucișându-și brațele la piept.

– Asta a fost în bătălie, zise ea. Cu siguranță, generalul Pascoe – acesta este numele socrului tău? –, mai mult decât oricine altcineva, înțelege diferența dintre purtarea unui bărbat în război și comportamentul acestuia în relațiile personale.

– Uți, domnișoară Westcott, spuse el, că sunt o haimana. Iar aspectul meu fizic nu este tocmai liniștitor. Nu pot decât să îmi imaginez ce ar crede orice judecător care s-ar uita la mine, care ar auzi despre acele vizite pe care le-am făcut și ar citi scrisorile pe care le-am trimis.

– Erai supărat, zise ea, pentru că ți se refuza vizitarea copilului. Nu ai făcut cu adevărat nimic violent. Nu? Ai lovit pe cineva? Ai atins pe cineva?

- Nu atunci, spuse el. Dar am pălmuit-o pe Caroline și am determinat-o să fugă îngrozită când a crezut că mă voi întoarce acasă după Waterloo.

- Ah, zise ea și își întoarse brusc fața.

- Sau cel puțin așa i-a spus ea mamei sale, adăugă el. Pe cine ai crede în fața unui tribunal, domnișoară Westcott?

O auzi oftând. Ea își ascunse din nou fața după genunchi.

- Chiar nu am avut intenția să îți tulbur liniștea, zise el, îndepărtându-se un pas de copac. Sper că scrisorile tale au fost mai vesele decât a mea.

- Da, zise ea, cu glasul înăbușit de materialul rochiei.

- Beauty! strigă el.

Dar nu fu nevoit să îi comande câinelui său să vină la picioarele lui. Acesta se ridicase deja și venea spre el. Își vârî nasul rece în mâna lui. Se auzi din nou acel scâncet aproape insesizabil. O lăsă să-i lingă mâna și se întoarse să plece.

- Locotenent-colonele Bennington, spuse domnișoara Westcott.

El privi înapoi către ea. Ea își ridicase din nou capul.

- Rămâi la Hinsford, zise. Îndrăznesc să spun că avocatul tău încă negociază cu cel al generalului. Amenințările venite din ambele părți au fost o mișcare de deschidere, presupun?

- Este ceea ce mă asigură avocatul meu că se petrece, răspunse el, astfel încât să poată începe negocierea de pe o poziție de forță comună. După părerea mea, este un idiot. Ah, la dracu'! Iartă-mă! Pentru ambele cuvinte. Sunt obișnuit să injur în prezența bărbaților, nu a doamnelor.

Ea îi alungă scuzele fluturând din mână.

- Atunci acordă-i timp, zise, asta dacă nu cumva te-a informat că nu mai poate face nimic pentru tine. Dar nu pare că a spus asta. Rămâi aici! Lasă-i pe avocați să își facă treaba și ai încredere că al tău chiar este cel mai bun.

Locotenent-colonelul Bennington nu trebuia să dispe-re, îl asigurase Grimes în scrisoarea din dimineața aceea, în ciuda acuzației de agresiune cu care fusese amenințat. Avocatul puse să îi fie cercetat dosarul militar și descoperise că era impresionant și impecabil. Recomandă răbdare. Astfel de cazuri aveau nevoie de ceva timp pentru a fi soluționate.

Veșnicul răspuns avocățesc.

Precum și al domnișoarei Westcott. Nu era deloc un răspuns.

Dar era nedrept. Ea îl îndemnase să rămână când ar fi putut la fel de bine să îi spună să plece, știind că necazurile și scandalul ar putea să mocnească și că re-putația fragilă a lui Harry și a ei putea suferi din cauza asta. Ea ar fi putut folosi această dezvăluire drept o scuză de a scăpa de un bărbat despre care aflase de curând că nu era nobil. De fapt, era chiar foarte departe de a deveni unul.

- Te voi lăsa în pace, zise el, după ce o deranjase. Și mă voi gândi dacă mai stau.

Dar pe drumul către casă se gândi la faptul că se des-povărase în fața ei. Îi mărturisise că fusese părăsit de Caroline. Îi povestise despre Katy, despre purtarea lui disperată, complet nechibzuită, când i se refuzase intra-rea în casa soacrei sale, deși fiica lui se afla acolo. Îi zisese... Ah, îi spusese despre cel mai rău moment din viața lui, când își auzise copilul plângând la etaj și nu fusese în stare să meargă la ea fără să o lovească în dru-mul lui pe Lady Pascoe. Îi vorbise domnișoarei West-cott despre situația lui dificilă. „Renunță la custodie și la amenințarea aceea cu acuzația penală, sau vei sfârși prin a face închisoare pe termen lung ori vei înfrunța curtea marțială și închisoarea, poate chiar plutonul de execu-ție“, îl avertizau generalul și Lady Pascoe, iar asta pentru că își agresase soția și își amenințase soacra. Care nu era nici mai mult, nici mai puțin decât soția unui general. Cea de-a doua acuzație era mai serioasă. În mod bizar, un bărbat avea dreptul de a-și bate propria soție.

Îi spusese domnișoarei Westcott aproape totul. Unei femei pe care abia dacă o cunoștea și alături de care nu fusese niciodată în largul lui. Cu toate acestea, în loc să se ferească de el, îl îndemnase să rămână. Ca și cum îl înțelegea. *Nimeni nu putea...* Petrecuse aproape doi ani auzind în coșmarurile lui copila plângând, în timp ce îi era imposibil să ajungă la ea.

Simți o durere în gât și în piept și își dădu seama cu oarecare alarmare - și cu jenă - că era pe cale să plângă. Beauty, care mergea alături de el, își vâră din nou nasul în mâna lui.

Câinii, cum aflase de nenumărate ori după Waterloo - cel puțin acest câine -, aveau darul nefiresc al empatiei. Era ca și cum aveau mai multe simțuri decât oamenii. În ciuda superiorității speciei umane.

Beauty era un cadou care îi fusese oferit sub forma unui cățeluș urât, murdar și flămând, când furia bătăliei abia se scursese din sângele lui, iar Caroline fugea după ce o lăsase cu mama ei pe fiica lor după ce spusese o poveste falsă despre el.

Păși pe pajiștea din fața casei și văzu că Harry se afla pe terasă, venind din direcția grajdurilor.

- Am cel mai îngrijit cal din Anglia, strigă el vesel.

- Atunci probabil că a sosit vremea să te gândești să îl încaleci, îi strigă Gil.

- Nu prea m-am gândit la altceva în ultimele două zile, zise Harry. Apropo, îți era teamă că te voi bate la biliard?

- Frică de moarte, îi răspunse Gil.

Trecu multă vreme până când Abigail își părăsi refugiul de sub trestia plângătoare. Își odihni bărbia pe genunchii ridicați și privi lacul fără să vadă cu adevărat ceva. Scrisorile ei stăteau alături, uitate.

Nu ar fi ghicit niciodată după prima ei întâlnire cu locotenent-colonelul Bennington că acesta era un bărbat atât de complex. Un bărbat atât de plin de durere. O durea inima pentru că el îi încredințase secretele

întunecate pe care le ascunsesese aproape de toată lumea, chiar și de Harry. De ce ea? Doar pentru că se aflase acolo când el avusese nevoie să se despovăreze? Dacă nu ar fi văzut-o sau mai degrabă dacă Beauty nu l-ar fi condus la ea, ar fi mers acasă și i-ar fi spus totul lui Harry?

Dintr-un motiv pe care nu și-l putu explica, se îndoii de asta.

Ceea ce însemna...

Ce însemna? Exista vreun fel de conexiune între ei? Dar cum se putea una ca asta?

El avea o fiică.

Era un tată căruia i se refuza accesul la copilul său. Ea nu avea copii, dar nu își putea imagina ceva mai rău decât să fii ținut departe de copilul tău.

Lucrurile pe care le aflase adăugară amărăciune amintirilor despre el alături de copiii din propria ei familie. Într-o după-amiază, îl luase pe pruncul Sam de la Camille când aceasta avusese nevoie de două mâini ca să lege din nou funda lui Alice, înainte ca fata să se împiedice. Sam, pe jumătate adormit după ce fusese hrănit, gângurise la el, iar el se uitase la copil cu o expresie care nu fusese chiar zâmbet, dar... Ei bine, lui Abigail i se păruse că zâmbea în sinea lui.

Îl duruse inima la amintirea momentelor în care își ținuse în brațe propriul copil și i se frânsese sufletul știind că era posibil să nu o mai poată face vreodată? Era un gând prea greu de îndurat.

Fiica lui se afla în grija bunicilor. Și acum se prefigura o bătălie urâtă pentru custodie. Dar cu siguranță un tată avea dreptul la custodia propriului copil. Nu ar fi trebuit să fie nimic de stabilit. Dar el se purtase într-o manieră amenințătoare când fusese la casa socrilor săi. Trimisese scrisori amenințătoare. Și, poate mai rău decât toate, soția lui îi spusese mamei că el o agresase fizic. Iar el era un soldat călit în bătălii, cu un aspect violent și cu origini modeste. Foarte modeste. Nu, nu avea să fie ușor pentru el să câștige.

Katy.

Numise copilul *Katy*.

Era o persoană. Nu se luptau pentru un obiect lipsit de viață. Locotenent-colonelul demonstrase pe deplin faptul că era conștient de lucrul acesta când părăsise casa soacrei sale fără copilă, pentru că o auzise plângând la etaj, poate de frică.

Poate că totuși cazul lui nu era cu totul lipsit de speranță. La urma urmelor, soția lui era moartă și probabil că nu exista nici o evidență solidă dincolo de ceea ce ea îi spusese mamei sale, că fusese vreodată lovită sau agresată în vreun fel de soțul ei. Și apoi el avea tot dreptul să își disciplineze soția, conform legii. Legea avea uneori nevoie de o zgâlțâială strașnică, după părerea lui Abigail, dar, desigur, fusese scrisă de către bărbați. La ce se aștepta? Ca decretele să fie corecte față de femei? Dar gândurile ei se îndepărtau de subiect. El se purtase rău cu soacra și cu servitorii acesteia când mersese să își ia fiica, dar nu lovise cu adevărat pe nimeni și nici măcar nu atinsese pe cineva. Da, părea să existe speranță.

Dar ea știa că nimic din toate astea nu conta cu adevărat.

Puterea era cea care conta în lumea aceasta. La fel ca banii și influența, ambele fiind doar aspecte ale puterii. Iar puterea în cazul acesta era întru totul de partea generalului și a soției sale. Lipsa de putere aparținea locotenent-colonelului Bennington. Și era limpede că el știa. De disperare, se descărcase în fața ei în dimineața aceea. Altfel nu i s-ar fi confesat tocmai ei dintre toți oamenii.

Unde se afla casa lui? Și cum era? O cocioabă sau o casă respectabilă? Cu siguranță, trebuia să fie a doua variantă din moment ce soția și copilul lui locuiseră acolo. Era posibil să fie mai mult decât la limita respectabilității? Cum avea să își plătească avocatul? Spusese că omul era cel mai bun, iar cel mai bun era costisitor, mai ales când se mișca – așa cum spusese locotenent-colonelul – cu viteza unei țestoase șchioape. Avea să îi rămână ceva cu care să crească un copil? Solda unui ofițer

nu era foarte mare, nu-i așa? Iar acum trăia cu jumătate de soldă?

Ah, șansele îi erau împotriva chiar dacă era tatăl lui Katy!

Nu era de mirare că părea disperat.

Iar ea era complet neputincioasă, neputând să-i ofere vreun fel de ajutor sau alinare. Nu putea face nimic.

Cu excepția unui singur lucru, cugetă ea când se ridică în picioare, în cele din urmă. Când își scutură poalele rochiei, își luă scrisorile și începu să meargă spre casă, știa că tot ce putea și trebuia să facă era să îl facă să se simtă mai bine-venit decât până acum. Nu că ar fi fost în stare să exagereze cu buna dispoziție ca să nu îl facă să se simtă mai degrabă inconfortabil decât bine-venit. Nu trebuia să simtă că îi era milă de el, deși îi era. Trebuia ca el să rămână aici ca prieten al lui Harry. Iar între timp, ea să se ocupe de conducerea gospodăriei și să rămână în umbră.

Cu alte cuvinte, trebuia să se poarte ca de obicei.

Ah, cât de neputincioase erau femeile! Tot ce puteau face era să se îngrijească de oamenii din interiorul micilor lumi. Dar cine știe? Poate că, până la urmă, era la fel de important ca orice altceva să se îngrijească de ei. Iată unde ajunsese lumea în urma războaielor purtate de către bărbați! La și mai multe războaie și conflicte.

Cei doi avocați, după ce își arătaseră puterea făcând amenințări răutăcioase la adresa clientului celuilalt, acum aveau să treacă la negocieri serioase, spusese locotenent-colonelul, *de pe o poziție de forță*. Ce lucru complet idiot! Unde era puterea din amenințările ce puteau fi puse în practică? De ce să nu discute pur și simplu? La mijloc era un copil, trebuiau decise fericirea și viitorul acestuia. De ce erau necesare amenințările?

Nimic din toate acestea nu era treaba ei, își spuse în timp ce mergea pe pajiște către casă.

Numai că, vorbind cu ea, el făcuse să fie treaba ei. Își dori ca el să nu o fi făcut. Ba chiar se simți un pic

revoltată... Dar nu. Nu era deloc adevărat. De fapt, se simțea mișcată. Onorată.

Își dorea să fi putut face ceva!

capitolul 10

După soarele și căldura de dimineață, tipic vremii englezești, în timpul după-amiezii plouă. În cele din urmă, Gil jucă biliard cu Harry. Domnișoara Westcott merse să privească, aducându-și ceva de tricotat. Făcea o hăinuță, o bonetă, niște botoșei și o păturică pentru nou-născutul verișoarei sale, Elizabeth, îi explică ea lui Harry când acesta o întrebă.

Părea amăgitor de relaxant să se miște în jurul mesei, lovind bilele, dându-se la o parte când era rândul lui Harry, ascultând zgomotul slab al andrelelor, pe cel un pic mai tare al tacului care lovea bilele și răpăiala liniștită a ploii în ferestre. Conversația lipsi aproape total, fiecare concentrându-se la ceea ce făcea.

Poate, se gândi Gil, reacționase exagerat la scrisoarea pe care o primise. O văzuse ca pe un anunț al unui eșec total și al unui dezastru iminent. Poate că, într-adevăr, ceea ce îi trebuia mai mult decât orice era răbdarea. La urma urmei, dovezile lui în procesul pentru custodia lui Katy erau puternice. El era tatăl ei, îi asigurase un cămin și sprijin financiar și nu o părăsise niciodată.

Își dori cu fervoare să se fi calmat destul în timpul plimbării de dimineață încât pur și simplu să o fi salutat pe domnișoara Westcott cu o aplecare ușoară a capului când o văzuse la lac și să își fi chemat câinele la călcâi.

Însă, după ce îi dezvăluise toate sau cele mai sordide detalii, simțea că era necesar să i le povestească și lui Harry - gazda lui de aici, de la Hinsford, și cel mai bun prieten al său. Din nefericire, găsisese că unul dintre cele mai dificile lucruri pe care trebuia să le facă era să-și împărtășească problemele. După o copilărie solitară, lipsită de prieteni, închisese efectiv ușa

dintre el însuși și toți ceilalți din afară când mințise în legătură cu vârsta și plecase cu un sergent de recrutare. Încuiase și baricadase ușa aceea după ce devenise ofițer gradat. Se temuse să nu fie găsit? Sau poate *descoperit*?

Bănuî că tot ce putea face acum, la fel ca înainte, era să lase totul pe seama avocatului său și să nu facă nimic pentru a încerca să își rezolve propriul caz. Dar inactivitatea era o tortură pentru el. Parcă pentru a dovedi lucrul acesta, lovi bila mult prea tare, efectul fiind dezastruos, iar Harry izbucni în râs, în timp ce își ocupă locul la masa de biliard.

- Nu jucăm crichet, Gil, spuse el și continuă să joace.

Gil câștigă cu trei jocuri la două. Între timp, Harry începu să caște, iar domnișoara Westcott, auzindu-l, lăsă tricotatul deoparte, într-un săculeț brodat în culori vesele, pe care îl făcuse de când fuseseră în oraș. Se ridică în picioare, anunțând că avea să ceară să fie adus ceai în salon.

- Ar fi mai bine să îți spun, Harry, zise Gil înainte ca ea să plece, ce i-am mărturisit surorii tale de dimineață, când Beauty i-a descoperit refugiul de la lac. Este corect să știi și tu, din moment ce s-ar putea să mai apară ceva cât timp mă aflu aici. Este adevărat, s-ar putea să decizi că îți dorești să plec, pentru că există oarece șanse să fiu arestat și târât în lanțuri.

- Cu siguranță, este o aiureală, zise domnișoara Westcott. Dar chiar cred că ar fi înțelept să te destăinui și lui Harry, locotenent-colonele. Vă las.

- Ei bine, asta sună interesant, zise vesel Harry, în timp ce își puse deoparte tacul. Și mi-a trecut cheful să mă târăsc în pat.

Așadar, Gil îi spuse, înainte să meargă împreună în salon, acolo unde domnișoara Westcott turna deja ceaiul. Ea le făcu semn către masa pe care fuseseră așezate farfurioare de ceai și șervete, alături de farfuriile mai mari cu biscuiți și felii de prăjitură cu semințe aromate. Mai erau boluri cu gem de căpșune și frișcă pentru biscuiți.

- Hei, zise Harry, luând o felie de prăjitură, mi-o amintesc pe Lady Pascoe. Nu îți poți imagina un dragon mai rău, Abby. Mult mai rău decât generalul Pascoe, al cărui lătrat a fost întotdeauna mai rău decât mușcătura, după cum mi s-a părut, deși era un lătrat destul de feroce. Se vedea limpede cine conducea în casa aceea. Mii de tunete, ea ar fi trebuit să fie generalul! Ne-ar fi făcut să tremurăm în izmene. I-ar fi pus pe fugă pe francezi cu câțiva ani înaintea lui Wellington.

- Crezi că este o bunică bună? întrebă domnișoara Westcott, iar Gil, care tocmai voia să ia un biscuit cu frișcă, se răzgândi și acceptă doar o ceașcă de ceai din mâna ei.

- Era afectuoasă cu Caroline, zise el. Cu siguranță, o va vedea pe Katy ca fiind copilul lui Caroline și nu o va pedepsi pentru faptul că este și a mea.

Nu menționează faptul că femeia petrecea foarte puțin timp alături de Katy - dacă ceea ce îi scrisese doamna Evans cu doi ani în urmă mai era adevărat.

- Avocații pot fi însuși diavolul, spuse Harry. Al meu obișnuia să mă plictisească de moarte după decesul tatălui nostru. Putea să vorbească la nesfârșit. El a fost cel care a descoperit adevărul despre cele două căsătorii simultane ale tatălui. Însă trebuie să recunosc că lucrul acesta trebuia descoperit. Biata Anna a trăit toți anii aceia într-un orfelinat, fără ca măcar să își cunoască numele adevărat. Purta numele de Anna Snow, când în realitate era Lady Anastasia Westcott. Am fost ca trăsniți de fulger când am aflat, nu-i așa, Abby?

- Am fost, recunosc eu ea. Și ne-am purtat rău o vreme, Harry, lucru pe care îl voi regreta întotdeauna, pentru că nimic din toate acestea nu a fost din vina Annei. Dar ne-am îndepărtat de la subiectul locotenent-colonelului Bennington - fiica lui. Putem ajuta în vreun fel dincolo de suportul moral? Mă tot gândesc că trebuie să fie ceva.

- Chiar nu cer ajutor, zise grăbit Gil. Aceasta este o problemă cu care trebuie să mă confrunt. Îmi pare rău

că a trebuit să aflați. Dar Beauty te-a descoperit azi-dimineață, domnișoară Westcott, tocmai când simțeam cea mai mare frustrare după ce citisem scrisoarea avocatului. Trebuie, desigur, să las problema pe mâinile lui, așa cum am făcut-o de când m-am întors de pe Sf. Elena, și să am încredere că știe ce face. Nu este ușor pentru un soldat să aibă încredere că altcineva va face ceea ce tânjește să facă el însuși, preferabil cu sabia sau cu pumnii.

Ea se încruntă, uitând de farfuria cu mâncare și de ceașca de ceai aflate pe masă.

- Mi-ai spus că avocatul tău susține că negociază de pe o poziție de forță, zise ea, în vreme ce avocatul generalului probabil își asigură clienții că face exact același lucru. Trebuie să existe o modalitate prin care balanța să se incline în favoarea ta, locotenent-colonele. Trebuie să fie o cale de a face ca susținerea cauzei tale de a-ți lua fiica să fie mai convingătoare.

- Fără pumni și sabie? întrebă el.

- Uită de pumni și de săbii! îi ceru ea. Nu acesta este răspunsul pentru toate problemele, nici măcar pentru câteva dintre ele. Trebuie să fie ceva care să nu implice violența.

De ce era ea atât de preocupată? Și de ce Harry nu îi poruncise să plece de îndată ce povestea lui fusese spusă? Poate că, la urma urmelor, trebuia să ia problema în propriile mâini și să își facă bagajele.

- Ceea ce îți trebuie, spuse Harry, încruntându-se gânditor, este o soție. O mamă pentru fiica ta.

- Din păcate, zise Gil, Caroline este moartă.

- Sigur că da, zise Harry fluturând indiferent o mână. Dacă nu ar fi, nu am avea discuția aceasta, nu? Nici măcar nu ai fi aici. Ai fi acasă, cu ea și cu fiica ta. Ai nevoie de o soție nouă.

Și, cumva, când el spuse asta, Gil se trezi privind-o în ochi pe domnișoara Westcott. Obrajii ei se făcură stacojii sub privirea lui atentă și își întoarse iute capul, întinzând mâna după farfurie. Ce naiba? Doar nu sugera

Harry că ea era potrivită pentru rolul acesta, nu? Și doar nu credea că el...

- De cineva ca Abby, continuă Harry cu glas vesel, complet inconștient de disconfortul pe care tocmai îl adusese celor doi însoțitori. Și încă nu terminase. De fapt, ar fi ideală. Ea...

- *Harry!* strigă ea disperată. Îl faci pe locotenent-colonelul Bennington să se simtă îngrozitor de prost.

- Chiar așa? întrebă fratele ei și se uită de la unul la celălalt. Dar tu pari cea mai stingherită dintre voi doi, Ab! Scuzele mele amândurora. Asta se întâmplă când gândești cu glas tare. Dar trebuie să recunoașteți că o căsătorie nouă ar fi soluția ideală, chiar dacă nu neapărat cu Abby. Un judecător nu ar refuza custodia unui tată, dar și unei mame, așa-i? Ai nevoie să cunoști pe cineva, Gil. Curând. Există printre vecinii noștri cineva care să îți placă?

Gil se ridică în picioare, deși nu își atinsese ceaiul.

- Absolut nimeni, Harry, răspunse el cu fermitate. Și, chiar dacă mi-ar fi plăcut, cât de flatant ar fi pentru o femeie dacă i-aș cere să se căsătorească cu mine ca să-mi recuperez fiica din ghearele bunicilor diabolici? Cred că Beauty este pregătită de altă plimbare, fie că plouă, fie că nu.

Urcă din nou treptele câte două o dată.

Beauty, care moțăia pe perna ei, aflată lângă patul lui, era într-adevăr gata de o nouă aventură. Întotdeauna era. Se ridică în picioare în maniera ei greoaie, se scutură și tropăi alături de el pe scări și apoi ieși în ploaie.

„Ai nevoie de o soție nouă. De cineva ca Abby.“
Dumnezeule!

Ah, naiba să-l ia pe Harry cu limba lui nestrunită!

- Te-am făcut să te simți prost, Abby? întrebă Harry după ce se închise ușa în urma prietenului său.

- Bineînțeles că da, răspunse ea.

- Gândeam cu glas tare, se scuza Harry.

- Uneori, zise ea, nu este un obicei pe care să îl încurajezi. Mai ales în cazul oamenilor care ar putea fi îngrozitor de stânjeniți.

Sorbi din ceai, se strâmbă când descoperi că era rece și puse ceașca la loc pe farfurioară.

- Mi s-a părut o idee bună la momentul acela, zise el. De fapt, mi se pare. Să aibă o soție nouă ar garanta succesul lui Gil.

- Dar *eu*? zise ea. Ți-ai ieșit din minți?

- Posibil, recunosc eu. Am fost în starea asta multă vreme de-a lungul ultimilor doi ani. Poate că am fost afectat pe viață. Dar de ce nu *tu*?

Ea îl privi cu ochi mari, incapabilă să rostească o vorbă.

- Ești singură, continuă el. Poate că nu am petrecut foarte mult timp cu tine în ultimii șase ani, Abby, dar te cunosc destul de bine încât să înțeleg asta. Ai fost întotdeauna mult mai tăcută și rezervată decât a fost vreodată Camille când erai mai mică, dar cel puțin ai știut întotdeauna care este calea pe care trebuia să o urmezi. Ți-ai fi făcut ieșirea în societate și ai fi avut zeci de pețitori din care să alegi, și l-ai fi ales pe cel care ți-ar fi plăcut cel mai mult. Până acum, ai fi fost căsătorită, ți-ai fi crescut copiii și ai fi trăit viața pe care mereu ai așteptat-o și ți-ai dorit-o.

- De unde știi ce mi-am dorit? întrebă ea încruntându-se.

- Ți-ai dorit ceea ce orice fată își dorește, spuse el. Nu ai de gând să negi, nu-i așa? Nu este nimic greșit în a-ți dori o căsnicie și o familie, Abby.

- Eram oarbă, zise ea. Eram orbită de ceea ce se aștepta din partea mea. Precum Camille. Ea s-ar fi căsătorit cu Lord Uxbury. Iar eu probabil aș fi sfârșit prin a mă căsători tot cu cineva îngrozitor.

- Nu, tu nu, rosti el. Cam era o idioată pe vremea aceea. Tot ce conta pentru ea era să facă ceea ce impuneau societatea și educația ei de lady, în speranța că, în cele din urmă, avea să câștige dragostea tatălui nostru. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, chiar dacă el ar fi trăit

100 de ani și chiar dacă ea s-ar fi căsătorit cu unul dintre duci. Lui nu i-a păsat de nimeni în afară de propria persoană. Ei îi este mult mai bine acum decât atunci. Este *fericită*, pentru numele lui Dumnezeu! Dar tu ai fost întotdeauna diferită. Tu ai fi ales cu mai multă înțelepciune decât a făcut-o ea când l-a ales pe Uxbury. Și ai fi fost mulțumită până la adânci bătrâneți, chiar dacă nu *fericită* din cale-afară.

Abigail fu surprinsă de cât de bine își cunoștea Harry surorile. La vremea aceea, nu își dăduse seama de asta. El fusese un tânăr lipsit de griji, aparent preocupat doar să își facă de cap.

- Ei bine, mă bucur că nu s-a întâmplat asta, zise ea. Mă bucur pentru Camille și pentru mine. Mă bucur și pentru mama. Nu sunt chiar atât de sigură în ce te privește. Trebuie să fi fost cumplit să îți pierzi titlul și averea în modul acesta.

El ridică din umeri.

- M-am descurcat. Am reușit chiar să supraviețuiesc, rosti zâmbind larg.

- Harry, zise ea, încruntându-se din nou. Nu sunt singură. Sau, chiar dacă sunt, nu este o durere care să mă roadă. Cu siguranță, nu este o durere răvășitoare. Și mai degrabă aș fi singură decât căsătorită cu bărbatul nepotrivit. Aș prefera să nu îl apuc pe primul care pare accesibil. Aș fi putut să fac asta de două ori în ultimii doi ani petrecuți la Redcliffe. Nu am făcut-o. Nu mă tem să fiu singură. Există o oarecare libertate în condiția de singurătate.

- Nu foarte multă pentru o femeie, zise el răspicat. Dacă mă căsătoresc în curând, ce zici? Ce vei face atunci? Soția mea ar fi stăpână la Hinsford, iar eu te cunosc destul de bine ca să îmi dau seama că te-ai simți mai mult decât stingherită să rămâi aici, chiar dacă atât eu, cât și soția mea te-am îndemna să rămâi. Unde ai merge?

- Voi hotărî asta când va sosi vremea, îi spuse ea. *Plănuiești să te căsătorești?*

- Nu în viitorul apropiat, zise el. Dar probabil că o voi face la un moment dat în viitor. Nu ai putea să fii fericită cu Gil, Abby? Este un bărbat minunat. Și cred că ar putea fi cel mai potrivit pentru tine.

- Ah, zise ea supărată. Când te-ai hotărât să devii pețitor, Harry? Abia dacă îl cunosc pe locotenent-colonelul Bennington. Iar el abia dacă mă cunoaște pe mine. Și dacă tu crezi că ar trebui să ne hotărâm dintr-odată să ne căsătorim doar ca el să aibă șanse mai mari de a-și recupera fiica, înseamnă că ai luat-o razna.

- Nu doar pentru asta, zise el. Deși cu siguranță *i-ar oferi* o șansă mai mare. Știi, nu am avut nici cea mai mică idee până în urmă cu o oră că generalul Pascoe și soția acestuia nu vor să îi dea copilul. Credeam că el doar avea nevoie de un pic de timp înainte să își asume responsabilitatea. Este un lucru monstruos.

- Este, recunosc eu. Dar nu am de gând să mă căsătoresc cu el doar *pentru* asta. Și nici el nu se va căsători cu mine doar ca să obțină un avantaj într-o dispută legală. La fel de mult ca orice altceva, Harry, trebuie luate în considerare nașterea și educația lui. Îți poți imagina cum ar reacționa toată lumea dacă mi-aș anunța intenția de a mă căsători cu el? Chiar și în ciuda petei de pe nașterea *mea*?

- Te referi la mama, la bunici și la toți ceilalți? întrebă el. Încă nu le-am descoperit limita, așa-i? Nu ne-ar lăsa în pace, chiar dacă suntem copii nelegitimi. L-au acceptat pe Joel când Cam și-a pus în minte să se căsătorească cu el. L-au acceptat pe copiii ei adoptați. Nu au leșinat cu toții - cel puțin eu nu am auzit să fi făcut asta - când verișoara Elizabeth a hotărât să se căsătorească cu un bărbat cu aproape zece ani mai tânăr decât ea. Poate că nu au o limită. Dar, chiar dacă au, îți pasă, Abby?

Îi *păsa*? I-ar fi *păsat*? Dacă ar fi intrat într-o căsnicie atât de nepotrivită încât familia ei *i-ar* fi întors spatele? Ar fi...

- Este o întrebare fără rost, zise ea supărată. Nu mă voi căsători cu locotenent-colonelul Bennington. Iar

el nu îmi va propune asta. Dar află că ne-ai pus într-o situație groaznic de neplăcută. Îmi va fi greu să îl privesc în ochi data viitoare când îl voi vedea și cred că și lui îi va fi la fel de greu să se uite în ai mei. Ești un bărbat îngrozitor, Harry, exact ca în copilărie.

El îi zâmbi larg și apoi căscă.

- Îmi pare rău că te-am supărat. Chiar îmi pare rău, Abby. Dar tot cred că...

- Ah, încetează! zise ea iritată, ridicându-se în picioare și luându-și săculețul de lucru de lângă scaun. Mergi și trage un pui de somn. Poate că te vei trezi cu un strop de minte.

Tot ce primi ca răspuns în timp ce părăsi încăperea fu un chicotit urmat de alt căscat.

Se grăbi să urce în camera ei în loc să meargă într-una din celelalte saloane de zi și să riște să intre cineva peste ea. Problema era că sugestia scandaloașă a lui Harry avusese cumva logică. O soție probabil că *ar fi crescut* șansele locotenent-colonelului de a-și lua fiica înapoi. Dar de ce, ah, de ce hotărâse el să o sugereze ca posibilă soție? Era incredibil! *Era* singură, deși rareori recunoștea asta în sinea ei în termeni atât de sumbri. Dar ideea de a încerca să se aline căsătorindu-se *cu el* în locul oricărui alt bărbat pe care îl cunoștea - de exemplu, cu oricare din cei doi care arătaseră o urmă de interes față de ea în ultimii doi ani - era... Ei bine, era absurdă. Se simți incapabilă să respire, iar genunchii i se înmuiaseră.

Fu lovită de amintirea neașteptată și plină de viață a momentelor în care mersese alături de el la prăvălia cu materiale, cu mâna petrecută pe după brațul lui, fiecare celulă a trupului ei fiind conștientă de înălțimea și de mărimea lui, de tăria din mușchii brațului și de săpunul de bărbierit sau de apa de colonie pe care o purta. Era ceva în mod clar masculin, orice o fi fost. Simpla idee de a fi *căsătorită* cu el, de a avea atingeri mult mai intime decât o mână petrecută pe sub brațul lui, sărutări, de exemplu... Ah, era o recunoaștere care o făcea să se simtă inferioară chiar și când totul se petrecea în intimitatea

propriei minți. La 24 de ani, Abigail nu fusese niciodată sărutată. Nu își dorise în mod deosebit să fie – oricum, nu de către un bărbat anume. Cum ar fi fost să o sărute locotenent-colonelul Bennington?

Ah, la naiba cu Harry și cu ideile lui strălucite!

Închise bine ușa camerei în urma ei, își așează cu grijă săculețul de lucru la locul lui și se duse în garderobă ca să își dea cu apă rece pe față. De ce nu se putea ca mintea să fie pur și simplu oprită când cineva era îngrozit de gândurile și de imaginile care i se perindau fără a cere permisiunea? Cât îl ura pe Harry! Uneori, pur și simplu scotea pe gură orice îi venea în cap, fără nici un pic de considerație față de efectul pe care l-ar fi putut avea vorbele lui asupra celor din jur.

Cum avea să mai dea ochii cu locotenent-colonelul Bennington?

Ei bine, exista un singur răspuns la acea întrebare, se gândi ea în timp ce își ștergea fața și mâinile cu un prosop. Trebuia să dea ochii cu el cât se putea de iute, în așa fel încât să nu cedeze în fața tentației de a se ascunde pentru totdeauna.

Înșfăcă un șal și apoi și-l trase peste umeri, lăsând o parte pe care să și-o tragă pe cap înainte de a coborî din nou scările și de a ieși afară. Stătu în capul scării și privi împrejur. Ploaia părea să se fi oprit, cel puțin deocamdată, deși norii atârnavă încă amenințător de jos. Era norocoasă – deși nu se simțea norocoasă. El traversa pajiștea, venind către casă, cu umerii hainei și borul pălăriei ude și cu cizmele pline de iarbă udă. Beauty, plină de noroi, sălta pe lângă el, deși mări pasul când o zări pe Abigail. El înălță capul, o văzu, se opri o clipă, cu fața împietrită, apoi continuă să se apropie. Acum era prea târziu ca oricare din ei să se întoarcă.

– Beauty, șezi, strigă el de îndată ce câinele ajunsese la terasă, salvând-o astfel pe Abigail de la a fi întâmpinată călduros de un câine ud.

El însuși se opri la câțiva pași mai în spate.

- Aș dori să te lămuresc că nu l-am pus eu pe Harry să facă asta, zise el cu răceală. Și îmi cer scuze pentru orice sentiment stânjenitor pe care este posibil să-l fi îndurat. Sentiment pe care știu că l-ai avut, de fapt. Și pentru insultă. Trebuie să fi fost indignată, și pe bună dreptate.

- Trebuie să fie umezeală printre copaci, zise ea. Nu există un adăpost în direcția aceea. Ploaia o să înceapă din nou în orice clipă. Este un pavilion în cealaltă direcție. Arată către est. L-ai văzut? Este minunat pe timpul verii, pentru că este umbrit de copaci pe trei laturi și îngăduie o priveliște foarte frumoasă asupra satului pe cea de-a patra latură. Iar într-o zi ploioasă, este uscat înăuntru. Este o cărare bună care duce acolo.

- L-am văzut, zise el. Ba chiar am stat înăuntru o dată sau de două ori. Vrei să vorbești cu mine, domnișoară Westcott? M-aș fi așteptat să fie ultimul lucru pe care l-ai dori.

- M-am gândit că poate ar trebui să discutăm, spuse ea, în loc să mergem pe vârfuri unul pe lângă celălalt în următoarele câteva zile, fie prefăcându-ne că celălalt nu există, fie pretinzând că Harry nu a spus nimic. Îmi vine să îi sucesc gâtul.

- Ar trebui să stai la coadă, rosti el sumbru. Eram pregătit să merg pe vârfuri. Dar probabil ai dreptate. Atunci, să mergem să discutăm. Dumnezeu!

Exclamația fu provocată de decizia lui Beauty ca, exact în momentul în care Abigail începu să coboare treptele, să se scuture de apă. Era o cantitate considerabilă pe corpul ei mare.

- Am fost mai mult decât furioasă, îl asigură ea nu tocmai sinceră, schițând un zâmbet când câinele termină.

Merse înainte către est, de-a lungul terasei, și coti către spatele casei, unde fusese făcută o cărare pietruită peste pajiștea de est, printr-o dumbravă, către o poieniță dincolo de care se înălța pavilionul rotund din lemn și sticlă. Se afla în vârful unei pante line, astfel încât oferea, într-adevăr, o priveliște către sud.

De-a lungul peretelui interior, era o bancă cu spătar jos și perne de piele. Era un loc retras în care să vii cu o carte sau cu un însoțitor cu care doreai să porți o conversație neîntreruptă. Deși poate că nu aveau să își spună nimic mai mult unul altuia decât ar fi putut să își zică pe treptele din afara casei.

- A fost de neiertat din partea lui Harry să spună asta, începu Abigail după ce se așezară, la o oarecare distanță unul de celălalt.

Beauty se așezase pe podea pentru un pui de somn, sub o rază de soare care avea să lumineze, cu siguranță, doar pentru scurt timp.

- Dar te-ai gândit să te căsătorești din nou ca să convingi curtea să îți redea fiica?

Urmă o tăcere îndelungată. Desigur, nu era treaba ei la ce se gândise el sau nu. Dar el i se *destăinuise* în dimineața aceasta, ba chiar pe neașteptate, și repetase confidența în fața lui Harry, în aceeași după-amiază. Nu se putea aștepta ca ei să rămână muți și nepăsători.

- Nu am avut o căsătorie fericită, spuse el scurt în cele din urmă. Nu îmi doresc să repet experiența.

Sincer, nu fu surprinsă. El era un bărbat dur și morhorât. Și foarte tăcut în cea mai mare parte a timpului. Nu invidia nici o femeie care ar fi ales să se căsătorească cu el. Nu știa nimic despre răposata lui soție, dar... Ei bine, ea nu știa nimic.

- Poate că este o atitudine exagerată? întrebă ea. Mama a avut o căsnicie lungă și nefericită - sau presupusă căsătorie - cu tatăl meu, dar acum este foarte fericită cu Marcel. Verișoara mea Elizabeth a avut o primă căsătorie mizerabilă, dar e foarte fericită în cea de-a doua. De ce ai presupune că, dacă te-ai căsători din nou, ai fi la fel de nefericit ca prima oară?

Poate pentru că fusese vina lui. Poate pentru că... fusese dur sau violent cu soția lui? Astfel de bărbați cu siguranță nu se schimbau.

- De ce să pomenim de fericire sau de nefericire, o întrebă el, când, dacă aș urma sugestia lui Harry, singurul

meu scop de a mă căsători a doua oară ar fi să îmi iau fiica înapoi? Ar fi o insultă la adresa femeii.

- De ce? întrebă ea. Ai alege atât o mamă pentru fiica ta, cât și o soție pentru tine. Fără îndoială, nu oricine s-ar potrivi. Ai alege cu grijă. Unde este insulta în asta?

- Te înșeli în privința uneia dintre ipoteze, zise el. Aș alege doar o mamă pentru Katy sau mai degrabă o femeie pe care un judecător ar putea-o privi ca pe mamă. Și ce s-ar întâmpla dacă nu ar funcționa și aș pierde custodia copilei mele? Aș rămâne pricopsit cu soția, iar ea cu mine, fără nici un motiv de a fi împreună, cu excepția unei slujbe de căsătorie și a unei semnături într-un registru care ne-ar lega pe viață.

- Aceasta este o atitudine lipsită de nădejde, îi spuse ea.

- Sau una realistă, replică el. Nu am prea multe care să mă recomande în fața unui judecător, domnișoară Westcott. Sunt conștient de asta.

El avea dreptate, cugetă ea. Cum ajunsese să se căsătorească cu fiica unui general care avea un titlu, iar soția lui era *Lady Pascoe*? Dacă se ajungea la problema puterii și a influenței, așa cum era foarte probabil, șansele lui aveau să fie, într-adevăr, foarte mici.

- Cum este casa ta? îl întrebă.

El întoarse capul și o privi cu ochii mișiți.

- E o cabană, zise el. De fapt, este mai mare decât genul acesta de casă. Totuși, nu este chiar un conac.

Ea fu surprinsă. Oare cum o achiziționase? Venise odată cu căsătoria? Un cadou de nuntă, poate, din partea părinților ei? Părea puțin probabil. Cum o întreținuse? Era extrem de curioasă să afle.

- Ai bani? îl întrebă.

De data aceasta, el miși ochii mai mult timp, iar ea fu foarte conștientă de cicatricea de pe chip și de masculinitatea lui. De fapt, era aproape sufocată de ele. Trebuia să fi deschis câteva ferestre înainte de a se fi așezat. Chiar se aștepta ca el să o sfâșie.

- Am bani, zise el încet. Ți-ai imaginat că sunt în continuare un derbedeu fără nici o lețcaie?

- Nu mi-am *imaginat* nimic, zise ea, simțind căldura din obraji. Nu știam. De aceea am întreat.

Și o sfâșie până la urmă, pe un ton scăzut care era cumva mai rău decât dacă ar fi fost un urlet.

- Nu mi-ai zis, spuse el, că m-ai invitat aici ca să mă interoghezi, domnișoară Westcott. Credeam că vom lămurii lucrurile după ce Harry ne-a invitat să ne căsătorim. Mă simt ca și cum aș fi interviuat pentru o slujbă. Ca soț al tău, poate.

Ea închise ochii și înghiți în sec. Avea să fie surprinzător dacă obraji ei nu se aprindeau în flăcări.

- Nu, spuse.

- Atunci de ce? o întrebă.

Ea deschise ochii și se strădui să îl privească. Așa cum se aștepta, el avea fălcile încleștate, ochii reci și era în mod limpede mânios, în ciuda blândeții din voce. Ei bine, și ea era un pic mânioasă. Cum îndrăzne să o acuze de faptul că... îl *intervieva*?

- Nu știu, spuse. Doream să lămurim lucrurile. Și poate să fiu un pic de ajutor. Se pare că am înrăutățit lucrurile.

El se ridică brusc în picioare și merse aproape de ferestrele de pe partea cealaltă a pavilionului, privind afară, peste câmpiile de dincolo de sat. Beauty se ridică în șezut, lovind cu coada în podea. Spărtura din nori, care îngăduise acelei raze de soare să treacă, se închise-se din nou. Ploua din nou. Abigail putea să audă cum ploaia răpăia pe acoperiș.

- Nu am nevoie de ajutor, zise el, deși trebuie să îți mulțumesc că mi-ai ascultat aberațiile azi-dimineață. Și îmi cer scuze pentru ele. Nu am nevoie de oferta ta bine intenționată, domnișoară Westcott. Mă voi ocupa eu însumi de asta.

„Cum?“ Dar se împiedică să pună întrebarea cu glas tare.

Urmă o tăcere lungă, pe care Abigail nu știu cum să o rupă. Nici nu se putea gândi la un mod în care să pună capăt în mod decent acestui tête-à-tête. El stătea

în picioare, cu mâinile împreunate la spate, picioarele încălțate în cizme ușor depărtate, iar ei i se păru că o parte din aer fusese absorbit din pavilion. În schimb, simți ca și cum fusese umplut cu prezența lui foarte masculină.

Oare de ce îl invitase aici?

- Te întrebi de ce s-a măritat cu mine? întrebă el, ca și cum i-ar fi auzit gândurile cu câteva minute în urmă. Eu, un șobolan de canal cu cicatrici și urât, când ea era fiica frumoasă și răsfățată a generalului Sir Edward Pascoe și ar fi putut alege din zeci de fii de lorzi?

Ah, deci generalul era baronet. Abigail nu spuse nimic. Nu credea că el aștepta vreun răspuns.

- Uneori, îi plăcea să fie tratată cu brutalitate, zise el. Acesta a fost motivul pentru care s-a căsătorit cu mine, deși la vremea aceea nu am înțeles. Știa cine eram și de unde veneam. Asta o încânta, când ar fi trebuit să o dezguste. Aspectul meu fizic o încânta - mare, tare și dur. La fel reputația mea de ofițer - și faptul că am fost cândva sergent. Nu dorea să fie o lady. Era proaspăt ieșită din școală și sătulă să fie bine-crescută. Dorea să se bălăcească în noroi și în mocirlă. Cu mine.

Abigail rămase nemișcată, consternată. Era un contrast evident între blândețea din glasul lui și ticăloșia din vorbele pe care le rostea!

El se întoarse pe jumătate și o privi peste umăr. Chipul lui era dur, aspru și un pic înfricoșător. Nu își feri privirea. Iar ea nu o putu face. Clătină doar ușor din cap.

- Îmi spui asta, îl întrebă ea, deoarece crezi că acesta e felul în care te văd? Aspru și dur? Că locul tău este în noroi și în mocirlă?

El nu răspunse. Continuă să o privească.

- Dacă așa este, zise ea, mă simt insultată.

El rămase în continuare tăcut, iar ea se ridică în picioare, intenționând să plece. În schimb, rămase în picioare, încruntându-se la el. Nu era un pavilion mare.

Nu era o distanță mare între ei. Beauty se mutase ca să se întindă din nou sub bancă.

- Nu sunt... *entuziasmată* de rădăcinile tale umile, locotenent-colonele Bennington, zise Abigail. Nici nu te văd ca fiind definit de ele. Nu sunt încântată de dimensiunile tale sau de... asprimea chipului tău ori de cicatricea ta. Nu sunt prima ta soție.

Expresia lui se schimbă doar cât să îngăduie o încruntare.

- Nici nu vânez poziția de a doua soție.

- Îmi pare rău, spuse el, întorcându-se cu fața către ea. Iar când ea nu răspunse imediat, repetă: Îmi pare rău.

- Și mie, rosti ea.

Făcu un pas în față. Avusese de gând să se îndrepte către ușă, dar pasul o aduse mai aproape de el. Se opri și ridică privirea. Inspiră pentru a spune ceva, dar nu își putu aminti ce anume - dacă știuse vreodată. În schimb, își mușcă buza și, când mâinile lui îi cuprinseseră brațele și umerii, făcu alt pas înainte, iar el o sărută.

Șocul o lăsă fără aer, dar și fără capacitatea de a gândi preț de câteva momente. Nu mai fusese sărutată până atunci. Nu știuse niciodată cu exactitate la ce să se aștepte. Dar, cu siguranță, nu la asta. Nu din partea *lui* cel puțin. Săruta delicat, cu buzele ușor depărtate care se mișcau peste ale ei, acoperindu-le, încălzindu-le, gustându-le, în vreme ce mâinile lui îi țineau umerii, dar nu într-o strângere ca de menghină. Ar fi putut să se îndepărteze în orice clipă. Dar mâinile lui o țineau destul de ferm încât să stea la mică distanță de el. Cu toate astea, îi simți sărutul cu întregul ei trup. Îl simți în fiecare părțică a ființei, ca o căldură, o însuflețire, o dorință, ceva căruia îi fu imposibil să îi dea un nume.

Când el îi dădu drumul, simți că avea să îi dea lacrimile.

Chipul lui părea în continuare ca de granit.

Ea se întoarse către ușă și o deschise.

- Beauty, îl auzi spunând, șezi!

Își croi drum afară din pavilion și de-a lungul cărării înapoi spre casă, în ploaia care cădea mărunț.

Însă nu ploaia era ceea ce simțea pe obraji. Umezeala era prea caldă.

capitolul 11

Beauty, în picioare și dând din coadă, privi de la ușă la Gil. Scheună o dată.

- Spune-mi, zise el adresându-i-se, că tot ce tocmai s-a întâmplat nu s-a petrecut cu adevărat.

Ea nu putu să îi ofere o asemenea încredințare.

- Ai putea măcar o dată în viața ta să minți? adăugă el.

Se părea că nu.

Se așeză pe bancă, își puse coatele pe genunchii depărtați și își trecu degetele prin păr. Își odihni fruntea în podul palmelor. Câinele i se așeză la picioare și ridică privirea către el, cu capul ușor plecat într-o parte.

Ce dracului... Despre *ce naiba* fusese vorba?

Tocmai își complicase viața și așa deja încurcată?

- Ce anume *are* Abigail Westcott? întrebă el cu glas tare.

Beauty dădu din coadă.

Prima și a doua oară când dăduse cu ochii de femeie, o displăcuse intens. Pentru el simbolizase tot ceea ce detesta mai mult la doamne - *doamne*, spre deosebire de *femei*: grațioasă, delicată, sensibilă și totuși rece și trufașă, cu un aer clar de înfumurare. Și, în ciuda lucrurilor legate de nașterea ei, era o lady. Cu *L* mare. O evitase cât putuse în timpul săptămânii în care familia ei fusese aici și fusese îngrozitor de consternat când descoperise că avea să rămână după ce toți ceilalți plecaseră. De atunci o evitase când putuse și o tratase cu o curtoazie rece când nu reușise să o facă.

Cu toate astea, îi spusese mai multe despre el însuși decât mărturisise oricui altcuiva în viața lui, chiar și lui Caroline. Chiar și avocatului și preotului de pe vasul

care îl dusese înapoi în Franța. „Uneori, îi plăcea să fie tratată cu brutalitate. Dorea să se bălăcească în noroi și mocirlă. Cu mine.“

Dumnezeule! Chiar îi spusese lucrurile acelea?

Abigail Westcott nu arătase nici un semn că ar fi dorit să se joace cu brutalitate. Nici măcar nu îl atinsese când el o făcuse. Nici buzele ei nu răspunseseră atingerii buzelor lui, deși deveniseră mai moi și tremuraseră ușor. Putea să parieze o avere că acela fusese primul ei sărut.

Nici nu se îndepărtase de el. Nu arătase vreun semn de groază sau de repulsie. Îl privise în treacăt și apoi plecase. Ba chiar închisese încet ușa în urma ei.

Își înalță capul și își lăsă mâinile să îi atârne între genunchi. Norii se spărgeau din nou. Câmpurile și gardurile vii care se întindeau în depărtare într-un mozaic de nuanțe de verde și maroniu erau marmorate cu raze de soare și de umbră.

La naiba cu Harry!

Se așezase mai devreme la masa din camera lui și scrisese o listă pe două coloane cu toate punctele care ar fi fost în favoarea lui și cele care ar fi în favoarea generalului și a lui Lady Pascoe, dacă avea să fie un proces la tribunal pentru a decide soarta lui Katy. Omisese posibilele acuzații pe care și le-ar fi putut aduce unul împotriva celuilalt, presupunând că acestea erau doar de fațadă din partea avocaților, un șiretlic care să îi convingă pe clienții lor că erau negociatori duri și că meritau fiecare bănuț din onorariile exorbitante. Singurele puncte la care se putu gândi pentru coloana lui fură că era tatăl ei, că avea o casă în care să o ducă și mijloacele necesare pentru a o întreține. Trei puncte, rezonabil de solide. După ce se mai gândise, adăugase faptul că nu o părăsise niciodată, nici nu consimțise să fie dusă la casa bunicilor ei, dar acest lucru păruse un pic plângăcios și îl tăiașe de pe listă.

Pe coloana generalului erau zece puncte, toate perfect solide. Dar, în realitate, lista nu avea nici un rost. Pentru că totul se reducea la faptul că generalul și soția

acestui aveau titlul, puterea și influența de partea lor, pe când el nu avea nici unul dintre aceste trei avantaje. Cel mai grăitor dintre toate era că ei o aveau pe Katy. Puterea posesiei.

Avea nevoie cu disperare de ceva care să remedieze dezechilibrul. Oare o soție ar fi fost de ajuns? Dacă, în efortul lui de a convinge un judecător, susținea faptul că era tată, că avea casă, bani și o mamă – asta dacă se presupunea că se ajungea la tribunal –, voia acesta să îi cedeze custodia? Sau, și mai bine, bunicii lui Katy i-ar fi cedat custodia fără luptă dacă se căsătorea cu o femeie cu care aceștia să fie de acord?

Cu cineva ca Abigail Westcott, care era o lady desăvârșită? Dar nu era tocmai perfectă, nu? Nașterea ei nu era legitimă. Și apoi, era puțin probabil ca ei să fie de acord ca altcineva să-i ia locul lui Caroline, singurul lor copil, pe care îl iubiseră.

Totul era lipsit de speranță. Întreaga situație afurisită era lipsită de speranță.

Beauty se ridică în picioare și îi împunse mâinile cu nasul ei rece și umed. El îi mângâie capul și îi îndreptă urechile cu degetele mari, chiar și pe cea al cărei vârf nu stătea niciodată drept.

– Oricum, nu mă gândesc cu adevărat la asta, Beauty, zise el. Și, chiar dacă aș face-o, ea cu siguranță nu ar fi de acord.

Beauty lătră.

Ce trebuia să facă acum, se gândi Gil în timp ce se ridică pentru a se întoarce în casă, și asta fără amânare, era să plece de aici. Să meargă acasă. Să vadă cum arăta casa după atâta amar de vreme. Să vadă cum se simțea dacă se întorcea acolo.

Avea să plece mâine sau poimâine cel mai târziu.

Însă la cina din seara aceea Harry anunță că era gata să meargă călare.

– Să nu spui o vorbă, Ab, zise el, adresându-i-se surorii sale. Nu voi accepta să fiu descurajat.

- Nu aveam de gând să spun nici un cuvânt, răspunse ea. Nici zece. Nici măcar o sută. Știu cât ar fi de inutil. Și apoi, nu am rămas aici ca să mă agit pe lângă tine, Harry.

- Dar voi avea nevoie să mergi cu mine călare, Gil, zise Harry, cu un zâmbet trist către prietenul său. Nu ca să mă ții de mână, ci să oprești orice rândaș care ar insista să o facă. Nu aș suporta să-l am pe vreunul dintre ei călărind alături de mine ca o dădacă blestemată, așteptând din clipă în clipă să cad. Poți tu să aduni bucățile dacă se întâmplă asta.

- Nu ai mai fi vreodată în stare să îți ridici capul din nou, zise Gil. Asta dacă îți mai rămâne un cap pe care să îl ridici. Voi face tot posibilul să te țin întreg și sus în șa. Totuși, fără sărituri peste garduri sau porți.

- Dumnezeule, nu! fu de acord Harry. Oricum, nu în prima oră.

Așadar, se gândi Gil, era blocat aici cel puțin câteva zile, poate o săptămână. Harry avea nevoie de el.

Trecură două zile până când Harry ieși cu adevărat la prima lui plimbare călare. Plouase încontinuu în cea mai mare parte a celor două zile, cerul înseninându-se doar după-amiaza târziu, a doua zi. În cea de-a treia dimineață însă, soarele strălucea pe un cer albastru, fără nici o urmă de nori.

Abigail își făcu griji, desigur. Se temea că Harry nu era încă destul de puternic să călărească. Se temea că acel cal pe care el îl cumpăraseră era prea puternic pentru el, slăbit cum era, deși știa că unul dintre rândași îl călărise, îmblânzindu-l și asigurându-se că armăsarul nu avea apucături neașteptate și periculoase pentru Harry, care nu mai călărise de aproape doi ani. Se temea că avea să se forțeze și să călărească prea departe.

Cu toate astea, nu zise nimic.

Ieși la grajduri cu el și cu locotenent-colonelul Bennington. Nu îl evitase pe cel din urmă în cele două zile care trecuseră. Ar fi fost o ciudățenie prea mare dacă

ar fi încercat să facă asta. Dar se gândise să se întoarcă în Londra. Numai că nu dorea să plece. Și de ce să se lase gonită din propria casă de câteva vorbe impulsive din partea lui Harry și de un sărut în trecere din partea prietenului acestuia?

Nu avea să se lase izgonită.

Caii erau înșeuși și gata în curtea grajdului. Chiar și așa, bărbații verificară totul ei înșiși. Locotenent-colonelul Bennington încălecă și călări până la poartă, unde Abigail stătea privind. Își coborî privirea către ea, iar ea își ridică fără voie ochii într-ai lui. El arăta extrem de puternic călare. Și sumbru. Întotdeauna sumbru.

- Este pregătit pentru asta, îi spuse el încet, ca Harry să nu audă.

- Da, zise ea. Sunt sigură că este.

Îi spunea, își dădu ea seama, că avea grijă de Harry, asigurându-se că nu avea să i se întâmple nimic rău. Știa că ea își făcea griji, deși nu spusese nimic. Cei doi bărbați călăriseră împreună de-a lungul Spaniei și Portugaliei, își aminti ea, și de-a lungul Pirineilor în Franța. Luptaseră împreună în bătălii cumplite și sângeroase, în ambuscade de care ea nu știuse nimic decât după multe luni. Luptaseră împreună la Waterloo. Bineînțeles că el avea grijă de Harry, așa cum Harry ar fi avut grijă de el dacă lucrurile ar fi stat invers.

- Mulțumesc, adăugă ea.

Harry veni călare în momentul acela, arătând zvelt, ca un băiețandru, și nerăbdător. Aproape... Ah, aproape cum era înainte!

- Ar trebui să vii și tu, Abby, zise el.

Ea se gândise la asta.

- Nu astăzi, răspunse ea, zâmbindu-i. Am alte lucruri de făcut.

Își ridicară amândoi pălăriile în fața ei și porniră călare în direcția aleii.

Ea petrecu următoarea oră în salonul de dimineață, scriindu-i lui Camille și mamei, ridicându-și capul la cel mai mic sunet ca să vadă dacă se întorceau. Ridică iute

privirea când auzi, în cele din urmă, sunetul copitelor tropăind pe alee. Se întorseseră. Tamponă scrisoarea către mama ei, își curăță în grabă penița și se grăbi să iasă la grajduri, ca să fie acolo când aveau să descalece.

- Iată-ne, Abby! strigă vesel Harry. Amândoi întregi. Nu ar fi trebuit să îți faci griji.

- Cine a spus că mi-am făcut griji? replică ea. Am avut lucruri mai bune de făcut decât să îmi fac griji pentru tine. Le-am scris lui Camille și mamei.

- Și de aceea ești aici, afară, înaintea noastră? zise el în timp ce descălecă.

Ea observă că el nu insistă să își deșueze calul, așa cum făcea locotenent-colonelul Bennington. O făcea un rânduș pentru el.

- Te-ai simțit bine să călărești din nou? îl întreabă.

- Este cel mai plăcut sentiment din lume, Abby. Chiar trebuia să vii cu noi. Transmite-i mamei dragostea mea, te rog! Nu ai sigilat încă scrisoarea?

- Nu, zise ea.

- Atunci, dacă ai menționat faptul că am plecat călare, adaugă un post-scriptum în care să o asiguri că Gil m-a adus teafăr acasă, fără nici o zgârietură.

- Așa voi face, zise ea. Nu te spionez în numele mamei, să știi, Harry. De fapt, nu te spionez deloc. Dar nu ne poți opri să fim preocupate.

- Știu.

Zâmbi larg.

- Și apreciez faptul că sunteți. Merg să mă întind puțin înainte de prânz. Nu este nevoie să mă însoțești în casă. Stai și schimbă o vorbă cu Gil. Sunt sigur că arzi de nerăbdare să îl întrebi cum m-am descurcat *cu adevărat*.

Ea nu ardea deloc de nerăbdare să facă asta. Dar locotenent-colonelul Bennington auzise, așa că așteptă politicoasă ca el să termine ce avea de făcut, în vreme ce Harry porni singur spre casă.

- L-am ținut departe de toate gardurile vii înalte de doi metri, îi spuse Gil când i se alătură în pragul porții ce dădea în curtea grajdurilor, câteva minute mai târziu.

A fost o plimbare liniștită, domnișoară Westcott, și s-a simțit un pic frustrat de lucrul acesta. Întotdeauna a fost un călăreț vulcanic, și îndrăznesc să spun că știi asta. Dar a trecut de încă un obstacol în recuperarea lui.

- Chiar nu aveam nevoie de o informare completă, zise ea, îmbujorându-se. Încerc să nu îi acord prea multă atenție.

El mirosea a piele și a cal, la fel ca Harry. Nu era un miros neplăcut.

- Doar că... Ei bine, am petrecut ani întregi făcându-ne griji, așa cum au făcut mii de mame, de surori și de soții, apoi luni la rând ne-am pregătit pentru ceea ce părea moartea lui iminentă. Este prețios pentru noi.

- Va fi bine, zise el. Va fi cu adevărat foarte bine. Nu am cunoscut niciodată un soldat mai rezistent decât Harry Westcott.

Ea încuviință din cap și se întoarse ca să intre înapoi în casă. Nu se gândise niciodată la Harry ca fiind rezistent când era copil sau foarte tânăr. În multe privințe, acum părea la fel ca întotdeauna. Dar nu era, nu? Trăise șase ani care ar fi putut să îl frângă sau să îl facă mai rezistent. La fel cum și ea trăise aceiași ani luptându-se în felul ei.

Sperase că locotenent-colonelul Bennington avea să mai rămână la grajduri o vreme după ce vorbise cu ea. Nici el nu o evitase pe parcursul ultimelor două zile, la fel cum nici ea nu o făcuse, dar nici nu îi căutase compania. Dar acum i se alătură, mergând lângă ea - o prezență tăcută în dreapta ei. Ea își ținu mâinile fixate ferm în talie, în vreme ce el și le prinsese la spate. El fu cel care sparse liniștea.

- Cred, domnișoară Westcott, că îți sunt dator cu scuze.

- Da? Pentru ce? întrebă ea prostește, întorcându-și capul ca să se uite la el.

- Pentru că te-am sărutat, zise el. A fost de neiertat.

- Și totuși îmi ceri iertare? spuse ea.

- Da.

Se întrebă, așa cum cu siguranță o făcuse de o sută de ori de când se petrecuse, de ce făcuse asta. Și de ce ea îi îngăduise. „Nu a fost mare lucru“, era cât pe ce să spună. Dar fusese. Desigur că fusese. Dormise prost de atunci. Se trezise retrăind sărutul și se simțea vinovată. Ca și cum căuta senzații tari acolo unde nu existau. Sau ar fi trebuit să nu existe.

- Atunci ai iertarea mea, zise.

- Mulțumesc.

Nu se mai întâmplase asta? Ah, da, în pădure, când el își ceruse iertare că o făcuse să creadă că era servitor. Iar în timp ce vorbeau, se opriră în spațiul dintre grajduri și casă, exact în același loc în care se opriseră în ziua aceea în care îl privise cum spârgea lemne. Putu să vadă că încă era o grămadă de lemne acolo.

- Când te aștepti să ai din nou vești de la avocatul tău? întrebă ea.

O întrebare prostească. Trecuseră doar trei zile de când primise ultima scrisoare.

- Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse. Acesta este un joc al așteptării fără de sfârșit, domnișoară Westcott. Genul de lucruri pentru care sunt cel mai puțin potrivit. Dar nu îl voi mai aștepta mult timp. Îți pot promite asta. Voi rămâne destul cât să fiu sigur că Harry se simte perfect confortabil în șa, poate încă o săptămână, și apoi voi pleca.

- La casa ta? întrebă ea.

- Da, zise el.

- Te-ai mai gândi să pleci, îl întrebă ea, dacă eu nu aș fi aici?

Îi venea să își muște limba, dar întrebarea fusese deja adresată.

Urmă o liniște îndelungată, în timpul căreia rămaseră nemișcați.

- Problema este, zise el în cele din urmă, că amânarea poate deveni un mod de viață. Așteptarea poate deveni lipsă totală de acțiune. Am venit aici pentru că era nevoie de mine și pentru că nu puteam să îndur gândul

de a merge singur acasă. Am stat aici timp de câteva săptămâni și va mai fi nevoie de mine probabil încă una. Harry devine din ce în ce mai puternic, pe zi ce trece. După ce voi pleca, te va avea pe tine să îi ții companie și numeroși amici și vecini prietenoși în apropiere. M-aș amăgi singur dacă nu aș pleca peste o săptămână, crezând că prezența mea e indispensabilă.

- Da, oftă ea. Uneori, te întrebi dacă poți trăi liniștit făcând anumite alegeri sau dacă, în realitate, doar aștepti ceva care s-ar putea să nu se adeverească niciodată.

Ea aproape că putea să-i citească gândurile. Era rolul unei femei să aștepte și al unui bărbat să acționeze. Și de ce stăteau acolo, în picioare? Ea avea de terminat o scrisoare și de adăugat un post-scriptum. Și ce o făcuse să se teamă dintr-odată că își irosea viața? Era liniștită aici? Sau doar aștepta fără încetare?

- Ai putea să vii cu mine, zise el.

Ea își întoarse brusc capul ca să îl privească, cu ochii mari.

- Poftim?

- La dracu'! zise el. Ce este cu tine, domnișoară Westcott? Am convenit deja că sugestia lui Harry a fost scandaloaasă. Am putea... continuă el făcând semn cu mâna spre terasă.

- La tine acasă? zise ea. Ca soția ta?

- Cu riscul de a mă repeta de prea multe ori, spuse el, te rog să mă scuzi.

- Am convenit? întrebă ea.

Probabil că da. Nu își amintea.

- Nu a fost o sugestie scandaloaasă.

- Sunt o haimana, zise el, și întoarse capul să privească în jur. Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu putem să stăm aici o veșnicie. Fă un tur în jurul paștii cu mine.

Dar o traversară numai parțial înainte ca Abigail să se oprească din nou.

- Nu pot ține pasul cu tine, spuse.

El se opri și făcu un pas mai aproape de ea.

- *Haimana* nu este doar un cuvânt, zise ea. Unul urât pe care bănuiesc că ai hotărât să ți-l atribui astfel încât nimeni să nu te rănească insultându-ți originile. Ai acceptat deja ce este mai rău din ce se poate spune despre tine. Dar ce *înseamnă*? Că ai crescut sărac într-o familie formată doar din mama ta? Că ai fost respins de toți membrii familiei ei, pe care nu i-ai cunoscut niciodată, și ai fost disprețuit de toți așa-numiții oameni respectabili printre care ai trăit? Ai învățat să citești și să scrii multumită, îndrăznesc să spun, mamei tale și unui vicar care nu te-a gonit de la școala lui. Te-ai înrolat cu un sergent de recrutare și ți-ai croit drum, fiind avansat în grad, ca să ajungi sergent cu propriile forțe. După ce tatăl tău ți-a cumpărat un brevet și apoi un grad, te-ai ridicat prin propriile eforturi la gradele de căpitan, apoi de maior și, în cele din urmă, de locotenent-colonel. Trebuie să fi muncit din greu să vorbești și să te porți ca un nobil într-o armată de nobili. Ai o casă care este mai mare decât o cabană. Ai bani. Nu a sosit vremea, locotenent-colonele Bennington, să încetezi să te autointitulezi haimana?

- Așa voi fi numit - printre altele - dacă aș încerca să mă căsătoresc cu o lady, zise el.

- Asta s-a întâmplat când te-ai căsătorit cu fiica generalului? întrebă ea. Era majoră? De ce nu te-a împiedicat dacă îți disprețuia atât de mult originile?

- Îi creștea burta, zise el.

- Oh!

Își putea simți obrazii înfierbântându-i-se.

- Uită că ți-am sugerat să vii cu mine când plec de aici, zise el. Îmi retrag oferta.

- Era o ofertă? îl întrebă ea. Sau doar o sugestie?

- Uită de ea, spuse el, indiferent ce a fost.

Și merseră mai departe, deși ea observă că el își scurtașe pasul pentru a se potrivi cu al ei. Ea nu știa unde mergeau. Se îndreptau către copaci, dar el se întoarse ca să meargă de-a lungul pajiștii, spre locul în care făcuseră un picnic în ziua în care familia ei plecase.

Părea că el nu mai avea nimic de spus.

- Cine este tatăl tău? îl întrebă ea.

Nu se aștepta ca el să răspundă. El tăcu doar câteva clipe.

- Vicontele de Dirkson, răspunse scurt.

Un viconte. Nu se așteptase la asta. Crezuse că era vreun fermier sau vreun afacerist bogat. Numele i se părea cumva familiar, deși era sigură că nu îl cunoștea pe bărbat. Cum ar fi putut? Nu se amestecase niciodată cu lumea bună. Poate că fusese unul dintre cunoscuții tatălui ei? Aceasta nu ar fi fost o recomandare pozitivă.

- Nu știu nimic despre el în afară de nume, zise Gil. Nu am știut nici măcar asta înainte să îmi cumpere brevetul. Mama nu a vorbit niciodată despre el, nici când ajunsese băiețandru și o băteam la cap, cerându-i detalii. Eram doar tras de urechi din pricina stăruințelor mele. Mai târziu, nu am dorit să știu. După ce *am aflat*, nu am fost nici interesat să știu mai multe, nici dornic să profit de pe urma dorinței lui bruște de a-mi fi binefăcător.

Era de înțeles, bănuie ea. Ba chiar de laudat.

- Te-ai hotărât cine ești? o întrebă el când se întoarse, chiar înainte de a ajunge la alee pentru a-și croi drum pe pajiște către casă.

- Cine...?

Se uită la el, fără să înțeleagă.

- Mi-ai spus odată că, dacă te vei căsători vreodată, zise el, trebuie să o faci pentru cine ești, nu pentru ce ești. Înțeleg că prin *ce* te referi la fiica nelegitimă a unui fost conte de Riverdale. Dar când am întrebat la ce te-ai referit când ai spus *cine*, ai zis că aceasta e întrebarea-cheie. Ai mai spus că, dacă te căsătorești vreodată, dorești să fii luată în căsătorie, dar și să iei în căsătorie. Prin asta înțeleg că dorești să fie o alegere comună și decizia ambilor parteneri. Nu vrei să fii obiectul pasiv al curtării și al unei cereri în căsătorie.

- Chiar am spus toate astea? îl întrebă ea. Cât de jenant! Pare că abia dacă aveam vreun pic de coerență. A fost la picnic, după ce plecaseră toată lumea? Dar cred

că tu ai interpretat corect ce încercam să spun. Nu sunt fiica nelegitimă a unui conte. Sau, mai exact, sunt. Dar nu sunt definită de acea identitate. Ori de faptul că sunt o Westcott din partea tatălui meu sau o Kingsley din cea a mamei. Nu sunt definită de educația sau de felul în care am fost crescută. Nu m-aș lăsa niciodată definită prin faptul că sunt soția sau mama cuiva. Sau de oricare altă etichetă.

- Atunci cine ești? întrebă el.

- Cu șase ani în urmă, mi-a fugit pământul de sub picioare, locotenent-colonele Bennington, zise ea. Este o frază folosită adesea pentru a descrie cu nepăsare unele supărări neînsemnate. Pentru mine a fost înspăimântător de real. O vreme, am avut grijă să mă port cu bună-cuviință, ca și cum, făcând asta, nu mi se prăbușea lumea. În realitate, exista o gaură neagră care se căsca înlăuntrul meu la infinit. Nu știam cine eram. Nu știam nici măcar dacă îmi puteam revendica numele de familie - Westcott. Mama l-a schimbat pe al ei în Kingsley, dar fusese numele ei înainte de căsătorie. Nu fusese nicicând numele meu. Am supraviețuit învățând să îmbrățișez acea pustietate neagră și am descoperit că, în realitate, exista o infinitate de lumină și de posibilități. Am învățat că eul meu real este interior, infinit, indestructibil și independent de circumstanțe ori de etichete.

Pășiră în liniște pe terasa aflată la mică distanță de ușile de la intrare.

- Am mai învățat, adăugă ea, să nu încerc niciodată să descriu toate astea altcuiva, ca să nu mă creadă nebună. Bănuiesc că tu mă crezi nebună.

- Ba nu, zise el. Aproape că înțeleg.

- Aproape?

El se opri și își bătu tâmpla dreaptă cu arătătorul.

- Nu aici, zise. Aici nu are absolut nici un sens. Dar... Da, înțeleg. O persoană nu este definită de circumstanțele vieții sale, deși acestea conturează destinul și caracterul unui om și îi oferă un loc în lume. Modelează felul

în care alți oameni văd acea persoană. Alți oameni nu văd niciodată persoana reală.

- Ah, zise ea, zâmbindu-i cald și uitând cu totul pentru moment că îl găsea în același timp inabordabil și ciudat de atractiv. Întotdeauna am *tânjit* să întâlnesc pe cineva care înțelege. Și pe cineva pe care să-l pot înțelege.

El o privi la rândul lui cu ochii negri, de nepătruns și o prezență atât de militărească, de parcă era la o paradă. Iar ea își dori ca terasa să se desfacă și să o înghită. Era imposibil ca el să înțeleagă. Abia înțelegea ea însăși.

- Cred, zise ea, că, *dacă* sugestia ta de a merge cu tine a fost o invitație hotărâtă și *dacă* eu aș dori să merg, aș sfida întreaga lume pentru a o face. Lumea - lumea înaltei societăți - chiar nu mai înseamnă nimic pentru mine. Dar sunt două situații ipotetice, locotenent-colonele. Acum, *dacă* Harry ar ști că încă suntem aici, afară, va crede că îmi spui povești teribile despre slăbiciunea lui fizică și despre slaba lui prestație la echitație.

Parcurseră scurta distanță până la ușă fără să vorbească.

- Naiba să îl ia pe Harry cu ideile lui strălucite! zise el când urcară scările.

Abigail clipi când auzi felul în care alese să se exprime.

capitolul 12

În săptămâna următoare, domnișoara Westcott fu invitată de câteva ori să ia ceaiul alături de prieteni și vecini. O dată fu invitată la cină și însoțită înapoi acasă seara târziu de către soțul prietenei care o invitase. Gil merse și el în vizită de câteva ori împreună cu Harry. Era limpede că familia lor fusese apreciată pe vremea când locuise acolo, cu ani în urmă. Schimbarea statutului lor părea să nu fi făcut o diferență prea mare sau chiar deloc în ceea ce privea respectul și afecțiunea. Răposatul conte de Riverdale, pe de altă parte, *nu* fusese apreciat, după cum înțelese Gil. Nici nu petrecuse prea multă vreme la Hinsford.

Harry devenea în mod vizibil din ce în ce mai puternic și părea destul de fericit, cel puțin deocamdată, să stea în vechea lui casă. Se simțea în largul lui să fie slujit de servitori, cei mai mulți fiind din vechea suită, și de nevoile personale să se ocupe un valet pe care îl știa de o viață. Era înconjurat de vecini și de prieteni vechi. Începuse să se intereseze în mod activ de conducerea fermei și de viața celor din zonă.

Gil putu să vadă în mod clar că Harry nu mai avea nevoie de el. Era vremea să plece. Mai ales că o invitase pe Abigail Westcott să meargă cu el, iar ea aproape că acceptase, ceea ce ar fi fost un dezastru pentru amândoi. Cum putea măcar să *se gândească* la asta? Dar Harry le băgase ideea asta în cap - și lui, și ei -, iar el părea să nu și-o mai poată scoată din minte. Era o nebunie curată la care trebuia să renunțe prin singura modalitate cu adevărat decisivă. Trebuia să plece.

Apoi sosi altă scrisoare de la avocatul lui, la puțin peste o săptămână după prima. Grimes nu mai pomenea nimic despre acuzarea de agresiune a locotenent-colonelului Bennington și nici despre amenințările cu privire la acuzarea de privare de libertate a domnișoarei Katherine Bennington adusă generalului Sir Edward și lui Lady Pascoe. Avocatul generalului, în numele clienților săi, părea mai degrabă să insiste asupra unui proces rapid, în care un judecător să decidă soarta copilei. Din moment ce păreau hotărâți să o păstreze și să o crească ei înșiși, erau încrezători că aveau să câștige fără să ajungă a-l acuza pe tatăl copilului de o fărădelege.

În paragraful final, avocatul său sugerase ca locotenent-colonelul Bennington să se gândească serios la a face o mișcare îndrăzneață pentru a-și îmbunătăți șansele de a câștiga cazul. Se gândise să se retragă din armată pentru a demonstra că era pregătit să se așeze la casa lui și să se îngrijească personal de creșterea copilului? Și se gândise să se recăsătorească pentru ca astfel copilul să aibă o mamă la care să se întoarcă acasă, alături de un tată?

Grimes îi recomanda respectuos să facă ambele mutări fără întârziere.

În loc să urce în camera lui ca să citească scrisoarea, așa cum făcuse ultima oară, Gil alesese să o citească la micul dejun. Domnișoara Westcott se afla acolo, citindu-și propria scrisoare, iar Harry arunca un ochi pe ziarul londonez care fusese livrat odată cu poșta.

- Din nou de la avocatul tău? întrebă Harry, lăsând ziarul jos fără ca Gil să observe.

- Da.

Împături scrisoarea și o puse lângă farfurie, în vreme ce domnișoara Westcott ridică privirea.

- S-ar părea că ai o minte avocățască, Harry. Grimes sugerează exact ce mi-ai recomandat tu săptămâna trecută.

- Să te căsătorești cu Abby? întrebă Harry. Deștept bărbat!

- Nu neapărat cu domnișoara Westcott, răspunse Gil. Dar mă sfătuieste să mă retrag din cariera de militar și să mă recăsătoresc dacă sper că judecătorul va privi favorabil cererea de a-mi recăpăta fiica. Fir-ar să fie, eu... Ah, la naiba! Scuză-mă, domnișoară Westcott. Dar îmi fierbe sângele în vene pentru că trebuie să mă lupt pentru propriul copil când nu am consimțit niciodată să fie dată în grija bunicilor. Avea o doică absolut decentă în propria mea casă, precum și câțiva servitori competenți. Ar fi fost în siguranță și îngrijită chiar dacă Caroline nu mai este. În țara asta un tată nu are nici un drept? Trebuie să...

- Nu are nici un rost să ne faci bucăți pe mine și pe Abby, zise Harry intrerupându-l. Suntem deja de partea ta, Gil. Întrebarea este alta: ai de gând să urmezi sfatul avocatului tău? Vei renunța la gradul tău?

- S-ar putea, zise cu precauție Gil. De fapt, cu siguranță o voi face. În orice caz, intenționez să merg acasă în următoarele zile. Trebuie să fiu acolo, să mă așez, să am locul meu, să mă asigur că este gata pentru Katy. Am pierdut deja mai mult de doi ani din viața ei. Și îmi

era clar că nu pot urma o carieră militară și să fiu un tată bun.

- Nu este un sentiment mai plăcut decât acela de a fi în propriul tău cămin definitiv, zise Harry. Și te vei căsători cu Abby?

- Fir-ar să fie...

- *Harry!*

Rostiră în același timp.

- Și? Harry se uită de la unul la celălalt. *O vei face?* Sau lasă-mă să formulez altfel: Abby, te vei căsători cu Gil?

În loc să se răstească la el negând furioasă, ea trase adânc aer în piept și lăsă să îi scape un oftat adânc. Apoi închise ochii.

- Cred, zise Gil, împingându-și scaunul cu spatele genunchilor când se ridică în picioare, de fapt știu că este mult adevăr în zicala aceea veche care spune că trei sunt prea mulți. Poate că aceasta nu este casa mea, dar am fost provocat în mod serios. Ca și pe sora ta, de altfel.

Arată cu degetul către ușa salonului pentru micul dejun.

- Afară! Cât de repede te duc picioarele.

Harry privi spre bufet în timp ce se ridică.

- Îndrăznesc să spun că ordinul acesta e pentru servitori.

Majordomul își croi impunător drum de-a lungul încăperii și ținu ușa deschisă, în timp ce Harry îi făcu cu ochiul lui Gil și ridică din sprâncene către sora lui, înainte de a ieși din încăpere. Majordomul îl urmă și închise ușa în urma lor.

- Când face asta, zise domnișoara Westcott, Harry este la fel de enervant ca pe vremea când era un băiețandru. Ba chiar mai rău. Ah, de o sută de ori mai mult! Sunt atât de rușinată încât îmi vine să... zbier.

Din fericire, nu o făcu.

- Domnișoară Westcott, zise Gil, încă aflat în picioare, te căsătorești cu mine?

- Ah!

Își lăsă scrisoarea lângă farfurie, se opri să o alinieze paralel cu marginea mesei și se lăsă pe spătarul scaunului pentru a pune o distanță mai mare între el și ea.

- Atunci chiar s-a ajuns la asta?

- Să mă pici cu ceară dacă știu! răspuse el. S-a ajuns?

- Ar fi o nebunie, zise ea.

- Ar fi, fu el de acord.

Apucă spătarul scaunului și își coborî privirea asupra propriei scrisori.

- Vrei?

Ea nu răspuse un timp atât de îndelungat, încât el crezu că putea să rămână tăcută pentru veșnicie. Și cine ar fi putut să o condamne? Îi aruncă pe furis o privire și văzu că ea privea în gol, cu o încruntare ușoară. Chiar ar fi fost o nebunie. Își luă ceașca și merse la bufet ca să își mai toarne cafea. Apoi rămase cu spatele lipit de bufet, ceașca cuibărită în mâinile lui devenind dintr-odată rece. Auzi ecoul vorbelor ei: „Atunci, chiar s-a ajuns la asta? Ar fi o nebunie“. Își dădu seama că era unul dintre acele momente de răscruce care aveau să le schimbe viața pentru totdeauna, indiferent ce decideau.

„Naiba să te ia dacă vrei, naiba să te ia dacă nu vrei!“

Simțea o teamă adâncă până în măduva oaselor, aproape paralizantă, asemănătoare cu panica. El ar fi sfidat orice militar, de orice rang, care pretindea că nu se gândise niciodată, nici măcar o dată, să fugă. Să dezerteze. Unii bieți nătărăi chiar o făceau și, drept urmare, se trezeau legați de un stâlp pentru a fi biciuiți sau riscând să fie spânzurați. Era o teamă care dispărea odată ce începea acțiunea, doar pentru a fi înlocuită de pofta nebună de sânge care era uneori numită curaj.

Iar acum simți o teamă asemănătoare și nu putu să înțeleagă de ce tocmai își mai turnase cafea. Poate doar ca să-și încălzească mâinile? Sau ca să pună o distanță mai mare între ei? Teama urma să dispară dacă ea avea să spună da? Și ce avea să o înlocuiască?

Ea îl privea fix, își dădu el seama, și își intersectară privirile.

- Cred că ar fi mai bine să o facem, zise ea.

- De ce? întrebă el, strângându-și și mai tare ceașca.

În mod neașteptat, ea izbucni în râs. Și, Sfinte Dumnezeule, cât era de frumoasă! Totuși, nu îi venea să creadă că era cu adevărat amuzată.

- Ce ai avea de câștigat? o întrebă. Este absolut evident ce aș avea eu de câștigat.

Ea întrerupse contactul vizual pentru a-și coborî privirea în farfurie.

- M-am tot gândit de când am vorbit în urmă cu câteva zile. Tot aștept de șase ani. Este adevărat, nu fără să fac nimic. Am petrecut timp... explorând cine sunt, hotărând ce doresc de la viață și ce nu doresc. M-am trezit că sunt bucuroasă că circumstanțele m-au împiedicat să merg orbește înainte pe drumul pe care l-am așteptat încă de la naștere. Era atât de lipsită de noimă viața aceea, atât de lipsită de orice conștiință de sine, de orice *alegere* reală! Dar acele așteptări trebuie înlocuite de altceva, altfel îmi voi trăi tot restul vieții așteptând fără să știu ce și încercând să mă conving singură că sunt mulțumită cu felul în care stau lucrurile.

- Atunci căsătoria cu mine este acel altceva? întrebă el.

Ochii ei reveniră la ai lui.

- Nu știu, îi spuse. Dar nu cred că este posibil să fii vreodată absolut sigur de ceva din viitor, așa-i? Poți doar să faci ce pare potrivit.

Se gândi să ia o gură din cafeaua pe care o ținea în mâini. Dar nu putea fi sigur că mâinile nu aveau să îi tremure.

- Și ideea de a te căsători cu mine pare a fi lucrul potrivit? întrebă el.

- Nimic nu a părut până acum, zise ea. Și nu o fac doar pentru că doresc să te ajut să îți recuperezi fiica. Lucrul acesta ar fi un motiv bun, într-un fel, dar nu e motivul *potrivit*. O fac și pentru că te doresc.

Obrajii ei se îmbujorară, și ochii i se întoarseră către scrisoare, în vreme ce el îngheță.

„Te doresc.“

Exact ce îi spusese Caroline de fiecare dată când se întâlneau, până când se culcase cu ea în ciuda instinctelor lui. Dar domnișoara Westcott nu era Caroline. Nici pe departe.

- De ce? o întrebă el.

- Nu știu, zise ea din nou. Mintea mea nu știe. Nu pot să dau o explicație rațională. Nici inima nu știe, pentru că nu cred că sunt îndrăgostită de tine. Doar că... meriți să te cunosc, deși nu sunt sigură. Și cred că vreau să trăiesc cu tine, să *fiu* cu tine. Pare o absurditate totală. Numai că, vezi tu, niciodată nu am fost nici măcar tentată să mă căsătoresc înainte de tine, iar acum sunt și cred că mi-ar părea rău dacă m-aș convinge singură că ar fi o nebunie să mă căsătoresc cu tine și ți-aș da drumul. Cred că mi-ar fi dor de tine după ce ai pleca. Știu că mi-ar fi. Cred că aș fi nefericită.

Dumnezeule! Îi venea să alege un milion de kilometri. Să fugă de pe câmpul de luptă.

- Dacă, zise el, când ajungi să mă cunoști, descoperi că nu sunt deloc ceea ce îți dorești?

Așa cum făcuse Caroline.

În mod neașteptat, ea râse din nou și îl privi.

- Nu știu ce îmi doresc. Nu am nici o idee preconcepută despre cum ar fi căsnicia cu tine. Cu siguranță, nu sunt orbită de romantism. Pot doar să simt că asta este ce ar trebui să fac și ce doresc dacă mi se oferă ocazia. Și s-ar părea că mi se oferă.

„Cred că mi-ar fi dor de tine după ce ai pleca. Cred că aș fi nefericită.“ Dar spusese, de asemenea, că inima ei nu știa de ce.

- Am ucis mulți bărbați, domnișoară Westcott.

- Da, zise ea oftând. Știu. Dar, de asemenea, ai salvat o cățelușă urâtă care murea de foame și i-ai îngăduit lui Robbie să petreacă ore întregi alături de câine în camera ta, propriul spațiu privat, pentru că i-ai simțit

nevoia. Ai fost bun cu Harry. Nu îți voi permite ca întotdeauna să te vezi pe tine însuși în cea mai întunecată lumină posibilă.

- Ca o haimana? zise el.

- Da, și asta, zise ea. Nu ai crescut în mocirlă. Mama ta te-a adăpostit, te-a hrănit și te-a îmbrăcat. Dar, chiar dacă ar fi fost așa, demnitatea ta umană nu ar fi afectată. De ce ar fi un rege mai valoros ca ființă umană decât un vagabond?

- Acestea sunt vorbe revoluționare pentru o doamnă care a crescut printre aristocrați.

- Sunt adevăruri pe care le-am aflat sau mai degrabă de care mi-am dat seama de-a lungul ultimilor șase ani, zise ea.

Se întoarse și puse ceașca de cafea neatinsă pe bufetul din spatele lui. Își încrucișă brațele la piept.

- Atunci ai dori să fac un drum până la Londra să vorbesc cu mama și cu tatăl tău vitreg? întrebă.

- Oh, nu! zise ea iute, cu ochii mari. Nu. Te-ai trezi înconjurat de întreaga familie Westcott cât ai clipi, locotenent-colonele Bennington. Înfloresc cu toții pe timp de criză.

- Gil, zise el. Este numele meu. Prescurtarea de la Gilbert, care nu mi-a plăcut niciodată.

Atunci căsătoria lor avea să fie o criză de familie, nu? Bineînțeles că așa avea să fie. Pentru că, fie că ei îi plăcea cuvântul, fie nu, el avea să fie întotdeauna o haimana.

- Gil, rosti ea.

- Preferi Abigail sau Abby? întrebă el.

- Cei care îmi sunt apropiați îmi spun Abby.

- Și voi fi apropiat de tine? o întrebă.

- Da, răspunse ea și se încruntă.

- Atunci, Abby, spuse el. Nu dorești să vorbesc cu absolut nimeni?

- Harry este capul familiei mele intime, mai degrabă decât Marcel, zise ea. Marcel a fost foarte bun cu mine, dar nu mă gândesc niciodată la el ca la tatăl meu vitreg, iar el nu s-a intitulat niciodată astfel, nici nu a încercat

să exercite vreun fel de autoritate paternă asupra mea. Desigur, nu am nevoie de consimțământul nimănui. Am trecut cu trei ani de majorat.

- Cu toate acestea, voi discuta în mod oficial cu Harry, zise el.

- Atunci este real? întrebă ea, privindu-l în ochi.

- Așa cred, rosti el, susținându-i privirea. Abby, te căsătorești cu mine?

- Da, spuse ea și, fără să își mute privirea, își înfipse dinții în buza de jos.

El se întrebă ce dracului făcea sau mai degrabă ce făcuse. Toate acestea aveau legătură cu Katy? Simțea că era mai mult de atât.

- Atunci, cum vrei să facem? o întrebă el. Cu o nuntă planificată, cu oaspeți? Sau una liniștită, cu permis special?

- Oaspeții de la nuntă ar fi toți din familia mea și vecinii, zise ea. Nu ar părea corect. Și apoi, planurile pentru o astfel de nuntă ar dura ceva timp. Nu ai vreme de pierdut, nu-i așa? Ai nevoie să te căsătorești cât mai curând posibil.

Atunci chiar era totul legat de Katy? Ea spusese că pentru ea nu era așa. Dar pentru el? Avea vreun sentiment față de Abby Westcott? Vreo așteptare în ceea ce privea capacitatea lui de a o face fericită? Avea să îi ofere - spera el - un copil gata făcut. Acesta nu era neapărat un lucru bun pentru ea. Nu? Copilul altei femei? Dar ea sigur știa în ce se băga.

- Atunci, voi merge la Londra pentru un permis, zise el. Astăzi. Ar trebui să mă întorc până mâine noapte sau cel mai târziu până poimâine. Voi vorbi cu vicarul înainte să plec.

- Ah, zise ea. Atunci este adevărat.

- Abby.

Merse cu pași mari până la masa unde era ea așezată, puse o mână pe spătarul scaunului și pe cealaltă pe masă, lângă farfuria ei goală. Nu este prea târziu să te răzgândești. Nu va fi prea târziu nici când mă voi întoarce.

Va fi prea târziu abia după slujba de nuntă și semnarea registrului.

- Ah, dar nu doresc să nu fie real, zise ea, ridicând privirea către el.

Ea îl dorea. Spusese asta. Peste câteva zile, avea să fie soția lui. Dintr-odată, se întrebă cât ar fi fost de plăcut să facă dragoste cu ea. Bănuia că avea să afle destul de curând.

Își coborî capul și o sărută, iar Abby se răsuci în scaun și își ridică mâinile pe umerii lui. Gura ei era moale, caldă și dulce cum fusese în pavilion, dar de data aceasta ea răspunse sărutului, lipindu-și timidă buzele de ale lui și depărtându-le ușor. Sărutul unei începătoare. El simți dorința bruscă. Se întrebă cât de *pasională* avea să fie uniunea cu ea. Se spunea că doamnelor nu le era pe plac pasiunea. Caroline fusese excepția de la acea regulă, deși nu era sigur că *pasiune* era cuvântul potrivit pentru a descrie preferințele ei.

Dar nu trebuia să se gândească la prima lui soție când era pe cale să se căsătorească cu a doua.

Ea rămase cu mâinile pe umerii lui după ce el își înălță capul și îl privi în ochi. Nu observase până atunci cât de albaștri erau ochii ei.

- Ia trăsura, zise ea. Este o călătorie prea lungă. Nu ai călărit prea mult în viața ta, nu-i așa? Nu ai fost născut pe șa.

Așa cum erau nobilii?

- Este chiar atât de evident? întrebă el.

- Nu, răspunse ea. A fost o bănuială bazată pe observație. Dar răspunsul tău a fost o mărturisire totală.

Zâmbi.

Puțini oameni îi zâmbiseră pe parcursul vieții, se gândi el. Fu o constatare destul de surprinzătoare.

- Voi lua trăsura, promise el, dacă Harry nu are nimic de obiectat. Mergem să îl căutăm?

- Da.

Își retrase mâinile de pe umerii lui și se ridică în picioare, aproape țâșnind. Nu era chiar minionă. Era

de înălțime medie, ba chiar un pic mai înaltă. Dar era zveltă, delicată și...

Și o dorea și el.

Abigail nu se răzgândi. Nu se panică, nici nu căzu în capcana întrebărilor lăuntrice. Continuă să își vadă liniștită de treabă, care consta în special în a trece în revistă pânzele din dulapuri, împreună cu doamna Sullivan, o treabă plictisitoare, dar necesară de a sorta cearșafuri care erau în stare perfectă, care aveau nevoie de ceva cârpeli și care nu mai erau bune de nimic altceva decât să fie tăiate pentru a face din ele cârpe pentru curățat. Era timpul perfect pentru a face asta - afară ploaia cădea aproape din clipa în care ea privise trăsura îndepărtându-se pe alee, purtându-l pe locotenent-colonelul Bennington - Gil - spre Londra. Spera ca drumurile să nu fie atât de noroioase încât să facă drumul periculos.

Petrecu ceva timp și cu lucrul de mână, cel mai adesea brodând, ceea ce necesita cea mai mare concentrare și simț artistic, din moment ce nu folosea un model, ci născocea propriul model, pe măsură ce înainta. Beauty era de obicei la picioarele ei, o grămadă neconsolată în ciuda întregii atenții pe care Abigail și Harry i-o ofereau.

- Îi este dor de Gil, zise Harry în cea de-a doua seară, gâdilând câinele cu vârful pantofului.

- Da, biata de ea, aprobă sora lui.

- Dar ție, Ab? întrebă Harry. Ți este dor de el? M-am simțit un pic vinovat, trebuie să recunosc. Te-am împins să faci un lucru pe care nu l-ai fi făcut dacă nu te-aș fi împins eu? Te-am grăbit, din moment ce pare să fie un pic de grabă din partea lui să se căsătorească? Am făcut un lucru greșit? De fapt, îmi doresc să îmi fi ținut gura.

- Ei bine, este prea târziu acum, zise ea, întinzând mâna pentru a întoarce candelabrul de pe masa de lângă ea, ca lumina să bată mai direct pe broderie. Dar când știi ca eu să fi făcut vreodată ceva, Harry, doar pentru

că mi-ai spus tu? Sau pentru că ai încercat să mă împingi să o fac?

El cugetă preț de câteva momente.

- Niciodată? sugeră el.

- Corect din prima, zise ea.

- Atunci nu ai nici un regret? întrebă el.

Ea oftă.

- Dacă aş avea, spuse, aş anula toată treaba, să ştii. Nimeni nu încearcă să mă oblighe, cu atât mai puţin Gil.

- Ei bine, este o uşurare să aflu asta. Am adormit cu greu azi-noapte. Şi nu este nevoie să spui că așa merit. O ştiu.

- Dacă regret ceva, îi zise ea, este faptul că nu va fi nimeni la nunta noastră în afară de tine. Fără familie, la asta mă refer. Nici măcar nu vor şti. Nici măcar mama şi Camille. Bănuiesc că aş fi putut să le scriu amândurora şi să le pun să jure să păstreze secretul. Dar atunci am fi fost nevoiţi să aşteptăm să vină şi ele şi nu ar fi nimeni din partea lui Gil. Şi am fi obligaţi să le spunem întregul adevăr despre el şi despre motivul pentru care mă căsătoresc cu el în grabă. Iar ele ar încerca să mă convingă să nu o fac.

- Crezi că ar face-o? o întrebă el.

- A crescut fiind cel mai sărac dintre săraci, Harry, spuse ea. Mama lui l-a crescut singură. A spălat pentru alţi oameni ca să supravieţuiască. A fost batjocorit de alţi copii şi, îndrăznesc să spun, de către adulţi. A minţit în legătură cu vârsta lui pentru a se înrola alături de un sergent de recrutare. A devenit ofiţer doar pentru că tatăl său, care nu a avut nimic de-a face cu Gil toată viaţa lui, a decis în cele din urmă să facă ceva mărinimos pentru fiul său. Iar acum fiica lui Gil a fost luată de bunici, care pretind că el este nepotrivit să o crească din cauză că şi-a agresat fizic soţia şi i-a ameninţat cu violenţa pe bunica şi pe servitorii acesteia. Cum crezi tu că ar reacţiona mama şi Camille? Ca să nu îi mai pomenesc pe bunica - pe *ambele* bunici -, pe mătuşa Matilda, pe Alexander, pe Avery şi pe toţi ceilalţi?

- Bănuiesc că, dacă nu l-aș fi cunoscut deja, zise Harry, aș dori să îi dau o palmă doar și pentru că te-a *privit*, Ab. Iar pe tine te-aș încuia în camera ta și nu ți-aș da decât pâine și apă pentru că l-ai *privit* la rândul tău.

- Așadar, zise ea, este mult mai înțelept să așteptăm și să îi punem în fața faptului împlinit.

El se strâmbă.

- Nu te invidiez.

- Nu, nici măcar eu nu mă invidiez, spuse ea, lăsându-se pe spate ca să observe, cu oarecare surprindere, că tocmai brodase o margaretă mare și veselă și că aceasta era perfectă în centrul grădinii de mătase pe care o crea cu acul. Dar, la urma urmei, va funcționa, Harry? Își va lua înapoi copilul odată ce va putea să mă prezinte ca soție a lui? Nu sunt neapărat cea mai bună alegere, nu-i așa? Mă aștept ca generalul Sir Edward Pascoe, soția lui și avocatul lor să pună pe tapet nașterea mea.

- Va trebui pur și simplu să găsești o cale prin care să ripostezi, spuse el. Abby, la urma urmei ești fiica dintr-o căsătorie aristocrată despre care toată lumea a crezut că era în regulă timp de peste 20 de ani. Cine a fost - sau este - tatăl lui Gil?

- Viconte de Dirkson, spuse ea. Îl cunoști?

- Oh, la dracu'! zise el. Iartă-mi limbajul! Dirkson a fost unul din gașca tatei. Este notoriu pentru orice exces și dezmăț pe care l-ai putea numi - sau cel puțin obișnuia să fie. De șase ani nu mai sunt la curent cu ce se întâmplă în înalta societate. Ce...

Dar următoarele cuvinte fură acoperite de Beauty, care se ridică în picioare și lătră tare. Câinele țâșni mai întâi la fereastră și apoi la ușa salonului, pe care o râcăi cu disperare în timp ce continua să latre.

Prin zgomotul pe care îl făcea, Abigail reuși să audă apropierea inconfundabilă a unor cai și a unei trăsurii. La ora zece și jumătate noaptea.

Beauty se repezi din nou la fereastră și capul ei dispăru pentru puțin timp pe după draperii. Acestea

se ridicară în valuri în încăpere când ea își eliberă capul și alergă înapoi către ușă.

Abigail simți un nod în stomac când înfipse acul în pâna întinsă pe rama de brodat, o puse deoparte și se ridică în picioare.

- Sa întors acasă? întrebă Abby când câinele veni către ea, țopăind extaziat și lătrând cât o țineau puterile. Atunci haide să îl întâmpinăm!

Câinele țâșni afară de îndată ce ea deschise ușa. Înainte să iasă ea însăși pe ușă, putu să o audă pe Beauty în holul de jos, lătrând la ușa de la intrare. Majordomul trăgea zăvoarele și deschidea ușile când Abby ajunse la parter.

Și iată-l, mare și impunător, cu o mantie și o pălărie înaltă din blană de castor, intrând cu pași mari în hol. Beauty, lătrând, scâncind și gâfâind, își înfipse labele mari din față în pieptul lui, imediat sub umeri și, în loc să o certe sau să o dea jos, el își înfășură brațele în jurul ei și o îmbrățișă.

- Ți-a fost dor de mine, nu-i așa, fetiço? zise el. Bănuiesc că ai fost închisă tot timpul într-o cușcă mică dintr-o cameră întunecată, cu un os gol și o jumătate de castron cu apă?

Beauty lătră în extaz.

- De fapt, a fost o bucată de pâine uscată, zise Abigail, și ochii lui se opriră asupra ei. Nu te așteptam până mâine.

El puse labele lui Beauty înapoi pe podea și micșoră distanța dintre ei, întinzând mâna dreaptă. Dădu mâna cu ea foarte oficial, cu o strânsoare fermă.

- Dar doresc ca mâine să ne căsătorim, zise. Asta dacă nu cumva te-ai răzgândit. Dacă ai făcut-o, te rog să îmi spui, fără scuze. Nu ai nici o obligație față de mine.

- Nu m-am răzgândit, spuse ea.

Și certitudinea că mâine, pe vremea aceasta, avea să fie soția lui o lovi ca un fulger. Aveau să își petreacă noaptea nunții. Pentru întâia oară, simți atingerea unui

atac de panică. El era atât de uriaș și de mohorât! Nu credea că îl văzuse vreodată zâmbind.

- Foarte bine, zise el și privi dincolo de ea, către scară, mâna ei fiind încă prinsă într-a lui. Ești treaz, Harry? Nu este mult trecut de ora ta de culcare?

- Este bine că nu dormeam, zise Harry. Aș fi avut parte de o trezire bruscă și neplăcută. Nu poți să îți dreszi câinele să latre mai încet, Gil?

- Voi lăsa asta pe seama lui Abby, rosti Gil, și îi dădu drumul la mână în timp ce își întoarse privirea spre ea. Își atinse mantia în dreptul inimii.

- Le am aici. Permisul și inelul. Și am vorbit cu reverendul Jenkins imediat ce am plecat de aici. Este liber mâine-dimineață și poimâine. Dar eu prefer mâine. Poți să fii gata?

- Da, zise ea. Desigur.

Își aminti de nunta lui Camille și a lui Joel în catedrala din Bath și a mamei sale cu Marcel din biserica de la Brambledean din Ajunul Crăciunului, exact când începuse să cadă prima ninsoare, cu toată familia prezentă. Își aminti de nunta lui Alexander cu Wren, la biserica St. George din Hanover Square din Londra și de cea a lui Elizabeth și Colin din același loc. Dar își aminti și că, atunci când familia era ocupată cu planificarea unei nunți mărețe pentru Avery și Anna, Avery o vizitase pe Anna într-o dimineață și o luase pe sus până la o biserică liniștită aflată pe o stradă liniștită din Londra și se căsătorise cu ea avându-i ca martori doar pe secretarul lui și pe verișoara Elizabeth. Lui Elizabeth îi plăcea să spună că era una dintre cele mai romantice nunți la care participase vreodată. Și probabil că nu exista o căsnicie mai fericită decât cea a Annei și a lui Avery. Cel puțin lui Abigail i se părea fericită.

Oricum, nu avea importanță ce fel de nuntă avuseseră toți ceilalți.

Mâine avea să fie ziua nunții ei. A ei și a lui Gil.

capitolul 13

Harry, părănd prea epuizat să stea în picioare, se transformase totuși în capul autoritar al familiei și frate al miresei, înainte de a merge la culcare.

- Poate că nunta pe care voi doi o aveți mâine nu este o nuntă de familie cu toți oaspeții, declarase el din capul scării, dar, mii de tunete, va fi făcută așa cum trebuie! Va fi o ocazie memorabilă.

Se părea că unul dintre lucrurile pe care cei doi militari trebuiau să îl facă *așa cum trebuia* era să poarte uniforma militară. Gil își scoase uniforma, pe care nu o purtase de când plecase de pe Sf. Elena și descoperi că haina lui verde era din nefericire murdară și groaznic de mototolită - ca să nu mai pomenim de restul echipamentului. Luă haina cu el și coborî, înainte de a merge la culcare, și se opri în ușa bucătăriei, în întuneric, perind-o viguros înainte de a freca cu buretele petele acelea încăpățănate, care refuzau să cedeze. Fu prins de bucătăreasă, care încă nu se culcase, îi explică ea iute, fiindcă avusese o discuție cu doamna Sullivan și cu majordomul în camera menajerei.

- Nu vor fi decât doi oaspeți din afară la micul dejun de mâine, după spusele domnului Harry... adică ale *majorului* Harry, zise ea, aceștia fiind reverendul și doamna Jenkins. Dar masa trebuie să fie un mic dejun de nuntă, am fost informați, din moment ce domnișoara Abigail se va căsători cu dumneata. Și cine sunt eu să mă bag când Excelența Sa, mama domnișoarei Abigail, s-a întors de curând în Londra cu Excelența Sa, marchizul, și cu toată familia, în afară de domnul și doamna Cunningham, care s-au întors în Bath cu familia lor și cu doamna Kingsley?

Din fericire, monologul ei nu se transformă într-o muștrare, căci femeia observă haina pe care Gil o ținea într-o mână în timp ce o peria cu cealaltă. Ceea ce observă, cu ochi ageri și buze subțiate, fură cutele.

- Haina aceea este într-un asemenea hal încât eu aş fi ruşinată să fiţi văzut purtând-o, locotenent-colonele, îl informă ea, când veţi ieşi din casa aceasta, unde avem cameriste care ştiu cum să folosească un fier şi să îi facă pe oameni să arate cum se cuvine, fără nici o cută sau o încreţitură. Daţi aia încoace!

Degeaba protestă el că avea să o facă el însuşi, întrucât era în stare, dacă ea îi spunea unde era fierul. Fu întrebat, în mod retoric, bănuî el, dacă presupunea că fierul se încălzea singur - o întrebare care fu urmată de o remarcă nu prea măgulitoare la adresa bărbaţilor. În vreme ce vorbea, bucătăreasa aprinse focul în sobă şi târî masa de călcat dintr-un intrând. Pufni din cauza câtorva pete şterse care erau de-a dreptul imposibil de îndepărtat şi care fuseseră pe haină de când îşi amintea Gil. Merse în căutarea unor pânze, a unor soluţii de curăţat şi Dumnezeu mai ştie ce.

- Nu vei face totul singură, nu-i așa, doamnă? o întreabă el, în mod serios jenat.

Probabil era aproape miezul nopţii.

- Nu voi târî jos din pat vreo cameristă doar pentru că un bărbat nu ştie cum să îşi păstreze bunurile cum se cuvine, zise ea. Şi ce, locotenent-colonele? Crezi că sunt în stare doar să gătesc?

Înţelept, el se abţinu a-i răspunde şi privi cu umilinţă cum cele câteva pete de neîndepărtat dispărură. Soţiile de militari care obișnuiseră să îi cureţe uniforma ar fi fost făcute de ruşine. Continuă să privească în timp ce ea îi călcă haina. Nu îndrăzni să îşi aducă jos cizmele ca să le cureţe şi să le lustruiască în timp ce ea era ocupată - probabil că ea ar fi insistat să se ocupe şi de treaba asta. Şi nu îndrăzni să se pregătească să lustruiască nasturii de la haină...

- O să fac nasturii, umerii şi manşetele să strălucească așa cum trebuie, zise bucătăreasa în timp ce puse din nou un fier pe plită şi luă altul. Este o ocară pe care ai fi adus-o asupra casei, a dumatule şi a domnişoarei Abigail, locotenent-colonele, dacă nu s-ar fi întâmplat să fiu

trează din pricina micului dejun de nuntă. Haina era toată numai pete și cute!

- Da, doamnă, zise el, stând în picioare în mijlocul bucătăriei, cu picioarele depărtate și mâinile prinse la spate.

Ea nu îi putea vedea zâmbetul larg. Îi amintea foarte mult de acele femei autoritare care îi urmaseră pe soldați, care erau obraznice și îi cocoloșeau pe bărbați - soți, iubiți ofițeri, veterani încărunțiți, recruți și pe toți ceilalți laolaltă.

- Și nu este nevoie să stați acolo degeaba, prefăcându-vă că faceți ceva, zise ea fără să întoarcă privirea spre el. Puteți să vă dați la o parte din calea mea și să mergeți să dormiți. Și dacă nu aveți grijă cum trebuie de domnișoara Abigail, va trebui să îmi dați socoteală data viitoare când veniți aici, locotenent-colonele.

- Da, doamnă, zise el. Noapte bună, și mulțumesc.

Haina și cămașa lui - din fericire, curată - și alte obiecte care alcătuiau uniforma, pe care le așezase în garderobă înainte de a se lungi, erau toate atârinate acolo în dimineața următoare, când se duse devreme să își ia cizmele, pe care plănuia să le ducă afară, la grajduri, și să le curețe. Toate - nu numai haina - erau proaspăt curățate și călcate. Până și chivăra, așezată cu grijă pe o masă de lângă perete, fusese periată și curățată, iar podoabele ei metalice erau atât de lustruite încât străluceau. Și - la naiba! - cizmele lui, așezate una lângă alta sub hainele atârinate, erau fără pată și își sfidau vârsta, fiind atât de lucioase, încât aproape că își putea vedea chipul în ele.

Dumnezeule, trebuie să fi dormit tun ca să nu fi auzit toată vânzoleala din timpul nopții!

Numai sabia scăpase atenției, lucru pentru care fu profund recunoscător. Era un lucru cunoscut de toată lumea în regimentul său că nimeni - iar asta însemna nimeni - nu atingea sabia locotenent-colonelului Bennington dacă nu voia să i se umfle urechile. O luă la grajduri ca să o ascută, să o ungă cu ulei. Apoi lustrui sabia, dar și teaca, până când ajunseră la standardul lui

pretențios. Mai pretențios decât de obicei în dimineața aceasta. Era ziua nunții lui.

Nu își îngăduise să se gândească prea profund la lucrul acesta. Era o disciplină mentală pe care o căpătase în timpul anilor de război și îi fusese de folos. Să nu își facă niciodată griji legate de viitor și să nu se lamenteze cu privire la trecut, cu excepția cazului în care exista ceva ce putea face pentru a îndrepta greșelile. Presentul îi oferea destule de care să se ocupe. Desigur, nu era un lucru simplu. Nu se putea, doar cu un efort de voință, să elimini trecutul și să ignori viitorul. De exemplu, trăise groaza aceea de dinaintea bătăliei, pe care nu fusese niciodată în stare să o evite.

Și acum, dintr-odată, erau emoțiile de dinaintea nunții. Și îndoieli și iar îndoieli. Și strângerea de stomac cumplită dată de teama că era posibil să treacă prin toate acestea degeaba. Era posibil să nu o mai vadă niciodată pe Katy. Și dacă el trecea prin asta degeaba, ce însemna că îi făcea lui Abby?

Și exact *acesta* era motivul pentru care trebuia să înceteze să își lase gândurile să zburde unde doreau. Gândurile zburdalnice erau o amenințare. Încercau întotdeauna să distrugă sau cel puțin să își enerveze gazda.

Când fu gata îmbrăcat, fără ajutor, în ciuda ofertei lui Harry de a-l trimite pe valetul său, se privi în oglinda de pe peretele din garderobă și fu satisfăcut de faptul că avea să-și facă o apariție respectuoasă atât față de mireasa lui, cât și față de ocazia în sine. Femeile, credea el, puneau mare preț pe nunți. Pentru o clipă, mintea îi fugi la mascarada primei lui nunți, pe care Lady Pascoe insistase să o transforme într-un mare eveniment în regiment, ca nimeni să nu bănuiască că era o nuntă *forțată*, dar alungă acea amintire.

Desigur, arăta în continuare ca un animal sălbatic, cum fusese numit nu doar o dată, nu întotdeauna ca insultă. Dar Abby nu fusese legată la ochi când acceptase să se căsătorească cu el.

Sfinte Dumnezeu, încă nu putea să înțeleagă de ce făcuse asta!

Harry insistase ca micul dejun să îi fie trimis sus, din moment ce era obligatoriu să nu o vadă pe mireasă până când aceasta nu i se alătura în biserică. Așadar, după ce se îmbracă, mult prea devreme, nu îi mai rămase nimic de făcut decât să se plimbe prin camera lui ca un animal în cușcă. Urma să meargă cu trăsura la biserică. Protestase că avea să arate un pic ridicol de vreme ce distanța până în sat și până la biserică nu era lungă, iar ziua era frumoasă după ploaia din ultimele zile, dar Harry fusese de neclintit. Gil nu avea să sosească la biserică purtând cizme stropite de noroi, să-i înspăimânte pe săteni arătând ca și cum mărșăluia către bătălie.

Așa că merse în sat în vechea trăsură, care fusese curățată fără milă și lustruită după întoarcerea din Londra de seara trecută, și păși înăuntrul bisericii, care începuse să îi fie familiară. Însă în dimineața aceasta nu mai arăta chiar atât de familiar. Altarul și candelabrele de pe pereți erau pline de flori, iar lumânări proaspete ardeau pretutindeni, cu excepția altarului, unde erau pregătite noi lumânări scurte. Părea, de asemenea, că stranele fuseseră lustruite și podelele măturate și spălate. Mirosul de biserică veche, care mai degrabă îi plăcea, fusese acoperit de parfumuri amestecate - al florilor, al lustrului și cel al lumânărilor de ceară.

Soția vicarului, care urma să fie cel de-al doilea martor la căsătorie, alături de Harry, îmbrăcată cu siguranță în cele mai bune haine de duminică, muta una dintre vasele de la altar un centimetru spre dreapta. Se întoarce să îi zâmbescă lui Gil și se grăbi către locul ei din strana din al doilea rând, ca și cum slujba era pe cale să înceapă.

Vicarul ieși repede din sacristie, cu fața învăluită de zâmbete și cu mâna întinsă către cea a lui Gil.

- Aceasta este o ocazie fericită, locotenent-colonelle Bennington, zise. O nuntă este întotdeauna prilej

de bucurie, chiar și când cuplurile aleg să o sărbătorească în liniște, fără zgomot sau agitație.

- *Cineva* cu siguranță s-a agitat, spuse Gil, privind de jur împrejurul bisericii.

- Ei bine, zise vicarul, doamna Jenkins a ținut întotdeauna foarte mult la domnișoara Abigail. Și la domnișoara Camille - acum doamna Cunningham -, și la domnul Harry. *Maiorul* Harry. Și, din moment ce draga lor mamă nu se află aici ca să se agite ea însăși pe lângă domnișoara Abigail, atunci doamna Jenkins a insistat să o facă în locul ei, cel puțin pe micul ei domeniu aici, la biserică.

- Totul arată și miroase minunat de festiv, spuse Gil, ridicând glasul pentru ca doamna Jenkins să îl poată auzi. Mulțumesc, doamnă.

De asemenea, totul se simți dintr-odată cu adevărat foarte real.

Așadar își așteptă mireasa. Și viitorul la care încercă să nu se gândească. Acesta era momentul care avea acum importanță.

Era pe cale să îi răpească lui Abigail Westcott libertatea, cugetă el în timp ce studie, fără să vadă de fapt, vitraliul care îl înfățișa pe Iisus înconjurat de copilași. Ea așteptase răbdătoare vreme de șase ani să folosească libertatea aceea în căutarea unei vieți ce avea să îi aducă împlinire și fericire. Iar acum alesese să i-o dăruiască lui.

Cugetă la marea responsabilitate la care era pe cale să se înhame.

După câteva minute, aruncă o privire în jos, către cizme, ca să se asigure că nu se așezase pe ele nici măcar un fir de praf pe aleea bisericii. Verifică poziția sabiei de la brâu, își ajustează eșarfa roșie și aruncă un ochi către ușă. I se năzări că poate nu avea să se mai deschidă vreodată. Însă apoi auzi apropierea unei trăsurii și își dădu seama când aceasta se opri la poarta bisericii. Își ocupă locul aflat dinaintea stranei din față, în timp ce vicarul, acum în veșminte complete, aprinse lumânările de la altar

și își croi drum de-a lungul culoarului scurt ce ducea la ușă, ca să o întâmpine pe mireasă.

Dintr-odată, Gil fu bucuros că Harry fusese autoritarul cap al familiei și insistase asupra solemnității, chiar și în cazul unei nunți atât de restrânse. Gil își imaginase cum toți trei mergeau la biserică și înaintau împreună până la balustrada altarului, unde el urma să prezinte permisul, apoi el și Abby aveau să fie căsătoriți, să semneze registrul și să meargă înapoi acasă, toate acestea într-o jumătate de oră. Era genul de nuntă pe care Abby îl alesese, iar el și-l dorise. Dar fiecare mireasă și poate că și orice mire aveau nevoie de o ceremonie, ceva care să deosebească ziua nunții lor de toate celelalte zile. Un sentiment că ajunseseră la o piatră de hotar crucială, care apoi fusese trecută.

Mireasa lui păși înăuntrul bisericii alături de fratele ei, iar Gil își simți gura uscată.

După ce Harry hotărâse seara trecută că sora lui nu avea să meargă pur și simplu pe jos până la biserică pentru a se căsători, ci mii de tunete – vorbele lui –, avea să aibă o nuntă cu sau fără oaspeți, Abigail își abandonase planul de a purta rochia ei albastră preferată. În schimb, scoase din fundul garderobei rochia înflorată de muselină care atârna acolo, un pic separat de celelalte haine, ca să nu se șifoneze, deși era rareori purtată. Nu era sigură de ce o adusesse cu ea de la Londra. O avea dintotdeauna, dar nu o purtase mai mult de șase ori. O luase mai întâi la nunta din Bath a lui Camille cu Joel – vai, Dumnezeu, cu cinci ani în urmă! Ultima oară o îmbrăcase cu câteva luni în urmă, la o petrecere mare pe care mama ei o organizase cu ocazia aniversării vârstei de 80 de ani a marchizei văduve de Dorchester. Era delicată și frumoasă, mereu la modă, pentru că nu fusese croită după ultima modă. Nu era destul de formală ca să fie o rochie de seară, dar era ceva mai mult decât o rochie de zi. Întotdeauna îi plăcuse la nebunie.

Acum avea să fie rochia ei de nuntă.

Ar fi fost mult prea elegantă pentru o plimbare în sat, dar se părea că nu avea să se plimbe nicăieri în ziua nunții ei. Harry insistase că trebuia să meargă cu trăsura la biserică, alături de el. Nu și cu Gil. Acesta avea să meargă înaintea lor, pentru că un mire nu trebuia să dea ochii cu mireasa lui în ziua nunții lor până ce nu se întâlneau în biserică. Dar, absurditate după absurditate, el insistase ca și Gil să meargă la biserică în trăsură, ca să nu își noroiască cizmele, lucru absolut posibil după ploaia din ultimele zile.

Acum, dimineața devreme, Abigail descoperise că boneta ei de paie, cea pe care dorea cel mai mult să o poarte, era mult prea simplă pentru această rochie deosebită și pentru această ocazie. După câteva momente aproape de panică – ce avea să poarte pe cap? –, avu ideea de a decora borul cu flori adevărate în locul celor modeste de mătase. Își puse halatul peste cămașa de noapte și alergă din nou la parter ca să o ia pe scurtătura prin bucătărie către grădina din spate, unde erau crescute florile pentru casă, în rânduri ordonate, pline de culoare, alături de legume.

Însă nu scăpase neobservată, așa cum dorise. Chiar înainte să ajungă la ușa din spate, bucătăreasa o salută, iar cele două fete de la bucătărie care se aflau alături de ea căscară gura. Ar fi trebuit să ocolească întreaga casă, se gândi Abigail, dar atunci ar fi fost obligată să se îmbrace și ar fi putut risca să fie văzută de mirele ei și să își condamne pentru totdeauna căsnicia unei sorți oribile care le păștea pe cuplurile atât de ghinioniste.

– Trebuie doar să tai câteva flori ca să-mi împodobesc boneta, le explică ea, ridicând-o, deși nu știa de ce o adusesse cu ea, din moment ce avea nevoie de ambele mâini ca să taie și să care florile. Mă gândeam că ar arăta mai drăguț. Pentru o nuntă.

Bucătăreasa stătea aplecată peste un castron mare de lut, cu mâinile aproape până la coate în aluat, dar pufni și făcu un gest foarte grăitor cu coatele.

- Ai mâinile curate, fato? o întrebă ea pe una dintre fete. Sunt curate? Atunci ia boneta aia de la domnișoara Abigail și du-o în camera doamnei Sullivan. Apoi mergi afară și taie niște flori frumoase. Ia coșul cu tine!

Își întoarse atenția către cealaltă fată, în timp ce boneta fu înșfăcată din mâna lui Abigail fără a i se cere permisiunea.

- Du tava cu micul dejun pentru domnișoara Abigail sus, în camera ei, și apoi coboară imediat să continui treaba pe care o fac eu aici. Voi merge la doamna Sullivan de îndată ce mă spăl. Vom face împreună cea mai frumoasă bonetă de nuntă care a fost văzută vreodată pe capul unei mirese. Domnișoară Abigail, urcați înapoi în camera dumneavoastră - nu vreau să vă văd până când coborâți ca să mergeți la biserică împreună cu domnul Harry... *maiorul* Harry. Boneta o să vă fie adusă când va fi gata.

Abigail se simți ca o fetiță plesnită peste mână pentru că încercase să ia un biscuit proaspăt copt de pe tava pe care se răcea și care apoi stătea la masă, cu un șervet vârât sub bărbie, cu doi biscuiți deja răciți într-o farfurie din fața ei.

- Vai de mine, zise, sunt o pacoste! Văd că sunteți ocupate. Aș putea foarte ușor...

- Ai de gând să prinzi rădăcini în podea, fato? zise bucătăreasa către fata de la bucătărie care ținea tava cu micul dejun. Acum dă fuga! Și, domnișoară Abigail, afară din bucătăria mea! Am de pregătit o masă pentru nuntă și o bonetă de împodobit.

Iar Abigail se duse la fel de umilă cum ar fi făcut copila care fusese cândva.

Cu mult timp înainte ca Harry să vină după ea, se îmbrăcase în rochie și purta colierul de perle pe care i-l dăduse Marcel când împlinise 21 de ani. Perle *adevărate*, o asigurase el cu un zâmbet larg, referindu-se la cele mari, vulgare și false pe care mama le purtase la nunta lor. Se părea că i le cumpăraseră la un târg sătesc, în ziua în care se întâlniseră. Abigail adăugă cerceii de perle după ce

își aranjă părul într-un coc simplu și își convinse câteva suvițe să facă valuri peste urechi și la ceafă.

Și apoi boneta ei ajunse în mâinile uneia dintre cameriste, care o purtă ca și cum ar fi fost un vas plin cu un lichid prețios ce se afla în pericol de a se revărsa. Zâmbi larg.

- Este atât de frumoasă, domnișoară Abigail! zise fata. Bucătăreasa zice că este capodopera ei, iar doamna Sullivan spune că nimeni nu vă va lua drept altcineva decât o mireasă. Spune că trebuie să v-o pun, ca nici una dintre flori să nu fie strivită și să rămână exact așa. Ah, domnișoară Abigail, arătați foarte bine, dacă nu vă supărați că spun asta.

Abigail plănuise să facă o bordură discretă de flori micuțe în jurul cusăturii care unea calota de bor. Ceva delicat, drăguț și doar puțin festiv. Lucrul acesta arăta mai mult ca un vas extravagant cu flori - în cea mai mare parte variat colorate -, glorios înflorite. Pălăria de paie era aproape invizibilă, cu excepția vârfului calotei și a marginii borului. Panglicile fuseseră schimbate din albastru-deschis în roz aprins și acolo unde erau atașate de bonetă fuseseră modelate în rozete elaborate.

- Ei bine, zise ea, înghițindu-și disperarea, hai să vedem cum arată pe cap, da?

Era oare posibil să amâne nunta? Să o *anuleze*?

Dar, după ce se așeză pe bancheta din garderobă, cu spatele la oglindă, iar camerista, neliniștită și încrunțată, îi puse boneta pe cap și o așeză de trei ori, apoi îi legă panglicile aproape de urechea stângă și înfoie funda înainte să se dea în spate și să zâmbească din nou, după toate acestea, Abigail se întoarse aproape cu teamă să se uite la imaginea ei din oglindă și...

- Oh, zise ea, *este drăguță!*

- La naiba, așa aș zice și eu, rosti Harry din pragul ușii. Ridică-te și lasă-mă să mă uit cum trebuie la tine, Abby. Măi să fie, arăți la fel de bine ca o monedă de cinci penny!

Camerista făcu o reverență și dispăru, iar Abigail îl privi cu atenție pe fratele ei. Cu siguranță luase puțin în greutate. Nu foarte mult, dar destul cât să fi pierdut aspectul acela cenușiu, de piele și os, pe care îl avea când venise acasă. Era înalt și slab, chipeș în uniforma lui verde, care era, poate, un pic ponosită, dar curată și călcată. Arăta ca un luptător care văzuse multe bătălii la viața lui – și exact asta era.

– Chiar așa? îl întrebă. Nu arăt un pic... ridicol, luând în considerare faptul că nu va fi nici un oaspete?

„Nici măcar mama.“

„Sau Camille.“

Pentru o clipă, stomacul ei amenință să se revolte.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

– Aș crede, Abby, zise el, că în ziua nunții unei persoane există o singură persoană care contează. Cel puțin, asta aș aștepta eu de la ziua nunții *mele*. Gil va fi acolo, nu-i așa?

– Oh, Dumnezeu! zise ea și râse. Așa sper.

– Ei bine, rosti el, a plecat cu trăsura acum 20 de minute. Trăsura s-a întors goală și este pregătită la ușă pentru noi. Așadar, presupun că te așteaptă în biserică și nu a fugit pe jos.

– Ah, Harry, zise ea, ești foarte chipeș!

– Chiar așa? o întrebă el, zâmbind larg. Nu ca acel cadavru palid de care ai fugit în ziua în care ai sosit aici?

– Iar când am fugit, spuse ea, prima persoană pe care am văzut-o a fost Gil, dezbrăcat până la brâu și spărgând lemne. L-am confundat cu un servitor, l-am mustrat pentru faptul că era dezbrăcat și l-am amenințat că îți voi spune.

– Dumnezeu! zise el. Pun pariu că ai fost cumplit de umilită când ai aflat adevărul. Nu ai îndoieli, Abby? Ești sigură că asta este ce dorești să faci?

– Sunt sigură, zise ea. Și nu apreciez faptul că încerci să mă faci să mă îndoiesc în ultimul moment. Mergem?

Se îndepărtă de ușă, ca ea să poată ieși din cameră și să-l însoțească.

- Arăți teribil de frumoasă, Ab, spuse.

- Teribil? zise ea, luându-l de braț pentru a coborî scările.

- Sunt plin de venerație, explică el.

Trăsura lucea, văzu Abigail când majordomul deschise ușa, iar ei urcară înăuntru, deși se întorsese de la Londra cu mai puțin de 12 ore în urmă. Iar soarele strălucea pe un cer albastru senin. Iarba, încă udă din cauza ploii, sclipea în lumina soarelui.

Oh, Dumnezeu, aceasta era ziua nunții ei!

Trăsura atrăsese oarecare atenție când opri în fața porților bisericii câteva minute mai târziu, poate pentru că era a doua oară când oprea acolo în mai puțin de o oră. Niște oameni se opriră pe stradă la oarecare distanță, privind înapoi. Alții se apropiară. Iar alții începură să li se alătore când Harry coborî primul, făcându-și apariția tot numai splendoare în uniforma lui, întregită de chivără și sabie, iar apoi Abigail, ținându-l de mână întinsă, îl urmă în rochia ei înflorată de muselină și cu boneta împodobită cu flori. Ea o zări printre cei care se apropiau pe una dintre cele mai apropiate prietene ale sale.

Dar Harry o conducea pe alea curții bisericii și deschidea ușa. Mirosurile familiare ale bisericii o întâmpinară - o combinație de cârți vechi de imnuri, lumânări și lustru, înainte să fie acoperite de mirosurile tuturor florilor care decorau biserica.

Exact ca o grădină.

Vai! Boneta ei avea să fie cu adevărat eclipsată. Dar cine...?

Însă nu avu timp să se mai gândească. Harry închisese ușa bisericii, iar ea se întorsese să privească în spatele vicarului, către altar.

Mirele ei o aștepta acolo.

Înalt și lat în umeri, splendid în uniforma lui. De asemenea fără să zâmbească și cu chipul sumbru, cicatricea de pe chipul lui era accentuată cumva de lumina difuză și de umbrele aruncate de lumânările subțiri care ardeau în altar.

Trase ușor aer în piept și își strecură mâna pe sub brațul lui Harry, înaintară apoi împreună către altar.

capitolul 14

Gil se simți ca și cum cineva îi tăiasse respirația. Întotdeauna o considerase pe Abby frumoasă și plină de grație în rochiile ei de zi neîmpodobite și cu părul aranjat simplu. Astăzi era pur și simplu splendidă. Rochia ei părea că fusese brodată în întregime cu flori mici și cădea în falduri ușoare și drepte imediat de sub piept. Era decoltată, cu mâneci scurte bufante peste mâneci strâmte străvezii, ce îi ajungeau până la încheieturi. Boneta îi fusese împodobită cu generozitate cu flori proaspete într-un amestec minunat de nuanțe luminoase pastelate. Și, de îndată ce ochii ei poposiră asupra lui, rămaseră fixați într-ai lui, mari și calmi.

Simți din nou întreaga greutate a ceea ce făcuse și era gata să facă. Trebuia ca aici să fi fost o biserică plină de familie, prieteni și vecini care să fie martori la ziua nunții ei. În schimb, biserica era goală, cu excepția soției vicarului, aflată în a doua strană. Ar fi trebuit ca el să o privească cu o dragoste care să se reverse din inimă după ce o curtase o perioadă decentă, în care să fi cerut stăruitor ca și ea să îl iubească la rândul ei. În schimb, fratele ei pusese sămânța unei idei în mintea lui, avocatul său o reiterase, iar el se grăbise cu ideea că, dacă avea o soție, putea să pară mai eligibil ca tată în fața judecătorului care avea să țină în mâinile sale soarta lui Katy.

Cumva lucrul acesta era în totalitate greșit, o parte din el dorea să facă un pas către ea, cu ambele mâini ridicate, ca să o oprească. „Mergi înapoi“, dorea să spună acea parte din el. „Mergi înapoi acasă. Haide să o luăm de la început și să facem asta așa cum trebuie!“

Dacă *exista* un mod corect. Cum era posibil să aibă o căsnicie când originile și creșterea lor erau cât se poate de diferite și nu aveau nimic în comun în afară

de ilegitimitatea nașterii lor? Când abia se cunoșteau și nici măcar nu pretindeau că se iubeau? Când motivul lor de a se căsători nu era cel care trebuia?

Dar valul de vină și panică fu momentan. Se gândise la toate în timpul călătoriei spre Londra și apoi pe drumul de întoarcere. Nu exista minciună dinspre nici una din părți. Și nici unul nu se mințea pe sine însuși. Nici unul din ei nu intra orbește în căsnicia aceasta. Se căsătoreau în principal pentru un motiv care nu avea nimic de-a face cu ei doi, era adevărat, dar cu toate acestea era un motiv nobil. Era unul care avea cu siguranță să îi apropie - asta *dacă* aveau să reușească să obțină custodia lui Katy. Pe deasupra, nu erau dezgustați unul de altul. El o dorea. Iar ea îl dorea pe el. O parte din cuvintele ei răsunaseră în mintea lui de-a lungul călătoriei, iar acum reveniră.

„Și nu o fac doar pentru că doresc să te ajut să îți recuperezi fiica. O fac și pentru că te doresc.“

„Și cred că vreau să trăiesc cu tine, să fiu cu tine.“

„Cred că mi-ar părea rău dacă m-aș convinge singură că ar fi o nebunie să mă căsătoresc cu tine și ți-aș da drumul.“

„Cred că mi-ar fi dor de tine după ce ai pleca. Cred că aș fi nefericită.“

Și apoi ea își strecură mâna pe după brațul lui Harry și... zâmbi.

Gândurile răzlețe se împrăștiară, și întreaga lui atenție fu îndreptată asupra ei. Asupra lui Abby. Mireasa lui. Și nimic altceva nu mai conta cu adevărat. Nu conta că stranele erau realmente goale. Se căsătorea cu ea, și de data aceasta avea să reușească. *Trebuia* de dragul ei, de dragul fiicei lui și al viitorilor lor copii. Și, da, de dragul lui.

Dumnezeule, de data aceasta avea să fie bine!

Nu îi dădu prin gând să zâmbească. Solemnitatea nu necesita frivolitate și era o ocazie cum nu mai trăise vreodată. Biserica aproape pulsa de sfințenie.

Când Harry puse mâna ei într-a lui, o ținu strânsă bine și apoi își slăbi strânsoarea când fratele ei se mută de cealaltă parte ca să-și îndeplinească cea de-a doua jumătate a datoriei, aceea de cavalier de onoare. Vicarul veni înaintea lor, privind de la unul la celălalt cu un zâmbet cald.

- Dragi credincioși, zise el pe un ton care se potrivea cu zâmbetul și, cumva, umplu biserica.

Gil își fixă privirea pe chipul lui Abby. Iar ea îl privi la rândul ei cu obraji aprinși și buze ușor întredeschise și cu o grădină parfumată de frumusețe ca o aură în jurul capului. Vocea ei fu suavă și tremură ușor când își rosti jurămintele în fața lui. A lui păru aspră și dură, în contrast. Când Harry îi dădu inelul pe care Gil îl cumpărase din Londra după măsura unuia pe care ea i-l dăduse tocmai pentru acest scop, el i-l strecură pe deget și văzu acolo obligația eternă de aur a angajamentului față de ea.

„Și, de data aceasta, cu femeia aceasta, va fi etern“, jură el în gând. Dorea cu disperare să iubească, să fie în stare să o facă fericită, să aibă o familie alături de ea și de copiii lor. Își dorea să-și împlinească visul: cămin, soție, copii, dragoste, fericire. Nu trecător - care să dispară aproape de a apuca să îl atingă, o beznă a sufletului său -, ci pentru totdeauna. Pentru tot restul vieții lor și chiar mai mult. Un vis prostesc, caraghios, pe care nimeni care s-ar fi uitat la el oricând în cei 34 de ani ai săi nu l-ar fi bănuțit vreodată. Îl dorea.

Vicarul îi declara soț și soție, iar el îi strângea mâna ca o menghină și se uita la ea cu o privire de granit. Își dădea seama. Doar că nu îi stătea în obicei să arate de bunăvoie vreo fisură de vulnerabilitate în armura lui. Singura dată când o făcuse în întregime și în mod conștient fusese când i se născuse copilul.

Vicarul îi conduse către sacristie, unde semnară registrul, iar Harry și doamna Jenkins semnară ca martori. Harry o îmbrățișă pe Abby și o ținu strâns în brațe preț de câteva momente, în vreme ce doamna Jenkins

scutură mâna lui Gil și îl informă că domnișoara Abigail - doamna Bennington - era foarte prețioasă pentru toți cei din sat și, cu siguranță, era foarte prețioasă și pentru el. Gil se întrebă dacă aceasta era convinsă de afirmația ei din urmă.

- Am de gând să îmi prețuiesc soția cât de mult vă doriți, doamnă, zise el, iar ea străluci privindu-l, aparent fără să fie ofensată de rigiditatea din tonul lui.

Apoi Harry îi strânse mâna, în vreme ce soția vicarului o îmbrățișă pe Abby, iar vicarul le zâmbi cu blândețe tuturor.

- Este totuși ceva de spus după o nuntă liniștită, rosti Harry. Nu este mai puțin emoționantă decât una mare, nu-i așa? Și nu am fost deloc conștient de faptul că era *sora mea* cea pe care ți-am încredințat-o.

Privea țintă la chipul lui Gil.

- Te-am dezamăgit vreodată pe câmpul de luptă? întrebă Gil.

- Nu ai făcut-o niciodată, zise Harry. Dar acesta nu este un câmp de luptă.

- Îți dau cuvântul meu, îi promise Gil, că poți să ai încredere în mine și acum, Harry.

Își conduse mireasa de-a lungul culoarului bisericii, deși nu era nimeni în strane care să îi privească plecând. El și Harry își puseră chiverele, iar Harry se strecură afară înaintea lor.

Ah, dar erau oameni afară! Se afla o mulțime destul de mare dincolo de poarta bisericii, unde îi aștepta trăsura, și toți izbucniră în aplauze, fluierături și chiar urale când Gil apăru cu Abby, fără îndoială aflând de la vizitiu ce se petrecuse în biserică. Dacă avuseseră vreo îndoială, cu siguranță aceasta se risipi când Harry se întoarse către ei, cu un săculeț într-o mână și o băgă pe cealaltă înăuntru, aruncând petale de flori asupra lor.

- Oh, răsé Abby. Ce prostie!

Era un răs vesel, feciorelnic. Dar cât de minunat, părea ea să spună. Și, dacă o crezuse splendidă înaintea

nunții lor, acum era... Există vreun cuvânt mai potrivit care să o descrie? Da, există. Era *strălucitoare*.

Pentru că aceasta era ziua nunții ei, iar ea se căsătorise cu el.

Râse din nou când alt rând de petale le flutură deasupra capetelor.

Și apoi Harry le deschise poarta bisericii și luă poziția de dreپți pentru a saluta un ofițer superior. Gil întoarse salutul și simți un imbold alarmant de a plânge.

I se împotrivi.

Dincolo de poartă, își pierdu mireasa preț de câteva momente, când două tinere pe care le mai văzuse înaintea se grăbiră către ea, punându-i zeci de întrebări fiecare, în timp ce o îmbrățișară, iar alți săteni se îngrămădiră în jurul lor și îi asaltară cu felicitări și alte întrebări. Hangiul prinse privirea lui Gil și îi făcu cu ochiul. Câțiva bărbați alături de care băuse un pahar de bere la tavernă îi zâmbiră sfioși.

În cele din urmă, o ajută pe Abby să urce în trăsură, de acoperișul căreia apăruse agățată o ghirlandă de flori după ce venise el la biserică, deși, din ce putea să vadă dintr-o singură privire, nu exista nici o cizmă veche sau vreun obiect vechi de fier atașat în spate, care să creeze un vacarm groaznic când trăsura avea să pornească. Totuși, nu era de mirare că sătenii aflaseră că în biserică avea loc o nuntă.

Harry, în loc să li se alăture, se cățără pe capră, lângă vizitiu. Fu un lucru pe care ar fi fost incapabil să îl facă fără o mână de ajutor cu doar câteva săptămâni înainte.

Ușa le fu închisă, Abby le făcu cu mâna sătenilor adunați încă afară, și trăsura se puse în mișcare exact în momentul în care sunară clopotele bisericii. Și da, până la urmă era ceva dedesubt, care zdrăngănea, hârșăia și anunța de altminteri întregii lumi că înăuntru se aflau o mireasă și un mire.

Întoarse capul ca să se uite la soția lui. Ea îi căută privirea și întinse mâna după a lui. El și-o închise pe a lui în jurul mâinii ei și își aminti să nu o strângă prea tare.

- Ei bine, doamnă Bennington, zise.

- Ah, îmi place, îi spuse ea. Mă bucur că nu ești un Jones, un Brown ori un Smith.

- Nu te-ai fi căsătorit cu mine dacă aș fi fost vreunul dintre aceștia? întrebă el, cu sprâncenele ridicate.

- Cu nici un chip, spuse ea. Vezi tu, așteptam nu un bărbat bun, ci un nume bun.

Obrajii îi erau îmbujorați, ochii îi sclipeau și...

- Ai o petală pe nas, îi zise el.

Ea atinse partea greșită, iar el îndepărtă petala cu degetul mare și arătătorul mâinii libere.

- Dar provine din comoara lui Harry, zise el, cercețând-o, sau din grădina de pe capul tău?

- Aproape că am anulat nunta, îi spuse ea. Bucătăreasa noastră m-a prins când mă furișam afară din casă azi-dimineață, ca să adun câteva flori micuțe pentru a-mi decora boneta de paie. M-a izgonit înapoi în cameră să mănânc micul dejun și să mă ascund de tine, în timp ce s-a ocupat de treaba asta ea însăși, în camera doamnei Sullivan. Acesta este rezultatul.

- Mi-a călcat haina cu atâta ferocitate aseară, când m-am dus să o fac eu însumi, îi spuse el, încât aproape că nu se mai îndoia. Și, când m-am trezit devreme azi-dimineață ca să-mi lustruiesc cizmele, am descoperit că îmi puteam vedea chipul în ele. Dacă vreun francez le-ar fi văzut așa în luptă, s-ar fi oprit din atac ca să se țină de burtă în timp ce se îndoia de răs. Războaiele ar fi putut să ia sfârșit mult mai curând.

Ea își ridică mâna liberă ca să lovească nasturele care se afla cel mai aproape de inima lui.

- Și cineva ți-a lustruit nasturii și toate părțile metalice? zise.

- Cu siguranță nu a fost mâna mea, o asigură el.

- Este un tiran, zise Abigail. De asemenea, e o foarte bună bucătăreasă.

- Da, fu el de acord.

Ea îl privea în ochi, degetul ei încercuind încă ușor nasturele lui.

- Zâmbești vreodată, Gil? întrebă.
 - Desigur, zise el, încruntându-se.
 - Dar nu astăzi?
 - Este o ocazie solemnă, zise el. Astăzi ne-am căsătorit.
 - Da, zise ea și îi zâmbi lui.
- El își coborî capul și o sărută.

Lui zâmbetele nu-i veneau în mod natural. Trebuia să învețe cum să le lase să iasă la suprafață pe cele care uneori erau adânc înlăuntrul lui. De exemplu, când o văzuse pentru întâia oară în biserică de dimineață. Când vicarul îi declarase soț și soție. Când ieșiseră din biserică în urale, aplauze și o ploaie de petale de flori. Acum, în acest moment.

- Diseară, zise el, ridicând capul, dar trăsura oprea în fața casei, și rămase o promisiune nespusă.

„Diseară.“

Abigail putea fi alarmată cu privire la ceea ce avea să urmeze de faptul că majordomul deschisese ambele uși de la intrarea casei cu o înfloritură grandioasă chiar înainte ca trăsura să se fi oprit și stătu într-o parte a ușii, înveșmântat într-o uniformă diferită de cea pe care o purta când ea părăsise casa alături de Harry. Aceasta era o uniformă mai elegantă, nouă, probabil una pe care o păstra pentru ocazii speciale.

Dar ea nu fu alertată. Era prea prinsă în euforia unei nunți care fusese mult mai... ah, *splendidă* decât se așteptase ea. Și acel singur cuvânt pe care Gil îl rostise înainte ca trăsura să oprească îi răsuna în cap.

„Diseară.“

Vizitiul deschise ușa trăsurii și coborî scara. Gil coborî pe terasă și se întoarse să o ajute. Ea îi zâmbi lui Harry, care stătea în poziție de drepti și tocmai îl saluta din nou pe Gil. Uneori, uita că amândoi erau militari, ofițeri, iar Gil avea grad superior. El o ținu de mână când urcără treptele și intrară în hol, trecând pe lângă majordom - unde fură întâmpinați de două rânduri de servitori, câte unul de fiecare parte a ușii, îmbrăcați elegant, cu toții în uniformă,

solemni, drepți și tăcuți. Până și rândașii, și grădinarii se aflau printre ei, la fel intendentul, supraveghetorul fermei și valetul lui Harry.

Rămaseră tăcuți până când majordomul intră și făcu un semn din cap, care îi făcu dintr-odată pe toți să zâmbescă și să aplaude.

Fu un moment extraordinar și emoționant într-o zi la care, la fel ca seara trecută, se așteptase să fie una foarte liniștită și obișnuită, în care ea și Gil aveau să dea o fugă până la biserică, ca să se căsătorească.

Majordomul ținu un scurt discurs pompos, iar doamna Sullivan unul și mai scurt. Apoi intendentul strigă trei urale, rostite stângaci, înainte ca toată lumea să se prăpădească de râs și să le acopere cu altă rundă de aplauze.

- Mulțumesc, spuse Gil când fu liniște din nou. Vă dau tuturor cuvântul meu de onoare ca ofițer al Regimentului 90 de infanterie că voi avea grijă de domnișoara voastră Abigail, acum doamna Bennington, în fiecare zi a vieții mele.

Abigail întoarse capul pentru a-l privi cu o oarecare uimire și își dădu seama că el se adresa *propriilor oameni*. Aceștia nu erau aristocrați, nici oameni din mica nobilitate. Erau de teapa lui - el îi respecta, și ei îl respectau. Din când în când, chiar spărgea lemne, atârna draperii și repara acoperișuri pentru ei. Sau *cu ei*. Era o revelație a caracterului lui pe care nu avea să o uite.

- Mulțumesc, zise ea, zâmbind fiecăruia dintre servitori în parte. Ați ajutat cu toții să faceți această zi specială.

- Nu va mai fi atât de specială dacă mâncarea mea va fi ruinată, zise bucătăreasa, iar majordomul le dădu liber servitorilor chiar când aceasta își adună ajutoarele și le goni în direcția bucătăriei.

- Măi să fie, zise Harry, aceasta chiar a fost o surpriză. Nu m-am gândit să o sugerez, dar se pare că nu a fost nevoie să o fac. Este un lucru minunat să fii acasă, Abby, nu-i așa?

- Da, aprobă ea, întorcându-se spre el.

Dar nu avea să mai fie căminul ei, nu? Căminul ei avea să fie oriunde o ducea Gil. El avea o casă numită Rose Cottage, în Gloucestershire. Pentru o clipă, simți panica strângându-i stomacul în gheare. În ultima oră, viața ei se schimbase în orice fel posibil și pentru totdeauna. Dar era prea târziu să intre în panică. Hinsford fusese casa copilăriei ei și un loc bun în care să crească, mulțumită mamei. Trebuia ca ea să facă din Rose Cottage un loc bun în care să-și poată crește copiii.

Se gândi pentru prima oară la copiii ei, pe lângă fiica lui Gil. Copiii lor.

- Vin de Xeres în salon? sugeră Harry. Vicarul și doamna Jenkins ar trebui să sosească în curând.

- Trebuie să merg să îmi scot boneta și să mă pieptăn, zise Abigail și fu bucuroasă când Gil nu se oferă să o însoțească la etaj.

Avea nevoie să fie singură - doar pentru câteva minute, să își tragă sufletul. Urcă în fugă scările și se lipi cu spatele de ușa dormitorului, cu ochii închiși.

Și se întrebă ce făcea mama ei în clipa aceea, ce făceau Camille, Anna și Jessica. Și bunica Westcott, bunica Kingsley și... Ah, toți! Își vedeau de treburile și de plăcerile lor, complet neștiutori că aceasta era ziua nunții ei, că tocmai se căsătorise cu locotenent-colonelul Bennington.

Înghiți un nod care i se pusese în gât și își impuse să nu plângă. Nu trebuia să coboare cu ochii roșii și cu obraji umflați. Pentru că nu era nefericită. Era chiar departe de a fi nefericită. Doar că ea...

Ah, îi era dor de familia ei!

Respiră de câteva ori ca să se liniștească și făcu un pas înăuntrul camerei, ducând mâinile către panglicile bonetei exact în clipa în care la ușă se auzi o bătaie ușoară. Se gândi să nu deschidă. Nu era încă gata să întâlnească lumea.

- Abby?

Era glasul lui Gil. Îi deschise ușa.

El păși înăuntru și închise ușa în spatele său. Dintr-odată, ea și dădu seama că acum el avea tot dreptul de a se afla în camera ei, dincolo de o ușă închisă când era neînsoțită. Era încruntat. Ochii lui îi cercetară chipul.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă. Ai regrete?

Ea clătină din cap și înghiți în sec. Înghițitul păru îngrozitor de sonor.

- Nu, spuse ea. Nici un regret.

- Atunci ce este? întrebă el. Mama ta? Și surorile tale?

- Nu pot să nu mă gândesc, zise ea, că vor fi dezamăgite.

Expresia lui deveni și mai rece.

- Că te-ai căsătorit în grabă? întrebă. Fără ca ele să fie aici?

Ea încuviință din cap.

- Și că te-ai căsătorit *cu mine*? întrebă el cu o voce și mai joasă.

Ea clătină din cap și își mușcă buza o clipă.

- Nu pot să anticipez ce vor simți legat de asta, Gil. Nu știu ce va simți *nici unul* dintre membrii familiei mele. Cu excepția lui Harry. Dar, dacă sunt dezamăgite de cel pe care l-am luat de soț, atunci acesta este un lucru căruia trebuie să îi facă față - sau nu. *Eu* nu sunt dezamăgită.

- Vom porni mâine spre Londra, îi spuse el.

Ea încuviință din cap. Nu făcuseră planuri, dar, evident, acesta era pasul următor din mai multe motive. Și nu avea nici un rost să amâne. De fapt, aveau toate motivele să *nu* amâne.

- Îi vom face mai întâi o vizită mamei tale, zise el, și altor membri ai familiei, dacă dorești. Te voi duce să îl întâlnești pe avocatul meu. Și voi pune în mișcare ce trebuie făcut pentru a mă retrage din armată.

- Atât de multe de făcut! zise ea.

Părea aproape coplesitor.

- Astăzi nu este nimic de făcut, îi spuse el, în afară de a ne bucura de ceea ce se pare că este etichetat ca mic

dejun de nuntă. Și apoi de restul zilei nunții noastre. Și de noaptea nunții. Ziua de mâine se va îngriji de restul.

Ea încuviință din cap.

- Mai bine am scoate boneta aceea de pe capul tău, înainte să se ofilească, și să te pieptănăm fără întârziere, zise el. Sunt convins că bucătăreasa ta nu ne-ar privi cu ochi buni dacă am întârzia la micul dejun al nunții noastre.

„Noi?”

- Bănuiesc că se va ofili, zise ea. Dar...

- Boneta încă arată splendid, zise el.

Și, înainte ca ea să apuce să și-o scoată singură, el întinse mâinile și îi desfăcu panglicile de sub bărbie și ridică boneta cu grijă, înainte să meargă către masa de lângă patul ei și să o așeze.

- Ah, spuse ea, încă nu s-a ofilit.

Aruncă o privire pe fereastră, văzu că pieptănătura ei era prea turtită ca să fie readusă la viață doar folosindu-și un pic degetele, și înlătură acele de păr din cocul de la ceafă. Merse în garderobă în timp ce făcu asta, jenată că el putea să îi vadă părul revărsându-i-se pe umeri. Dar, chiar în clipa în care se așeză pe bancheta din fața măsutei de toaletă, el o urmă și se aplecă peste ea ca să îi ia peria de păr. Și începu să îi descurce părul, fără să o facă să se crispeze nici măcar o dată.

- Aș putea să te angajez pe post de cameristă personală? îl întrebă în timp ce își răsuci părul într-un coc.

- Cât plătești? o întrebă. Nu sunt ieftin.

Ah, umor! Avusese puțin și în trăsură. Minunat! Zâmbi imaginii lui din oglindă și se ridică în picioare.

El îi oferă brațul și o conduse jos, în salon, unde vicarul și soția acestuia stăteau cu Harry. Și, în următoarele două ore, băură vin de Xeres, se mutară în salon, care rivaliza cu biserica în splendoarea florilor, și participară la un ospăț somptuos, urmat de urări atât din partea lui Harry, cât și a vicarului, și de discursurile lui Harry și Gil. Încheiară masa cu un tort de nuntă, care fusese cumva glazurat și decorat, în ciuda timpului atât

de scurt, și cu șampanie, care fusese adusă de undeva din adâncul pivniței.

Mai târziu, după ce reverendul și doamna Jenkins își luaseră la revedere, o scoaseră pe Beauty la plimbare – sau mai degrabă *ea* îi scoase *pe ei*, alergând în față sau în cercuri largi în jurul lor, înainte de a se opri cu picioarele înfipte în pământ, posteriorul lat în aer și dând din coadă, ca și cum i-ar fi invitat la o întrecere, apoi luând-o din nou la fugă.

După ce se întoarseră acasă, Abigail le scrisese lui Camille și lui Winifred, bunicii sale Kingsley în Bath, iar Gil o surprinse scriindu-i lui Robbie ce făcuse Beauty de când băiatul plecase acasă. Ba chiar văzu cu încântare că Abigail desenă câteva schițe ale câinelui, dintre care una arăta exact așa cum se oprise mai devreme înaintea lor, întregit de linii ondulate de fiecare parte a cozii, ca să sugereze mișcarea.

Harry, după ce se odihni în camera lui timp de o oră, își luă calul și merse călare până la casa unuia dintre prietenii săi din copilărie. După nici o oră, trimise un bilet în care îi informă că fusese invitat să rămână peste noapte. Însă avea să fie acasă dimineața devreme, adăugase, din moment ce știa că ei aveau de gând să pornească spre Londra.

– Fratele tău are tact, zise Gil.

Abigail simți că roșește.

„Diseară...”

capitolul 15

Salonul părea nefiresc de mare cu doar ei doi acolo, sezând de o parte și de cealaltă a căminului, când ar fi putut, desigur, să stea unul lângă altul pe canapea. Din vina lui, recunoscuse Gil. Nu ardea nici un foc, întrucât fusese o zi caldă și nu se răcise simțitor în timpul serii. Oricum, Beauty era lungită înaintea căminului, sforăind ușurel.

Abby nu broda, nici nu tricota, nu era ocupată cu nici una dintre activitățile ei obișnuite. În schimb, își ținea mâinile împreunate lejer în poală. Cu toate acestea, nu părea relaxată. Din nou vina lui, cu siguranță. Ea făcuse câteva încercări de a începe o conversație, toate fiind zădărnicate de răspunsurile lui scurte. Nu stăpânise niciodată arta conversației la care înalta societate se pricepea atât de bine. Era rândul lui să aleagă un subiect de discuție, unul pe care trebuia să îl continue de data aceasta. Dar ea vorbi din nou, înainte ca el să apuce să se gândească la ceva.

- Sunt destul de bogată, zise ea în mod neașteptat. Mă gândeam că ar trebui să știi.

- Bogată?

Își ridică sprâncenele. Presupusese că ea nu mai avea nimic după ce fusese deposedată de avere în urmă cu câțiva ani.

- Când s-a descoperit că Anna era singurul copil legitim al tatălui nostru, explică ea, și că, în conformitate cu testamentul lui, totul, cu excepția titlului și a proprietăților care nu pot fi vândute, îi revenea ei, nu a fost deloc bucurătoare. A dorit să împartă totul cu noi trei, în părți egale. Spre rușinea noastră, i-am respins oferta. Nici măcar nu doream să o recunoaștem ca soră a noastră. Nu prea știu de ce. Poate din cauză că era atât de fericită să descopere că, până la urmă, avea familie, în special pe noi, frații vitregi. Noi, pe de altă parte, am urât-o. Sau poate că simțeam că eram priviți cu superioritate de un nimeni care venea de la un orfelinat. Sper că nu a fost asta. Ar fi îngrozitor - și nepermis - de snob. Dar se prea poate să fi fost.

- Ar fi fost întru totul de înțeles, zise el, deși simți o oarecare indignare în numele femeii care se crezuse întotdeauna o orfană fără nici o lețcaie.

Dar orfana aceea fără nici o lețcaie era acum ducesa de Netherby. Cenușăreasa, o numise el, o comparație pe care ea o respinsese.

- Totul s-a petrecut foarte brusc, nu-i așa, și a venit ca un șoc pentru întreaga ta familie?

- Dacă *acesta* a fost motivul, zise ea, nu a fost pentru multă vreme. Suntem mai buni de atât, cred. Am încercat să o iubim și, în mare măsură, am reușit. Într-adevăr, ar fi greu să nu o iubești pe Anna. A fost tot timpul amabilă și plină de afecțiune față de noi. Când a aflat acum câteva săptămâni că plănuiam să rămân aici, în loc să mă întorc în Londra, m-a luat deoparte și m-a rugat să îmi accept partea, pe care o păstrase pentru mine încă de la început și pe care mi-a lăsat-o prin testament. Camille se pare că a acceptat partea ei acum câțiva ani, înainte să se mărite cu Joel, deși nu am știut asta până când nu mi-a spus Anna. Am acceptat. Tatăl meu a fost un bărbat extrem de bogat. Sfertul meu din tot ce el i-a lăsat Annei este o avere în toată regula. Mă gândeam că ar trebui să știi.

- Ca să pot trăi pe banii tăi? zise el.

Obrajii ei se aprinseră, și mâinile i se încleștară în poală.

- Mi-ai spus că ai și tu, zise ea. Dar nu știu cât de mult. Nu îmi imaginez că sunt prea mulți. Voiam doar să știi că... Nu există nici un motiv pe lume, Gil, pentru care să nu putem trăi de pe urma averii mele.

- Cu excepția mândriei mele de bărbat, zise el.

- Nu trebuie... începu ea, dar el ridică o mână.

- Când am luptat în India, ca soldat, caporal și apoi ca sergent, îi spuse el, uneori se puteau câștiga premii bogate sub formă de aur și giuvaiere. Nu era nici legal, nici prea de etic, bănuiesc, dar s-a întâmplat. Nu tuturor. Nici măcar multora. Trebuia să te afli în locul potrivit, la momentul potrivit. Dar mie mi s-a întâmplat și am reușit să rămân în posesia a ceea ce câștigasem până când am venit acasă ca ofițer nou angajat. Mi-am cumpărat casa cu o parte din venituri. Am investit restul cu un agent din Londra, care mi-a fost recomandat. S-a dovedit a fi un bărbat cinstit și priceput. Pe lângă faptul că se ocupă de averea mea, se ocupă și de angajații din

casa mea, precum și de administrarea fermei care a venit laolaltă cu ea.

- Avere? zise ea, încruntându-se.

- Pentru mine este o avere, spuse el. Pot trăi confortabil din venitul pe care îl obțin, chiar dacă nu opulent, tot restul zilelor mele. Nu te-ai căsătorit cu un bărbat fabulos de bogat, Abby, dar nici cu unul sărac. I-am prezentat situația mea financiară lui Harry când m-a întrebat, înainte să plec la Londra. A fost mulțumit. Nu îmi trebuie și nici măcar nu doresc averea ta. O poți cheltui pe toată pentru tine și copiii noștri.

Ea își coborî privirea către Beauty, care tremura și lătra în toiul unui vis.

- Vor exista copii? întrebă. Mă gândeam că poate fiica ta...

- Va avea nevoie de frați și de surori, zise el. Cândva mă gândeam că mi-ar plăcea vreo duzină de copii ca să le pot dărui genul de viață pe care copiii ar trebui să o aibă. Dar... Ei bine, poate trei sau patru?

- Mi-ar plăcea asta.

Se uită în ochii lui. Obrajii îi erau îmbujorați.

Iar el îndrăzni din nou să viseze. A doua zi aveau să meargă în Londra și să îi facă o vizită avocatului. În curând, putea să o aibă pe Katy și să o ducă acasă. Și avea să o facă fericită pe Abby, să aibă și alți copii și...

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea unui lacheu îmbrăcat încă în cea mai bună uniformă, cu o tavă de ceai. Nici unul din ei nu vorbi după ce plecă lacheul. Abby turnă ceai, iar el își luă ceașca și farfurioara din mâinile ei, precum și felia din tortul de nuntă, pe care ea i-o pusese pe o farfurie.

- Mulțumesc, îi spuse.

- Spune-mi despre copilăria ta, Gil, zise ea, așezându-se înapoi pe canapea, cu propria farfurie în mână.

- I-am supraviețuit.

Dar răspunsul acela, pe lângă faptul că ucidea conversația, nu era destul de bun. Acum ea era soția lui. Dumnezeu, soția lui!

- Alte mii de copii au dus-o mult mai rău. Cel puțin eu am avut întotdeauna un acoperiș deasupra capului, ceva de mâncare în stomac și haine de purtat, chiar dacă adesea nu mi se potriveau și aveau petice peste petice. Am avut o mamă care s-a îngrijit de nevoile mele de bază, a insistat să merg la școală și mi-a insuflat bunele maniere elementare. Nu era demonstrativă prin natura ei - cel puțin nu în anii în care am cunoscut-o eu. Nu mi-a arătat niciodată dragoste în mod deschis prin îmbrățișări, sărutări, zâmbete și vorbe de laudă și de încurajare. Dar dragostea, am aflat în toți anii de după copilăria mea, are multe forme. Nu m-a abandonat niciodată. Și uneori bănuiesc că a flămâzînt ca să pot mânca eu. Era întotdeauna palidă și slabă, cu mâini și brațe roșii și crăpate de la toată munca pe care o depunea la cazanul ei.

Îl durea inima gândindu-se la trecut. Probabil că avusese 18 sau 19 ani când îl născuse, deși niciodată nu îi știuse vârsta.

El nu avusese prieteni, și copiii care se jucau din când în când cu el o făceau doar până când aflau părinții lor. Prietenii erau un lucru după care tânjise întotdeauna. Dar copiii erau optimiști. În general, nu îi lipsea ceea ce nu avusese niciodată. Vicarul fusese strict cu el la școală, dar și bun cu el. Odată, îl luase pe Gil la pescuit - ah, ce aventură memorabilă fusese! - cu scopul, păruse, de a-i explica motivul pentru care trebuia să învețe să citească și să scrie, deși ambele deprinderi i se păruseră inutile și plictisitoare la vremea aceea. Acele abilități aveau să fie calea lui de evadare într-o viață care urma să îl ridice din sărăcia abjectă și poate să îi aducă fericire și împlinire. Gil se bucurase de pescuit, ignorase prelegerea și dusese acasă doi pești pe care mama lui să îi gătească pentru cină.

- A fost cel mai mândru moment din viața mea, îi spuse lui Abby. Dar poate că sfatul pe care mi l-a dat și pe care l-am luat în derâdere atunci a dat roade până la urmă. Nu ar fi fost posibil să fiu promovată în armată

dacă nu aş fi fost în stare să citesc şi să scriu. Am fost fericit în armată, mai ales când eram sergent.

- Nu ai fost bucuros să devii ofiţer? întrebă ea.

El cugetă la asta.

- Presupun că am întâmpinat cu bucurie noile provocări, zise. Şi, dacă nu aş fi fost ofiţer, nu ar fi existat Katy.

Nu ar fi existat nici dezastrul cu Caroline şi căsnicia lui.

- Şi, dacă nu aş fi fost ofiţer, nu aş fi venit aici cu Harry. Nu te-aş fi întâlnit.

Ea puse deoparte farfuria goală.

- Nu este una dintre ciudăţeniile vieţii? zise ea. Dacă *asta* nu ar fi avut loc, atunci nici *asta* nu ar fi avut loc şi nici *cealaltă*. Şi tot aşa. Mă bucur că ne-am întâlnit. Mă bucur că ai învăţat să citeşti şi să scrii.

- În ciuda tuturor aşteptărilor, zise el. Eram un elev ursuz şi rebel. Am chiulit de la şcoală de câteva ori, dar mama avea un băţ de lemn zdravăn pe care îl folosea ca să înmoaie rufele în cazan. Îl folosea şi pe spinarea mea când chiuleam de la şcoală. Iar spălatul rufelor îi dăduse mamei mele mâini şi braţe puternice.

- Dorea un viitor mai bun pentru tine, zise Abby.

- Presupun că da. Deseori, îmi doresc ca adultul care sunt azi să poată merge înapoi şi să stea de vorbă cu ea. A avut o viaţă grea. Nici măcar nu ştiu dacă am fost născut în urma unei întâlniri de comun acord între ea şi bărbatul care mi-a dat viaţă sau a fost ceva mai dur. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta cu glas tare.

- Tatăl meu a trecut printr-o nuntă măreaţă în înalta societate cu mama mea, îi spuse ea, ştiind foarte bine că era deja însurat cu altcineva - mama Annei, care murea de tuberculoză, dar pe atunci încă era în viaţă. Tatăl meu era disperat de sărac, şi zestrea mamei mele era mare. Noi nu suntem responsabili de urâciunea care ne înconjoară naşterile, Gil.

- Îmi place să cred, continuă el, că mama a fost mândră de mine înainte să moară. Eram sergent. I-am scris de câteva ori, deşi ar fi fost nevoită să îl pună pe vicar

să îi citească scrisorile. Îmi place să cred că ar fi fost mândră de bărbatul care am devenit. Întotdeauna hrănea pisici și câini fără stăpân, știi? Lucrul acesta obișnuia să mă înfurie. Nu aveam mâncare destulă încât să dăm și altora.

- Cred că ai iubit-o.

Se trezi clipind ca să alunge senzația de usturime din ochi. Sfinte Dumnezeule, nu era pe cale să verse lacrimi, nu-i așa? Ce avea să creadă ea despre el?

- Bănuiesc, spuse, că i-am stricat viața în momentul în care m-a conceput. Dar nu a spus-o niciodată și nu a sugerat că a fost astfel.

- Sunt sigură că a fost mândră, zise cu blândețe Abby, deși era imposibil să știe un asemenea lucru.

- Vii la culcare? zise el.

Ea îl privi câteva momente lungi.

- Da, zise, ridicându-se să așeze farfuriile pe tavă înainte de a trage de funia clopoțelului ca să cheme lacheul să o ia.

Beauty se ridică, se scutură toată și scoase un căscat imens.

Gil se ridică și el în picioare și, după ce fu luată tava, îi oferi brațul soției sale.

Beauty tropăi după ei când urcară scările.

Gil se opri în fața camerei lui Abby, îi luă mâna de pe brațul lui și i-o ținu cu ambele mâini.

- Ai dori ca eu să vin aici? întrebă. Mai degrabă decât să vii tu la mine?

- Da, zise ea.

- Atunci voi reveni în scurt timp, îi spuse el. Ar fi bine dacă mai întâi aș scoate-o pe Beauty afară pentru câteva minute.

Se aplecă peste ea și deschise ușa. O închise după ce ea intră.

- Ei bine, zise el, privind în jos, la câinele lui, va trebui ca în noaptea asta să dormi singură, Beauty. Dar mai întâi o plimbare? O plimbare foarte scurtă?

Beauty dădu din coadă.

*

Ar fi trebuit să aibă emoții, presupuse Abigail. Dar avea 24 de ani și, bineînțeles, știa câte ceva, chiar dacă nimeni nu îi dăduse vreo lecție amănunțită. Să știi cum se petreceau lucrurile era oarecum diferit, desigur, de a ști ce urma să simți. Dar era mai mult nerăbdătoare decât temătoare.

A fi o virgină la vârsta de 24 de ani nu era un lucru tocmai confortabil. Pentru că existau dorințe și nevoi pe care o persoană le simte de la o vârstă destul de fragedă, iar acestea nu se diminuau odată cu trecerea timpului. De fapt, era tocmai pe dos. Dar, o lady – chiar și una nelegitimă – nu își putea exprima acele dorințe în nici un alt mod decât prin intermediul căsătoriei. Prin urmare, căutarea unui soț începea de îndată ce o fată părăsea sala de clasă – sau, oricum, acesta era motivul nerostit.

Până de curând, cu mai mult de o lună în urmă, se temea că nu avea să se căsătorească niciodată. Nu pentru că nu dorea nimeni să o ceară în căsătorie, ci pentru că niciodată nu avea să simtă... *ce trebuia*. Nu avea să se căsătorească pentru a-și recâștiga sprijinul în lumea înaltei societăți, care fusese cândva a ei. Nici nu avea să accepte căsătoria cu un bărbat având un rang inferior, doar pentru că putea să treacă cu vederea pata de pe nașterea ei. Însă întotdeauna crezuse că era imposibil să se căsătorească în afara lumii în care fusese crescută. Nu era snobism, ci pragmatism.

Dar oare nu asta era ce făcuse în acea zi? Fără îndoială, răspunsul era da. Lumile în care ea și Gil crescuseră erau mai degrabă universuri diferite.

Atunci de ce se simțea ca și cum ar fi fost *potrivit* că se căsătorise cu el?

Cufărul ei mic și valiza erau gata făcute și așezate ordonat în garderobă, alături de săculețul ei nou, brodat în culori vesele. Doamna Sullivan îi spusese că avea să trimită o cameristă să se ocupe de asta. Aceeași cameristă scosese cea mai frumoasă și elegantă dintre cămășile

ei de noapte și adusese un urcior cu apă fierbinte, care acum era călduță.

Trebuiau să plece de dimineață, foarte devreme, și nu știa dacă aveau să se întoarcă prea curând și, chiar dacă o făceau, ar fi fost vorba doar de o vizită. Din acest motiv trebuia să își ia cu ea toate lucrurile pe care le adusese din Londra. Nu durase mult timp întoarcerea ei acasă. Dar, pe parcursul ei, îl găsisese pe unicul bărbat care i se părea potrivit să îi fie companion întreaga viață. Desigur, era posibil să se înșele, dar nu își putea trăi întreaga viață evitând tot ce se putea dovedi a fi o greșeală. Altfel, își pava drumul către o bătrânețe plină de regrete față de lucruri pe care le-ar fi putut face. Lucrul acesta ar fi fost și mai rău.

Se dezbracă, se spală și își trase pe ea cămașa de noapte. Își perie părul, se gândi să și-l împletească ca să nu se încălcească fără speranță în timpul nopții, dar hotărî să nu o facă. Merse în dormitorul ei și trase draperiile de la ferestre. Putea să vadă doar reflecția lumânărilor arzând pe șemineul din spate, dar era o priveliște plăcută. Deschise pe jumătate una dintre ferestre și ascultă liniștea nopții. În mod ciudat, aceasta avea un sunet diferit de cel din casă. Era sunetul imensității și al păcii. Era ca o asigurare că totul era bine și că așa avea să fie întotdeauna.

O bufniță se auzi în depărtare.

Probabil că el se întorsese cu câinele. Nu îi putea auzi. Dar, chiar în clipa în care se gândi la asta, se auzi o bătaie ușoară la ușă, și aceasta se deschise.

- Ah, zise el după ce păși înăuntru și închise ușa în urma lui. Splendidă!

- Mulțumesc.

Îi zâmbi.

Nu ar fi spus că el arăta tocmai chipeș. Purta un halat din mătase de un auriu-închis și papuci de culoarea bronzului. Dar ambele obiecte de îmbrăcăminte, în loc să-i diminueze dimensiunea și puterea trupului, o sporreau cumva. Pentru că mătasea era foarte fină și se lipea de el deasupra taliei. Îl văzuse gol până la brâu. Îl văzuse

purtând doar pantaloni lipiți de coapse și cizme care îi erau ca turnate pe pulpe. Acum părea cumva mai puțin îmbrăcat, iar ea simți în pântec junghiul a ceea ce recunosc ca fiind dorință pură.

Părul lui negru fusese proaspăt periat. Chiar și așa, acea șuviță rătăcitoare îi căzuse pe frunte. Ochii lui negri se uitau fix la ea. Trebuie să se fi bărbierit înainte să vină. Dar nu putea să șteargă cicatricea aceea brutală. Arăta sever și mohorât, fără o urmă de zâmbet pe chip. Dar deodată ea înțelese ceva legat de el.

Expresia lui aspră era o mască, o apărare. Era amprenta pe care toate experiențele lui de viață o lăsaseră asupra lui. Lumea putea să îl respingă și să îl izoleze, să îl ridiculizeze, ba chiar să îl urască, dar nu avea să îl vadă niciodată vulnerabil. Faptul că suferise ieșise la suprafață în lucrurile pe care el i le spusese pe parcursul celor câteva săptămâni și în ceea ce povestise mai devreme despre copilăria lui. Dar nu avea să se arate niciodată pe chipul lui.

„Ei bine, mai vedem noi, locotenent-colonele Gil Bennington“, își zise în sinea ei.

Ea nu era dragostea inimii lui. Probabil nimeni nu fusese vreodată, nici măcar prima lui soție. Și poate că nimeni nu avea să fie. Era un bărbat deosebit de rezervat. Dar era, de asemenea, un bărbat onorabil. Și exista o amabilitate în el, chiar o blândețe, în ciuda înfățișării exterioare, a durității ca de granit pe care îi plăcea să o afișeze. Oh, și dragoste! Iar dragostea avea într-adevăr multe forme, așa cum spusese el mai devreme, când vorbise despre mama lui.

Traversă camera către ea, își așază mâinile de ambele părți ale taliei ei și o privi așa cum o făcuse în acea primă zi, dar mai de aproape - din cap până în vârful picioarelor ei goale și înapoi. Cu ochii fixați asupra ei, o lipi de el, un braț strecurându-i-se în jurul taliei, iar cealaltă mână ridicându-se și cuprinzându-i ceafa, imediat sub păr, degetele strecurându-i-se prin el. Și o sărută.

Ar fi putut să leșine dacă el nu ar fi ținut-o cu fermitate. Pentru că, de data aceasta, nu fu o îmbrățișare doar a buzelor și a gurilor. Îl atingea cu toată partea din față a trupului ei, iar el fu tot căldură și mușchi puternici. O mână coborî pe spinarea ei ca să o lipească de el acolo unde era cel mai tare. Mirosea a ceva – apă de colonie? săpun de bărbierit? – absolut bărbătesc. Ea nu putu face decât să cedeze presiunii mâinii lui, să se lipească de el, să își deschidă gura pentru el și să se întrebe dacă ceva din ceea ce aveau să facă în pat putea să fie mai șocant sau mai grozav.

– Nu ai emoții feciorelnice? întrebă el, cu buzele aproape atingându-le pe ale ei și cu ochii fixați într-ai ei.

Și, deși el nu zâmbea, ei i se păru că exista o urmă de umor în glasul lui.

– Nu, spuse ea. Dar trebuie să mă ierți că nu știu ce să fac.

– Te descurcai destul de bine în urmă cu un moment, zise el.

– Da?

Nu știuse.

– Haide în pat, zise el.

– Da.

Ea se lungi, iar el veni pe marginea patului și se aplecă deasupra ei.

– Vrei întuneric sau lumina lumânării? o întrebă.

Oh! Ar fi fost un pic stânjenitor... Dar nu putea să îndure să nu îl vadă.

– Lumină, răspunse.

El dădu la o parte cuverturile pe care ea le trăsese până în talie, iar ea își dădu seama de intenția lui când îi apucă tivul cămășii de noapte. Un moment mai târziu, aceasta se afla pe podea, la picioarele lui, iar ea își dori să fi ales întunericul. Dar doar pentru o clipă. Ochii lui se plimbară peste trupul ei, și lui Abigail i se păru că lui îi plăcea ce vedea. Și, în timp ce privea, își dezlegă cordonul și se dezbracă de halat. Nu purta cămașă pe dedesubt.

Vai!

El ocoli patul și se lungi alături de ea. Nu trase acoperiturile peste ei. Iar ea începu să descopere cum se simțea această experiență fără nume, după care tânjise în secret de-a lungul tuturor anilor de când trecuse de la copilărie la feminitate.

Mâinile lui, ușor aspre, chiar bătătorite și întunecate în contrast cu paloarea trupului ei, se mișcă deasupra ei în ceea ce ar fi putut părea o explorare tihnită, numai că lăsau în urma lor o dorință care deveni la fel de carnală pe cât era de emoțională și o nevoie intensă de a primi mai mult. Se aplecă peste ea și o sărută în timp ce mâna i se mută între coapsele ei, iar degetele lui explorară locuri secrete care, fără îndoială, ar fi trebuit să rămână secrete – numai că intensitatea nevoii ei deveni aproape o durere. Și apoi, șocant, sentimentul trecu dincolo de durere, în ceva nespus de plăcut, când degetul lui mare apăsă o anumită parte a trupului ei – ea spuse ceva incoerent, iar el murmură ceva la fel de neînțeles pe gura ei.

Încă exista durerea dorinței. El veni deasupra ei, îi depărtă genunchii cu genunchii lui și îi ridică picioarele să se împletească cu ale lui. Mâinile lui alunecară sub ea. Abigail îl simți acolo unde pulsa de nevoie, apoi el o pătrunse. Ea se aștepta la un șoc. La durere. Și avu parte de ambele. Dar fură și uimire, dorința de a simți totul, chiar și durerea, și de a se bucura de fiecare moment.

Când el fu în ea mai adânc decât știuse vreodată că era posibil, rămase nemișcat, iar ea oftă. El își ridică o parte din greutate pe antebrațe și o privi în ochi, aflați la doar câțiva centimetri de ai lui.

– Îmi pare rău, murmură. Sunt greu.

– Dar fiecare kilogram se simte plăcut, zise ea.

Atunci el începu să se miște, până ce ieși din ea și apoi pătrunse adânc înăuntru. Și din nou, și din nou, în timp ce ea închise ochii. Fierbinte, umed, tare. Cu ritm constant și ferm. După o vreme, i se potrivea, încordându-și și relaxându-și mușchii lăuntric și apoi rotindu-și coapsele mai bine ca să îl simtă. Deschise din nou

ochii și îl privi în lumina pâlpâitoare, se uită la mușchii umerilor lui și la pieptul lucios de transpirație, la ochii lui închiși, cu o încruntare între sprâncene, la cicatricea groaznică lăsată în urmă de o sabie de cavalerie.

El își coborî capul, și greutatea lui o apăsă din nou când mâinile lui alunecară sub ea ca să o țină nemișcată în timp ce ritmul iubirii lui creșcu. Apoi rămase nemișcat în adâncul ei, iar ea simți înlăuntrul ei valul fierbinte al eliberării lui.

Ea nu avu un moment măreț de eliberare, dar nu crezu să fi fost vreodată mai fericită în viața ei. Așa dorea oricine să se simtă în noaptea nunții în momentul consumării uniunii.

El oftă, respirația fiindu-i caldă pe urechea ei, își ridică greutatea și ieși din ea. Se dădu într-o parte și rămase lungit acolo, cu umărul apăsând pe umărul ei.

- Te-am rănit? întrebă.

Ea putu să vadă că el avea dosul mâinii peste ochi.

Știa că a doua zi urma să aibă dureri. Avea deja. Dar cum putea să explice că unele dureri erau și plăcere, că până și durerea ei era un lucru pe care să îl savureze?

- Tăcerea e un răspuns, zise el cu blândețe. Îmi pare rău, Abby.

- Mie nu, zise ea. Și am tăcut pentru că nu am putut găsi cuvintele prin care să spun că plăcerea și durerea pot fi uneori același lucru. Un paradox ciudat. A fost durere, Gil. A existat, de asemenea, și plăcere. Mai mult plăcere decât durere.

- Vrei să mă întorc în camera mea? întrebă el.

Lumânările încă ardeau. Umărul lui, lipit de al ei, era cald. De fapt, era un pic mai sus decât al ei. Putea să își încline capul într-o parte și să și-l odihnească pe umărul lui.

- Dacă dorești, zise ea.

Nu se gândise la asta ca la o posibilitate. Ar fi fost îngrozitor de trist dacă...

- Tu ce dorești? o întrebă el.

În mod neașteptat, ea izbucni în râs, iar el își luă mâna de pe ochi și își întoarse capul ca să se uite la ea.

- Am putea continua în felul acesta întreaga noapte, zise ea. Tu ce dorești? Nu, ce dorești tu?

- Hm, zise el.

- Rămâi, îi spuse ea râzând ușor. Dacă dorești.

- Oh, îmi doresc, zise el, doamnă Bennington.

Ea închise ochii, înghiți în sec și simți cum îi acoperă cuverturile. Își cuibări capul pe umărul lui când el se întinse din nou. Iar Gil întinse mâna după a ei și își împletiră degetele.

„Diseară...”

Nu fusese dezamăgitor.

„Doamnă Bennington.”

capitolul 16

În dimineața următoare, Harry ajunse acasă la timp să ia un mic dejun timpuriu alături de ei. Plecarea lor împreună în dimineața aceasta se simțea oarecum ca un abandon, și amândoi i-o spuseră în felul lor. Dar el nu voia să asculte nimic.

- Abby, zise el când ea începu să plângă după ce i se spuse că trăsura se afla deja în fața ușilor și că bagajele erau încărcate, ai rămas aici pentru că doreai să fii acasă, nu pentru că aveam nevoie de tine. Mi-a plăcut la nebunie să te am lângă mine. Întotdeauna îmi va plăcea la nebunie. Dar trebuie să scapi de ideea că aș putea să mă sting fără tine aici. Îmi pare rău dacă sună un pic brutal.

Apoi se întoarse către prietenul său.

- În ceea ce te privește, Gil, să fiu sincer, nu știu dacă aș fi venit la Hinsford și aș fi rămas dacă nu ai fi spus că vei veni cu mine. Presupun că aș fi mers la Londra și mi-ar fi displicut profund. Chiar am avut nevoie de tine în timpul călătoriei aceleia, deși îi aveam și pe Avery, și pe Alexander. Și am avut nevoie de câteva săptămâni după aceea - știu asta. Dar acum nu mai am. M-aș fi bucurat

să te am aici pe o perioadă nedeterminată ca prieten, dar nu am nevoie de tine. Încă mă simt slăbit ca un pisoi, dar un pisoi mare, care crește pe zi ce trece, nu cel mai pipernicit dintre puii fățați. Am aici tot ce îmi trebuie – oameni care să se ocupe de toate nevoile mele, lucruri cu care să îmi ocup timpul, prieteni și vecini.

O jumătate de oră mai târziu, urmară alte lacrimi afară, pe terasă. Abby se agăță de Harry, râzând și plângând în același timp.

– Gâsculiță, zise el. Mergi și fii fericită, Ab, iar eu voi rămâne și voi fi fericit. Nu, serios! Nu te invidiez că mergi la Londra. Și că vei avea de înfruntat tot ce te așteaptă acolo. Mă voi gândi la tine din pacea propriului meu cămin. Să-mi scrii ce se petrece.

– Așa voi face, promise ea. Ai grijă de tine, Harry! Cel puțin știu că ești în siguranță. Ah, nu pot să îți spun cât de fericită sunt să știu asta!

– Gâsculiță, zise el din nou când ea se întoarse, și Gil o ajută să urce în trăsură.

– Sunt un individ cam nepăsător, zise Harry, dar familia mea este prețioasă pentru mine, Gil.

– Voi avea grijă de ea, promise Gil cu glas scăzut. Nu mă folosesc de ea doar ca să-mi recuperez fiica.

Harry speră că spunea adevărul.

– Trebuie să recunosc că am avut câteva nopți fără somn, zise Harry, amintindu-mi că eu am fost cel care a sugerat asta.

– Atunci poți dormi bine la noapte, zise Gil. Mă bucur foarte tare că ai sugerat asta. Măine voi trimite trăsura înapoi. Și rândașul.

Rândașul avea să călărească armăsarul lui Gil în timpul călătoriei. Iar Gil avea să își cumpere propria trăsură și mai mulți cai în Londra.

Câteva minute mai târziu, Gil îi dădea lui Abby o batiștă mare care să o înlocuiască pe cea ridicol de mică pe care ea o folosea ca să își tamponeze ochii când trăsura se îndepărtă de casa copilăriei ei.

- Mulțumesc, zise ea printre lacrimi, în timp ce luă batista. Are dreptate. Sunt o găsculiță.

Beauty lătră de pe locul de vizavi.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, alesese să rămână la Hinsford ca să se bucure de locul familiar și liniștit. Acum deja lăsa în urmă ambele lucruri. Se căsătorise cu Gil, cineva pe care abia dacă îl cunoștea, și se îndrepta către o mare incertitudine. Tot ce știa despre viitorul lor apropiat era că nu se putea să fie altfel decât neplăcut. Pentru început, trebuia să facă față familiei sale. Și apoi toată treaba aceea nesuferită cu avocatul lui și foștii lui socri. Își suflă nasul, strecură batista într-un buzunar al pelerinei și întoarse un chip zâmbitor, destul de roșu, către el.

- Îmi pare rău, zise. Îmi displac despărțirile.

El se gândi că poate displăcea ceva mai mult decât despărțirea. Se gândi că realitatea o lovea în dimineața aceasta. Ca și pe el. Îi luă mâna într-a lui și o ținu pe locul dintre ei. Conversație, se gândi el. Conversație.

Beauty nu îi dădea nici un ajutor. Își așezase bărbia pe labe și închisese ochii.

- Rose Cottage, îi spuse el, pare să îți fi căpătat pe bună dreptate numele. Este o casă din piatră de un galben catifelat, cu ferestre mari și foarte multă lumină naturală în interior. La etaj sunt 12 dormitoare și... nu am numărat câte camere sunt la parter. Ar trebui să mă gândesc la asta. Totuși, sunt mari și spațioase. Desigur, nu este cu adevărat o casă de țară. Departe de asta. În realitate, grădina nu este destul de mare încât să fie numită parc, dar este mare și plină de răsaduri de flori, spre deosebire de Hinsford, precum și de iarba și de copaci. Nu există lac. Dar sunt niște lăstari de trandafiri într-o parte a casei sau mai degrabă o grădină de trandafiri, toată numai arcade, spaliere și zone retrase de stat jos. Îmi doresc să fi putut descrie culorile și mirosurile, dar am locuit acolo doar pe timpul lunilor de iarnă și la începutul primăverii. Am văzut ghiocei și ciuboțica-cucului în iarba aflată la est de casă și câteva

narcise. Angajez grădinari vestiți pentru priceperea lor. Îmi imaginez că acum totul este foarte frumos și că încă va mai fi pentru câteva luni.

Voise să o distragă și se părea că avea succes. Chipul ei era întors către el, iar ea zâmbea încă, dar nu o mai făcea doar de bravură. Există căldură în expresia ei.

- Pare minunat, zise ea.

- Este, o asigură el. Se află la marginea unui sat cu terenuri agricole în spate. Nu la fel de mare ca ferma de la Hinsford, dar este prosperă. Am un administrator bun.

- Abia aștept să merg acolo, zise ea.

- Unii oameni abia așteaptă să meargă în rai după ce mor, zise el. Mulți ani după ce am cumpărat-o, Rose Cottage a fost raiul pe pământ la care am visat.

- Era visul tău, zise ea. Dar, de fapt, nu ai locuit acolo decât câteva luni din iarnă?

- Am dus-o pe Caroline acolo în 1814, după Toulouse, zise el. Katy a fost născută acolo. Am dus-o să vadă trandafirii. Dar, bineînțeles, nu erau nici măcar îmbobociți, iar ea era oricum un prunc. Și apoi, înainte ca aceștia să înflorească, am fost chemat pentru ceea ce a culminat cu bătălia de la Waterloo. Am făcut cea mai mare greșală din viața mea că m-am dus, una pentru care sunt chiar și acum pedepsit.

Măinile lor împreunate se odihneau în poala ei, își dădu el seama dintr-odată. Probabil că ea le mutase acolo. Îi ținea mâna cu ambele mâini.

- Ce a fost greșit? îl întreabă.

- Ar fi trebuit să fi renunțat la postul meu și să fi rămas, zise el. Eram căsătorit. Aveam un copil. Credeam că responsabilitatea mea principală era față de regiment și față de cauza dreaptă, orice însemna asta. Mă înșelam. Responsabilitatea mea principală era față de familie. Caroline nu a dorit să fie părăsită. Ura să stea la Rose Cottage și ura... calitatea de mamă. Katy era incapabilă să ia vreun fel de decizie. Eu am făcut alegerea greșită și, ca atare, am pierdut-o. Poate pentru totdeauna.

- Ți-ai fi salvat căsnicia dacă ai fi rămas? întreabă ea.

El căzu pe gânduri. Dar făcuse asta de multe ori înainte și știa răspunsul.

- Nu, nu cred că aș fi putut avea o căsnicie fericită, zise. Dar aș fi avut-o pe fiica mea.

- Cum a murit soția ta? întrebă ea.

Conversațiile erau niște lucruri blestemate, se gândi el. Implicau dezvăluirea sufletului unei persoane și darea în vileag a tuturor remușcărilor și durerilor. Sau poate că doar căsnicia era lucrul acela blestemat.

- A căzut, spuse el scurt.

Preț de câteva momente, nu dori să spună mai mult, dar nu putea să încheie astfel.

- Era undeva în Cornwall și cobora o stâncă pe o cărare abruptă, despre care fusese avertizată că era periculoasă. Tocmai acel avertisment ar fi îndemnat-o să o facă, desigur. Așa era ea. A căzut. Oamenii care erau cu ea nu au putut să o salveze. Ei *luaseră* în seamă avertismentul.

De fapt, raportul oficial pe care îl citise menționa doar o singură persoană, un bărbat. Probabil un amant. Dar ce importanță mai avea acum?

- Îmi pare rău, zise ea încet.

- Din păcate, zise el, mie, nu.

Iar ea se lăsă pe spate, încă ținându-i mâna în poală, și își întoarse capul către fereastră.

- Am urât-o, continuă el. Nu i-am dorit răul și *nu* i-am făcut rău, dar am fost incapabil să îi jelesc moartea.

Ea inspiră pentru a spune ceva, dar nu o făcu.

- Te-ai căsătorit cu un bărbat dur, Abby, zise el.

- Nu cred asta, zise ea cu blândețe. Și eu o urăsc. Nu a avut niciodată de gând să se întoarcă, nu-i așa? V-a abandonat atât pe copilul ei, cât și pe tine. Și a mințit în privința ta pentru a ieși cu fața curată în fața mamei sale.

Parcurseră un drum lung în tăcere, cu mâna lui într-ale ei. El se întrebă dacă avea să se ierte vreodată pentru că își părăsise familia când știuse că, de fapt, Caroline era disperat de nefericită și când avusese *un copil*

care avea nevoie de tatăl lui acasă. Și se întrebă dacă avea să o ierte vreodată pe Caroline pentru că nu iubise pe nimeni în afară de ea însăși și tânjise după aventură – cu cât mai violentă, cu atât mai bine – și pentru că mințise în legătură cu el ca scuză pentru a-și abandona copilul înainte să fugă în căutarea propriei plăceri. Singurul lucru pentru care *putea* să o ierte era că murise.

Amărăciunea și ura erau ca un ulcer care sângera în măruntaie. Mai ales când exista ură de sine. Nu folosise niciodată violența asupra lui Caroline, nici măcar când ea o ceruse în timpul sexului. Dar îi abandonase atât pe ea, cât și pe copilul lor pentru măreața glorie a războiului, și astfel era la fel de vinovat pentru necazurile pe care le înfrunta acum. Ah, *putea* să susțină, așa cum o făcea uneori, că își lăsase soția și copila bine întreținute, chiar dacă ar fi fost să moară în bătălie, dar nu era un argument care să îl convingă.

– Abby, spuse, voi fi mai bun. Chiar dacă, Dumnezeu să mă ajute, nu o s-o recuperez niciodată pe Katy, voi fi mai bun.

Ea își întoarse din nou fața către el.

– Nu știam, îi spuse, că te învinovățești.

– Voi fi mai bun cu tine, repetă el, și cu copiii noștri. Unele lecții sunt amare, dar am învățat-o pe a mea.

– O vom lua înapoi, Gil, zise ea. Are un tată, o mamă și un cămin la care să se întoarcă. Și, chiar dacă te învinovățești pentru faptul că ai abandonat-o, lumea nu va vedea lucrurile astfel. Te-ai supus când ai fost rechemat la datorie, pentru că țara aceasta și întreaga Europă se aflau într-un moment de primejdie. Aproape nimeni nu te-ar învinovăți pentru că ai mers, cu excepția ta.

– Ești prea amabilă, zise el.

Atunci îl surprinse. Îi ridică mâna cu ambele ei mâini, îi sărută dosul palmei și o ținu o clipă lipită de obraz.

– O vom lua înapoi, zise ea din nou.

– Abby, rosti el câteva momente mai târziu, îmi pare rău că te-am rănit.

– Aseară?

Păru surprinsă și roși.

- Îmi pare rău, repetă el.

- Mie, nu.

Își coborî capul, ca el să nu îi vadă chipul în întregime.

- Am 24 de ani. Poate că nu înțelegi cum este să fii o femeie care nu se căsătorește tânără. Nu se poate deda la amoruri întâmplătoare, așa cum cred că fac cei mai mulți bărbați. Mult timp mi-am dorit... ce s-a întâmplat azi-noapte. Cu durere și restul. Mă bucur că s-a întâmplat, în sfârșit. Inspiră, ezită și apoi continuă: Și mă bucur că a fost cu tine.

Nu fusese nimeni altcineva de la Caroline - până noaptea trecută. Fusese tentat de câteva ori, dar zilele tinereții sale viguroase rămăseseră în urmă, iar împerecherea cu o prostituată sau chiar cu una dintre femeile dornice care urmau armata își pierduse farmecul.

- Nu trebuie să cari cu tine vina *aceea* pe lângă toate celelalte lucruri, zise ea, întorcând către el un chip zâmbitor și îmbujorat, legănându-se și atingându-i umărul. Mă bucur foarte mult că s-a întâmplat.

- Mulțumesc, spuse el și întoarse capul ca să o sărute.

Măinile ei o strânseseră pe a lui, iar el prelungi sărutul.

Era dulce - dulce de privit, dulce la gust și dulce de iubit în pat. Numai că el își apăra emoțiile. Vâltoarea primei căsătorii le secase, iar pe el îl zăpăcise și îl făcuse să fugă adânc înlăuntrul lui însuși, unde își petrecuse cea mai parte din viață. Nu dorea să fie prea atașat emoțional de Abigail și spera ca nici ea să nu se atașeze prea mult de el. Să aibă o căsnicie rațională, cu respect, loialitate, raport sexual decent și oarecare afecțiune. Și copii.

Să nu... Ah, nu, să nu se îndrăgostească!

Ea îl privea în ochi de la câțiva centimetri.

- Ce este? îl întreabă.

- Nimic.

Își eliberă mâna dintr-ale ei și își întoarse capul către fereastră.

- Ne apropiem de un han pentru poștalioane. Sunt oameni aici. Nu doresc să te fac să te simți prost.

Dar, în loc să pară rușinată sau stânjenită și să se îndepărteze elegant ca să stea cuviincios alături de el, descoperi, când se întoarse din nou, că ea îi zâmbea ușor, oferindu-i puterea totală a acelor ochi albaștri.

- Oprim să mâncăm? îl întrebă. Mi-ar plăcea o ceașcă de ceai, în lipsă de altceva.

Beauty se ridică, cu limba scoasă, și privi cu speranță în direcția ferestrei.

Când ajunseră în Londra, opriră mai întâi la hotelul Pulteney, la care Gil rezervase un apartament cu câteva zile în urmă, când fusese în Londra. Abigail dădu glas unui protest simbolic, din moment ce reședința lui Marcel era mare, iar el și mama ei aveau, cu siguranță, să se aștepta ca ei să stea acolo. În secret însă, era bucuroasă. Nu prea știa la ce reacție să se aștepte după ce le dădeau veștile lor.

Era după-amiază târziu când ajunseră, în cele din urmă, la vilă și fură primiți de majordomul lui Marcel, care privi apariția lui Abigail în prag destul de calm.

- Bună ziua, domnișoară Westcott, zise acesta. Veți găsi familia în salon. Pe cine să anunț?

Privi cu o curiozitate politicoasă către Gil.

- Locotenent-colonel Bennington, zise ea. Dar nu este nevoie să ne anunți.

- Foarte bine, domnișoară, zise el, întorcându-se să îi conducă sus, pe scări, și să deschidă ușile salonului.

Familia era acolo, spusese majordomul. Oare cine era în afară de mama ei și de Marcel și, probabil, de Estelle? Dar cel puțin *era* cineva acasă. Se temuse că nu erau și că aveau să fie nevoiți să revină pe seară sau chiar a doua zi.

În salon, Abigail cercetă scena dintr-o singură privire. Da, erau acolo toți trei. La fel Bertrand, care avea propriul apartament de burlac, dar se afla adesea aici. Și mai erau verișoara Althea Westcott, mama lui

Alexander, și fiica acesteia, verișoara Elizabeth, alături de Colin, Lord Hodges, soțul ei. George, în vârstă de doi ani, stătea în poala lui Colin. Ghemotocul din brațele lui Elizabeth era, probabil, Eve, noul prunc.

În următoarea clipă, bărbații fură în picioare, iar mama ei se grăbi spre ea, cu ambele mâini întinse și chipul luminat de încântare.

- Abby! exclamă. Ce surpriză minunată! Nu ai suflat o vorbă despre venirea în oraș. Harry este cu tine?

În timp ce prinse mâinile lui Abigail într-o strânsoare puternică, privi nerăbdătoare în spatele ei și văzu că nu Harry era cel care stătea în prag. Slăbi strânsoarea mâinilor lui Abigail.

- Locotenent-colonel Bennington. Ai venit și tu? Atunci Harry trebuie să fie cu voi. Unde...

- Mamă, zise Abigail când Marcel îi zâmbi și îi strânse umărul de bun venit, înainte de a-i întinde mâna lui Gil. Harry este la Hinsford. Am venit singuri.

- Singuri? spuse mama ei, zâmbetul transformându-se în neliniște. Este vorba de Harry? Este ceva în neregulă cu...

- Harry este perfect sănătos, mamă, o asigură Abigail, întrerupând-o în timp ce își eliberă mâinile și păși într-o parte a pragului, ca să nu stea în fața lui Gil. Nu l-am fi părăsit dacă s-ar fi simțit rău. Am venit aici ca să vă spunem că ne-am căsătorit. Eu și Gil. Ieri. La biserica din sat. Harry m-a condus. După aceea, reverendul și doamna Jenkins au venit la micul dejun de nuntă.

Vai! Nu avusese de gând să facă anunțul atât de răspicat și de incoerent, cu răsuflarea tăiată, înainte să fi intrat măcar cum se cuvine în încăpere. Își imaginase... Dar acum era prea târziu.

- Poftim?

Chipul mamei sale deveni palid, o mână îi urcă spre gât. Aproape că șoptise cuvântul.

- *Poftim?*

Vocea lui Estelle fu mai degrabă un țipăt ascuțit.

- Abby? Ești căsătorită? Cu locotenent-colonelul Bennington? Fără să spui nimănui? Netrebnic!

Traversă în goană încăperea ca să o cuprindă pe Abigail în brațe, înainte să se îmbujoreze și să întindă o mână către Gil.

- Dar de ce? întrebă mama lui Abigail, privind de la fiica sa la Gil și înapoi. Ce...

- Cred, dragostea mea, zise Marcel mângâindu-i brațul, că ar trebui să îi invităm pe Abigail și pe noul ei soț să vină și să ia loc, în timp ce Bertrand trimite să se aducă niște vin. Poate șampanie, Bertrand? Sunt sigur că intenționează să ne explice motivul pentru care s-au grăbit atât de nebunește să se căsătorească. Vom spera să auzim povestea unei mari iubiri. Între timp, Althea, Elizabeth și Colin, permiteți-mi să îl prezint pe locotenent-colonelul Bennington, prietenul care l-a adus pe Harry acasă de la Paris și a rămas cu el. Doamnă Westcott, Bennington, Lord și Lady Hodges. Elizabeth și Alexander sunt copiii verișoarei Althea, iar Colin este fratele lui Wren. Aceasta este o familie complicată. M-aș fi gândit de două ori înainte să mă căsătoresc și să intru în ea dacă aș fi primit suficiente avertismente.

Verișoara Althea zâmbi și încuviință din cap. Colin păși înainte ca să scuture mâna lui Gil. George, cățarat pe brațul lui Colin, întinse și el mâna, iar Gil i-o cuprinse cu totul într-a lui.

- Probabil că îți dorești să ne fi aflat la Jericho, Abigail, zise Elizabeth, cu ochii sclipind, și tu la fel, locotenent-colonele. Dar iată-ne aici, să te primim în familie și să îți ascultăm povestea. Iartă-mă că nu mă ridic în picioare. Dacă somnul micuței acesteia este deranjat, devine foarte furioasă.

Abigail se aplecă să arunce o privire la pruncul adormit - avea obraji grași și rotunzi - înainte de a se așeza pe un fotoliu și de a-i face loc lui Gil lângă ea. Însă el nu se așază. Merse să stea în picioare în spatele ei. Și încăperea se cufundă în tăcere în timp ce atenția tuturor se întoarse asupra celor doi. Mama ei, văzu Abigail,

încă stătea în picioare, aproape de ușă, cu chipul palid. Abigail trase aer în piept ca să vorbească, dar Gil fu cel care vorbi mai întâi.

- Prima mea soție, cu care am avut un copil, a murit la câteva luni după Waterloo, zise el. A fost fiica generalului și a lui Lady Pascoe. În timp ce eram în Belgia, fiica mea a fost luată să locuiască la bunica ei, fără ca eu să fi știut sau să îmi fi dat consimțământul. Până când am venit acasă după bătălie, soția mea... dispăruse, iar bunicii lui Katy nu mi-au permis să îmi iau fiica acasă. Lady Pascoe nu mi-a permis nici măcar să o văd. Eu...

- Dar de ce? întrebă verișoara Althea.

- Căsnicia mea nu a fost una fericită, doamnă, explică el. Soția mea i-a spus mamei sale că m-am purtat urât cu ea, că am fost violent. Și, când am fost să îmi iau fiica din casa bunicii sale, mă tem că nu am făcut nimic pentru a-mi ușura situația. M-am purtat urât. M-am înfuriat, am amenințat și...

- Și ai folosit violența asupra soției tale? întrebă Marcel în timp ce mama lui Abigail, care stătea aproape de el, ridică o mână la gură și închise ochii.

- Nu, domnule, spuse Gil.

- Dacă te-ai înfuriat și ai amenințat, întrebă Marcel, de ce nu ai sfârșit prin a-ți lua copilul? Presupun că generalul era încă plecat de acasă.

- Da, zise Gil. Am intrat în casă în ciuda efortului câtorva servitori de a mă ține afară, apoi Lady Pascoe a coborât și s-a așezat în fața scării, blocând-o. Și am auzit-o pe Katy plângând la etaj. Avea mai puțin de un an. Dar părea înspăimântată.

- Așa că ai plecat, zise Elizabeth.

- Da, spuse Gil. Foarte curând după aceea, din senin, am fost detașat pe Sf. Elena. Isprava generalului Pascoe, fără îndoială. Soția mea a murit în timp ce eu eram acolo. Până acum și-au consolidat poziția. Au amenințat prin avocatul lor că mă vor acuza de agresiune dacă nu plec în liniște. Prin avocatul meu, am amenințat că îi voi

acuza de răpire. Cu toate acestea, negocierile continuă și par să conducă la o audiere în fața unui judecător, care va decide soarta fiicei mele. Cred că am de partea mea dreptatea și legea, dar generalul și Lady Pascoe au poziția, puterea și autoritatea.

- Și astfel, zise Colin, ție și avocatului tău v-a dat prin minte că șansele tale ar crește considerabil dacă te-ai căsători din nou și ai avea de oferit copilului tău o mamă, nu numai un tată.

- Da, confirmă Gil.

Strica complet lucrurile, se gândi Abigail în timp ce ședea țeapănă pe marginea fotoliului.

- Dar este revoltător, strigă mama ei în vreme ce Marcel îi așează o mână pe umăr. Te-ai folosit de Abby. Ai...

- Nu este așa, mamă, zise Abigail. Când am fost de acord să mă căsătoresc cu Gil, cunoșteam întru totul detaliile. Nu ne-am căsătorit *doar* pentru a-i crește șansele de a redobândi custodia fiicei lui. Ne-am căsătorit și pentru că așa am vrut.

Nu era deloc sigură că lucrul acesta era adevărat în ceea ce îl privea Gil, dar nu credea că era o minciună.

- Sunt fericită pentru ceea ce am făcut. Sper ca și tu să te poți bucura pentru mine. Sper că puteți cu toții.

Urmă una dintre cele mai scurte tăceri.

- *Eu* mă bucur, strigă Estelle și fugi din fotoliu ca să se așeze lângă Abigail și să îi strângă mâna. Deși s-ar putea să nu te iert niciodată că nu m-ai invitat la nunta ta. Așteaptă până când *Jessica* va auzi vestea!

- Și eu mă bucur pentru voi, spuse verișoara Althea. Și îți doresc tot succesul de pe lume în procesul tău, locotenent-colonele!

- Mulțumesc, doamnă.

Își coborî capul înaintea ei.

- Nunțile mici, intime pot fi foarte frumoase, zise Elizabeth. Sunt sigură că a voastră așa a fost, Abigail și locotenent-colonele Bennington. Sper că vom auzi detalii. Dacă nu, voi fi nevoită să îi scriu și să îl sâcâi pe Harry.

Ochii îi sclipeau din nou.

Bertrand veni să îi întindă mâna lui Abigail. Zâmbea larg.

- Aș zice că te-ai descurcat, luând în considerare faptul că erai fată bătrână, sora mea vitregă. Te-ai căsătorit cu un ofițer de grad înalt și nobil.

Îi luă mâna într-a lui și se aplecă să o sărute pe obraz.

- Nu sunt nobil, zise Gil din spatele ei.

Abigail nu avu nevoie să se uite ca să știe că el afișase expresia de granit.

Cu toții îl priviră întrebător. Elizabeth zâmbea ca și cum aștepta cealaltă jumătate a glumei. Abigail își simți dinții mușcându-i buza de jos când își întoarse capul ca să se uite din nou la el. Stătea într-o poziție familiară - înfățișare militară: cu picioarele încălțate în cizme ușor depărtate și mâinile la spate.

- Am fost recrutat de un sergent când acesta a trecut prin satul în care trăiam cu mama mea. Am mințit în ceea ce privește vârsta - aveam 14 ani la momentul respectiv. Eram sergent în India câțiva ani mai târziu, când... cineva care părea să simtă că îmi datora ceva mi-a cumpărat un brevet de sublocotenent și, mai târziu, unul de locotenent. De acolo am înaintat cu propriile puteri. Nu este un lucru imposibil în timp de război. Dar, în pofida gradului meu militar, nu sunt un nobil. Mama mea era necăsătorită. S-a chinuit să ne câștige traiul spălând rufele altor oameni.

Tensiunea din liniștea scurtă care urmă cuvintelor lui putea fi, fără îndoială, tăiată cu un cuțit, se gândi Abigail.

- Aș putea fi numit haimana, adăugă Gil, deși soției mele nu îi place cuvântul.

Doi servitori aleseră tocmai acel moment să aducă o tavă cu pahare și două sticle de șampanie. Puseră totul pe bufet și ieșiră cu ochii plecați, fără îndoială speriați de acea liniște.

Între timp, mama ei mersese în tăcere până la fereastră. Marcel o urmăsea, dar, în vreme ce ea privea afară, el stătea cu fața către încăpere, cu brațul pe mâna ei.

- Și, în caz că a uitat cineva, spuse Abigail, eu nu sunt o lady.

O auzi pe mama ei gemând ușor.

- Dacă vreunul dintre voi crede că m-am căsătorit cu cineva mai prejos decât mine, continuă Abigail, se înșală. M-am căsătorit cu cel pe care am dorit să îl iau de bărbat. Nimeni nu a înțeles vreodată, dar vă voi spune acum. Ceea ce s-a petrecut în urmă cu șase ani m-a eliberat. Desigur, la vremea respectivă nu mi-am dat seama. Mi-a luat mult timp. Dar nu mi-am dorit niciodată să revin la fosta mea poziție socială, toată peticită, dar chipurile aproape ca nouă. Mi-am dorit să fiu cine sunt. Nici asta nu am înțeles un timp. Dar, când am făcut-o, am știut că eram liberă, că tot ce s-a întâmplat în ziua aceea îngrozitoare care l-a trimis pe Harry în armată, iar pe mama, pe Camille și pe mine ne-a făcut să fugim la Bath a fost, de fapt, cea mai mare binecuvântare a vieții mele. Nu m-am căsătorit cu Gil pentru că nu este nobil, așa cum nici eu nu sunt o lady. Nici nu m-am căsătorit cu el în ciuda faptului că am avut educații complet diferite. Am fost liberă să mă căsătoresc cu el pentru că așa am vrut.

- Ah, Abigail, zise Elizabeth, în vreme ce Estelle îi strânse mâna atât de puternic încât o duru. Ia-o, mamă!

Îi dădu pruncul verișoarei Althea, în timp ce George, aflat în poala lui Colin, se juca cu lanțul ceasului de buzunar al acestuia. Elizabeth veni să se așeze pe brațul fotoliului, înainte de a mângâia mâna lui Abigail.

- Camille s-a căsătorit cu bărbatul inimii ei. La fel Viola - mama ta. Acum este rândul tău să faci același lucru. Bertrand, cu riscul de a părea prost-crescută pentru că nu sunt decât un oaspete aici, nu ai de gând să torni odată șampania aceea și să închini primul

pahar în cinstea surorii tale vitrege și a noului tău cumnat vitreg?

Bertrand se grăbi către bufet. Dar ce simulacru al unei sărbătoriri, se gândi Abigail.

- Sper că Harry a avut o discuție cum se cuvine cu tine, Bennington, zise Marcel, părând mai sever decât îl auzise vreodată Abigail. Sper că nu a consimțit pur și simplu din prietenie. Sper...

- Nu am avut nevoie de consimțământul lui, spuse cu severitate Abigail, nici de al altcuiva. Am 24 de ani.

- Am avut o discuție, spuse Gil. Am putut să îl asigur pe maiorul Westcott că sunt în stare să îi asigur surorii sale stilul de viață cu care este obișnuită. De asemenea, am putut să îl asigur că o voi respecta și voi fi afectuos cu ea tot restul vieții mele.

- Atunci avem ceva de sărbătorit și trebuie să împarți paharele, Bertrand, zise Marcel. Ești mulțumită, Viola?

- Dacă fiul meu și-a dat aprobarea, zise mama lui Abigail fără să se întoarcă, și dacă Abby este fericită cu alegerea ei, atunci trebuie să fiu mulțumită.

Greutatea de pe umărul ei, își dădu seama Abigail când Bertrand îi dădu un pahar bolborosind cu șampanie, era mâna lui Gil.

capitolul 17

Avură prima lor ceartă după ce se întoarseră la hotel într-o tăcere incomodă.

- A fost extrem de amabil din partea lui Elizabeth și a lui Colin să aibă ideea neașteptată de a da o petrecere de nuntă pentru noi, nu? spuse Abigail, cu fața îmbujorată și glasul vesel, sau cel puțin așa i se păru lui Gil când închise ușa apartamentului lor. Nu au petrecut mult timp în propria casă de aici de când s-au căsătorit, în parte din cauza nașterii copiilor lor și a preferinței lor pentru provincie, în parte din pricină că au renovat-o complet. Mama lui Colin a trăit acolo mulți ani, iar gusturile

ei sunt cât se poate de diferite de ale lor. Se pare că era o monstruozitate. Ți-au plăcut? Și verișoara Althea? Elizabeth este preferata tuturor în familie. Este întotdeauna calmă și veselă. Ochii ei zâmbesc tot timpul.

- Par oameni plăcuți, spuse el.

- Evenimentul va fi o sărbătoare în familie, continuă ea, deși a fost frumos din partea lui Colin, nu-i așa, să întrebe dacă ai dori să inviți și tu pe cineva? Nu va fi un eveniment mare și nu va fi deloc intimidant. Îi cunoști pe toți. Camille și Joel nu vor fi acolo, desigur, nici bunică Kingsley sau unchiul și mătușa mea din Dorsetshire. Este fratele mamei, preot. Nici Harry nu va fi acolo.

- Nici eu, Abby, zise el.

Se răsuci ca să se uite la el, cu dezamăgirea vizibilă pe chip preț de o clipă. El nu se îndepărtase de ușă. Apoi ea izbucni în râs.

- Poftim? zise. O petrecere de nuntă fără mire? Nu s-a mai pomenit. Nu se poate una ca asta!

- Nu voi merge, spuse el. Nu am spus că o voi face. Poate că nu ai observat.

Rareori se simțise mai puțin confortabil decât în timpul acelei vizite în casa Dorchester - într-un salon grandios, chiar opulent, în care cocioaba mamei sale ar fi încăput de patru sau de cinci ori. După marea dezvăluire și după șocul și felicitările călduroase din primele 15 minute, totul se transformase într-o veselie tensionată, căci se împărțise șampanie și fuseseră făcute urări spontane, toată lumea prefăcându-se că era absolut fericită să afle că Abby, una de-a lor, se căsătorise cu o haimana. Și, da, el avea să continue să folosească cuvântul acela în gândul lui. Era realitatea.

Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu ea.

Totuși, acum era prea târziu pentru gândul acesta.

Un lucru legat de aristocrație și de clasele superioare, în general, era că aproape întotdeauna erau politicoase. Bunele maniere le erau întipărite de la naștere. Fusesse atât beneficiarul, cât și victima acestui lucru ca ofițer în armată. Fusesse din ambele în după-amiaza aceasta.

Pentru că în mintea lui nu încăpea îndoială că ei fuseseră îngroziți de vești și rămăseseră îngroziți până la capăt. Cu toate acestea, își ascunseseră sentimentele adevărate, poate de dragul lui Abby, din moment ce era deja căsătorită cu el și nu putea fi convinsă să se răzgândească, poate pentru că el era prietenul lui Harry, pe care toți îl adorau. Sau poate pur și simplu pentru că aveau cu toții *bune maniere*.

Fusese o strădanie deosebită din partea marchizei de Dorchester. Și era de înțeles. Era mama lui Abby. Fusese amabilă, dar aproape mută. Gil putea să parieze că gura ei nici măcar nu atinsese șampania.

Și apoi, înainte ca el și Abby să apuce să evadeze ca să se întoarcă aici, Elizabeth, Lady Hodges, avusese acea idee strălucită, aprobată imediat de soț și susținută de mama ei. Din moment ce întreaga familie Westcott, cu excepția lui Harry, lipsise de la nuntă, trebuiau să o sărbătorească cu întârziere printr-o petrecere la reședința familiei Hodges. În curând. Poimâine. Cât de palpitant avea să fie!

Petrecerile de judecată puteau fi și ele palpitate. Gil nu se îndoia că absolut toți cei din familia Westcott ar fi preferat să îi organizeze o astfel de petrecere, numai că bunele maniere - și poate legea - le stăteau în cale.

Nu prea putea să îi condamne. Ar fi trebuit, bineînțeles, să se gândească mai mult la toată treaba legată de căsătoria cu Abigail Westcott. Pentru că știuse foarte bine, în adâncul sufletului, că era cea mai proastă idee din lume. Dar era prea târziu să dea înapoi și să facă lucrurile altfel. Cu aproximativ 30 de ore prea târziu.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea să meargă la o petrecere de nuntă dată de familia Westcott, ca să joace din nou farsa vizitei din această după-amiază, cu mai mulți actori. Simplul gând...

- Nu putem să nu mergem, zise Abby.

- Uită-te la mine, zise el sec. Tu poți merge. Nu voi încerca să te conving să nu mergi. Cu siguranță, nu îți voi ordona să nu participi. Ești liberă să faci cum vrei.

Era meschin.

- Dar este imposibil să merg fără tine, zise ea. Ar fi absurd!

- Atunci nu te duce, spuse el. Scrie și explică-i lui Lady Hodges că suntem prea ocupați să participăm la vreo petrecere. Nu ar fi o minciună sfruntată. Sau, dacă dorești, spune-i adevărul. Că refuz să merg.

- Gil, zise ea, ar fi *foarte* nepoliticos.

Foarte. Subliniase cuvântul.

- Și bunele maniere contează pentru tine mai mult decât orice altceva, spuse el.

Ea se încruntă.

- Nu. Dar sunt importante, replică ea.

- Te rog să mă scuzi, zise el, în continuare meschin și incapabil sau nedorind să facă nimic în legătură cu asta. Am fost crescut să cred că bunele maniere constau în a spune *te rog* și *mulțumesc* când și unde trebuie. Nu am înțeles că implică participarea la activități la care nu dorești să mergi și unele la care oricum nimeni nu dorește să fie prezent.

- Familia mea se va bucura să se adune ca să ne ureze toate cele bune, zise ea. Asta facem noi. Sărbătorim împreună și ne compătimim împreună.

- Și de data aceasta ce va fi? întrebă el.

Răutăcios. Acum era mai rău decât meschin. Rău.

- Gil!

Ea își înclină capul într-o parte, încă încruntată. Nu își scosese încă boneta. Nici unul dintre ei nu luase loc.

- A fost o surpriză pentru toată lumea. Dar toți au acceptat după ce au trecut peste șoc. Și toți înțeleg că ești aceeași persoană pe care au întâlnit-o și au plăcut-o la Hinsford. Trecutul tău nu este important pentru ei.

- Dacă tu crezi asta, Abby, zise el, atunci ai luat-o razna.

- Nu este prea amabil din partea ta, se înfurie ea.

- Poți doar să îți imaginezi, spuse el, cum va reacționa contele de Riverdale, capul familiei tale, când va afla cum l-am tras pe sfoară când am venit din Paris

cu el și apoi am socializat cu familia timp de o săptămână întreagă. Poți doar să îți imaginezi cum se va simți ducele de Netherby. Și ducesa văduvă. Și ducesa văduvă de Riverdale. Aș putea continua.

- Te vor primi cu amabilitate, spuse ea. Ești soțul meu.

- Așadar, respectul pe care îl voi primi din partea familiei Westcott depinde de firul acela subțire, așa-i? întrebă el.

- Pentru tine sunt doar un *fir subțire*? îl chestionă ea.

El deschise gura să riposteze și o închise la loc. Își luă privirea de la ea și privi spre ceasul de pe poliță.

- Abby, spuse, nu doresc să intervin între tine și familia ta. Absolut deloc. Știu că sunt importanți pentru tine și că ei te iubesc. Dar nu pot fi atras în turma aceea aparte. Nu voi încerca. Te rog să nu îmi ceri asta. Și te rog să nu o ceri familiei tale. Cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru tine este să stau departe de ei. Poate că, după un timp, vor fi cel puțin liniștiți în ce te privește când vor afla că mă port frumos cu tine.

- Gil... începu ea, dar el ridică o mână, întrerupând-o.

- Voi coborî la grajduri ca să o liniștesc pe Beauty că nu am fugit, zise. O voi scoate la plimbare. Dacă tot sunt acolo, voi arunca un ochi și la calul meu. Până când revin, va fi ora cinei.

Se întoarse, deschise ușa și făcu un pas peste prag înainte să se oprească. Inspiră și expiră. Păși din nou înăuntru, închise ușa fără să o încuie și traversă distanța dintre ei cu pași mari. Înfășură un braț în jurul taliei ei și pe celălalt în jurul umerilor și o lipi cu putere de el, înainte să o sărute. Spinarea ei se curbă spre interior, iar mâinile i se sprijiniră pe pieptul lui în timp ce răspunse la sărutul lui.

Câteva momente mai târziu, el cobora scările. Beauty avea propria boxă în grajduri, cu un strat proaspăt de paie și și un vas mare cu apă. El aranjase ca ea să fie hrănită în mod regulat și plimbată de un rândaș. Dar ei îi plăcea întotdeauna să stea în locuri în care trebuia să fie separată de el. Și, la naiba, nici lui nu îi plăcea!

Prima lor ceartă – a lui și a lui Abby. Și una destul de serioasă. Se întrebă dacă aveau să își revină vreodată după ea.

Ar fi trebuit să meargă la petrecerea aceea, își zise în gând. Ar fi fost doar câteva ore din viața lui. Ar fi trebuit să treacă prin experiența de a fi primit în familie și sărbătorit. Trebuia să *fie politicos*. La urma urmelor, petrecuse ani întregi învățând să fie un domn ca să poată deveni un bun ofițer. Trebuia să facă asta de dragul lui Abby.

Dar nu putea.

Nu *voia* să o facă.

Prima lor ceartă. La nici 24 de ore de la nunta lor. Și una urâtă. Una care putea să îi despartă pentru tot restul vieții.

După ce Gil plecă, Abigail rămase pe loc un întreg minut înainte de a se întoarce în dormitor ca să se schimbe pentru cină. Era destul de speriată, poate pentru că știa că el avea dreptate. Ora acelei vizite fusese una dintre cele mai incomode din viața ei, cu toată lumea prefăcându-se că se bucura pentru căsătoria ei după ce își reveniseră din șocul inițial – și cu Gil care stătuse în picioare aproape exact în același loc tot timpul cât se aflară acolo.

Mama ei nici măcar nu făcuse un efort prea mare să se prefacă. Dar de ce ar fi făcut-o? Cum s-ar fi simțit *ea*, se întrebă Abigail în sinea ei, dacă fiica ei ar fi făcut ceva asemănător? Își amintea cum se simțise în urmă cu câțiva ani, când păruse că mama ei dispăruse de pe fața pământului din Bath în drum Hinsford. Abigail împreună cu Joel, Alexander și Elizabeth o luaseră pe urmele ei tocmai până la o casă de la țară din Devonshire și o găsiseră acolo, adâncită într-o aventură cu Marcel – care avea reputația de crai cumplit. Abigail fusese îngrozită, deși Marcel încercase să ascundă indecența anunțând că erau logodiți.

Îl auzi pe Gil intrând și mergând în camera lui la vreo jumătate de oră după ce plecase. Ea stătea în salonul lor privat, prefăcându-se că citea o carte, când el ieși îmbrăcat pentru cină.

- Gil, spuse ea înainte ca el să apuce să spună ceva sau înainte ca liniștea să se aștearnă între ei și să devină prea incomodă, înțeleg. Chiar înțeleg. O voi anunța pe Elizabeth că, dacă dorește să invite familia la ceai acasă la ea, voi fi încântată să particip, dar nu trebuie să anunțe o petrecere de nuntă. Îi voi spune cât de ocupat ești.

- Este un fel politicos de a spune că pur și simplu nu voi merge? o întrebă el.

Ea ezită.

- Da, răspunse.

- Și astfel mă pui pe mine într-o lumină proastă. Te oblig să minți pentru mine.

- Putem să o lăsăm așa? îl întrebă. Să nu ne mai certăm?

- Asta făceam? zise el. Dar ridică o mână înainte ca ea să apuce să răspundă. Da, asta făceam și sunt întru totul vinovat. Îmi pare rău, Abby. Ar fi trebuit să îmi fi dat seama... ar fi trebuit să înțeleg.

- Să înțelegi ce înseamnă să te trezești pe neașteptate căsătorit într-o familie aristocrată? întrebă ea. Deși sunt doar un membru nelegitim al acesteia?

- Nu m-a lovit chiar atât de puternic la prima căsătorie, zise el. Nimeni nu m-a făcut să mă simt bine-venit încă de la început și nu s-a pus niciodată problema ca eu să întâlnesc vreun membru al familiei generalului sau a lui Lady Pascoe. Acordă-mi timp. Și, da, o lăsăm așa deocamdată. Hai să coborâm în salon și să ne gândim la alte subiecte de conversație în timpul cinei.

- De acord, îi spuse ea, zâmbindu-i și luându-l de braț.

Discutară despre India. Cel puțin el o făcu, în vreme ce ea ascultă cu mare interes și puse întrebări. Iar ea vorbi despre copilăria la Hinsford, amuzându-l

cu povestiri despre unii oameni pe care el îi întâlnise în timpul săptămânilor petrecute acolo.

Rămaseră la masă mult timp, la ceai, după ce terminară de mâncat, și fură ultimii dintre toți oaspeții hotelului care părăsiră salonul. Chiar și așa, meraseră la culcare de vreme, istoviți după o zi de călătorie și stresul emoțional al vizitei făcute mamei ei și discuției care urmase.

Însă nu prea osteniți să facă dragoste înainte să doarmă. Și cât de minunat era, se gândi Abigail înainte să adoarmă, cuibărită în brațele lui, cu capul jumătate pe umărul lui și jumătate pe pieptul lui gol, să fie în sfârșit căsătorită! Și să fie căsătorită cu Gil. Ca amant, el era foarte diferit de orice se așteptase ea. Nu că așteptările ei fuseseră prea clare din moment ce nu avea absolut nici un pic de experiență pe care să se bazeze. Dar se așteptase la ceva mai... alert. Și mai viguros.

Era un amant blând. Și nu se grăbea deloc când încerca să o facă să se simtă întru câtva prețuită, atât înainte să o pătrundă, cât și după aceea. Iubea alene și pe îndelete și, bănuia ea, cu pricepere. Avea ceva dureri după noaptea trecută, dar, când el o întrebase despre asta în timp ce o pătrundea, ea negase. Pentru că durerea se simțea aproape minunat. Ah, ce bine că nu era nevoită să își pună sentimentele în cuvinte! Nu ar fi avut nici un sens. *Sentimentele* ei aveau tot sensul din lume.

Nu dorea să fie îndrăgostită de el. Căsătoria lor nu fusese niciodată etichetată ca fiind din dragoste. Era un aranjament practic între doi oameni care ajunseseră să se placă și să se respecte.

Ar fi fost o prostie să se îndrăgostească.

Gil își înclină capul într-o parte ca să își odihnească obrazul vătămat pe creștetul lui Abigail. Părul ei era cald. Trupul ei gol, ca și al lui, era încă jilav după ce se iubiseră. Era foarte plăcut să facă dragoste cu ea. Se simțea foarte bine să aibă o femeie a lui, o soție, o prietenă. O iubită.

De asemenea, ea era una dintre ei. Să creadă că erau egali pentru că amândoi erau copiii nelegitimi ai unor tați aristocrați ar fi fost o absurditate. Mama ei nu era fiica unui fierar. Nici nu fusese alungată de familie să își crească pruncii deznădăjduită într-o cocioabă sărăcăcioasă, disprețuită de toți.

Dar era un lucru urât să nutrească un sentiment de victimizare. Îl împărtășise cu o mie de recruți, dar îl alungase și îl înlocuise cu un respect de sine hotărât când avansase mai întâi la gradul de caporal, apoi la cel de sergent. Sentimentul revenise, luându-l prin surprindere, după ce îi fusese acordat gradul de sublocotenent și apoi fu alungat din nou în anii următori, când învățase cu încăpățănare, de unul singur, să vorbească și să se poarte ca un nobil, deși nu avea niciodată să fie unul sau să fie tratat ca un nobil. Mândria de sine greu câștigată îi fusese aprig zdruncinată de-a lungul întregii epopei cu Caroline. Bănuia că nu își revenise niciodată pe deplin. Iar astăzi fusese aproape spulberată.

Atât marchizul de Dorchester, cât și soția acestuia, mama lui Abigail, îi invitaseră să stea acolo - la cină, peste noapte, oricât aveau de gând să rămână în Londra. Din fericire pentru el, Abby fusese de neclintit când venise vorba de întoarcerea la hotel. Încă nu știa ce ar fi făcut dacă ea ar fi fost dornică să rămână acolo.

S-ar fi sufocat. Cel puțin. Chiar dacă se aflase în compania lor și în cea a altor membri ai familiei Westcott preț de o întreagă săptămână nu cu mult timp în urmă.

Capul lui Abby își schimbă poziția. Îl ridicase ca să îi poată privi chipul. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor pe care le lăsaseră arzând pe măsuța de toaletă, ea era îmbujorată, ciufulită și minunată. O sărută moale pe gură și simți o dorință în vintre.

- Nu poți să dormi? îl întreabă ea.

- Poate că pur și simplu stau lungit aici, bucurându-mă de faptul că m-am culcat cu soția mea, zise el.

Ea surâse, dar în mod limpede nu fu convinsă.

- Nu ești relaxat, zise.

El crezuse că era. Asta făcea actul intim pentru un bărbat. Dar poate că doar pentru trup. Minteaa lui clocoțise de gânduri și de emoții care cumva rămăseră blocate acolo. Emoții negative, de autocompătımire. Familia ei fusese un model de bune maniere – și avea să fie în continuare, bănuu Gil, atât timp cât el se purta bine cu Abby, așa cum intenționa să facă.

Ura identitatea lui de victimă. Ca o dependență, nu părea niciodată să fie învinsă o dată pentru totdeauna. Întotdeauna găsea o cale să revină.

– Poate, zise el, este din cauză că încă nu am terminat. Te-ai căsătorit cu un bărbat lacom, Abby.

Dar ea rămase în continuare neconvinsă.

– Gil, zise ea, familia mea este importantă pentru mine și întotdeauna voi dori să fiu aproape de ei. Dar, dacă aș fi vreodată nevoită să aleg între ei și tine, te-aș alege pe tine fără nici o ezitare. Când m-am căsătorit cu tine în biserica din sat, am crezut în fiecare cuvânt pe care l-am rostit. M-am căsătorit cu tine cu trup, cu minte și cu suflet.

– Nu ți-aș cere niciodată să alegi, îi spuse el. Și cred cu toată convingerea că nimeni din familia ta nu ți-ar cere asta.

Ea îi oferi din nou surâsul ei minunat. Începea să îi provoace lucruri ciudate în stomac.

– Povestește-mi despre mama ta, zise ea.

Ah, începea din nou? Iscodirea reciprocă, demascarea, încercarea de a se cunoaște unul pe celălalt în profunzimi din ce în ce mai mari. Era un lucru pe care el și Caroline nu îl făcuseră. Nu era sigur că dorea să îl facă acum cu Abby. Numai că ea nu prea îi dădea de ales. Iar el părea incapabil să se împotrivescă. Și trebuia să continue dacă voia că aibă o căsnicie reală, cu șansa de a fi mulțumit.

Simți dintr-odată că îl pândeaa dorul de mama lui, care murise mult prea tânără, fără îndoială istovită de greutatea unei vieți nemiloase. Oftă.

- Dacă ar fi să o descriu cu un singur cuvânt, acesta ar fi *mândră*. Am trăit într-o casă care nu își merita numele. În realitate, nu era bună de nimic în afară de a fi demolată. A ținut-o într-o curățenie și o ordine fără cusur. *Pe mine* m-a ținut în haine curate zi de zi, chiar și când erau atât de cârpite încât aveau petic peste petic. M-a obligat să stau în liniște și nemișcat într-un colț câte o oră întreagă de fiecare dată când ripostam împotriva acelor copii care mă jigneau, jignindu-i cu un limbaj de mahala. De fiecare dată când dădeam semne că mă cocoșez pe stradă, sperând să nu fiu observat, insista să îmi îndrept umerii și să îmi țin bărbia ridicată. Ea însăși făcea întotdeauna la fel. Nimeni nu mergea cu o postură mai regală decât mama mea, chiar și când căra un coș greu plin de rufe.

- Cum arăta? întrebă ea.

- Pare ciudat, zise el, dar copiii nu observă cu adevărat felul în care *arată* părinții lor. Copiii nu își văd părinții ca *oameni*, ci doar ca mamă și tată. Cel puțin, bănuiesc că se aplică și în cazul taților. Era mai degrabă slabă decât zveltă. Era palidă, cu păr blond decolorat. Dar, când îmi amintesc de chipul ei, mă gândesc că trebuie să fi fost frumoasă cândva. Poate *foarte* frumoasă.

Ea zâmbi și ridică o mână să își treacă ușor degetele peste cicatricea de pe chipul lui.

- M-am infuriat când și-a făcut un *prieten* chiar înainte să plec, zise el. Așteptam cu nerăbdare ziua în care puteam să fiu bărbatul casei, să-și permită să ia mai puțin de spălat și să aibă câteva pauze scurte în fiecare zi, în care pur și simplu să se odihnească. Unul dintre cele mai vechi visuri ale mele era să vin acasă într-o zi, după ce aș fi cheltuit o parte din câștigurile mele pe o rochie și pe pantofi noi pentru ea, și să văd expresia de surprindere și încântare pe chipul ei când avea să le vadă. Oftă, apoi continuă: Prietenul acela, rânduș la conacul aflat la câțiva kilometri depărtare, într-o zi i-a cumpărat o rochie și o bonetă, în vreme ce eu eram la taverna satului, încercând de cel puțin zece de ori să îl conving

pe cârciumar să mă angajeze ca să fac curățenie în grajduri. Îmi venea să îl omor pe rânđașul acela. Îmi venea să urlu când am văzut expresia de mulțumire de pe chipul mamei. Sper că a continuat să aibă grijă de ea cât am fost plecat. Sper că a avut câțiva ani fericiți înainte să moară. I-am scris de câteva ori din India. Ba chiar i-am trimis bani. Dar ea nu putea să îmi răspundă. Nu știa nici să citească, nici să scrie.

- Ai iubit-o, spuse Abby.

- Nu aveam de-a face cu astfel de emoții, zise el. Sărăcii nu o fac, să știi. Nu își permit dragostea.

- Oh, Gil, spuse ea, nu se poate să crezi asta. Chiar și din cele câteva detalii pe care mi le-ai dat îmi pot da seama că mama ta te-a iubit. Și este limpede că și tu ai iubit-o.

- Nu știi nimic despre dragoste, spuse el.

Nu și-o putea imagina pe mama lui folosind vreodată cuvântul acesta. Era foarte sigur că nu o făcuse cât timp el trăise alături de ea.

- Ba sigur că știi, îi spuse ea. O iubești pe Katy.

El închise ochii și nu spuse nimic o vreme. Adevărul era că se lupta cu o durere din gâtlee și din spatele nasului. Ar fi fost cu adevărat rușinos dacă i-ar fi îngăduit să ajungă la ochi.

- Nu am văzut-o de când era un prunc, zise în cele din urmă. Nici măcar nu știu cum arată acum sau cum sună vocea ei. Nici măcar nu știu cât de mult poate vorbi. Când *invață* un copil să vorbească? Nu m-ar recunoaște. Este posibil să nu știe de existența mea. Probabil s-ar speria de mine dacă m-ar vedea, mai ales dacă aș încerca să o iau din singurul cămin pe care îl cunoaște.

- Dragostea nu îți va aduce întotdeauna durere, zise ea. Și, chiar dacă îți aduce, este mai bine decât alternativa. Să trăiești fără dragoste ar fi la doar un pas de disperare. Nu îmi pot imagina nimic mai rău.

Oare îi cerea să o iubească *pe ea*? Insinua faptul că se putea ca ea să îl iubească *pe el*? Dar era doar o vorbă, nu-i

așa? Nu ar fi fost în stare să definească dragostea nici dacă viața lui ar fi depins de asta.

- O iubești pe Beauty, zise ea. Și ea te iubește.

- Câine sentimental, zise el, iar ea izbucni în râs.

Iubea râsul ei. Iată, folosise cuvântul în minte. Îi iubea râsul.

Dar își dorea ca relația lor să rămână așa cum era. Plăcută - cu excepția momentelor în care se certau. În clipa aceea era foarte plăcut, fără nici un fel de pasiuni sălbatice, obscure, care făcuseră un iureș din prima lui căsătorie.

Îi căută gura și o sărută, apoi prelungi sărutul pentru că ea era caldă, moale și îmbietoare. Își apăsă limba înăuntru, iar ea i-o supse înainte ca el să îi curbeze vârful și să îi mângâie cerul gurii ei până când ea scoase un sunet slab.

- Urcă-te pe mine, spuse el.

Când ea îl privi întrebătoare, el își mută mâinile, îi apucă umerii și o ridică peste el în așa fel încât ea fu călare pe el. Genunchii ei erau de o parte și de alta a umerilor lui, mâinile sprijinite pe pieptul lui, iar părul îi cădea într-o cascadă încâlcită pe umeri.

Avea un trup care îl încânta - abdomen și coaste plate, sâni destul de mari cât să încapă în mâinile lui și sfârcuri cu vârful roz care se întăreau cu ușurință la atingerea ușoară a degetelor lui. Soldurile îi erau bine proporționate, chiar dacă nu mari. Destul de mari totuși, se gândi el, încât să îngăduie trecerea ușoară a unui copil. Picioarele ei erau zvelte și lungi. Iar pielea ei în lumina lumânării era de culoarea alabastrului și fină ca mătasea de cea mai bună calitate.

O ghidă deasupra lui și o coborî peste mädular. Ea închise ochii și își încleștă mușchii interni în jurul lui. Și fu o plăcere amestecată cu durere desăvârșită.

- Călărește! îi ceru el.

Ochii ei se deschiseră brusc și zburară către ai lui. Apoi se închiseră din nou, iar ea începu să călărească. El rămase nemișcat multă vreme, savurând felul în care

o simțea și imaginea ei, cu mâinile și brațele lipite de partea exterioară a picioarelor ei îndoite. Trupul lui îl îndemna să îi apuce șoldurile, să se îngroape înlăuntrul ei, să forțeze orgasmul, eliberarea și relaxarea. Minte lui, acel cuib de viespi în care clocoteau emoțiile de câteva ore, îi ordonă să rămână nemișcat, să își îngăduie să fie... iubit. Sau *savurat*. Acesta ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Pentru că nu încăpea îndoială că ea savura ce făcea.

Apoi ochii ei se deschiseră din nou, părând foarte albaștri în lumina pâlpâitoare a lumânărilor aproape topite, mâinile ei urcară către umerii lui, și capul i se aplecă, apropiindu-se de al lui.

- Gil, șopti ea, iar el dădu ascultare instinctului, îi apucă șoldurile, și se transportă rapid împreună în locul către amândoi tindeau.

El putu să audă respirația ei înfiorată când, în cele din urmă, rămaseră nemișcați, și tensiunea dispăru. O trase să stea lungită complet deasupra lui, cu picioarele relaxate de o parte și de alta a picioarelor lui, cu capul întors și cu fața lipită de umărul lui. Cu un picior împinse cuverturile până când reuși să le apuce cu o mână și le trase mai sus.

- Gil, murmură ea din nou.

Acum, în sfârșit, avea să adoarmă. Gândurile lui fuseseră învinse de satisfacția sexuală și de greutatea caldă, relaxată a trupului soției lui aflate deasupra. Nu încercă să găsească cuvinte.

Era încă înlăuntrul ei.

capitolul 18

Petrecură o mare parte a următoarei dimineți în birourile mohorâte, cu lambriuri de lemn ale firmei de avocatură Grimes, Hanson și Digby. Domnul Grimes era un bărbat firav, de înălțime medie și cu păr argintiu, cu o pereche de ochelari care i se odihneau la jumătatea

unui nas ascuțit, în așa fel încât să poată privi în jos prin ei când citea și pe deasupra lor, cu o ușoară aplecare a capului, când vorbea clientului său. Părea modest și neimpresionant, dar ochii lui, care se uitau când în sus, când în jos, erau pătrunzători, întrebările lui se dovedeau a fi meticuloase, iar opiniile și declarațiile - directe.

Îl măsură pe Gil din cap până în picioare când dădu mâna cu el, ochii odihnindu-i-se mai mult timp asupra cicatricii de pe chipul acestuia decât asupra oricărei alte părți a trupului.

- Nu știi, locotenent-colonele, zise, dacă ai de gând să îmi asculți sfatul și să renunți la gradul dumitale sau să te retragi din armată. Dar ți-aș recomanda cu tărie să îți porți uniforma de gală când vei apărea în fața judecătorului care îți va decide cazul. Poate că aspectul dumitale formidabil va fi mai puțin intimidant în contextul trecutului militar.

Gil avusese mare grijă de aspectul fizic din moment ce era prima lui întâlnire cu avocatul. Dar se părea că oricum arăta sinistru. Nu fu de ajutor nici faptul că era mai înalt cu nu mai puțin de 15 centimetri decât acesta și că, probabil, cântărea de două ori mai mult.

- Mă voi gândi la asta, zise, încuviințând scurt din cap. Permiteți-mi să v-o prezint pe doamna Bennington, soția mea.

Ea se îmbrăcase într-o rochie verde de plimbare cu o croială destul de severă, care totuși părea elegantă și scumpă și îi accentua silueta zveltă. Își aranjase părul prins în creștetul capului și răsucit într-un coc la spate, sub boneta maronie. Nu se zărea nici o șuviță rătăcită. Fu o anumită regalitate în felul în care întinse mâna dreaptă către Grimes și își înclină puțin capul. Fiecare centimetru din ea arăta ca Lady Abigail Westcott care fusese cândva.

- Încântată de cunoștință, spuse ea.

- Doamnă...

Avocatul îi luă mâna și făcu o plecăciune deasupra ei, înainte de a-și întoarce privirea către Gil.

- Sunt încântat că ați urmat tocmai acest sfat din partea mea, zise. Doriți să intrați în biroul meu și să luați loc, doamnă Bennington? Locotenent-colonele?

Fură urmași de un secretar, care aduse pe o tavă trei cești de cafea cu un urciur de lapte din argint și un bol cu zahăr.

- Voi pune, de asemenea, capăt carierei militare, zise Gil după ce secretarul se retrase și închise ușa în urma lui. Am de gând să fiu un soț și un tată dedicat.

Grimes încuviință din cap și își întoarse din nou atenția asupra lui Abby.

- Și dumnevoastră, doamnă, cine sunteți? întrebă el, privind-o direct pe deasupra ochelarilor.

Gil sări ca ars.

- Nu prea cred... începu, dar fu oprit de o mână poruncitoare, care ridicase palma.

- Sunt sigur că nu, locotenent-colonele, zise Grimes. Dar este primul lucru pe care avocatul lui Sir Edward Pascoe va dori să îl afle. Chiar primul. Va dori să știe - și va afla - tot ce se poate despre soția ta, în speranța de a găsi ceva sau chiar mai multe lucruri care să o discrediteze ca mamă potrivită pentru domnișoara Katherine Bennington.

- Dacă cineva are ceva de reproșat cu privire la soția mea, spuse Gil, gata să sară în picioare și să o ia pe Abby de acolo, poate să mi-o spună mie, domnule. Puteți fi sigur că eu...

Dar fu din nou întrerupt, de data aceasta de mâna lui Abby, care se odihni ușor pe mâneca lui.

- Domnul Grimes nu îmi aduce o insultă, Gil, spuse ea. Doar își face treaba, care constă în a aduna cât mai multe informații relevante pentru cazul tău pentru a putea prezenta dovezi convingătoare în favoarea ta și pentru a fi gata să combată orice dovadă pe care o va aduce celălalt avocat.

- Mulțumesc, doamnă, zise Grimes. Foarte exact și corect.

Gil își încheștă mâinile în poală.

- Am fost Abigail Westcott, îi spuse Abby. Sunt fiica răposatului conte de Riverdale și al prezentei marchize de Dorchester. Singurul lucru negativ despre mine, pe care va trebui să fiți pregătit să îl înfrunțați, este că, fără ca mama să știe, aflând doar după moartea tatălui meu în urmă cu șase ani, căsătoria lor nu a fost validă. El avea o soție încă în viață când s-a căsătorit cu mama.

- Bigamie?

Avocatul se încruntă.

Abby plecă capul.

- Și nelegitimitate pentru fratele meu, sora mea și eu însămi, zise.

- Nu văd... zise Gil, dar strânsoarea mâinii ei aflate pe brațul lui crescui, iar el se afundă din nou în tăcere.

Urmară apoi întrebări indiscrete și foarte personale, parcă fără de sfârșit, despre soția lui. Gil trecu prin toate într-o tăcere ca de piatră, suferind, căci începuse să își dea seama la ce anume o expusese căsătorindu-se cu ea. Nu doar la interogarea aceasta de către un avocat care se presupunea că era de partea lui, ci și la umilința viitoare a unui avocat mai puțin prietenos în prezența unui judecător și, cu siguranță, a generalului Sir Edward și a lui Lady Pascoe. La un moment dat, închise ochii și se întrebă cum putuse dormi atât de confortabil noaptea trecută, încât după ce se trezise dimineața devreme făcuse dragoste cu soția lui pentru a treia oară. Probabil că era un idiot de primă mână. Nu avusese nici cea mai mică bănuială cu privire la chinul care o aștepta în dimineața aceasta.

- Cred că șansele soțului dumitale de a convinge un judecător să îi acorde custodia fiicei sale s-au îmbunătățit într-o câtva, doamnă Bennington, îi spuse Grimes ca încheiere când păru să își fi terminat interogatoriul. Învățașul meu coleg, avocatul generalului, va face, fără îndoială, mare caz de neregula nașterii dumitale și, într-adevăr, este mare păcat că avem de-a face cu asta. Cu toate acestea, mama dumitale s-a căsătorit între timp cu marchizul de Dorchester, fratele dumitale este maior

într-un regiment de infanterie, sora dumitale are o căsătorie respectabilă cu un pictor de portrete cu o oarecare avere și un renume în creștere, iar unchiul dumitale din partea mamei este preot la parohia în Dorsetshire. Familia tatălui dumitale, care îl include pe actualul conte de Riverdale, vărul dumitale, nu v-a renegat. Cum nu a făcut-o nici contesa văduvă, bunica dumitale. Nici, potrivit spuselor dumitale, orice alt membru al familiei Westcott. Ai fost crescută și educată ca o lady. Ai propria avere frumușică. Cred că toate lucrurile acestea vor fi destul de bune.

- Dar șansele mele s-au îmbunătățit doar *întru câtva?* întrebă Gil țâfnos.

- Mai este aspectul fizic, îi spuse Grimes pe față. Din nefericire, locotenent-colonele, când cineva aude acuzația care, susții dumneata, este falsă, că ai fost agresiv cu soția dumitale, acel cineva este înclinat să îi dea crezare. Și când aude povestea, pe care dumneata nu o contești, că ai dat năvală în casa generalului când acesta nu era acasă ca să își apere soția și nepoata, îngrozindu-i pe servitori, pe lady și pe copilă, atunci acel cineva este chiar mai înclinat să dea crezare acuzațiilor răposatei dumitale soții.

- Atunci ar trebui să port o mască, nu? îl întrebă Gil, încruntându-se. Acea a unui îngeraș cu părul creț și obraji rotunzi, poate?

- Din păcate, spuse Grimes, aparent nestingherit de clientul său evident iritat, oamenii au prejudecăți legate de aspectul fizic, chiar dacă cel care judecă nu își dă seama. Iar tendința dumitale de a te mânia nu te ajută.

- Păi, la ce vă așteptați? îl întrebă Gil.

- Mă aștept ca dumneata să îmi urmezi instrucțiunile când vine vorba de proces, spuse Grimes. Asta, bineînțeles, dacă ești serios în ce privește recuperarea fiicei dumitale. Mă aștept, domnule, să înveți să îți strunești furia indiferent ce ar putea spune stimabilul meu coleg ca să te scoată din sărite. Trebuie să ai încredere în mine. Nu pot promite dincolo de orice îndoială că voi câștiga

un verdict favorabil pentru dumneata, dar eu sunt cea mai mare șansă pentru dumneata.

- Așadar, trebuie să surâd și să zâmbesc larg, ca și cum nu aș avea nici o grijă pe lume sau vreun gând rațional în cap, așa-i? întrebă Gil, încruntându-se și mai tare.

Grimes nu răspunse. Mâna lui Abby alunecă pe brațul lui Gil până când ajunse în palma lui.

- Amândoi vom avea încredere în dumneata, domnule Grimes, zise ea. Și, până în ziua audierii, amândoi vom arăta că avem.

Îi zâmbi lui Gil, iar lui îi veni să pocnească pe cineva. Nu pe ea. Nici pe Grimes. Dar pe cineva.

- Ce ar putea fi de ajutor, zise Grimes, este o explicație a modului în care ai căpătat cicatricea aceea nefericită de pe chip, locotenent-colonele. Putem să facem o faptă de vitejie din ea? Știu că ai condus un detașament de sacrificiu cât ai fost în Peninsula și cu siguranță voi introduce asta în apărarea caracterului dumitale. Rana de pe față nu a fost căpătată cu ocazia aceea, din întâmplare?

- Nu, dar eu cunosc povestea, spuse Abby. A fost tăiat de sabia unui soldat de cavalerie în India, în timp ce salva viețile a sute dintre oamenii săi, ordonându-le să formeze un careu în loc să o ia la fugă panicați.

- Să formeze un careu?

Avocatul ridică din sprâncene.

Gil explică.

- Păcat, spuse avocatul, că erai doar sergent pe vremea aceea. Oricum, cred că povestea trebuie introdusă cumva în lucrurile pe care le voi spune. Îl va încuraja pe judecător să te vadă într-un mod diferit. Și cel puțin uniforma în care îți vei face apariția va fi cea de locotenent-colonel. Are câteva medalii, sper?

- Da, câteva, admise Gil cu reticență.

Ura toată treaba asta. O ura. Și toate din cauză că, de fapt, Caroline o dusese pe Katy la mama ei în loc să o lase teafără și îngrijită la Rose Cottage cu doica ei și cu alți servitori în care Gil avea încredere.

Dar nu avea nici un rost să plângă după laptele vărsat. De unde venea oare zicala aceasta? se întrebă el într-o doară.

Obositoarea interogare continuă. La multe întrebări Gil răspunsese cu siguranță mai înainte, în scrisori. Dar o făcu din nou. Grimes dori detalii despre casa din Gloucestershire, despre servitorii care lucrau acolo și despre vecinii care trăiau în apropiere. Dori o listă de persoane care ar fi fost dornice să îi ofere locotenent-colonelului Bennington o bună caracterizare și fu în mod evident nemulțumit când Gil nu putu să îi dea decât numele câtorva ofițeri, camarazi de arme, dintre care nici unul, incluzându-l pe Harry, nu locuia destul de aproape încât să își facă apariția la audiere. Mintea îi zbură către cei din familia Westcott, în special la ducele de Netherby și contele de Riverdale, dar, după tot ce aflaseră despre el, probabil că nu aveau sentimente amiabile. Grimes dori să afle despre relația lui Gil cu prima lui soție, mai ales din perioada în care locuiau la Rose Cottage. Existau servitori sau vecini care ar fi putut depune mărturie în legătură cu certurile gălăgioase sau agresiunea verbală ori fizică? Sau în legătură cu lipsa acestora?

- Nu că legea n-ar permite unui bărbat să își disciplineze soția în orice fel crede de cuviință, mai puțin să o ucidă, adăugă el. Dar trebuie să sperăm că judecătorul nu hotărăște că ești un bărbat prea violent, locotenent-colonele Bennington, pentru a-ți fi dat în grijă un copil.

- Copilul *meu*, zise sec Gil. Dar, oricum, au existat certuri. Nu există întotdeauna neînțelegeri și certuri în orice relație? Nu a existat agresiune fizică sau de altă natură, doar dacă faptul că am insistat ca soția mea să stea în siguranță acasă cu pruncul nostru cât timp eu am fost plecat în război fără el se socotește a fi agresiune.

- Nici pe departe, zise avocatul, iar Gil îl privi cu ochii mijjiți.

„Nu îți pierde cumpătul! Repetă ceea ce Abby a promis că veți face amândoi până la audierea din fața judecătorului.“

Întrebările continuară.

Grimes se aștepta ca procesul să se termine cu o soluționare rapidă. Nu avea să se lungească la nesfârșit. Avocatul generalului Sir Edward Pascoe făcea presiuni pentru prima înfățișare înaintea unui judecător. Generalul și soția acestuia se aflau deja la Londra, în așteptarea ei.

- Și eu sunt dornic să avem o soluționare rapidă, zise Gil când avocatul se ridică în picioare, indicând astfel în mod limpede că întâlnirea lor luase sfârșit. Vreau să mă întorc în provincie alături de soția și fiica mea.

Abby îi întinse mâna lui Grimes, îi mulțumi pentru timpul acordat și îl asigură că aveau încredere în el.

- Nu este încrezător, îi spuse Gil când ieșiră din biroul avocatului. Ar fi trebuit să aleg pe altcineva. Poate că încă nu este prea târziu.

- Cred, spuse ea, că aș fi mult mai îngrijorată în ce îl privește pe domnul Grimes dacă *ar fi fost* încrezător. Adună faptele cu amănuntul, ca să poată construi cea mai bună apărare posibilă pentru tine. Nu neglijează nimic, inclusiv efectul pe care cicatricea ta l-ar putea avea asupra judecătorului. Sunt sigură că va explica cicatricea într-un mod care te va arăta drept eroul care ai fost în întâmplarea aceea. Îmi pare rău pentru cealaltă problemă. Dacă încă aș fi *Lady Abigail*, fără îndoială ți-aș fi fost mai de folos.

- Dacă încă ai fi *Lady Abigail*, spuse el, nu ai fi căsătorită cu mine, Abby. Te-ai fi căsătorit cu vreun mare lord cu ani în urmă și i-ai fi dăruit jumătate de duzină de copii până acum.

- Oh! Unul în fiecare an de la vârsta de 18 ani? zise ea. Nu pare deloc plăcut. Atunci mă bucur că nu mai sunt *Lady Abigail*.

- Și eu, spuse el. Doresc ca acei șase copii - sau poate nu chiar atât de mulți - să fie ai mei.

Ea își întoarse capul ca să-i zâmbească, cu obrajii aprinși și ochii strălucind. La naiba, atunci el o dori! Chiar acolo, în mijlocul unei aglomerate străzi londoneze. Și se întrebă dacă o lăsase deja însărcinată. Două nopți. De patru ori. Era un gând un pic amețitor. Dar cel puțin pentru moment îi atrăsese atenția de la îngrijorarea crescândă legată de ceea ce avea să se întâmple cu fiica lui.

- Gil, zise ea, cred că domnul Grimes este un avocat competent. A pus întrebări la care eu nu m-aș fi gândit. Nu cred că poate fi luat prin surprindere de nimic din ce va spune avocatul generalului Pascoe. Va avea răspunsurile și argumentele pregătite. Trebuie să ai încredere în el.

- Este mai ușor de spus decât de făcut, spuse el.

- Da, fu ea de acord și îl strânse de braț.

După prânzul la hotel și o plimbare scurtă cu Beauty, fiecare merse pe drumul lui. Abigail se duse să-și viziteze mama într-o trăsură pe care recepționarul de la hotel o chemase la porunca lui Gil. El merse la birourile Ministerului de Război ca să înceapă procedurile prin care să pună capăt carierei de militar.

- Ești sigur că este ce îți dorești să faci? întrebuse ea cu un picior pe treapta trăsurii și cu mâna într-a lui.

- Da, îi spusese el. A fost o carieră bună, dar nu cred că aș fi un ofițer potrivit pe timp de pace, Abby. Credeam că voi înnebuni de plictiseală pe Sf. Elena. Și nu mi-aș dori să te iau cu mine în cazul în care aș fi trimis în altă țară. Mi-ar plăcea chiar mai puțin să te las în urmă și să mă aștepti. Și apoi, vreau să merg acasă, să mă așez în sfârșit la casa mea. Orice s-ar întâmpla.

Arătă din nou ca de granit când rosti acel ultim cuvânt.

Și ea voia să meargă acasă, cugetă Abigail în timp ce trăsură se îndepărta de hotel și ea ridică o mână în semn de rămas-bun. La Rose Cottage, chiar dacă încă nu o văzuse. Îi plăcea cum suna. Era între grădini pline

de culoare pe timpul verii, îi spusese Gil, deși nu o văzuse cu ochii ei. Și avea să fie plină de parfumul trandafirilor și de frumusețea florilor. Casa era mare, dar nu chiar un palat. Un conac mai mic, poate. Și avea să fie a ei în virtutea faptului că era doamna Bennington, un nume pe care îl îmbrățișă în sinea ei. Își dorea atât de tare sentimentul de apartenență pe care avea să i-l aducă propria casă! Nici chiar Hinsford nu i-l adusese pe deplin, iar Harry îi amintise asta când o întrebase ce avea să facă atunci când el urma să își aducă o mireasă pentru a locui acolo.

Îl iubea pe Gil? Nu era sigură. Dar părea cumva irelevant. Nu avea nevoie să fie îndrăgostită ca să meargă ca pe nori și să aibă stele în ochi. Pentru că era sigură de un lucru: se căsătorise cu bărbatul pe care și-l alesese singură - singurul și unicul. Așa pe grabă cum fusese totul, nu simțise nici o moment de regret de atunci.

Nici măcar, se gândi în sinea ei, trăgând adânc aer în piept când trăsura opri în fața casei lui Marcel, din cauza necazului pe care îl provocase familiei ei. Era un lucru cu care aceștia trebuiau să se confrunte - sau nu. Chiar nu era problema ei.

Cu toate acestea, fu ușurată să afle că mama ei era singură în camera de zi alăturată dormitorului. Marcel era la Camera Lorzilor, iar Bertrand o însoțise pe Estelle la o petrecere în grădină, deși mătușa lui Abigail, Louise, se oferise să o ducă împreună cu Jessica.

- Este un tânăr echilibrat, îi spuse mama ei, trăgând-o pe Abigail în jos, să stea alături de ea pe o canapea, și stă cu ochi de vultur pe sora lui, deși ea îi amintește adesea că are 21 de ani și este cu 20 de minute mai în vârstă decât el. Știa că doream să rămân acasă în după-amiaza aceasta și că aș prefera să fiu singură. Ai spus că s-ar putea să vii.

- Cred că am spus că *voi veni*, spuse Abigail. Bănuiesc că întreaga familie a aflat până acum.

- Ar fi surprinzător să nu fi aflat cineva, zise mama ei. Elizabeth era ocupată cu organizarea celui de-al

doilea mic dejun de nuntă pentru tine până să primească biletul în care o informai că locotenent-colonelul Bennington are treburi care îl vor ține ocupat în fiecare clipă din zi în următoarea săptămână sau două. Dar dorește în continuare ca familia să meargă acolo pentru ceai și speră foarte tare că vei veni și tu, Abby. Sunt sigură că există o scrisoare în drum spre hotelul Pulteney.

Abigail oftă.

- Voi merge, spuse. Nu are nici un rost să mă ascund, nu-i așa? Și, de fapt, nici nu vreau. Nu am *de ce* să mă ascund. Toată lumea este supărată?

- Matilda, Mildred și Louise au venit în vizită în dimineața aceasta, spuse mama ei. Cele trei surori ale tatălui tău. Triumviratul. Eternele intermediare. Bănuiesc că au vorbit în numele tuturor. Sunt *îngrijorate*, Abby, mai ales că vreme de șase ani ai arătat o reținere atât de evidentă de a te căsători cu *oricine*. Bineînțeles că sunt îngrijorate. Dar, dacă tu crezi că te va alunga cineva, atunci nu ai fost prea atentă de când a murit tatăl tău. Ceea ce fratele lor ne-a făcut mie, ție, lui Camille și lui Harry precum și ce i-a făcut mamei Annei și Annei înseși le-a zdruncinat din temelii, să știi. Ce ne-a făcut el nouă le-a făcut *lor*. Și bieteii tale bunici, mama lui Humphrey. Ar trebui să faci un lucru mult mai grav decât să te căsătorești cu un bărbat care nu a fost născut nobil, Abby, ca să le înstrăinezi.

- Nu m-am gândit niciodată la lucrurile acestea în felul acesta, recunosc Abigail. Bănuiesc că am presupus că doar noi cinci - tu, Camille, Harry, Anna și eu - am fost afectați direct de ceea ce s-a întâmplat. Dar bineînțeles că am fost *toți* - Alexander, bunica, mătușile. Toată lumea.

- Abby.

Mama ei se aplecă și îi mângâie mâna.

- Am o singură întrebare pentru tine acum, când mi-am revenit din șocul de ieri și suntem singure. Poți fi fericită alături de locotenent-colonelul Bennington? Este

o întrebare fără rost, știu, din moment ce te-ai căsătorit cu el și nimic nu poate schimba asta. Dar... poți?

- Pot, mamă, zise Abigail. Sunt cât se poate de sigură.

Mama ei oftă cu ceea ce ar fi putut fi ușurare și închise ochii pentru o clipă. Inspiră și un moment păru că era gata să mai spună ceva. Dar nu o făcu. Deschise ochii, zâmbi și trase de cordonul clopoțelului de lângă canapea pentru a cere tava cu ceai.

- Cine ar fi putut măcar să viseze cu șase ani în urmă că viața avea să se răstoarne cu susul în jos pentru noi toți?

- Din fericire, spuse Abigail.

- După ce a crescut într-un orfelinat, Anna s-a căsătorit cu un duce, zise mama ei. Camille s-a căsătorit cu un profesor de la școala orfelinatului în care a crescut Anna, după ce a fost cândva logodită cu un viconte. Harry abia a scăpat cu viață din războaie ca ofițer în armată, după ce a fost odată conte de Riverdale. Tu te-ai căsătorit cu un bărbat care nu ar putea fi mai jos pe scara socială decât este, după ce lumea averilor și a privilegiilor fusese pe cale să ți se deschidă în toată splendoarea ei. Iar eu m-am măritat cu un crai.

Izbucni în râs și rămaseră în tăcere o vreme, căci fu adus ceaiul, iar ea turnă câte o ceașcă pentru fiecare.

- Cred că suntem cu atât mai fericiți după tumultul prin care am trecut, mamă, zise Abigail. Chiar și Harry este teafăr și se recuperează bine acum, când se află acasă. Ba chiar călărește din nou.

- Și tu?

Mama ei se încruntă, cu ceașca la jumătatea drumului către gură.

- Prefer să fiu căsătorită cu Gil decât cu oricare alt aristocrat pe care ai dori să îl numești, spuse Abigail.

- Dar *nu cunoști* nici un aristocrat în afara familiei, sublinie mama ei și amândouă râseră.

- Dar... zise mama, mai este treaba asta urâtă care se întrevede cu fiica locotenent-colonelului Bennington și generalul Pascoe. Marcel spune că atât el, cât și soția lui

sunt oameni puternici și cu influență. Și tu vei fi atrasă în asta. Ei se află în Londra. Știi?

- Știam, răspuse Abigail. Ne-am petrecut dimineața în birourile avocatului lui Gil. Este foarte meticolos. Gil se teme să aibă încredere totală în el, dar eu am. Cred că audierea în fața unui judecător va avea loc în curând.

- Biata fetiță, e trasă încoace și încolo, zise mama ei, oftând. Deși bănuiesc că nu știe nimic, nu-i așa? Îmi doresc doar ca tu să nu fi fost implicată, Abby. Dar nu voi mai spune nimic despre problema asta. Ești implicată. Ai intrat în căsnicia aceasta cu ochii larg deschiși și ai trecut de majorat. Ai avea tot dreptul să îmi spui să îmi văd de treaba mea. Dar cum îl vom convinge pe soțul tău să își ocupe locul în familie? Într-o oarecare măsură, îi înțeleg ezitarea, să știi. Am încercat eu însămi să mă distanțez de familia Westcott după ce am aflat că nu aveam absolut nici un drept să mă numesc Westcott. Va veni la ceaiul dat mâine de Elizabeth dacă trimit un bilet personal? Mă tem că m-am purtat rău ieri.

- Cred că nu, mamă, spuse Abigail. Îi voi spune ce ai zis, dar este profund conștient de inferioritatea rangului său social și simte, de asemenea, că într-un fel v-a amăgit pe toți în ce îl privește când ați fost la Hinsford. Presupun că atunci a hotărât că nu avea o importanță prea mare din moment ce nu se aștepta să se mai întâlnească vreodată cu vreunul dintre voi.

- Ei bine, zise mama ei, va trebui să vedem ce se întâmplă mâine la Elizabeth și Colin. Îndrăznesc să spun că întreaga problemă va fi discutată până la moarte, iar tot felul de intrigi și de planuri vor fi puse la cale. Aproape că îmi pare rău pentru bietul locotenent-colonel. Familia Westcott poate fi la fel de înfricoșător de înfruntat ca săbiile și pistoalele.

- Poate că toată lumea se va bucura în secret de absența lui, mamă. Nu poți fi sigură că familia se va aduna ca de obicei.

- Din păcate, tu și eu suntem doamne, nu domni, Abby, zise mama ei zâmbindu-i, dar cât ai paria pe asta?

capitolul 19

Fusese o zi extenuantă nu doar fizic, ci și emoțional. Întâlnirea cu avocatul, faptul că fusese interogat de acesta - da, era cuvântul potrivit -, că și Abby fusese interogată, să afle că generalul Pascoe și soția acestuia erau în Londra și că audierea în fața unui judecător era iminentă, toate acestea crescuseră considerabil anxietatea lui Gil. Minte se convingea, poate, că dovezile lui erau puternice și că în cel mult câteva săptămâni avea să se afle în drum spre casă, în Gloucestershire, alături de soția și de fiica lui. Dar instinctul îi spunea să se teamă și să nu fie convins de nimic. Pentru că tot ce doreau generalul Sir Edward și Lady Pascoe obțineau în mod inevitabil. În afară de genul de soț pe care îl doriseră pentru fiica lor, îi spuse o voce din mintea lui. Și tocmai lucrul acesta avea să îi facă și mai hotărâți să nu fie din nou învinși de același bărbat.

După-amiaza nu îi îmbunătățise starea de spirit. O trimisese pe Abby să își viziteze singură mama, știind că avea să găsească scuze pentru el. Știa că o rănise refuzând să participe la micul dejun de nuntă al familiei Westcott, pe care Lord Hodges și soția lui doriseră să îl organizeze pentru ei. Poate că fusese egoist din partea lui. Pe lângă vina dată de acel gând, petrecuse o mare parte din după-amiază punând capăt la tot ce îi dăduse identitate, interes și stimă de sine timp de 20 de ani. Începuse procesul de retragere din regimentul său și din armată. Și, deși avea multe motive să se retragă - cămin, familie, avere, viața liniștită și stabilă la care visase dintotdeauna -, avu o strângere de inimă să se rupă de tot ce îi era familiar. Iar viitorul nu era niciodată sigur.

Abby se întoarse la hotel la scurt timp după el, arătând la fel de obosită cum se simțea el, deși îi zâmbi

și îl întrebă cum petrecuse după-amiaza. Îi spuse despre teama mamei sale că reacția ei la veștile de ieri îl determinase pe Gil să stea departe de sărbătorirea plănuită în onoarea lor.

- Speră că, dacă așa este, te vei răzgândi, zise Abby.

Poate că era o prostie din partea lui să nu facă asta, mai ales din moment ce nu ar fi presupus chinul de a întâlni pe vreunul dintre ei pentru prima oară. Petrecuse o săptămână cu cei mai mulți dintre ei și se simțise relativ în largul lui alături de ei. Îi plăcuse și se simțise plăcut la rândul lui. Dar știa că ezitarea lui de a-i întâlni din nou venea tocmai din acest motiv. Îi amăgise în timpul acelei săptămâni, permițându-le să presupună că, pentru că era un ofițer de înalt grad militar, trebuia să fie și nobil. Și apoi se căsătorise cu una dintr-ai lor, fără să îl întrebe pe vreunul, cu excepția lui Harry.

Nu putea să o facă. Nu putea să dea din nou ochii cu ei. Dar, refuzând, o rănea pe Abby.

- I-am spus că nu o vei face, zise ea. Dar am promis că îți transmit mesajul.

- Cu toate acestea, planurile vor merge înainte? o întrebă el.

- Ei bine, nu ca un mic dejun de nuntă, spuse ea. Dar, da, verișoara Elizabeth și Colin au invitat întreaga familie mâine la ceai, și voi merge. Vor dori să mă vadă acolo. Presupun că voi fi oaspetele de onoare.

- Am un milion de lucruri de făcut, îi spuse el. Avem nevoie de o trăsură și de cai. Am o întâlnire cu agentul meu. El se ocupă de gestionarea casei și a fermei mele - de casa noastră - și are grijă de investițiile mele. Rareori apuc să-l întâlnesc în persoană. Este un bărbat ocupat. Nu cred că ar fi ușor să schimb...

- Este în regulă, Gil, zise ea.

Venise mai aproape de el și îi puse o mână pe braț. Zâmbea, cu o expresie care i se citea și în ochi și îi umplea întreaga ființă. Sau așa i se păru lui. Se simți smerit. Probabil că era o mare dezamăgire pentru ea.

- Înțeleg.

Ar fi trebuit să fie furioasă pe el. O privi tăcut, pregătit să pară furios *pe ea* pentru că nu se înfură *pe el*. Dar apoi...

- Nu pot să mă gândesc la nimeni sau la nimic altceva în afară de copilul meu, Abby, zise el și, pentru o clipă, crezu că avea să se prăbușească.

Se chinui să respire și își ascunse ochii cu o mână, cuprinzându-și tâmplele între degetul mare și arătător.

- Știu, rosti ea cu blândețe.

Și merse lângă el, îl luă în brațele ei, în vreme ce ale lui o apucară și o traseră aproape. Prea aproape. Probabil că o rănea. El înghiți în sec și aproape că pierdu lupta și începu să plângă.

- Știu.

Dar ea nu știa cum se simțise când ținuse pruncul acela în brațe, știind că era al lui, că putea să îl iubească, să îl îngrijească, să îi ofere siguranță și dragostea necondiționată a unui părinte. Cum se simțise când o părăsise când Napoleon Bonaparte începuse din nou să adune o armată și se anunța altă bătălie colosală, iar el ar fi putut să moară și să nu o mai vadă niciodată. Cum se simțise când sosise acasă, alarmat de scrisorile lui Caroline, și găsisse casa goală cu excepția câtorva servitori, dintre care nici unul nu știa unde plecaseră soția și fiica lui. Cum se simțise când i se refuzase intrarea în casa soacrei chiar și după ce aflase că, de fapt, Katy era acolo. Cum se simțise să o audă plângând, poate înspăimântată de toate strigătele de la parter. Cum se simțise să o lase singură acolo. Și apoi să fie trimis pe Sf. Elena, aproape la fel de exilat ca Bonaparte însuși. Cum se simțea acum, când știa că soarta lui stătea în mâinile unui judecător care nu îl cunoștea nici pe el, nici profunzimea sentimentelor lui. Nu, ea nu știa. Cum ar fi putut?

Dar ea îl ținu în brațe și îndură modul în care el o strângea ținând-o lipită de el atât de strâns încât probabil abia mai respira. Nu, ea nu știa. Dar înțelegea. Sfinte Dumnezeule, el nu avea drepturi exclusive asupra durerii. Și ea suferise. Fusese o fată tânără, gata să își

facă debutul în înalta societate. Cât de nerăbdătoare, emoționată și plină de speranță și așteptări trebuie să fi fost! Doar ca să i se ia totul odată cu rădăcinile identității ei. Nu, ea nu era ferită de suferință.

Își slăbi strânsoarea și o privi îngrijorat.

- Pari obosită, zise.

Ea încă purta boneta, o frivolitate cu boruri mici și coroană înaltă, care o făcea să arate pur și simplu frumoasă. Nu că avea cu adevărat nevoie de o bonetă pentru asta. Îi desfăcu panglicile de sub bărbie.

- Și tu.

Se dădu o jumătate de pas în spate și își răsfiră degetele pe pieptul lui.

- Se va termina în curând, Gil.

- De asta mă tem, zise el.

- Știu.

Abigail se apropie din nou de el când Gil îi scoase boneta și își lipi fruntea de umărul lui.

- Așteptarea este cea care ucide, iar tu ai avut parte de asta timp de aproape doi ani. Permite-mi să comand niște ceai. Este prea devreme să coborâm pentru cină.

- Mai degrabă aș merge în pat, îi spuse el.

- Dacă preferi, zise ea, ridicându-i capul și zâmbind din nou.

El îi văzu expresia în momentul în care ea își dădu seama la ce se referise el.

- Oh!

Zâmbetul ei păli și se îmbujoră ca un trandafir.

- Se poate face și pe timpul zilei, să știi, spuse el. Este posibil din punct de vedere fizic. Nu doar în timpul nopții.

Ea râse, iar lui i se răsuci ceva în stomac. Sau poate că era inima lui.

- Oh, spuse ea din nou.

- Am putea chiar să și dormim, zise el. După aceea.

În după-amiaza următoare, Abigail sosi la reședința de pe Curzon Street a lui Lord Hodges împreună cu mama ei, Marcel și Estelle, care veniseră să o ia de la hotelul

Pulteney. Gil o scosese pe Beauty la o plimbare în Hyde Park. După aceea avea o întâlnire cu agentul său.

Toți ceilalți sosiseră înaintea lor, poate dinadins, gândi Abigail, din moment ce ea era, cu siguranță, oaspetele de onoare. Se adunaseră ca să o vadă *pe ea*. Nu trecuse mult timp de când le făcuse cu mâna când plecaseră înapoi în oraș de la Hinsford. Dar, bineînțeles, totul se schimbase de atunci.

Se simți ridicol de neliniștită când majordomul lui Colin și al lui Elizabeth îi însoți la etaj și îi anunță după ce deschise ușile salonului.

- Marchizul și marchiza de Dorchester, Lady Estelle Lamarr și doamna Bennington.

Exact ca și cum ar fi pășit în sala de bal a cuiva, pentru un eveniment mareț din înalta societate. Asta nu însemna că Abigail fusese vreodată la un astfel de eveniment.

„Doamna Bennington.“ Încă suna ciudat.

Alexander stătea în picioare, cu spatele la șemineu. Bunica lui Abigail, văduva contesă de Riverdale, ședea într-un fotoliu, cu mătușa Matilda stând lângă fotoliul ei, cu oțetul în mână pentru eventualitatea în care mama ei ar fi avut nevoie să fie readusă la viață în agitația momentului. Mătușa Mildred și unchiul Thomas, Lord și Lady Molenor, erau așezați unul lângă altul pe un fotoliu. Mătușa Louise, văduva ducesă de Netherby, stătea cu Jessica și Wren pe o canapea. Verișoara Althea Westcott, mama lui Elizabeth, se așezase pe alt fotoliu, cu Anna cocoțată pe brațul acestuia. Avery, duce de Netherby, era așezat cumva mai departe de toți ceilalți, ca și cum se considera mai degrabă un observator decât participant. Bertrand stătea în picioare lângă el. Colin și Elizabeth, amândoi în picioare și zâmbind călduros, veneau către ei, cu mâinile întinse, ca să-i întâmpine.

Abigail inspiră adânc și zâmbi. Înțelese perfect motivul pentru care Gil nu putea înfrunta asta.

- Ei, Abigail, spuse bunica ei. Explică-te!

- Nu trebuie să te agiți, mamă, zise mătușa Matilda.

- Nu sunt agitată, îi spuse văduva. Și pune deoparte lucrul acela din mână dacă nu ai de gând să îl folosești pentru tine. Abigail?

Colin, după ce îi zâmbise lui Estelle, strânsese mâna lui Marcel și sărutase obrazul mamei lui Abigail, tocmai se întorsese către ea și îi lua ambele mâini într-a lui. Râse.

- Îngăduie-i bieteii doamne să își tragă sufletul și să se așeze mai întâi, te rog, doamnă, zise el, oferindu-i brațul. Ți-am păstrat fotoliul de lângă șemineu, Abigail. Suntem încântați că ai venit.

Însă nu avea să poată evada atât de ușor în relativa siguranță a fotoliului.

- Dar o îmbrățișare înainte să iei loc, Abby, zise Anna, grăbindu-se către ei și luând-o pe Abigail în brațe. Mi-a plăcut locotenent-colonelul Bennington foarte mult când am fost la Hinsford și vă doresc amândurora toată fericirea din lume.

- Mulțumesc, spuse Abigail.

- Și mie mi-a plăcut. Și eu vă doresc, zise Wren, îmbrățișând-o pe Abigail după ce Anna îi dădu drumul.

- Abby, o cuprinse apoi Jessica. Nu știam ce să cred când am auzit. Încă nu știu. M-ai fi putut doborî cu un fulg. Eram convinsă că nu te vei căsători niciodată, iar gândul acesta mă făcea foarte nefericită. Știu că nu te-ai fi căsătorit niciodată dacă inima nu ți-ar fi spus-o, așa că trebuie să mă bucur pentru tine. Dar nu sunt sigură că te voi ierta vreodată pentru faptul că nu m-ai invitat la nunta ta. Nici nu m-am hotărât încă dacă voi mai vorbi vreodată cu tine.

În tot timpul acesta, o strângea tare în brațe pe Abigail.

- La fel simt și eu, zise Estelle.

- Ei bine, sper că amândouă veți decide în favoarea mea, spuse Abigail, altfel va trebui să mă mulțumesc să țin monologuri de fiecare dată.

Mătușa Louise fu cea care pretinse apoi o îmbrățișare.

- Vai de mine, ne-ai luat pe toți prin surprindere, Abigail! Nu am văzut nici un semn cât am fost la Hinsford. Și, chiar dacă mă uit în urmă, tot nu pot să văd vreun semn care să te fi dat de gol.

- Nu cred că era ceva care să o dea de gol cât am fost acolo, Louise, rosti unchiul Thomas.

Venise să strângă din toată inima mâna lui Abigail și să o sărute pe obraz.

- Îți doresc tot binele, draga mea. Locotenent-colonelul Bennington pare a fi un tânăr pe cinste.

- Oh, Abigail, zise mătușa Mildred când o îmbrățișă. Chiar este foarte romantic. Exact cum a fost când Avery a fugit cu Anna să se căsătorească fără zarvă în timp ce noi le plănuiam o nuntă grandioasă.

- Îmi doresc doar ca locotenent-colonelul Bennington să fi venit cu tine, zise verișoara Althea. A părut că nu se simte foarte confortabil ieri după-amiază când l-am întâlnit întâia oară. Dar se va obișnui cu noi.

- Știm cu toții de ce nu a venit, zise bunica atunci când Abigail luă în sfârșit loc, și toți ceilalți își ocupară locurile.

Vacarmul se opri odată cu vorbele ei.

- Și de ce nu dorește un mic dejun de nuntă. Știm totul, mai puțin motivul pentru care tu ai făcut asta, Abigail. De ce te-ai căsătorit cu un bărbat despre care știi că nu este potrivit, un bărbat cu probleme, care s-ar putea foarte bine să vă târască pe tine și pe familia ta în noroi? Motivul pentru care te-ai căsătorit cu el într-o manieră atât de dubioasă, fără să o anunți măcar pe mama ta? Ai atât de puțin respect față de tine însăși?

- Mamă!

- Nu, mamă, să știi că nu voi accepta ca Abigail să fie intimidată.

- Poate că ar trebui să...

Mătușa Matilda, mama lui Abigail și Elizabeth vorbiră în același timp. Mătușa Matilda uită chiar și să îi dea bunicii pe la nas cu oțet.

Alexander le opri cu o mână ridicată.

- Nu, spuse. Toți suntem îngrijorați. Poate că aveam nevoie ca verișoara Eugenia să o spună pe șleau. Și poate că ar trebui să îi acordăm lui Abigail șansa de a răspunde.

O tăcere apăsătoare se așternu în încăpere.

- Sau nu, spuse Avery încet din colțul lui. Mi se pare că Abigail a fost invitată aici pentru ceai.

- Oh, *a fost*, Alexander, zise Elizabeth. Dorim să ne bucurăm alături de ea.

- *Să ne bucurăm*, spuse bunica batjocoritor. În absența mirelui. Nu dorește să vină aici și să dea ochii cu noi.

- Pentru că este de acord cu dumneata, bunico, spuse Abigail, simțind cum toată atenția se întoarse asupra ei. Crede că locul lui nu este aici. Dar locul lui este alături de *mine*. M-am căsătorit cu el știind foarte bine cine era și de ce trebuia să se căsătorească fără întârziere. Harry știa totul și îl cunoștea de mult pe Gil. Sunt prieteni apropiați. Harry a fost de acord cu nunta noastră. Reverendul Jenkins ne-a căsătorit în biserică din sat și după aceea a venit acasă cu doamna Jenkins la micul dejun de nuntă. Doamna Jenkins a decorat biserică cu flori, iar angajații de la Hinsford au decorat casa. Ne-au întâmpinat în mod oficial când ne-am întors de la biserică. A fost o nuntă grăbită pentru că Gil are nevoie de o soție care să îi acorde o șansă mai bună de a-și recupera fiica de la părinții primei lui soții, la care a fost dusă fără permisiunea lui când el se afla în Belgia, chiar înainte de bătălia de la Waterloo. A fost o nuntă neașteptată, dar nu clandestină.

- Motivul pentru care el s-a căsătorit cu tine și a făcut-o în grabă este evident, spuse bunica. Motivul tău este mai puțin limpede, Abigail. Erai atât de disperată să ai un soț? Cu toate astea, timp de șase ani te-ai împotrivit tuturor încercărilor familiei tale de a-ți prezenta nobili potriviți.

- Marcel, spuse mama lui Abigail, ridicându-se în picioare, du-ne acasă, te rog! Nu pentru asta am...

- Este în regulă, mamă, zise Abigail. Eram conștientă de tensiunea din încăperea aceasta dinainte să intrăm și este foarte bine că bunica are curajul să o înfrunte.

Mama ei se așază înapoi, în vreme ce Abigail își întoarse din nou atenția spre bunica ei.

- Nu eram disperată. Eram pregătită să trec prin viață necăsătorită dacă nu întâlneam bărbatul perfect pentru mine. L-am găsit în Gil, deși nu cred că voi fi vreodată în stare să explic tuturor la ce mă refer prin asta. M-am căsătorit cu el pentru că am dorit-o și am făcut-o în grabă pentru că acesta era lucrul de care avea el nevoie. Îmi pare rău că v-am supărat pe toți. Dar nu îmi pare rău pentru ce am făcut. Mă aștept să fiu fericită.

- Bravo, Abigail! spuse Avery din colțul lui.

Toată lumea se întoarse spre el.

- Toate bune și frumos spus, Avery, zise mătușa Louise. Dar locotenent-colonelul Bennington refuză să dea ochii cu familia lui Abigail, este implicat în ceea ce ar putea foarte bine să fie o luptă urâtă pentru custodia fiicei lui și este fiul nelegitim al unei spălătorese.

- Nici unul dintre lucrurile acestea nu contează, interveni Elizabeth, dacă Abigail este fericită alături de el. Este un bărbat care a ajuns la un grad militar foarte înalt. Avery ne-a spus că a câștigat câteva distincții pentru eroism, în special pentru conducerea plină de succes a unui detașament de sacrificiu când a fost în Peninsulă. Este prietenul lui Harry și a fost destul de amabil încât să îl însoțească acasă și să stea cu el până când și-a recăpătat sănătatea și puterea. În mod evident ține foarte mult la fiica lui dacă se luptă să o ia înapoi când ar putea foarte ușor să o lase cu bunicii și să nu trebuiască să își facă griji legate de creșterea ei.

- Nu îmi pasă ce spune nimeni! strigă Estelle. Dacă Abby s-a căsătorit cu el, sunt gata să îl plac. *Îl plac.* Cine poate să uite cum i-a permis lui Robbie să pună stăpânire pe câinele lui cât am fost cu toții la Hinsford?

- Foarte bine, Stel, spuse Bertrand. Sora noastră vitregă este destul de în vârstă și de matură încât să fie stăpână pe mintea ei. Dacă este fericită, atunci și eu sunt fericit pentru ea.

- Bine spus, tinere, rosti verișoara Althea.

- Ceea ce ne trebuie, interveni mătușa Matilda, cu obrazii aprinși, este un *plan*. Chiar dacă ne place sau nu, Abigail este căsătorită cu locotenent-colonelul Bennington. Nici măcar nu sunt sigură că *nu* îmi place. Cu siguranță ține la el și poate că asta contează aproape mai mult ca orice. Avem nevoie de un plan pentru a-l atrage în familie, pentru a-l face să se simtă bine-venit. Nu doar de ochii lumii, ci *bine-venit*.

- Și cum am putea face asta, Matilda? întrebă mătușa Louise.

- Și avem nevoie de un plan, continuă mătușa Matilda, neluând în seama întrebarea surorii ei, să ne asigurăm că el și Abigail reușesc să obțină custodia copilului. Este pur și simplu de neconceput ca unui tată să nu îi fie îngăduit să își ia propriul copil acasă, când este limpede că o iubește și oricum nu și-a dat consimțământul să fie dusă la bunici. Iubește copilul, nu-i așa, Abigail? Nu îmi pot imagina că te-ai fi căsătorit cu el dacă nu l-ar iubi.

- O adoră, răspuse Abigail.

- Matilda are dreptate, spuse oftând mătușa Mildred. Avem nevoie de un plan. Dar care?

- Abigail, întrebă Alexander, cine este tatăl locotenent-colonelului Bennington? Știe?

Ea ezită. Lui Gil nu îi plăcea să vorbească despre paternitatea lui. Nu îi spusese nici măcar avocatului. Când fusese întrebat, evitase întrebarea.

- Vicontele de Dirkson, răspuse ea.

Urmară câteva clipe de liniște.

- Vicontele de *Dirkson*? repetă mama ei.

- Gil nu spune asta tuturor, mărturisi Abigail. Nici măcar nu a știut cine era tatăl lui până la moartea mamei, când era sergent în India. Vicontele i-a cumpărat

brevetul de sublocotenent și apoi promovarea la gradul de locotenent. Gil i-a refuzat alte promovări și chiar le-a regretat pe cele pe care le acceptase, fiind surprins. Nu voia să aibă de-a face cu tatăl său. Nici acum nu dorește asta. În ce îl privește, a avut un singur părinte.

- Vicontele de Dirkson, spuse din nou mama ei. Era membru al grupului care umbla cu Humphrey.

- Iar aceasta nu este o recomandare, zise bunica. Cei mai mulți dintre prietenii fiului meu erau personaje dezgustătoare. Exact ca el. Așadar, Dirkson și-a abandonat copilul nelegitim, așa-i?

- Chiar și așa, spuse unchiul Thomas, ar putea să iasă ceva din faptul că Bennington este născut într-o familie bună, cel puțin din partea tatălui său.

- Îl cunosc pe fiul lui, spuse Bertrand. Destul de bine. Am fost împreună la Oxford. Era cu un an mai mare decât mine.

Mătușa Matilda strângea încă oțetul, dar nu îl folosea pentru mama ei. Mai degrabă îl strângea la piept.

- Există o asemănare, zise ea. Ar fi trebuit să o văd. Fără cicatrice, sigur aș fi văzut-o. Era un bărbat izbitor de chipeș.

- Și un crai, Matilda, adăugă mătușa Mildred. Nu era genul de prieten pe care l-ai fi dorit pentru Humphrey. Era genul de prieten pe care nu îl dorești *nimănui*. Dar, pe de altă parte, nici fratele nostru nu era.

- În mod categoric avem nevoie de un plan, zise mătușa Louise. Trebuie să ne punem mințile la treabă. Poate că tânărul acela nu ne dorește prietenia sau ajutorul, dar este căsătorit cu Abigail și nu trebuie să i se dea de ales.

Unchiul Thomas oftă, iar Colin zâmbi larg.

- Poate că, spuse Elizabeth, zâmbind și bătând din palme în timp ce se ridică în picioare, campania poate fi amânată. Am invitat pe toată lumea aici ca să sărbătorim căsătoria lui Abigail, chiar dacă soțul ei nu poate fi alături de noi. Haideți să sărbătorim! Ceaiul ne așteaptă

în salon. Colin, o însoțești pe Abigail, în vreme ce noi, ceilalți, vă vom urma?

- Va fi plăcerea mea, zise acesta, zâmbindu-i amabil lui Abigail în timp ce se apropie și îi oferi din nou brațul. Camille a menționat într-o scrisoare adresată lui Elizabeth că Joel i-a cumpărat tânărului Robbie un câine, iar de atunci este un copil mult mai fericit. Și ideea a fost a soțului tău. Trebuie să îmi spui mai multe.

- Oh, da, zise Abigail în timp ce se îndreptară către salon. Se pare că Robbie a ales un border collie și sunt inseparabili. Dar permite-mi să îți povestesc despre Beauty - cățeaua lui Gil - și prima mea întâlnire cu ea.

Pe masă era întins un ospăț.

Din fericire, contesa văduvă de Riverdale era deja lungită pentru siestă când tânărul Bertrand sosi la reședință în după-amiaza următoare. Lady Matilda Westcott pregătise o explicație în cazul în care avea să fie necesară, dar se bucură că nu fu nevoie. Fusese incapabilă să inventeze ceva care să pară convingător.

Matilda era gata să plece - își alesese cele mai bune haine: o rochie, o pelerină și o bonetă verde-închis, pe care de obicei le păstra pentru petrecerea din grădina ocazională la care mergea cu mama ei - și se grăbi să coboare în hol, înainte ca majordomul să îi aducă un mesaj.

- Bună ziua, Bertrand, zise ea vioi, punându-și mânușile înainte de a întinde mâna dreaptă pentru o strângere hotărâtă. Ești foarte punctual. Îmi place asta la un tânăr.

El avea 21 de ani, era înalt, slab, întunecat și chipeș și cu siguranță avea pe lângă el o întreagă armată de tinere cu fluturi în stomac. Și avea să devină și mai bun odată cu vârsta, exact cum se întâmplase cu tatăl lui. Marchizul de Dorchester trebuie să se fi apropiat de 45 de ani, dar el și Viola încă formau un cuplu extraordinar de frumos.

Bertrand făcu o plecăciune, îi ură o după-amiază plăcută, apoi roși, părând la fel de nedumerit ca în ziua anterioară, când îl luase deoparte o clipă, după ceaiul de la Elizabeth, și îl întrebese dacă era amabil să se ofere să o însoțească în după-amiaza aceasta. Probabil crezuse că își pierduse mințile și se prăbușise în senilitate. Dar bietul băiat era un gentleman desăvârșit și o asigurase că avea să fie plăcerea lui. De asemenea, știa să mintă. Arătase și mai nedumerit și poate ușor alarmat când ea îi ceruse să nu spună nimănui. O asigurase că nu avea să o facă. Dar de ce ar fi făcut-o? Un tânăr nobil cu siguranță nu se lăuda că își însoțea prin Londra mătușa vitregă în vârstă.

Dar, dacă era așa, cel puțin nu avea să o ascundă într-o trăsură închisă, cu toate draperiile trase. De pe scara din fața casei, Matilda privi o cabrioletă cu doi cai.

- Vai de mine! zise.

- Sper că nu vă supărați, doamnă, zise Bertrand. Ar fi trebuit să închiriez o trăsură sau să îi cer una tatălui meu.

- Să mă supăr? întrebă Matilda. Dragă tinere, nu am mai mers cu o cabrioletă de nu mai știu când. Dar nu am ajuns încă la decrepitudine. Nu am nici măcar un junghi de reumatism.

După ce o ajută să urce în cabrioletă și își ocupă locul alături de ea și luă hățurile în mâini, o privi întrebător.

- Și unde aș putea să vă duc, doamnă? întrebă el.

- Mă gândeam, zise ea, că ți-ar face plăcere să-i faci o vizită prietenului tău de la Oxford, domnul Sawyer. Nu îi cunosc prenumele.

El o privi lipsit de expresie.

- Sawyer? întrebă. *Adrian Sawyer?*

- Dacă acesta este numele lui, da, rosti Matilda. Fiul vicontelui de Dirkson. Fiul *legitim*.

Lipsa de expresie mai persistă un moment, și apoi fu înlocuită de o urmă de zâmbet.

- Lady Matilda, întrebă el, ce puneți la cale?

- Vai de mine, spuse ea, nu îl cunoști bine?

- De fapt, zise el, l-am cunoscut foarte bine înainte să plece de la facultate, cu un an înaintea mea. Nu l-am mai văzut de atunci, deși cineva a pomenit că l-a zărit în oraș acum câteva săptămâni.

- Atunci poate că, zise ea, este vremea să reînnoași legătura. L-am cunoscut pe tatăl lui, Bertrand. Cu mult timp în urmă, când era prieten cu Humphrey. Fratele meu, adăugă ea, drept explicație. Nu îl pot vizita singură. Nu se cade, știi. Nici chiar o servitoare nu mi-ar oferi destulă respectabilitate.

Unul dintre cai furnăi, aparent nerăbdător să se pună în mișcare.

- Așadar, voi face o vizită unui prieten vechi de facultate pe care nu l-am văzut de un an, aducând-o cu mine ca însoțitoare pe mătușa mea vitregă, nu? întrebă el.

- Presupun, spuse ea, că voi fi o mare rușine pentru tine.

El o privi în tăcere preț de câteva clipe, în timp ce și celălalt cal furnăi, iar cel dintâi dădu din cap.

- Dacă ar fi să ghicesc, zise el, asta are de-a face cu locotenent-colonelul Bennington.

- Ei bine, spuse ea, așa este. Și bănuiesc că te întrebi de ce nu l-am trimis pe Thomas să facă vizita. Sau pe Alexander ori pe Avery. Sau chiar pe tatăl tău.

- Dacă nici Adrian, nici viconte de Dirkson nu sunt acasă? întrebă el.

Era, desigur, foarte posibil. De fapt, ar fi fost aproape un miracol dacă nici unul nu era plecat. Era o nebunie dar...

- Nici măcar nu știu unde locuiește, spuse Bertrand.

- Știu eu, îi zise Matilda.

capitolul 20

Miracolul avu loc. Însă, când se întâmplă, iar major-domul vicontelui de Dirkson îi conduse pe Lady Matilda Westcott și pe viconte de Watley într-un salon

pentru vizitatori care se deschidea din hol, în vreme ce el merse să vadă dacă Excelența Sa și fiul acestuia erau acasă - un eufemism pentru a vedea dacă aceștia doreau să îi vadă pe vizitatorii lor -, Matilda își dori din toată inima ca asta să nu se fi întâmplat. Și, după privirea lui, bănuî că și Bertrand își dorea același lucru.

Poate că nu fusese o idee bună, până la urmă.

În toți cei 36 de ani, Matilda îl zărise doar ocazional pe viconte de Dirkson. Nu ajunsese niciodată să se afle față în față cu el în tot acest timp. Intenționat, desigur. De ambele părți, fără îndoială. Nu fusese niciodată, absolut *niciodată* atât de îndrăzneată încât să vină la el acasă. Era de-a dreptul de neiertat, chiar dacă îl adusese pe Bertrand cu ea și făcuse să pară că el era oaspetele principal, în vreme ce ea era doar o însoțitoare întâmplătoare.

Cine era însoțitoarea întâmplătoare a nepotului ei vitreg în vârstă de 21 de ani? Exista măcar o astfel de relație?

Dacă ar fi putut să se strecoare afară printr-o ușă lateralnică sau să sară pe fereastră, ar fi făcut-o cu bucurie. Dar răul fusese deja făcut. Majordomul îi dusese numele sus și era prea mult să spere că, dacă ea dispărea, viconte de Dirkson ar fi crezut că majordomul său avea halucinații.

Bertrand arăta ca și cum și-ar fi legat prea strâns lavaliera de la gât. Nu îl putea abandona acum, chiar dacă exista o fereastră deschisă.

Vai!

Apoi ușa se deschise și intrară împreună - un domn mai în vârstă și unul mai tânăr. Nu semănau absolut deloc, cugetă Matilda câtă vreme mai avu un gând coerent în minte. Cel mai în vârstă era un bărbat înalt și cu o siluetă strașnică, cu păr des și argintiu la tâmplă și sare și piper în rest. Mai mult piper, hotărî ea. Nu arăta de vârsta lui - știa că avea în jur de 55 de ani. Bărbații erau atât de norocoși! Îmbătrâneau mult mai încet și mai grațios decât femeile. Ei doi descoperiseră cândva

că el era cu fix o lună mai în vârstă decât ea. Bărbatul mai tânăr era mai scund, cu păr blond, chip proaspăt și un pic plinuț. Ca răposata lui mamă. Arăta mulțumit. Tatăl său nu părea nici mulțumit, nici nemulțumit. Se uita direct la Matilda.

Vai!

- Bertrand! exclamă tânărul, înaintând cu mâna dreaptă întinsă. Chiar tu ești! Mă întrebam. Obişnuiai să nu folosești titlul de *viconte de Watley*. Ce mai faci? Este o plăcere.

- Tu ce mai faci? zise Bertrand. Este doar un titlu de curtoazie, ştii. Îmi permiți să o prezint pe Lady Matilda Westcott? Este cumnata mamei mele vitrege.

- Încântat de cunoştinţă, doamnă! spuse domnul Adrian Sawyer, făcând o plecăciune elegantă. Îl cunoaşteți pe tatăl meu? Tu îl cunoşti, Bertrand?

Și sosise clipa. De fapt, sosise de câteva momente. Matilda făcu o reverență și apoi își dori să își fi plecat doar capul cu o demnitate serioasă.

- Matilda, zise vicontele de Dirkson, făcând o plecăciune, dar fără să înainteze.

O privea cu ochii mijiiți. Cine naiba îi băgase în cap să vină aici? Pentru că acum el îl ignora pe Bertrand.

- Charles, zise ea, și apoi îi veni să își muște limba.

Vai, era prea bătrână pentru asta! Mult prea bătrână. Fusese echilibrată și hotărâtă ani la rând. Acum nu era timpul să se întoarcă la emoții și îmbujorări feciorelnice.

El își întorsese atenția către Bertrand și fiul său.

- Cred că ne-am întâlnit o dată la Oxford. Sunt sigur că fiul meu este foarte încântat de vizita ta. Voi doi trebuie să aveți multe să vă spuneți și multe amintiri de depănat. Fără îndoială, ați fi mai în largul vostru dacă eu și Lady Matilda nu am fi de față să vă auzim, iar noi ne-am simți mult mai confortabil dacă nu am fi obligați să ascultăm. Doamnă, pot să îți arăt grădina? Sunt flori foarte frumoase.

Vai!

- Mulțumesc, spuse ea, și fu surprinsă și ușurată să descopere că picioarele o duseră prin încăpere către el fără să se clatine sau să se îndoie sub ea.

El nu spuse nimic în timp ce merse alături de ea prin hol și de-a lungul unui coridor care ocolea scara, călcâiele cizmelor lui răsunând pe pardoseală. Printr-o ușă lăaturalnică o conduse afară, într-o grădină ce avea culoarea și parfumul a miliarde de flori. Erau acolo și o pajiște cosită și un scaun din fier forjat sub un castan.

- Ei, Matilda, zise el când închise ușa în urma lui.

- Charles, spuse ea, întorcându-se să îl privească și punându-și mâinile în talie.

Chipul lui era mai slab decât în tinerețe. Pomeții și trăsăturile îi erau mai pronunțate. Dar încă era chipeș și semăna remarcabil de mult cu fiul său - *celălalt* fiu -, dar fără cicatrice.

- Am venit să vorbim despre fiul tău.

Și atunci dispăru pretextul că venise cu Bertrand, care se întâmpla să o însoțească - unde? -, căruia îi venise dintr-odată cheful arzător să îi facă o vizită unui vechi amic de facultate, pe care nu îl mai văzuse de peste un an.

El o privi lung, cu mâinile prinse la spate. Nu încercase să îi arate grădina ori să o îndemne către scaun.

- Presupun, spuse el, că nu vorbești despre fiul care în momentul de față discută cu... nepotul tău vitreg?

- Vorbesc despre locotenent-colonelul Bennington, îi spuse ea. Poate nu știai că s-a întors în Anglia. Că a venit de la Paris cu nepotul meu, maiorul Harry Westcott, și a stat cu el o vreme la moșia Hinsford din Hampshire. Aproape sigur nu știi că s-a căsătorit cu nepoata mea, Abigail Westcott, cu mai puțin de o săptămână în urmă, și că se află în Londra ca să încerce să își recapete fiica. Nepoata ta.

Dumnezeule, nici măcar nu se gândise la relația aceea până în clipa asta!

- Mărturisesc, zise el, că nu știam de căsătoria lui. Ai spus că vrea să încerce să își ia fiica din casa bunicilor.

Nu nega că locotenent-colonelul era fiul lui. Și era limpede că știa câte ceva despre el. Unele lucruri destul de recente. Știa că fiica lui se afla la bunicii ei.

- Generalul Sir Edward Pascoe și Lady Pascoe sunt hotărâți să o păstreze, îi spuse Matilda. Sunt deciși să îi ponegrească numele și să convingă un judecător că nu este un tată bun. Și sunt oameni puternici.

- Mai puternici decât... fiul meu? o întrebă el.

- Mă tem foarte tare că da, zise ea.

- Ce vrei să fac eu, Matilda? o întrebă el, aplecându-se ușor către ea, ochii lui negri sfredelindu-i pe ai ei.

Ea își păstră picioarele înfipte acolo unde se aflau și nu făcu pasul în spate pe care dorea cu disperare să îl facă.

Săptămâna care urmă nu fu una fericită.

În dimineața de după ceaiul de la Elizabeth și Colin, în timp ce se aflau la micul dejun, sosi o scrisoare de la domnul Grimes. Îl informa pe locotenent-colonelul Bennington că urma să aibă loc o audiere peste o săptămână, în fața judecătorului Burroughs, pentru a decide custodia domnișoarei Katherine Bennington. Avocatul avea încredere în succesul clientului său, dar ar fi apreciat să se întâlnească din nou în ziua următoare. Nu era nevoie să o deranjeze pe soția lui să îl însoțească. Între timp, Grimes îl sfătuia cu insistență pe clientul său să adune cât de multe mărturii cu privire la caracterul lui. Mărturiile personale ar fi fost cele mai bune, dar, în lipsa acestora, erau de dorit scrisori.

- Într-o săptămână, spuse Gil. Și nu cunosc pe nimeni, Abby. Nu aș ști unde să le scriu foștilor ofițeri comandanți și, chiar dacă aș afla, nu ar fi timp și să trimit o scrisoare și să primesc un răspuns.

- Îl avem pe Harry, spuse ea.

- Da, zise el. Îl avem pe Harry.

Își așază șervetul de pânză lângă farfuria pe jumătate goală și se ridică brusc în picioare. Părăsi sala de mese a hotelului fără măcar să o întrebe pe Abigail dacă era gata să îl însoțească.

Din momentul acela, se închise aproape complet în el însuși. O trimise în fiecare zi către unul sau altul dintre membrii familiei ei, chemându-i o birjă din moment ce trăsura lor avea să fie gata doar peste câteva zile. Ea își vizită rudele, merse la cumpărături cu ele, la bibliotecă sau la o galerie și zâmbi veselă, afișând o fericire care pălea iute.

Nu știa cum își petrecea Gil zilele. În fiecare zi, când îl întreba la întoarcerea ei la hotel, el îi dădea răspunsuri neclare. Când, într-o după-amiază, se întoarse devreme și coborî la grajduri cu gândul de a o lua pe Beauty la plimbare, descoperi că aceasta nu era. Dar Gil nu pomeni mai târziu de plimbarea pe care probabil o făcuse cu ea. Nici nu spuse ce mai făcuse în acele zile.

În fiecare seară, în timpul cinei, ea îi povesti despre propriile activități cu detalii, ca să nu fie liniște totală. El făcu scurte comentarii, ca să arate că o asculta, dar nu povesti nimic. Petrecură restul serilor lor citind în salonul care făcea parte din apartamentul lor. Sau mai degrabă ținură în mâini cărți deschise și își ațintiră ochii asupra unei pagini. Ba Abigail chiar își aminti să întoarcă din când în când câte una.

Cel mai rău fu că el încetă să doarmă cu ea - și să facă dragoste cu ea. Dormea în cel de-al doilea dormitor, pe care în primele nopți îl folosisese doar ca garderobă.

- Sunt agitat, zise el ca explicație în prima noapte când se întâmplă asta. Nu aș vrea să te țin trează, Abby.

Ea nu spuse nimic și nu protestă. Pentru că știa că nu era ceva personal. Înțelegea că fiecare moment al acestei săptămâni era ca un coșmar pentru el. Și îl cunoștea destul de bine ca să își dea seama că prima lui reacție în fața greutăților era să se închidă în el, ca să nu cedeze. Mai știa că în acea după-amiază el fusese cât

pe ce să cedeze și să plângă. Nu știa dacă ar fi fost un lucru bun dacă el ar fi făcut-o sau dacă ar fi fost un dezastru. Încă din copilărie învățase să se ascundă de lume în singurul loc cu adevărat sigur și care avea să îi fie întotdeauna la îndemână. Astfel, învățase să facă față singur tuturor lucrurilor rele și amenințătoare.

Dar își dorea să o ia cu el. Era soția lui. Pe deasupra, îl iubea. Da, îl iubea. Bineînțeles că da. Era pur și simplu o prostie să pretindă că nu era așa. Era motivul pentru care se căsătorise cu el. Nu pentru că era *îndrăgostită* orbește, ci pentru că iubea persoana care era el. Și îl cunoștea, chiar dacă i se confesase atât de puțin. Cunoștea bunătatea, statornicia și blândețea care aproape explodau din exteriorul de granit pe care îl arăta lumii. Cunoștea visul de dragoste, familie și cămin care îl ajutase în cea mai mare parte din viața lui.

Ea tânjea ca el să aibă încredere în ea. Tânjea să fie iubită. Dar săptămâna aceasta avea răbdare cu el. Nu avea nici o îndoială că el ar fi preferat să înfrunte o mie de bătălii decât pe cea care îl aștepta sub forma judecătorului Burroughs, peste câteva zile.

Și se întrebă ce s-ar putea întâmpla dacă el avea să piardă bătălia. Ce avea să se aleagă de viața lui? Dar de a ei? Ce avea să se întâmple cu ei?

Ah, fu o săptămână foarte nefericită! Păru să se târască și să gonească. Și, da, se târî și goni în același timp, deși probabil că limbile ceasului ticăiră în exact același ritm ca în ultima lună și ultimul an și aveau să o facă la fel luna următoare și anul viitor. Și nu exista nici un pic de alinare – nici din partea familiei sale, căreia nu dori să li se destăinuie, nici din partea lui Gil, care era închis în propria lume chinuită, și nici din partea ei.

Nu știa ce avea să se întâmple. Și nu îndrăznea să spere, deși exista speranță. Sigur că exista. Se căsătorise cu el ca să îi dea mai multă speranță.

În dimineața audierii, se trezi foarte devreme dintr-un somn neliniștit. Răsăritul luminase fereastra, iar asta

pentru că draperiile fuseseră date la o parte. Gil stătea în picioare, privind afară.

- Gil? spuse ea.

Se întoarse către ea o siluetă în lumina zorilor.

- Îmi pare rău, Abby, spuse. Te-am trezit.

Fereastra era deschisă. Încăperea era răcoroasă, deși cuverturile de pe pat erau calde în jurul ei.

- Nu, nu, zise ea, mutându-se pe o parte a patului. Trebuie să îți fie frig, stând acolo în picioare. Vino și încălzește-te!

El continuă să stea acolo preț de câteva momente, apoi veni către pat, dezbrăcându-se de halat în mers. Într-adevăr, îi era frig. Ea trase cuverturile peste el, se strecură mai aproape și îl strânse în brațe. Era gol.

- Nu ai putut să dormi? întrebă ea.

- M-am gândit, zise el, că aș reuși să adorm aici. Apoi mi-a fost teamă să nu te trezesc. Părea egoist. Pare egoist. Îmi pare rău.

- Oh, Gil, spuse ea. Mi-a fost dor de tine.

- Ți se face frig și ție, spuse el cu dinții clănțănind ușor.

Dar ea nu îl lăsă să se retragă.

- Mi-a fost dor de tine, spuse din nou.

El oftă, iar ea simți cum dispare o parte din tensiunea acumulată în trupul lui.

- Abby, zise el, indiferent ce se va întâmpla astăzi, promit să îmi petrec restul vieții făcându-te fericită. Te-am neglijat, nu-i așa? Nu, nu răspunde. Te-am neglijat. Pentru că mi-a vuit capul și nu am vrut să te afecteze. O scuză slabă. Dar nu se va mai întâmpla. Nu voi renunța la comoara pe care o am pentru că s-ar putea să nu fiu în stare să o capăt pe cea pe care o doresc. Pe cealaltă. Eu...

Dinții îi clănțăniră din nou, deși trupul începuse să i se încălzească.

- Gil, spuse ea, sunt soția ta. Înțeleg. Vom face asta împreună în viața aceasta, indiferent ce ne rezervă viitorul. Este singurul lucru pe care nu îl putem planui

niciodată, deși încercăm mereu. Nu suntem nesăbuiți?
Ne vom descurca.

- Împreună, zise el.

- Da.

Cel mai frumos cuvânt.

- Împreună.

El se așeză în așa fel încât să își poată pune o mână în jurul umerilor ei și sub ceafă și o trase aproape de el. Statură lungiți împreună, relaxați și liniștiți, iar el o sărută, gura lui fiind moale, caldă și minunată. Și nici măcar nu avură nevoie să facă dragoste ca să simtă plăcerea. El alunecă în somn, respirația lui devenind mai înceată și mai adâncă. Abigail mângâie cicatricea care îi traversa umărul și îl urmă în câteva minute.

Aveau să meargă împreună pe scurta distanță până la biroul judecătorului Burroughs, îi spusese Grimes lui Gil în timpul unei întâlniri pe care o avuseseră cu o zi înainte. Era păcat că nu avea să fie nimeni acolo care să ateste personal caracterul locotenent-colonelului și era regretabil că nu fusese destul timp ca un răspuns să vină în urma scrisorii trimise maiorului Westcott. Era, de asemenea, păcat că fusese timp insuficient pentru a scrie vreunui dintre servitorii de la Rose Cottage. Dar trebuia să speră că aveau un caz destul de puternic pentru a izbuti și fără toate acestea.

Grimes scrisese la Ministerul de Război cu ceva timp în urmă și apoi trimisese acolo un secretar care aduse depeșele atât din India, cât și din Peninsulă, în care locotenent-colonelul fusese nominalizat pentru o medalie specială. Cu siguranță, acestea aveau să fie de ajutor. Documentele financiare pe care Grimes le primise de la agentul clientului său de aici, din Londra, demonstau că își administrase cu grijă resursele un număr de ani și era în stare să își crească fiica într-o manieră demnă de nepoata generalului și a lui Lady Pascoe. Locotenent-colonelul Bennington se afla în procesul de a se retrage din serviciul activ și avea o soție nouă, o mamă pentru

fiica lui, o tânără înțeleaptă și deosebit de binevoitoare, chiar dacă *există* un regret legat de nașterea ei.

În tot timpul în care Gil îl asculta, se întrebese de ce bărbatul nu aranjase mai devreme martori care să îi ateste caracterul fie în persoană, fie prin mărturii scrise. Era avocatul lui Gil de câteva luni. Fusesse luat prin surprindere de viteza cu care ajunsese cazul înaintea unui judecător? Senzația de îndoială pe care o simțise încă de când îl angajase pe bărbat devenise un potop violent de suspiciune că acesta era incompetent. Și totuși, întreaga viață a lui Gil și a lui Katy depindea de competența acestuia.

Însă acum era prea târziu să mai schimbe ceva.

O întrebă pe Abby, la un mic dejun pe care nici unul dintre ei nu îl mănăcă, dacă ea credea că ar fi trebuit să poarte uniforma, așa cum îl îndemnase Grimes să facă, sau haine obișnuite. Era pe cale să devină ofițer în rezervă, nu unul activ, la urma urmei, și întregul scop al retragerii era să trăiască acasă, să fie un tată pentru fiica lui de-a lungul anilor copilăriei. Cu toate acestea, uniforma l-ar fi făcut să arate mai impresionant. Dar în ce fel? Dorea să impresioneze ca soldat? Sau ca om?

Ea își lăsă capul într-o parte, având o cută de ușoară încruntare între sprâncene.

- Cred că nu în uniformă, spuse. Dacă generalul Pascoe o poartă pe a lui, atunci tu vei părea mai... părintesc în contrast cu el.

Avea importanță? Judecătorul Burroughs avea să ia decizia pe baza *înfățișării*? Cum *avea* să hotărască?

- Și eu mă gândeam la fel, zise el. Deși nu cred că aş putea arăta părintește nici dacă aş încerca de acum până în eternitate.

Purtă o haină verde-închis croită de Weston¹ peste o vestă gri și pantaloni gri mai deschiși, cu cizme lungi - toate obiectele fiind cumpărate la sosirea lui în Londra. Își legă lavaliera fără nici o cută și fără vreun volan

¹ John Weston - cel mai scump croitor al Londrei din perioada regenței (n.tr.)

sofisticat. Nu purtă nici o bijuterie, punându-și doar lanțul și ceasul de buzunar. Își perie părul, făcând eforturi ca șuvița aceea neascultătoare să stea la locul ei, și își privi cu un ochi critic imaginea din oglindă, lucru pe care nu avea obiceiul să îl facă.

Nu arăta nici pe departe părintesc. Părea un soldat deghizat. Poate dacă își gârbovea un pic umerii și purta o mască pe jumătate din față... Poate dacă ar fi cumpărat inele de aur și un ac cu diamante pentru lavalieră și lanțuri... Și un lornion cu mâner incrustat cu bijuterii... Dacă s-ar fi tuns... Ar fi cumpărat un baston elegant. Ar fi cumpărat cizmele acelea lungi cu ciucuri aurii în locul acestora simple. Ar fi aranjat gulerul cămășii așa de sus și să-l fi scrobit așa de tare, încât aproape să îi scoată ochii și să îi fie imposibil să întoarcă capul.

Împărtăși un zâmbet trist cu imaginea lui și se întoar-se cu spatele la oglindă.

Abby, văzu el când intră în salonul apartamentului lor, era îmbrăcată elegant și sobru într-o rochie de plimbare gri argintie, împodobită cu negru. Panglicile de mătase care împodobeau calota bonetei asortate și legate cu o fundă într-o parte o salvau și nu o făceau să arate ca și cum era în doliu. Erau colorate curajos în alb, negru și galben ca soarele. Pantofii care se zăreau de sub tivul rochiei erau și ei tot galbeni. Părul îi era pieptănat sub bonetă.

Așadar, asta este, cugetă el în timp ce o privi punându-și o pereche de mănuși negre și apoi îi oferi brațul. Și se întrebă în ce direcție avea să o ia viața lui până când aveau să se întoarcă.

La mai puțin de o oră, intrară în încăperea pentru audieri care făcea parte din biroul judecătorului, mai puțin formală decât un tribunal public, dar nu cu mult. Era o încăpere mare, pătrată, cu o ușă pe fiecare parte, un pupitru lung, ridicat pe un podium într-un capăt, cu două mese dreptunghiulare mai jos, fiecare cu câte trei scaune, așezate cu fața către podium. În spatele meselor

se aflau rânduri de scaune, probabil pentru martori sau spectatori destul de importanți încât să li se îngăduie să urmărească procesul. Scaunele din spatele uneia dintre mese erau goale, văzu Gil dintr-o singură privire când îl urmă pe Grimes în încăpere alături de Abby. Scaunele din spatele celeilalte mese, trei rânduri, erau pline.

În acel prim moment și la acea primă privire, i se strânse inima. Era limpede că familia Pascoe fusese în stare să adune numeroși martori.

Apoi însă mâna lui Abby se strânse în jurul brațului său, iar ochii lui Gil se concentrară asupra generalului și a lui Lady Pascoe, așezați deja la una dintre mese, alături de bărbatul care era probabil avocatul lor. Scaunele din spatele mesei lor erau goale. Se uită mai de aproape la oamenii care umpleau rândurile de scaune din spatele mesei încă goale. Nu erau străini. Erau cei din familia Westcott.

- Vai, Dumnezeu! murmură Abby.

Inclusiv Joel Cunningham, care se presupunea că era în Bath cu sora lui Abby, soția lui, și familia lor.

Gil nu avu timp să reacționeze. Avocatul lui îi conduse în spatele mesei goale și se așază alături de ei înainte de a se apleca spre Gil.

- Domnul acela blond, cu toate acele bijuterii, este *ducele de Netherby*? întrebă el în șoaptă, cu ochii aproape ieșindu-i din cap.

- Este căsătorit cu cineva din familia Westcott, șopti Gil. Mama lui vitregă este tot Westcott.

- Vai de mine, spuse Grimes. Da, știam asta. Vai de mine!

În momentul acela, o ușă de lângă podium se deschise și intră un aprod.

- Ridicați-vă pentru Excelența Sa, judecătorul Burroughs, zise acesta.

Gil și familia Westcott se ridicară în picioare când silueta impunător înveșmântată și cu perucă a judecătorului pătrunse în încăpere și urcă pe podium. Gil simți

cum i se face rău. Își dădu seama că mâna lui Abby era într-a lui. O strânse cu atâta putere încât putea să îi rupă oasele.

capitolul 21

Nimeni nu scosese o vorbă despre asta în timpul săptămânii trecute. Desigur, mătușile discutaseră la ceaiul dat de Elizabeth despre alcătuirea unui plan. Întotdeauna făceau asta, ori de câte ori simțeau că exista vreo nevoie în familie. Rareori planurile lor dădeau roade.

Dar astăzi familia venise în forță. Să ofere sprijin moral. Să...

Gândurile lui Abigail se opriră preț de o clipă când își întoarse capul brusc în timp ce judecătorul se așeză în spatele biroului său, iar toți ceilalți luară loc. Tocmai ridicase privirea. Joel se afla acolo. Când venise din Bath? Și cu ce scop? Doar pentru asta? Dar *de ce?*

În trecere, înainte să îl privească pe judecător, observă că pe un scaun din rândul din spate era un străin. Poate că se așezase în locul greșit. Poate că venise pentru familia Pascoe.

Generalul Pascoe, așezat la cealaltă masă - cel puțin Abigail presupuse că el trebuia să fie -, era splendid în uniforma lui de gală. Poate că, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă Gil...

Dar începea procesul, și judecătorul anunța că aceasta era o audiere neoficială, în care spera din toată inima că putea avea loc un aranjament amiabil pentru viitoarea custodie a domnișoarei Katherine Mary Bennington. Dar ce era neoficial la această audiere?

Îl chemă apoi pe avocatul generalului Sir Edward și al lui Lady Pascoe ca să pledeze pentru rămânerea copilei alături de bunicii ei și pentru a-l împiedica pe locotenent-colonelul Bennington să aibă acces la ea.

Generalul, cu medaliile lovindu-se una de alta în timp ce se mișca pe scaun, părea în același timp de temut

și splendid. Lady Pascoe nu părea cu nimic mai puțin amenințătoare. Era mai tânără decât se așteptase Abigail. Era elegantă, mândră și avea o prezență impunătoare. Se îndoia că permitea ca voința ei să fie zădărnicită prea des.

Și apoi, tocmai când avocatul lor se ridică în picioare și își dregea glasul în timp ce își vâră mâinile sub robă ca să și le prindă la spate, o ușă se deschise brusc. Abigail se întoarse să privească în spate și auzi un găfâit, un mârâit și un răcâit de unghii pe podea, apoi un lătrat vesel - Beauty își făcu apariția alergând și oprindu-se lângă masa lor, dând din coadă și târând după ea o lesă de piele.

- Ah, asta-i bună! Îmi pare nespus de rău.

Era glasul lui Harry.

- Nu a fost deloc o bătaie de cap până când l-a zărit pe Gil. Pe locotenent-colonelul Bennington.

- Șezi, Beauty, ordonă Gil înainte ca aceasta să apuce să sară pe el ori să facă un salt exuberant către podiumul judecătorului.

Beauty șezu și privi cu adorare în sus la stăpânul ei înainte de a-și întoarce privirea către judecător ca și cum i-ar fi acordat permisiunea să continue.

„Harry?”

Și în uniformă militară completă, văzu Abigail când aruncă o privire peste umăr. Se auzi un zumzet din partea familiei ei înainte ca judecătorul să lovească în birou cu ciocănelul. Părea departe de a fi mulțumit.

Și, cu siguranță, cugetă Abigail, avea acum să se trezească din visul acesta bizar. Alături de ea, Gil arăta ca o stană de piatră. Și, desigur, din moment ce sigur *nu* era un vis, totul era distrus.

Dezastrul lovise.

- Cine, întrebă judecătorul, privind încruntat și feroce înapoi către rândurile de scaune, probabil către Harry, ai putea să fii, tinere? Și, mii de tunete, cine ți-a dat voie să aduci un câine, presupun, în sala mea de judecată?

Când Abigail puse o mână pe brațul lui Gil, își dădu seama că el inspira încet și adânc. Ochii lui erau închiși. Beauty găfâia fericită.

- Maior Harry Westcott, domnule judecător, spuse Harry. Fratele doamnei Bennington, prietenul și camaradul de armată al locotenent-colonelului Bennington. Îmi cer sincer scuze pentru întrerupere. Am avut ceva necazuri cu una dintre roțile trăsorii la numai opt kilometri de Londra și, până când am ajuns la hotelul Pulteney, Gil și Abby nu mai erau în camerele lor, iar Beauty nu era în boxa ei. Unul dintre rândași o scosese la plimbare. Apoi am întârziat până să o aduc aici. A trebuit să explic că trebuie să apară ca martor pentru cumnatul meu.

Judecătorul îl fixă calm cu privirea preț de câteva momente în tăcere.

- Aproape că îmi pare rău că am întrebat, zise în cele din urmă, iar Abigail simți prima scânteie de speranță.

Judecătorul Burroughs avea simțul umorului, așadar?

- Ia loc, maiorule, și să nu mai aud nici o vorbă de la dumneata până când vei fi chemat să depui mărturie. Și ține câinele acela așezat și liniștit, cu lesa în mână, locotenent-colonele Bennington, dacă nu dorești să fie scos afară!

Gil se aplecă să apuce lesa.

- Șezi! ordonă el când păru că Beauty era gata să se ridice, crezând că i se oferea o plimbare.

Șezu.

- Domnule judecător, spuse avocatul generalului Pascoe, cu indignare în glas. Trebuie să...

- Dacă ai de gând să formulezi o obiecție, spuse judecătorul, se respinge. Deocamdată. Dă-i drumul, te rog! Sper să plec de aici înainte de căderea întunericului. Speranțele mele de a avea un prânz timpuriu au dispărut deja. Sau, de fapt, vreun prânz. Nu am de gând să mă opresc până când treaba asta nu este rezolvată. Cea mai

dragă dorință a mea este ca nimeni să nu aibă de gând să se lungească.

Avocatul generalului începu cu o povestire elocventă a unor fapte și opinii care nu fură deloc o surpriză pentru Abigail. Doamna Bennington - prima doamnă Bennington - fusese prinsă în capcană de inocența tinereții, se căsătorise cu un bărbat de origine umilă și fără relații în timpul războaielor din Peninsula și se trezise stabilită într-o casă de la țară dintr-o provincie îndepărtată a Angliei, care era mult inferioară celei cu care fusese obișnuită de la naștere. Acolo fusese agresată de un soț autoritar și irascibil și abandonată cu pruncul nou-născut când soțul ei plecase să se alăture armatei ducelui de Wellington, care se aduna în Belgia. Temându-se de întoarcerea lui atât pentru ea, cât și pentru fiica ei, doamna Bennington lăsase copilul în grija mamei sale, Lady Pascoe, înainte să fugă pentru a se refugia alături de prieteni dragi. Nu la mult timp după aceea, avusese nefericitul deces, o tragedie care nu ar fi avut loc niciodată dacă nu s-ar fi simțit obligată să fugă din propriul cămin.

Și astfel lucrurile continuară cu relatarea despre purtarea lui Gil când acesta sosise neanunțat la casa generalului în timp ce Lady Pascoe se afla acolo singură și fără apărare. Avocatul făcu mare caz de cea de-a doua vizită acolo a lui Gil și de curajul lui Lady Pascoe de a-l ține departe de nepoata ei, care țipa de frică. Fură citite pasaje din cele două scrisori pe care Gil le scrisese la scurt timp după aceea de pe Sf. Elena, iar ambele scrisori fură oferite drept dovadă.

Se făcu un ultim apel de a lăsa copila cu bunicii, care o puteau crește într-o manieră potrivită cu originea mamei și într-un loc în care avea să fie teafără și bine îngrijită. Și iubită. Avocatul își încheie pledoaria cu o descriere afectuoasă a iubirii materne pe care Excelența Sa o arăta nepoatei acum, când singura ei fiică îi fusese răpită ca urmare a agresiunii pe care o suferise în mâinile locotenent-colonelului Bennington. Purtarea acestuia

arătase, de fapt, încă de la început că era un bărbat cu o educație grosolană și cu pasiuni desfrânate. Nu numai că nu era potrivit să aibă în îngrijire un copil, chiar și cu dobândirea unei noi soții - a cărei origine nu era ea însăși lipsită de cusur -, dar era, de asemenea, inapt să își viziteze fiica în casa bunicilor sau să aibă în vreun fel de-a face cu ea. Și, cu privire la originea noii doamne Bennington...

- Mulțumesc că v-ați prezentat cazul pe scurt, spuse judecătorul, întrerupându-l, deși nu fu limpede dacă vorbea ironic. Nu sunt martori care să susțină afirmația generalului Sir Edward și a lui Lady Pascoe că sunt tutori potriviți pentru copilul fiicei lor, care nu a împlinit încă vârsta de trei ani?

- Domnule judecător!

Avocatul lor păru șocat.

- Reputația militară a generalului Pascoe este bine cunoscută și dincolo de orice reproș, iar Lady Pascoe, așa cum știe întreaga lume bună, este sora...

- Da, da.

Judecătorul flutură disprețuitor din mână.

- O prostie din partea mea să întreb. Este rândul părții locotenent-colonelului Bennington să mă convingă de cererea lui de a-și primi fiica în grijă. Este de sperat că încercarea de a mă convinge va fi una scurtă. Este, de asemenea, de sperat că nu toate aceste persoane ilustre care îmi împodobesc sala de judecată au de gând să depună mărturie. Pot privi cu oarecare resemnare pierderea prânzului. Nu sunt sigur că pot face același lucru în ce privește cina. Sau micul dejun de mâine.

Cu siguranță avea simțul umorului, cugetă Abigail, dar unul ciudat. Era imposibil de decis ce parte avea să favorizeze. Dar un judecător nu trebuia să favorizeze nici una din părți. Aceasta era poziția lui. Și apoi, încă nu ascultase varianta lor. Își așeză mâna peste cea a lui Gil pe masă și o simți tresărind ușor în urma atingerii. Nu credea că se simțise vreodată mai

îngrozită. Putea cu adevărat să își simtă sângele bubuindu-i la tâmple.

- Cariera militară a locotenent-colonelului Bennington a fost un model de curaj și reușite, domnule judecător, începuse domnul Grimes după ce se ridică în picioare, își drese glasul și își trase de marginile robei pe umeri. A fost propus pentru medalii în nu mai puțin de șase depeșe oficiale, una din India, când era sergent, patru din Peninsula după ce a devenit ofițer - inclusiv una care a venit în urma conducerii încununată de succes a unui detașament de sacrificiu - și alta în bătălia de la Waterloo. Am aici, domnule judecător, copii ale acelor depeșe pe care le-am obținut de la...

- Da, da, zise judecătorul dând din nou din mână. Lasă-le unde se află. În eventualitatea puțin probabilă că aș simți vreodată nevoia să le citesc fie pe acelea, fie scrisorile trimise de pe Sf. Elena, voi ști unde să le caut. Vom recunoaște dibăcia clientului dumitale pe câmpul de bătălie, ca și pe cea a generalului Pascoe. Treci la copil, domnule Grimes.

Domnul Grimes trecu la ea. Descrise - pe scurt - dimensiunea casei numite înșelător Rose Cottage, din Gloucestershire, numărul de servitori care se ocupau de buna ei funcționare, abilitatea lui Gil de a o finanța și de a-și crește fiica într-un oarecare confort acolo. Documentele pe care le primise de la agentul lui Gil fură alungate cu o fluturare din mână alături de depeșele de la Ministerul de Război și scrisorile de pe Sf. Elena. Descrise aranjamentele pe care Gil le făcuse ca să se asigure de siguranța și îngrijirea primei lui soții și a fiicei lui înainte să răspundă chemării datoriei și să plece în grabă către Belgia, unde se remarcase...

- Da, da.

Judecătorul devenea tot mai nerăbdător, se gândi Abigail. Sau și mai nerăbdător.

- Înainte să plece spre Belgia, spuse domnul Grimes, nu s-a pus deloc problema, domnule judecător, ca fiica lui să fie dusă în casa bunicilor din Essex și lăsată acolo.

Nici o permisiune nu a fost cerută și nici dată. Dacă a existat un abandon, nu a fost din partea locotenent-colonelului Bennington, ci a răposatei doamne Bennington, care nici măcar nu a rămas în casa mamei sale pentru a avea grijă de copil ea însăși. Clientul meu, la întoarcerea din Belgia, a fost copleșit de îngrijorare când a venit acasă și a constatat că soția și copilul dispăruseră, iar servitorii nu aveau nici o idee unde plecaseră. Agitația lui când a aflat, prima oară când a vizitat-o pe soacra lui, că soția lui nu era acolo e absolut de înțeles, mai ales că nu i s-a permis să intre în casă. Nu putem decât să ne închipuim suferința lui când a descoperit, printr-o conversație pe care s-a întâmplat să o audă la hanul unde trăsesese, că, deși soția lui nu se afla în casa mamei sale, fiica lui era cu siguranță acolo. Ce tată iubitor nu s-ar fi întors în casa aceea ca să ceară să își vadă copila și să o ia cu el acasă, acolo unde îi era locul? Și poate să se noteze, domnule judecător, că, atunci când Lady Pascoe și servitorii acesteia i-au refuzat accesul și l-au împiedicat să meargă sus, în camera copilei, el și-a auzit fiica plângând de frică și a plecat ca să nu o înspăimânte și mai tare intrând cu forța până la ea. Iată, domnule judecător, acțiunea unui părinte iubitor.

- Da, da, spuse judecătorul. Scutește-ne de alte retoricile pline de avânt, domnule Grimes. Fără îndoială, ești pe cale să ne informezi că ar trebui să acordăm aceeași înțelegere față de neliniștea unui părinte în ce privește scrisorile pe care clientul dumitale le-a scris de pe insula pe care era detașat.

- Da, domnule judecător, spuse avocatul, părând oarecum tulburat.

- Atunci ne vom pronunța că am acordat-o, spuse judecătorul. Continuă!

Domnul Grimes continuă și încheie prin a explica modul în care clientul său se pregătise să își ia înapoi copila și să îi asigure îngrijirea și fericirea viitoare, luând o nouă soție, care era blândă, fără urmă de îndoială.

Aceasta era fiica răposatului conte de Riverdale și a actualei marchize de Dorchester.

- Da, da, spuse judecătorul. Nu sunt chiar așa de rupt de realitate în ce privește lumea bună, domnule Grimes, încât să nu observ că am aproape întreaga familie Westcott în fața mea, plus câțiva soți, incluzându-l pe Excelența Sa, ducele de Netherby. Presupun că i-ai târât la tribunal în dimineața aceasta - sau este deja după-amiaza aceasta? - ca să mă impresionezi și să mă faci să mă bâlbâi în fața mărturiilor cu privire la bunul caracter al clientului dumitale și al soției acestuia.

Se uită încruntat la familia adunată a lui Abigail de parcă aceștia ar fi fost o bandă de infractori, în vreme ce domnul Grimes păru nefericit, iar Beauty lătră și se uită cu speranță la Gil, parcă pentru a spune că judecătorul Burroughs nu era singurul care renunța la prânzul său.

- Șezi, spuse încet Gil.

- Aceste ilustre persoane, domnule judecător, spuse domnul Grimes, au ales să vină aici fără îndemnul meu sau al clientului meu.

- Este speranța mea sinceră, zise judecătorul, că nu vor insista cu toții să se adreseze acestei curți. Voi asculta un singur reprezentant, asta dacă nu au venit cu toții doar pentru a fi spectatori și a rămâne muți. Între timp însă, voi asculta singurul martor despre care am fost informat. Presupunând că acest câine nu are o voce umană, voi îngădui unui om să vorbească în numele lui. Trebuie să mărturisesc că sunt mai mult decât curios să aud ce are el de spus. Sau ea. Cu un nume ca Beauty, nu poți decât să speri, cred, că este de fapt o ea. Maior Westcott, dumneata vei oferi acea voce umană?

- Da, domnule judecător, spuse Harry, în vreme ce domnul Grimes zăbovi lângă masă și apoi luă loc.

Abigail se trezi că îl luă pe Gil de mână. Judecata aceasta era pe cale să se transforme într-o farsă când atât de multe depindeau de deznodământ?

- Locotenent-colonelul Bennington a descoperit câinele pe câmpul de bătălie de la Waterloo, după ce lupta a luat sfârșit, explică Harry. La vremea respectivă era o cățelușă moartă de foame, înspăimântată și, aparent, fără stăpân. A hrănit-o, a luat-o în grija lui și a păstrat-o încă de-atunci. Este, după cum vedeți, domnule judecător, în același timp ascultătoare și devotată față de el. Așa cum și el este față de ea.

- Din păcate, spuse judecătorul Burroughs, povestea nu este nici pe departe atât de colorată cum sperasem. Câinele nu i-a salvat niciodată viața, bănuiesc, sau, și mai bine, viața unui copil?

Avocatul generalului Pascoe chicoti, iar judecătorul îl fixă cu o privire severă.

- Nu literalmente, domnule judecător, spuse Harry. Dar cumnatul meu a venit de la Bath tocmai pentru că Beauty, câinele lui Gil, a salvat într-un mod foarte real viața fiului său.

- Ah, zise judecătorul. Asta este mai bine. Prezintă-te, cumnate din Bath, și spune-ți povestea!

Abigail își întoarse capul și îl văzu pe Joel ridicând mai întâi o mână și apoi ridicându-se în picioare. Arăta de-a dreptul jenat.

- Joel Cunningham, domnule judecător, zise el. Soția mea este fostă Westcott, sora doamnei Bennington. Avem un fiu în vârstă de șapte ani, un copil adoptat care a venit la noi dintr-un mediu indezirabil, chiar abuziv. Timp de trei ani, am încercat fără prea mare succes să îl facem să aibă încredere în noi și în faptul că viața în sine nu îi este dușman. În timpul unei săptămâni recente pe care am petrecut-o la moșia Hinsford cu restul familiei soției mele și cu locotenent-colonelul Bennington, fiul meu a descoperit-o pe Beauty - cățeaua - și nu s-a mai despărțit de ea. Locotenent-colonelul i-a îngăduit lui Robbie să își petreacă toate orele din zi cu ea, chiar și când asta însemna să îl lase pe copil în intimitatea propriei camere. A arătat o nemărginită răbdare și blândețe unui băiat tulburat, care acum are propriul

câine și arată, în sfârșit, semne clare de ameliorare. Eu și soția mea îi vom fi întotdeauna recunoscători noului nostru cumnat.

- Și câinelui său, adăugă judecătorul.

- Și câinelui său, aprobă Joel. Și aș putea adăuga, domnule judecător, că locotenent-colonelul Bennington s-a arătat răbdător, blând și bun la suflet cu toți copiii care au fost la Hinsford în timpul acelei săptămâni.

- S-a notat, spuse judecătorul, chiar dacă am dorit sau nu.

- Da, domnule judecător, rosti Joel și se așeză brusc.

- Acum, zise judecătorul, voi asculta un reprezentant al familiei Westcott, doar dacă nu cumva, printr-un miracol, nimeni nu dorește să vorbească.

Abigail aruncă din nou o privire în spatele ei. Alexander se ridică în picioare.

- Sunt contele de Riverdale, domnule judecător, zise el, și capul familiei. Nu îl cunosc de mult timp pe locotenent-colonelul Bennington, dar ce am văzut m-a convins că este un bărbat onorabil, cu un caracter liniștit și o dispoziție blajină. L-am întâlnit la Paris în primăvara aceasta, când am mers acolo cu ducele de Netherby ca să îl aducem acasă pe maiorul Westcott, care încă se recupera după rănilor suferite la Waterloo. Locotenent-colonelul, care tocmai își încheiase un an la datorie pe insula Sf. Elena, era nerăbdător să se întoarcă în Anglia pentru a se ocupa de propriile probleme urgente. Cu toate acestea, și-a amânat călătoria după ce și-a descoperit prietenul, pe maiorul Westcott, într-un sanatoriu pentru ofițeri. A făcut aranjamente să îl aducă pe Harry acasă și să stea cu el până când acesta avea să aibă destulă putere încât să poată fi lăsat singur. Și-a respectat cu statornicie angajamentul, chiar și după ce eu și Excelența Sa am ajuns în Paris. Purtarea lui a fost exemplară în timpul călătoriei, precum și în săptămâna următoare, când eu și Netherby am rămas la Hinsford și ni s-a alăturat restul familiei. A părăsit Hinsford doar cu o săptămână în urmă, după ce s-a căsătorit cu domnișoara Westcott,

verișoara mea și sora lui Harry – și după ce m-a asigurat că Harry putea fi lăsat singur.

– Hm, zise judecătorul, dar păru că nu are nimic de adăugat.

– Și așa putea spune, domnule judecător, continuă Alexander, că nu poate fi găsită vreo vină în alegerea unei mirese și a unei mame pentru copilul său a locotenent-colonelului. Doamna Bennington este o lady perfectă din toate punctele de vedere. Este modestă, înțeleaptă și blajină. Și este o Westcott. Suntem o familie unită și stăm întotdeauna lângă unul de-al nostru atât în timpuri de glorie, cât și la greu. Când locotenent-colonelul Bennington și-a ales soția, în același timp – poate fără să își dea pe deplin seama – ne-a ales să îi fim familie. Iar când a ales-o ca mamă pentru fiica lui, ne-a ales pe noi să îi fim veri, mătuși și unchi, bunică și străbunică. Domnișoarei Katherine Bennington nu îi va lipsi niciodată securitatea unei familii atâta vreme cât unul dintre noi va fi în viață.

– Avem o sală de judecată plină de oratori, spuse judecătorul. Mulțumesc, Lord Riverdale. Este păcat că nu avem prezenți și membri ai familiei locotenent-colonelului. Am putea pleca cu toții de aici în lacrimi.

– Se află aici un astfel de membru, domnule judecător, zise o voce din spatele încăperii.

Abigail își întoarse brusc capul și văzu că străinul era în picioare. El era cel care vorbise.

– Sunt Charles Sawyer, viconte de Dirkson. Tatăl locotenent-colonelului Gilbert Bennington.

– Ah, spuse judecătorul, ce așa putea să cer mai mult? Lovi cu ciocănelul de lemn în pupitru pentru a reduce la tăcere zgomotul care urmă vorbele străinului.

Dar nu mai era un străin. Abigail îl privi șocată, iar Gil, după cum putu ea să vadă, înțepeni, fără să își întoarcă capul. După care întoarse capul de parcă cineva îl pocnise în bărbie. Avea pumnii strânși pe masă, cu lesa într-unul. Beauty ridică privirea către el și scânci ușor.

- Să vă auzim, Lord Dirkson, cum să nu, spuse judecătorul. Martorul-surpriză. Colegii mei mă vor invidia când se va duce vorba.

Abigail așeză o mână pe brațul lui Gil, dar se îndoii că el observase. Ochii lui erau din nou închiși și fața ridicată ușor către tavan.

- Domnișoara Bennington, mama locotenent-colonelului, a fost o femeie mândră, zise viconte de Dirkson. Era fiica unui fierar prosper când am întâlnit-o și m-am dat la o scurtă legătură cu ea. A fost alungată de tatăl ei și de întreaga familie când s-a aflat că era însărcinată și a trăit într-o sărăcie lucie ca spălătoreasă într-un sat din apropiere tot restul vieții. Nu a dorit să accepte nici un fel de sprijin din partea mea nici pentru ea, nici pentru fiul ei - fiul nostru. Indiferent ce cadouri am trimis au fost refuzate. Dar nu i-am scăpat din ochi pe nici unul din ei. Am avut metodele mele de a afla. Gilbert a fost un copil bun. Și-a ascultat mama, și-a învățat lecțiile și a îndurat hărțuirea inevitabilă din partea altor copii mai norocoși cu o mândrie pe care ea i-a insuflat-o. La vârsta de 14 ani, a plecat cu un sergent de recrutare și în scurt timp a fost trimis în India, unde și-a ascultat superiorii, și-a făcut datoria și a dat dovadă de curaj. Nu a fost nici măcar o dată sancționat cu vreo măsură disciplinară. S-a ridicat iute la gradul de caporal și apoi de sergent și s-a făcut remarcat de fiecare dată. Am fost mândru de el.

Se opri o clipă când pe neașteptate Gil lovi cu pumnul în masă. Toți cei din încăperea tresăriră și se uitară la el, inclusiv judecătorul, care se încruntă. Totuși, nu spuse nimic - Gil stătea ca mai înainte, cu capul dat pe spate și ochii închiși. Viconte de Dirkson continuă:

- Domnișoara Bennington a murit, spuse el, și în sfârșit m-am simțit liber să îi ofer sprijin fiului meu. Am cumpărat pentru el brevetul de sublocotenent și apoi de locotenent. Dar el avea mult din mândria încăpățânată a mamei sale. Mi-a scris ca să mă informeze că orice altă încercare din partea mea de a interveni în cariera sau

în viața lui avea să fie respinsă. Așa că m-am întors la a-i privi cariera de departe. Nu a existat nimic, domnule judecător, în toate detaliile pe care le-am aflat care să nu mă facă mândru de educația dată de mama lui și de felul în care s-a purtat de la plecarea de-acasă. După ce a plecat, și-a onorat mama scriindu-i și trimițându-i bani. Știu că este un bărbat onorabil și de nădejde, cu un caracter loial și statornic. Părerea mea este că domnișoara Abigail Westcott nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu ar fi fost așa. Cei din familia Westcott au reputația de a se căsători numai când inimile le sunt pe deplin devotate unei persoane pe care o consideră demnă de dragostea lor.

Luă loc.

- S-ar putea ca până la urmă să avem nevoie de batiste, spuse judecătorul, bătând cu vârful degetelor în pupitru, înainte de a se lăsa pe spătarul scaunului, încruntându-se și țuguindu-și buzele.

Gil stătea privind fix în jos, absolut nemișcat. Abigail își așază mâna într-a lui, iar el o apucă strâns, fără să o privească.

- Într-o lume ideală, spuse judecătorul după două minute întregi de tăcere, timp în care toată atenția fusese ațintită asupra lui, cazul acesta ar avea cea mai simplă soluție. Adică într-o lume *înțeleaptă*. Generale Pascoe, dumneata și doamna dumitale sunteți bunicii lui Katherine Bennington. Aș spune că o iubiți pentru că e singurul copil al unicului *vostru* copil, din păcate acum decedat. Este *normal* ca bunicii să își iubească nepoții. Este nefiresc dacă nu o fac. Este normal să îi răsfete și apoi să îi redea cu voioșie părinților pentru ca aceștia să facă față consecințelor. Numai în circumstanțe extraordinare își iau nepoții, *ii păstrează* și refuză să le îngăduie părinților cel puțin să îi vadă. În cazul de față, aceste circumstanțe se bazează pe relatările nedovedite ale fiicei dumneavoastră către mama sa despre agresiunea soțului și presupusa teamă pentru siguranța copilei. Totuși, mie mi s-ar părea că orice mamă care se teme pentru

siguranța copilului ei nu ar fi dispusă să-l piardă din ochi, mai ales când soțul se poate întoarce în orice clipă. Cu toate acestea, fiica dumneavoastră a plecat în vizită la prietenii. Iar dumneata, locotenent-colonele Bennington, ești tatăl copilului. Pare că trăiești într-o casă confortabilă, cu o situație materială bună. Ți-ai lăsat soția și copilul acolo, bine îngrijite, când ai fost chemat să te remarci la Waterloo. Nu prea poți fi condamnat că le-ai abandonat când datoria dumitale era limpede. Presupun că generalul Pascoe a răspuns în același fel și se afla și dumnealui în Belgia când soția dumitale a dus-o pe fiica ta la mama ei. După aceea te-ai purtat rău când te-ai dezlănțuit asupra unei doamne care era atât soacra dumitale, cât și bunica fiicei dumitale. Ai continuat cu purtarea dumitale nepotrivită când ai trimis scrisori mârnoase și amenințătoare de pe insula Sf. Elena. Însă nu pot să îmi dau seama în ruptul capului cum ar fi trebuit să te porți. Orice tată aflat în astfel de circumstanțe s-ar fi dezlănțuit în același fel. Mulți ar fi dat de pământ cu soacra ca să ajungă la copilul care plângea jalnic într-o cameră de la etaj. Și cine i-ar condamna?

- Domnule judecător! protestă avocatul generalului Pascoe, sărind în picioare.

Ciocănelul judecătorului Burroughs lovi pupitrul și făcu pe toată lumea să tresară din nou.

- Ești nepoliticos! tună el. Ia loc, domnule! Orice altă izbucnire de felul acesta, și voi pune să fii târât în lanțuri din sala mea de judecată!

Avocatul își relua locul la fel de iute cum îl părăsise.

- Doamna Bennington, spuse judecătorul, încruntându-se feroce la Abigail, a fost victima inocentă a unui tată care s-a purtat revoltător și criminal contractând o căsătorie bigamă cu mama acesteia. Nu am înțeles niciodată de ce păcatele taților ar trebui să cadă pe fiii lor - sau pe fiice, în cazul acesta. Mie mi s-ar părea că doamna Bennington a dat dovadă de o bună judecată când s-a căsătorit cu un bărbat care este destul de devotat copilului său încât să treacă de bunăvoie prin asta.

Și s-a căsătorit cu el înțelegând prea bine că avea să ia asupra ei rolul de mamă vitregă a fiicei lui. Cred că ceea ce vicontele de Dirkson a spus despre familia Westcott trebuie să fie adevărat.

Gil apăsă cu putere mâna lui Abigail pe coapsa lui.

- Presupun, spuse judecătorul, întorcându-și privirea asupra lui Gil, că cicatricea care te face să arăți atât de mult ca un pirat infam, locotenent-colonele Bennington, a fost dobândită onorabil în luptă?

Avocatul lor avusese de gând să vorbească despre asta, dar judecătorul îl întrerupsese.

Gil ridică privirea către el.

- Da, domnule judecător, spuse. În India, când eram sergent.

- Ai fost norocos, spuse judecătorul, că nu ai fost decapitat. Deși aș zice că nu te-ai simțit norocos la vremea respectivă.

- Nu, domnule judecător, răspunse Gil.

- *Sugestia* mea, spuse judecătorul Burroughs, privind de la o masă la alta, este să vă strângeți laolaltă într-o cameră privată voi patru - tatăl, mama vitregă și bunicii - și să încuiați ușa pentru avocații voștri în timp ce ajungeți la un aranjament înțelept și viabil în ce privește viitorul copilului minor pe care cu toții îl doriți. Luați în considerare ce este cel mai bine pentru ea, vă rog. Și luați în considerare rolurile acceptate și tradiționale ale părinților și ale bunicilor și fiți *înțelepți!* Totuși, oamenii nu pot fi întotdeauna înțelepți când pasiunile sunt puternice și aș zice că, dacă ați fi încuiați împreună într-o încăpere, cel puțin cei doi bărbați ar putea ajunge la pumni. Aș sugera în continuare să vă întâlniți, dar voi da un verdict, în eventualitatea în care lucrul acesta nu se va întâmpla sau nu va duce la rezultate satisfăcătoare pentru toți. Cu siguranță, nu îmi doresc să vă văd pe toți înapoi în sala mea de judecată prea curând. Mă pronunț în favoarea locotenent-colonelului și a doamnei Bennington ca părinți ai copilului și, ca urmare, tutorii ei naturali. Și cred că voi ajunge acasă înainte

să mi se răcească cina și astfel voi evita o muștrare din partea soției mele.

- Toată lumea în picioare, spuse aprodul când judecătorul se ridică brusc.

Și se ridicară, în timp ce Abigail simți ace dansându-i dureros în mâini și picioare, iar Gil aproape că luă poziția de drepti alături de ea, fiecare parte din trupul lui, inclusiv bărbia și chipul părând ca și cum ar fi fost sculptate din granit.

Beauty, și ea în picioare, lătră plină de speranță.

capitolul 22

Mintea lui Gil nu mai funcționa. Fusese atât de încărcată de informație, de emoție și de speranță la care nu îndrăznea să spere, de temeri pe care nu îndrăznea să le nege, încât pur și simplu se blocase. Totuși, când ușa se închise în urma judecătorului, știu că totul luase sfârșit, că dovezile fuseseră prezentate de ambele părți și că un verdict fusese dat. Și auzi ecoul a ceva ce fusese spus...

„Mă pronunț în favoarea locotenent-colonelului și a doamnei Bennington ca părinți ai copilului și, ca urmare, tutorii ei naturali.“

Fuseseră spuse și alte lucruri, toate înfipite undeva în mintea lui, așteptând să iasă la suprafață pentru a fi ascultate și digerate. Dar...

„Mă pronunț în favoarea locotenent-colonelului și a doamnei Bennington ca părinți ai copilului și, ca urmare, tutorii ei naturali.“

Se întoarse către Abby și o găsi privindu-l la rândul ei, cu ochii mari și suspicios de strălucitori.

- Vine înapoi la mine? întrebă el, temându-se să creadă.

- Da.

O prinse și o strânse puternic la piept de parcă voia să se salveze amândoi, să nu se prăbușească în neant. Dacă ar fi fost posibil, ar fi strecurat-o înlăuntrul lui.

Ceva din creierul lui îi spuse că acesta nu era modul în care un gentleman se purta în public, iar ei se aflau în public, nu-i așa? Putea să audă un zumzet în jurul lor. Dar la dracu' cu purtarea de gentleman! Își legănă soția în brațe, cu ochii închiși strâns.

Abby, Abby!

„Mă pronunț în favoarea locotenent-colonelului și a doamnei Bennington ca părinți ai copilului și, ca urmare, tutorii ei naturali.“

Și Katy! Avea să o ia înapoi. Avea să o ducă acasă, la Rose Cottage. El și Abby. Aveau să fie o familie. Poate că până la urmă visurile *deveneau* realitate.

Își dădu seama că brațele ei erau înfășurate în jurul lui la fel de strâns ca ale lui în jurul ei. Fu limpede că nu o deranja să se poarte într-un mod nedemn de o doamnă sub ochii unei încăperi pline de oameni. Sau poate că nevoia lui evidentă de a o strânge în brațe și de a fi strâns în brațe câștigase în fața păstrării distanței cuviincioase dintre ei, așa cum se cuvenea din partea unei doamne.

Și alte frânturi din ce fusese spus începură să se facă auzite în capul lui.

„Nu a dorit să accepte nici un fel de sprijin din partea mea nici pentru ea, nici pentru fiul ei – fiul nostru. „Indiferent ce cadouri am trimis au fost refuzate.“

„Am fost mândru de el.“

„Așa că m-am întors la a-i privi cariera de departe.“

„Într-o lume ideală, cazul acesta ar avea cea mai simplă soluție. Generale Pascoe, dumneata și doamna dumitale sunteți bunicii lui Katherine Bennington. Aș spune că o iubiți...“

„Este normal ca bunicii să își iubească nepoții.“

„Aș spune că o iubiți...“

„Sugestia mea este să vă strângeți laolaltă într-o cameră privată voi patru, (...) în timp ce ajungeți la un aranjament înțelept și viabil în ce privește viitorul copilului minor pe care cu toții îl doriți.“

„Luați în considerare ce este cel mai bine pentru ea.“

„... copilului minor pe care cu toții îl doriți.“

„Aș spune că o iubiți.“

„Mă pronunț în favoarea locotenent-colonelului și a doamnei Bennington ca părinți ai copilului și, ca urmare, tutorii ei naturali.“

Poate că nu trecură decât câteva secunde până ca Gil să își slăbească strânsoarea din jurul lui Abigail și să devină din nou pe deplin conștient de ce era în jur. Familia Pascoe încă se afla în spatele mesei lor. Generalul îi spunea ceva avocatului lor, dar începeau cu toții să se întorcă cu spatele. Beauty ședea încă lângă masa lor, cu limba scoasă și coada bătând în podea. Cei din familia Westcott se întorceau unul către altul, strângându-i mâinile și îmbrățișându-se. Marchiza de Dorchester își croia drum către Harry. Și...

În spatele încăperii, stătea în picioare un străin înalt, brunet, deși părul îi devenea argintiu, aflat probabil în jurul vârstei de 55 de ani. Un străin pe care Gil îl vedea pentru întâia oară. Un străin a cărui voce o auzise pentru prima dată cu puțin timp în urmă.

Privi țintă la tatăl său preț de câteva secunde înainte ca o mișcare să îi atragă atenția și să se întorcă din nou către familia Pascoe, care își urma avocatul afară din încăpere. Gil apucă mâna lui Abigail exact în clipa în care Grimes începu să li se adreseze și se îndepărtară împreună de masă, ocolind-o pe Beauty.

- Generale! strigă Gil cu un glas care se făcuse întotdeauna auzit pe terenul de instrucție.

- Lady Pascoe! strigă Abby în același timp.

Aceștia se întoarseră, cu măști de aroganță pe chip.

- Domnule, doamnă, spuse Gil, fără ca măcar să observe că tăcerea se așternuse în încăpere. Cred că ar trebui să avem întâlnirea aceea privată pe care a sugerat-o judecătorul Burroughs.

- Cu ce scop, Bennington? întrebă generalul. Ai obținut ce doreai. Ce a mai rămas de spus? Vrei să te umfli în pene?

Abby răspunse înainte ca Gil să apuce să o facă.

- Sunteți bunicii lui Katy, zise ea. Ați iubit-o și ați avut grijă de ea timp de doi ani. Vă cunoaște și vă iubește. Trebuie să continue să o facă. Familia este... mai importantă decât orice altceva pe lumea aceasta. Sentimentele unui copil nu ar trebui împărțite între părinți și bunici. Nu ar trebui să fie nevoit să aleagă, și nimeni nu ar trebui să aleagă în locul lui. Vă rog, haideți să ne așezăm și să discutăm, amintindu-ne că toate acestea sunt despre Katy mai mult decât despre oricare dintre noi. Veniți la hotelul Pulteney, unde suntem cazați. Veniți la ceai în seara aceasta, mâine-dimineață sau după-amiază, dacă preferați.

Lady Pascoe îi privi încruntată, cu bărbia ridicată, ochii reci și gura ca o linie subțire - o expresie care era mult prea familiară ginerelui ei. Generalul Pascoe o privi lung și pătrunzător pe Abby și apoi în același fel pe Gil.

- Mâine-dimineață, zise el sec, privindu-l în ochi pe Gil. La ora zece.

- La noi acasă, adăugă soția lui.

Amândoi se întoarseră cu spatele și părăsiră încăperea fără să privească înapoi.

Gil dădu drumul mâinii lui Abby și se întoarse să îi privească pe oamenii din încăpere. Numai membri ai familiei Westcott. Nimeni altcineva.

Tatăl lui dispăruse.

Ridică o mână când păru că mama lui Abby era gata să vină în grabă către ei.

- Am crezut, zise el, de fapt cred că am greșit față de voi îngăduindu-vă să vă împrieteniți cu mine în timpul acelei săptămâni petrecute la Hinsford când nu v-am explicat cine eram sau unde și cum am crescut. Nu mi s-a părut o greșală îngrozitoare, însă mă așteptam să nu vă mai văd niciodată pe nici unul dintre voi. Apoi am continuat în greșală infinit mai mult căsătorindu-mă cu Abby. Când am venit aici, la Londra, și am refuzat să particip la sărbătoarea de familie pe care Lord și Lady Hodges doreau să o aranjeze pentru noi, am făcut-o nu din cauza

vreunei temeri că aş fi fost respins şi aş fi simţit inferioritatea socială, ci dintr-o îngrijorare că aş întinde dincolo de limită bunătaţea voastră. Mi s-a părut că Abby ar putea să rămână în relaţii bune cu familia ei atât timp cât eu păstram distanţa convenită. S-ar părea că m-am înşelat în toate privinţele şi că Abby a avut tot timpul dreptate în privinţa familiei. Nu mă veţi abandona, nu-i aşa?

- Cred, locotenent-colonele Bennington, spuse Lady Matilda Westcott... Ajunge cu titlul acesta greoi când faci parte din familie! Cred, Gilbert, că ar fi fost posibil ca toţi să fi fost azi aici chiar dacă nu te-ai fi căsătorit cu Abigail. Ai fost din cale-afară de bun cu Harry şi un gentleman bine-crescut când am fost cu toţii să îl vizităm. Ai fost răbdător şi bun cu toţi copiii. Am observat asta cu toţii. Mamă, ia loc şi permite-mi să îţi înfăşor mai strâns şalul pe umeri. A fost un pic de curent când... când cineva a deschis uşa din spatele nostru cu ceva timp în urmă.

Atunci Anna veni către Abby să o îmbrăţişeze, iar marchizul de Dorchester îi strânse mâna lui Gil şi îl informă că el şi soţia lui erau încântaţi că aveau să întâmpine încă o nepoată în familie în persoana tinerei Katy. Marchiza îl întrebă pe Harry de ce Dumnezeu îşi riscase sănătatea venind tocmai la Londra când cu siguranţă ar fi fost de ajuns o scrisoare. Beauty, eliberată în sfârşit de ordinul de a şede şi de a sta pe loc, făcu iute câteva salturi pline de viaţă în jurul încăperii înainte de a accepta invitaţia de a face cunoştinţă cu Lady Hodges şi de a o cunoaşte mai bine pe Lady Jessica Archer.

Şi realitatea îl lovi din nou pe Gil cu forţa unui fulger.

„Mă pronunţ în favoarea locotenent-colonelului şi a doamnei Bennington ca părinţi ai copilului şi, ca urmare, tutorii ei naturali.“

Avea să o revadă pe Katy. În curând. El şi Abby aveau să o ia acasă cu ei. Avea să o vadă. Şi să îi audă glasul.

Fiica lui.

Dar...

- Cine l-a invitat aici pe vicontele de Dirkson? întrebă fără să se adreseze cuiva anume. Cum a aflat despre asta?

Liniștea puse din nou stăpânire pe încăperea în timp ce toată lumea aștepta ca altcineva să răspundă.

- Cred că s-ar putea ca eu să fi fost, zise tânărul Bertrand. S-a întâmplat să aud că fiul său - mă refer la Adrian, alt fiu - se află în oraș și m-am gândit să merg să îl văd. Am fost prieteni foarte apropiați la Oxford, deși el a terminat cu un an înaintea mea. L-am făcut o vizită și am stat de vorbă. Era și tatăl lui acolo. Bănuiesc că ți-am menționat numele din întâmplare, locotenent-colonele. În legătură cu Abby, poate. Și așa zice că am menționat *asta*.

Făcu un gest vag către încăperea din jurul lor.

Gil îl privi pătrunzător. De ce avea sentimentul că se ascundea ceva mai mult în spatele poveștii? Cum ar fi fost, poate, unul dintre faimoasele amestecuri ale familiei Westcott?

Carevasăzică avea un frate vitreg? Adrian. Dar nu dorea să știe. Nu voia să știe nimic despre viața tatălui său.

Încuviință din cap către Bertrand, înainte ca Lady Molenor, una dintre surorile Westcott, să îl îmbrățișeze și să îl felicite.

- Odată ce te căsătorești cu cineva din familia Westcott, Bennington, zise Lady Molenor, devii unul din familie până la adânci bătrâneți, chiar dacă îți păstrezi propriul nume. Mai bine te-ai obișnui cu asta.

- Katy este acum în mod oficial nepoata mea, spuse marchiza de Dorchester, întinzându-i o mână lui Gil.

Îl privea cu ochii strălucind. Poate că erau chiar și lacrimi în ochii ei.

- Mă bucur foarte mult pentru tine... Gil.

Luându-i mâna și aruncând o privire către Abby, care avea lacrimi pe obraji, iar ochii îi înotau în alte lacrimi, se luptă să nu cedeze în fața tuturor.

Era adevărat. Era *adevărat*.

- Este o binecuvântare, spuse ducele de Netherby oftând fără vlagă, că judecătorul nu mai e de față. Cu siguranță, ar împărți batiste și s-ar plânge de cina lui.

Lady Pascoe nu spusese unde era casa lor în Londra, dar nu fu greu de aflat. Alexander le oferise informația dinainte să părăsească sala de judecată, iar Colin o confirmase. Generalul Sir Edward Pascoe avea o casă în Portman Square.

Abigail și Gil sosiră la ora zece fix, deși nici unul dintre ei nu era nerăbdător.

- Cred, spusese Gil în seara precedentă, că ar trebui pur și simplu să plecăm spre Essex dimineață, Abby. Ar fi mai ușor să mergem să o luăm pe Katy când ei nu se află acolo. Și probabil că vor fi ușurați să nu ne mai vadă.

Dar nu fusese nici urmă de convingere în glasul lui.

- Nu poți pur și simplu să mergi acolo și să o iei, Gil, zisese Abigail. Nu te-a văzut de când era un prunc. Nici măcar nu își va aminti de tine.

El făcuse o grimasă și se încruntase.

- Și apoi, spusese ea, noi suntem cei care ne-am oferit să avem o întâlnire, chiar dacă aici și nu la ei acasă. Ar fi... dezonorant să nu mergem.

Și apoi, din nou, generalul și soția acestuia erau *bunicii* lui Katy.

Nu o contrazisese. Oricum nu fusese cu adevărat convins.

Așadar iată-i, fiind primiți în casa din Portman Square de majordomul generalului și conduși apoi într-un salon mic, dar elegant de la parter. Abigail zâmbi, dar se înfioră când gazdele lor îi întâmpinară cu o curtoazie țeapănă - care nu implică străngeri de mână - și îi îndrumară către două fotolii înainte de a lua loc ei înșiși. Erau *bunicii* copilei, și în curând aveau să fie lipsiți de nepoata care trăise cu ei în ultimii doi ani.

Câștigarea cazului fusese partea ușoară, cugetă Abigail în timpul unei tăceri stânenitoare în care fu adusă tava de cafea, iar Lady Pascoe turnă și le oferi o farfurie cu bezele.

- Judecătorul Burroughs a fost înțelept să sugereze să ne întâlnim doar noi patru, zise Abigail, vrând să înceapă conversația, cu ceașca și farfuria în mână.

Nu era lucrul potrivit pe care să îl spună. Dar exista unul potrivit?

Generalul Pascoe stătea ca un bloc de granit - să fi fost o treabă militară postura și expresia aceea? Harry nu le avusese niciodată. Gura lui Lady Pascoe era subțiată pe un chip rece și trufaș.

- Judecătorul Burroughs, zise ea, ar trebui îndepărtat de la prezidiu în dizgrație. Comentariile pe care le-a inserat în mod constant în timpul procesului au fost frivole și nepotrivite. Am fi avut o judecată mult mai dreaptă dacă am fi avut un juriu. Soțul dumitale, doamnă Bennington, este un bărbat nemilos și agresiv. Aș spune că încă nu ai descoperit adevărul acesta. O vei face.

- Ceea ce am descoperit, doamnă, spuse Abigail, este chiar contrariul. Dar înțeleg că suferiți și că vă temeți pentru nepoata de care ați avut grijă de-a lungul ultimilor doi ani. Nu trebuie să vă temeți. Voi fi mama ei. Familia mea, așa cum a spus ieri contele de Riverdale în numele tuturor, o va lua sub aripa ei protectoare, așa cum a făcut cu toți copiii din familie. O vom aduce la Essex să vă viziteze pe dumneavoastră și pe general și vă invităm să veniți în Gloucestershire să o vedeți oricând doriți. Ba chiar vă voi trimite invitații speciale. Orice copil înconjurat de o familie numeroasă și iubitoare este într-adevăr norocos. Eu am fost un astfel de copil și sunt în continuare înconjurată de ei, în ciuda descoperirii tulburătoare care a fost făcută acum câțiva ani despre căsătoria părinților mei.

- Sunteți bună de gură, doamnă Bennington, zise Lady Pascoe.

- Doamnă, rosti Gil, permiteți-mi să vă povestesc, vă rog, despre ziua în care s-a născut Katy. Lui Caroline îi fusese foarte greu și era epuizată. După ce mi-am ținut fiica în brațe preț de un minut sau două, trebuia să o dau în grija unei doici și să plec să sărbătoresc. În schimb, am ținut-o în brațe câteva ore. Aproape că mă durea inima din cauza iubirii pe care o simțeam pentru ea. Și am făcut un jurământ cu mine însumi că o voi iubi cu fiecare respirație tot restul vieții. Și că voi avea grijă de ea. Și că îi voi permite să devină genul de femeie care era - este - sortită să fie. Nu am încălcat niciodată jurământul acela și nu o voi face. Dacă a fost cruzime în viața mea - și a existat pe câmpul de luptă -, aceasta nu se putea insinua niciodată în relațiile mele familiale. Nici cu soția sau fiica mea ori cu alți copii care îmi vor fi dăruți. Toată viața mea am visat la cămin, la familie și la dragoste.

Tonul îi fu tăios, vocea fiindu-i aparent lipsită de sentimente. Abigail își simți inima frângându-i-se un pic. El avea 34 de ani. Avusese o copilărie grea și singuratică, iar viața fusese aspră cu el în armată. Dar avusese un vis și nu renunțase niciodată la el.

- Un discurs mișcător, spuse Lady Pascoe.

- O ramură de măslin, spuse generalul, vorbind pentru întâia oară. Este mai ușor să fii mărinimos din postura câștigătorului decât din cea a pierzătorului. Eu și soția mea suntem pierzătorii, Bennington, mulțumită unui judecător pe care mi-ar plăcea grozav să îl văd spânzurat de degetele mari. Dar nu avem nimic de câștigat dacă te numim mincinos sau dacă refuzăm oferta pe care soția ta a făcut-o. Caroline a fost unicul nostru copil. Katherine este unica noastră nepoată. Soția mea nu ar dori să taie orice legătură cu ea doar pentru a vă face în ciudă. Acum... Veți dori să vedeți copila. Poate chiar să o luați, deși nu sunt sigur că hotelul Pulteney este cel mai bun...

- Poftim?

Gil țâșnise în picioare.

- Katy se află aici? În această casă?

- Văd, spuse Lady Pascoe cu răceală, că ești la fel de lipsit de control cum ai fost întotdeauna. Nu pot permite ca nepoata mea...

- Doamnă, zise Abigail, este aici? Nu în Essex?

- Este sus, în odaia copilului, spuse generalul Pascoe. Doica ei vă așteaptă vizita.

- Ah!

Abigail se ridică în picioare și îl luă de mână pe Gil. El își strânse degetele în jurul mâinii ei ca o menghină.

Lady Pascoe ședea ca o statuie.

- Aș cere, zise generalul, deși nu pot să ordon, să îi dați un pic de timp, să nu o luați în dimineața asta. Dați-i o zi sau două. Majordomul meu va aștepta la ușă să vă însoțească la etaj.

Când fură la ușă, Abigail ezită și privi înapoi. Generalul era în picioare, cu mâinile la spate. Lady Pascoe era în continuare așezată, cu privirea îndreptată înainte. Abigail traversă în grabă încăperea până la ea.

- Doamnă, oh, doamnă, vă înțeleg durerea! Ne vom ocupa de asta cu blândețe, vă promit! O vom lua acasă când va fi gata să meargă. Și ne vom asigura că bunicii ei rămân în viața ei. Nu voi lăsa să treacă nici o zi fără să îi amintesc de dumneavoastră și mă voi asigura că vă va vedea cu regularitate fie aici, fie în Essex sau la Rose Cottage. Și vă apreciez din toată inima pentru grija pe care i-ați arătat-o în tot timpul în care Gil a fost plecat să își facă datoria de militar.

Ochii lui Lady Pascoe se concentraseră asupra ochilor ei.

- Chiar ești bună de gură, zise. Te voi trage la răspundere, doamnă Bennington, pentru orice lucru rău care i se va întâmpla copilei. Mergeți, acum. Vă așteaptă.

Majordomul deschise ușa unei încăperi mari și confortabile, mobilată vesel și plină de lumină. Gil păși înăuntru alături de Abby - și inima i se opri.

Ea se afla lângă fereastră cu doamna Evans - o copilă micuță și drăgălașă într-o rochie albă cu volane și pantofi albi. Părul ei foarte negru fusese dat pe spate de pe frunte și legat sus, la spate, cu o panglică albă și mare. Restul părului îi atârna liber pe umeri. Avea fața îngustă, bărbia ascuțită și ochii mari și negri.

Ochi precauți.

Se ascunse pe jumătate după șorțul doamnei Evans în timp ce femeia zâmbi și își puse mâinile în talie. Încă se vedeau un ochi negru și funda albă, precum și jumătate din rochia albă și un pantof alb.

Katy.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

Inima lui își aminti să bată din nou - cu bufnituri dureroase, care îi tăiau respirația.

Ușa se închise în urma lui.

- Bună dimineța, domnule, doamnă, spuse doamna Evans, iar Gil își aminti accentul ei galez melodios. Am așteptat cu nerăbdare, dar acum suntem timide. Iată-l în sfârșit pe tatăl tău, *cariad*. Și pe noua ta mamă.

Cariad. Un cuvânt de alint galez, își aminti Gil explicația ei de când fiica lui era un prunc. Cuvântul pentru *drag*.

Katy nu ieși de după șorț. Nici Gil nu ieși de unde se refugiase. Undeva înlăuntrul lui. Rămase împietrit pe loc, cu mâinile încrucișate la spate, în timp ce Abigail înaintă în încăpere.

- Doamnă Evans, spuse, întinzând mâna și zâmbind călduros. Gil mi-a povestit despre dumneata. Mă bucur foarte mult să te întâlnesc. Și pe Katy. Te-ai îmbrăcat în hainele tale cele mai bune ca să îl vezi pe *papa*?

O mânuță se ridică să atingă funda. Se ascunse și mai mult sub șorț.

- Pantofi noi, spuse.

Și vai, Dumnezeule, glasul ei! Ascuțit și subțire, exact ca ea.

- O! Lasă-mă să văd, zise Abigail.

Un picioruș fu împins la vedere, și fusta fetei se ridică aproape până la genunchi.

- Foarte frumoși. Te strâng? Uneori pantofii noi fac asta.

O clătinare a capului pe jumătate ascuns. Și apoi, pentru o clipă, ambii ochi se iviră când aruncă o privire către Gil. Arată cu degetul spre el, apoi se ascunde din nou.

- Nu a trecut nici o zi, spuse doamna Evans, în care să nu îi povestesc despre tatăl ei, care o iubește și va veni de îndată ce va putea să o ia înapoi acasă.

- Și acum a venit, zise Abigail.

- Am o păpușică, îi spuse copila.

- Da? zise Abby. Pot s-o văd?

- Doarme, răspunse Katy.

- Ah, atunci voi vorbi foarte încet, zise Abby. Pot să văd?

Fiica lui ieși imediat din ascunzătoarea ei și se întinse după mâna lui Abby ca să o ducă la un leagăn din apropiere.

- Doarme, zise ea, arătând cu degetul și întorcându-se să arunce în treacăt o privire către Gil.

- Ah, da, așa este, spuse încet Abby. Este învelită la căldură sub pătura ei. Nu trebuie să o trezim.

Katy aruncă iar o privire cercetătoare și arată cu degetul.

- *Papa*, zise.

- Da, rosti Abby. A venit să te vadă și acum este timid. Exact cum erai și tu adineauri. Crezi că ar trebui să meargă să se ascundă după doica ta?

- Nuuu!

Inima lui Gil se opri din nou când fiica lui scoase un chicot de copil. Ea arată din nou cu degetul.

- *Papa* are o bubă?

- Pe chip? întrebă Abby.

- O bubă, zise Katy din nou.

- A fost o bubă mare, zise Gil. Dar acum este mai bine.

- *Papa* plâns? o întrebă Katy pe Abby.

- O găleată întreagă de lacrimi, îi spuse el. Apoi buba a trecut. Dar asta a rămas.

Arată cu degetul către cicatricea de pe chipul său.

- Un pupic să treacă? întrebă Katy.

- Ai dori să încerci? întrebă Abby, dar copila clătină viguros din cap și se ascunse pe jumătate în spatele ei.

- Dați-i timp, domnule, spuse doamna Evans.

- Am un câine, spuse Gil.

- Cățeluș?

Un ochi îl privi iar și apoi apăru toată când Abby se mută lângă ea și îi mângâie părul.

- Un cățeluș mare, zise Gil, arătând cu mâna înălțimea lui Beauty. E tare afectuoasă! Îi plac copiii. Îi place să întindă lăbuța și stă nemișcată ca să fie mângâiată pe cap.

Din nou chicoteala încântată.

- Tare afectuoasă! spuse Katy și izbucni iar în chicoteli. Tare afectuoasă!

- I-ar plăcea foarte mult să te întâlnească, zise Gil.

Katy clătină din cap, din nou serioasă.

- Bunica nu lasă căței, zise. Nici pisoi. Doar în bucătărie. Pentru șoareci.

- Îți plac pisoi? întrebă Gil.

- Iubesc pisoi, îl asigură fiica lui.

- Poate, zise Gil, când vii acasă cu mine și cu noua ta mamă, vom avea un pisoi care va fi numai al tău.

El aruncă o privire către Abby și nu o văzu consternată. Era mită ceea ce oferise? Dar vorbise serios. Dacă un pisoi avea să o facă fericită pe fiica lui, atunci urma să aibă unul. Probabil că și lui Beauty o să-i placă, odată ce își revenea după un strop de gelozie.

- Ți-ar plăcea să o cunoști pe Beauty? întrebă el. Acesta este numele cățelului. Nu aici, dacă bunica nu doarește. Poate... Doamnă Evans, Katy este dusă la plimbare în parc?

- Nu des, domnule, zise doica încruntându-se, Gil înțelegând prin asta că nu se întâmpla niciodată. Doar uneori în grădină.

- Ți-ar plăcea să vezi parcul și să o cunoști pe Beauty, Katy? întrebă Gil.

Copila lui, toată numai ochi mari, încuviință din cap și chiar țâșni în partea cealaltă a încăperii ca să tragă de șorțul doamnei Evans.

- Pot, doică? întrebă ea. Te rog, te rog? Văd cățelul?

- Dacă mama și *papa* pot să aranjeze asta, desigur, *carriad*, spuse doamna Evans, zâmbind către ea și apoi către Gil. Ar fi o plăcere atât de mare pentru ea, domnule!

- În după-amiaza aceasta, cât soarele încă strălucește, zise el. Voi vorbi cu generalul Pascoe înainte să plec. Voi trimite o trăsură să vă ia și ne vom întâlni lângă lacul Serpentine.

Doamna Evans zâmbi.

Katy întoarse un chip nerăbdător către el înainte să devină din nou timidă și să își tragă peste cap șorțul doicii.

- Tare afectuoasă, zise ea și chicoti din nou.

Gil privi spre Abby și zâmbi.

capitolul 23

Gil *zâmbise*.

Tot restul zilei, Abby se simți ca și cum ar fi zburat.

El *zâmbise*.

Oh, era în mare parte pentru că își văzuse din nou copilul și îi auzise vocea și râsul și începuse, foarte timid, să stabilească o relație cu ea. Dar ei, lui Abigail, îi zâmbise cu o căldură orbitoare. Incluzând-o în fericirea lui.

Nu credea că fusese vreodată mai fericită.

Ei bine, poate în ziua nunții. Și în noaptea nunții.

Ajunseră devreme în parc, ca să îi permită lui Beauty să alerge în jurul unei întinderi de iarbă, gonind la nesfârșit după un băț mare și aducându-l înapoi. Dar dădu din coadă, gâfâind zgomotos, când fu timpul să îi pună din nou lesa și merse fericită alături de ei când

se îndreptară către lacul Serpentine, ale cărui ape scânteiau în lumina soarelui.

Abigail îl luă de braț, dar el se retrase și o luă de mână.

- Am fost din nou tăcut și posomorât? o întrebă el.

Dacă o făcuse, ea nu observase. Pentru că în dimineața aceasta el zâmbise, iar asta conta cel mai mult.

- Nu, zise ea clătinând din cap. Cred că mi-ar plăcea dacă te-ai simți obligat să sporovăiești tot timpul. Poate că și ție ți-ar plăcea dacă eu aș face asta.

- Atunci poate tovărășia să înflorească în tăcere? o întrebă el.

Ea cugetă și clătină din cap.

- Probabil că nu, zise. Dar bănuiesc că nu ar înflori nici într-o sporovăială nesfârșită. Cred că prietenii cu adevărat apropiați nu ar trebui să se gândească dacă vorbesc destul, sau prea mult, sau chiar cât trebuie. De îndată ce conversația sau lipsa acesteia devine un lucru conștient, tovărășia începe să se ducă repede.

- Hm... Va trebui să mă gândesc la asta, spuse el. Ai trăit mult în interiorul tău, nu-i așa, Abby? Am observat asta la tine aproape de la început. Același lucru a fost întotdeauna valabil și în cazul meu. Crezi că va rămâne întotdeauna astfel?

- Da, zise ea, încruntându-se gânditoare o clipă. Căsătoria nu ar trebui să schimbe doi oameni. Asta ar duce la nefericire pentru unul sau chiar pentru amândoi. Ar trebui doar... să îmbogățească ceea ce sunt deja.

- Așadar, nu vom mai trăi închistați și nu vom mai păstra secretele pentru noi, zise el.

- Sper că nu.

Îi zâmbi.

- Cum a început asta? îl întrebă Abigail.

- Cred că a început, spuse el, când ai pășit dincolo de colțul casei și m-ai văzut pe jumătate dezbrăcat, cu un topor în mână, iar eu te-am văzut îngrozitor de indignată și arogantă din cauză că am fost martorul groazei tale.

- Nu am fost îngrozită, protestă ea.

- Oh, ba da, ai fost! zise el.

- Da, am fost.

Abigail râse.

- Tare afectuoasă! Descrierea aceasta a amuzat-o pe Katy, nu-i așa?

- Este mai mică decât m-am așteptat, spuse el. Cum este posibil ca eu să fi creat, să fi participat la crearea a ceva atât de drăgălaș, Abby? Și toată îmbrăcată în alb pentru vizita noastră.

Ea nu apucă să răspundă. Mergeau pe aleea de lângă lacul Serpentine, cu Beauty ținută scurt în lesă pentru că acum erau oameni în jur, câțiva dintre ei privind câinele cu precauție sau ocolind-o în timp ce treceau pe lângă ei. Apoi însă se auzi un strigăt ascuțit, iar o siluetă micuță în roz se smulse din mâna doicii sale și veni în goană către ei, cu brațele întinse și ochii pe Beauty.

Katy.

Însă se opri brusc când se afla la o distanță încă sigură și arătă cu degetul.

- Cățel, spuse.

- Stai la picior, Beauty, zise Gil încet când se dădu la o parte de pe cărare ca să nu blocheze aleea. Și făcu ce făcuse la Hinsford cu copiii lui Wren și ai Annei. Dădu drumul mâinii lui Abigail, se lăsă pe un genunchi și întinse o mână către fiica lui. Vino! Pune-ți mâna într-a mea. Vrea să te cunoască.

Katy nu era deloc sigură că dorea să o cunoască pe Beauty. Poate că nu fusese sigură că dorea să își întâlnească tatăl atât de aproape dacă atenția nu i-ar fi fost concentrată cu totul asupra câinelui, care lătră cu blândețe. Katy se dădu la o parte de pe alee și întinse o mână până când îi fu cuprinsă de cea a lui Gil. Acesta o trase într-o parte, departe de Beauty, și apoi o așeză pe coapsa lui.

- Cățel, zise ea, arătând cu degetul. Cățel mare.

- Mai mare decât tine, spuse el. Și tare afectuoasă! E bucuroasă să te întâlnească. Vezi cum dă din coadă?

Abigail întoarse capul și îi zâmbi doamnei Evans.

- Haide să îți arăt cum să vă împrieteniți, spuse Gil, luând în mâna lui mânuța lui Katy, cu palma în jos. O lași să îți miroasă dosul palmei așa, vezi, ca să poată să te cunoască. Gâdilă?

- Daaa, aprobă Katy.

- Și apoi, zise el, îți întorci mâna așa, ca să îți miroasă și palma.

Pe neașteptate, Katy țipă, râzând, și își retrase iute mâna.

- Cățelul linge. Doică, uită-te la mine! Cățelul are un nas rece. Din nou, *papa*.

Beauty își coborî capul ascultătoare, iar Gil i-l mângâie, mâna fiicei sale fiind cuprinsă într-a lui. Dar Katy i-o împinse la o parte după câteva mângâieri.

- Lasă-mă pe mine, *papa*, spuse. Lasă-mă pe mine!

Și mângâie capul lui Beauty cu entuziasm crescând, până când câinele își înalță capul și linse încheietura copilului.

- Tare afectuoasă, zise Katy râzând.

- Numele ei este Beauty, spuse Gil.

- Beauty, repetă Katy, mângâind din nou capul câinelui și arătând către ea cu cealaltă mână. Numele meu este Katy. Bunica mă strigă Katherine, dar eu sunt Katy.

Beauty lătră.

- Jos, *papa*, ceru Katy și alunecă de pe genunchiul lui ca să se apropie mai mult de câine, care într-adevăr era mai mare decât ea. O mângâie pe o parte, cu mâinile întinse și își lipi un obraz de ea. Beauty gâfâi și stătu nemișcată.

Iar lui Gil, îngenuncheat încă lângă ele, i se umplură ochii de lacrimi. Abigail își întoarse capul să discute cu doamna Evans când câteva lacrimi se revărsară și se prelinseră pe obrazul lui. Ar fi fost foarte jenat dacă ar fi văzut că ea observase.

Fură din nou aproape de o ceartă în timpul serii, când erau așezați unul lângă celălalt pe canapeaua din salon. Seara începuse destul de bine. Vorbeau despre

plăcerile zilei: vizita la familia Pascoe, de care se temuseră atât de mult, se transformase dintr-odată și în mod neașteptat în acea primă întâlnire cu Katy; plimbarea în Hyde Park din timpul după-amiezii. Katy insistase în cele din urmă să țină câteva minute lesa lui Beauty, iar ei îi îngăduiseră, în vreme ce Gil dădea instrucțiuni câinelui în șoaptă.

Abigail folosise momentul pentru a purta o conversație serioasă cu doamna Evans, care îi spusese că generalul și doamna îi oferiseră întotdeauna nepoatei lor cea mai bună îngrijire, dar foarte puțin din timpul lor.

- Mai bine spus aproape deloc în cazul generalului, adăugase ea. Lady Pascoe este drăgăstoasă când vizitează odaia copilului, iar Katy o place pe bunica ei. Dar legătura nu este una profundă, doamnă Bennington. Nu aş spune asta nimănui, doar dumitale și locotenent-colonelului, fiindcă sunteți părinții ei și știu că vă veți face griji în privința despărțirii lui Katy de general și de soția acestuia. Dacă mă luați cu dumneavoastră, doamnă - și sper din tot sufletul că o veți face -, pentru Katy va fi mai ușoară trecerea de la o casă la alta.

Cel mai bun moment din timpul după-amiezii venise la vreo jumătate de oră după ce începuseră să se plimbe pe lângă apă. Energia lui Katy începea să scadă. Și-o risipise nu doar ținând lesa lui Beauty, ci și împiedicându-se între Abby și doamna Evans, ținându-le pe amândouă de câte o mână în timp ce sporovăia. Îi povestise lui Abby cum se trezise păpușa ei după ce mama și *papa* plecaseră azi-dimineață și despre pisoii pe care urma să îl aibă când mergea la casa lui *papa* - negru cu o pată mare albă pe ochi - și despre unul dintre pantofii ei care o rănisese după ce plecase mama, iar doica îi scosese pe amândoi și îi pusese niște alifie pe călcâi ca să nu facă bătătură și o lăsase să umble fără pantofi până când ieșiseră. Dar, în cele din urmă, începuse să meargă mai încet și să caște.

- Nu, protestase Katy când doamna Evans sugera-se că era vremea să meargă să tragă un pui de somn. Nu obosită.

Câteva momente mai târziu, își eliberase mâinile și țâșnise înainte, unde Gil mergea alături de Beauty. Se oprise în fața lui și își ridicase brațele.

- Sus, zisese.

Și avusese loc cel mai minunat moment. Își ridicase copilul în brațe - era atât de ușoară! -, iar ea își înfășurase brațele în jurul gâtului lui și își îngropase capul între umărul și gâtul lui, apoi adormise imediat.

El și Abby rememoraseră acea zi. Dar acum aproape că se certaseră, pentru că, nerămânându-le nimic de spus despre dimineața sau după-amiaza din acea zi, ea abordase cu totul alt subiect.

- Nu, spuse el.

Nu spusese nimic altceva în ultimele câteva minute, iar în cele din urmă, ea amuți. Totuși, nu era tăcerea tovarășiei despre care vorbiseră mai devreme în parc. Și astfel fu lăsat cu ultimul cuvânt, dar nu simți că se încheiase. Ecoul lui îl acuza. Îi veni să țipe la ea, să plece furios în dormitorul lui și să închidă ușa în urma lui ca un școlar răzgâiat.

Ea își aplecă ușor capul într-o parte și își odihni obrazul pe umărul lui. Nu juca tocmai corect. Cum putea să țipe la cineva care tocmai făcuse un gest atât de plin de încredere și de afecțiune?

- Chiar nu vreau să am de-a face cu el, zise Gil fără rost, din moment ce ea nu protestase. Și presupun că el dorește să mai aibă de-a face cu mine. Nu știu cine naiba l-a convins să își facă apariția în sala de judecată.

Fusese puternic tulburat să își vadă tatăl pentru întâia oară. Îl izbise și faptul că tatăl său îl văzuse *pe el* pentru întâia oară. Fu tulburător de conștient de faptul că semănau. Cum se putea să arate cineva ca o persoană complet străină, care se întâmpla să îi fie tată?

Abby sugera să îl invite pe viconte de Dirkson să li se alăture la cafeaua de a doua zi de dimineață.

Degeaba îi amintise că trebuia să o ia pe Katy călare pe calul lui - copila fusese nespuse de entuziasmată când el sugerase asta, deși i se explicase foarte clar că mama și doica nu aveau să-i însoțească, nici măcar Beauty. Și deja capitulase în privința unui ceai în familia Westcott a doua zi după-amiază, la casa contelui de Riverdale - un fel de bun venit în familie, precum și un rămas-bun pentru ei înainte de a pleca spre Gloucestershire în următoarele câteva zile. Ba chiar urma să fie dusă Katy acolo ca să îi cunoască și să se joace cu verișorii ei din odaia copilului.

Iar acum asta. Era prea mult. Era ultima picătură.

- A fost unul dintre prietenii tatălui meu, spuse Abby. Aș zice că l-a informat cineva din familie, iar el a decis să participe.

- Oameni care își bagă nasul unde nu le fierbe oala, zise el.

- Da.

În loc să se arate indignată și să iște cearta la care el se aștepta, ea râse.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia ea rămase cu capul tot acolo și își lunecă o mână pe brațul lui ca să îi acopere dosul palmei. El nu își întoarse mâna ca să o apuce pe a ei. Șiretlicurile femeilor. Nu jucau deloc corect.

- Ar trebui să fie dimineața devreme, zise el iritat. I-am promis doamnei Evans că merg după Katy la zece și jumătate.

- Atunci voi scrie acum, zise ea, și voi pune ca scrisoarea să fie livrată în seara aceasta. Îl voi invita să ni se alăture aici la micul dejun, la ora opt și jumătate.

- Nu va veni, spuse el.

- Aceasta va fi alegerea lui, zise ea. Dar tu îl vei fi întrebat.

- Tu îl vei fi întrebat, repetă el.

- Da.

Îi mângâie dosul palmei înainte de a se ridica în picioare și de a se îndrepta către pupitru, unde se aflau hârtie, penițe și cerneală.

El i se alătură într-un târziu, când își dădu seama că ea împătorea și sigila epistola pe care o scrisese.

- Abby!

Se aplecă peste ea și își așeză buzele pe ceafa ei.

- Asta nu este o idee bună.

- Atunci vei putea să mă învinovățești până la adânci bătrâneți, zise ea, ridicându-se în picioare și întorcându-se cu fața la el.

El o cuprinse în brațe și o lipi de umărul lui.

- Îți pasă, spuse.

- Da.

- De ce? întrebă el.

- Pentru că ești soțul meu, spuse ea.

În dimineața următoare, Abigail răspunse la bătaia în ușă exact la ora opt și jumătate. Seara trecută, Gil lăsase vorbă la biroul de la parter că așteptau un vizitator și că putea fi lăsat să urce neanunțat.

De-a lungul unei nopți de somn neliniștit în timpul căruia ar fi trebuit să se delecteze cu amintiri legate de cele două întâlniri cu fiica lui, sperase cu toată ființa că bărbatul nu avea să vină. Nici măcar nu putea să se gândească la el spunându-i pe nume. Cu siguranță nu ca tatăl său. Ura faptul că acum putea pune un chip alături de acel cineva fără nume. Și că fusese destul de slab încât să cedeze în fața încercării soției sale de a-l convinge. Deși nu trebuia să fie nedrept. Ea nu îl bătuse la cap după ce îi sugerase, iar el spusese nu.

Cu siguranță, bărbatul nu avea să vină, se gândise el mai devreme în acea dimineață și din nou cu câteva minute în urmă, când chelnerii sosiseră în salonul lor cu micul dejun pentru trei persoane în vase calde și cu o cafetieră mare aburindă și așezaseră masa pentru trei persoane.

Dar el veni. Abby deschise ușa și zâmbi.

- Lord Dirkson, zise, întinzând mâna dreaptă. Ce amabil din partea dumneavoastră că ați venit!

Iar el păși în încăpere, îi luă mâna și făcu o plecăciune deasupra ei. Lui Gil îi dispăcu foarte mult - îl *urî!* - faptul că până și el putea să vadă asemănarea dintre el și acest bărbat, care era înalt și bine făcut la trup, cu păr argintiu și trăsături ascuțite, unghiulare, care sugerau cinismul și viața grea.

- Doamnă Bennington, zise el. Nu vă veți aminti asta, dar v-am întâlnit când erați Lady Abigail Westcott și aveți vreo doi sau trei ani. Ați evadat din odaia copilului din casa de pe South Audley Street și ați venit să îl întâmpinați pe vizitatorul tatălui dumneavoastră. Nu era nici urmă de fratele sau de sora dumneavoastră mai mare și ați fost luată destul de repede înapoi în hotarele sigure ale odăii copilului. Între timp, mi-ați făcut cea mai frumoasă reverență, iar eu am răspuns cu cea mai curtenitoare plecăciune a mea.

Ah! Cel mai desăvârșit crai. Nu că flirta cu Abby, dar cuvintele lui avură efectul dorit asupra ei. Obrajii i se îmbujorară, aparent de plăcere, iar ea râse.

- Mi-aș dori să îmi pot aminti, zise ea, iar Gil se întreabă dacă întâmplarea avusese cu adevărat loc.

Ea nu îl putea contrazice, nu-i așa, căci nu fusese doar o copilă?

Bărbatul se întoarse către Gil și se priviră, măsurându-se unul pe celălalt câteva momente, în timp ce Abby închise încet ușa. Era mai înalt decât tatăl său, observă Gil. Iar bărbatul își arăta vârsta.

- Nu prea am dreptul să mă bucur pentru tine, zise Dirkson. Cu toate acestea, mă bucur.

- Mai degrabă nici un drept, spuse Gil.

- Poate, acceptă Dirkson. Mama ta a făcut o treabă bună cu tine.

- Nu datorită ție, zise Gil. Și aș prefera să nu-i întinezi memoria menționând-o.

Dirkson își înclină capul, iar Abby se așeză pe un fotoliu de lângă ușa și strânse o pernă la piept cu ambele mâini.

- Aceasta, spuse Gil, nu a fost ideea mea.

- Înțeleg că a fost a soției tale, rosti Dirkson. Am înțeles când i-am găsit biletul așteptându-mă când m-am întors acasă azi-noapte. Am venit din respect față de ea, ca sentimentele ei să nu fie rănite. Nu m-am așteptat la iertarea ta și nici nu am venit să o cer.

Tatăl lui vorbi cu o politețe blândă. Și îl pusese pe Gil într-o lumină proastă fără să rostească vreo vorbă acuzatoare.

„Am venit din respect față de ea, pentru ca sentimentele ei să nu fie rănite.“

Făcuse clar faptul că fiul său, din contră, arăta lipsă de politețe față de soția lui și îi rănea sentimentele. Ceea ce era total adevărat, fir-ar să fie!

- De ce nu a dorit mama să accepte sprijin din partea ta?

Întrebarea fu rostită înainte să se poată opri.

- Stăteam cu un prieten într-o casă nu departe de fierăria tatălui ei, îi spuse Dirkson. Era o tânără atrăgătoare, mândria tatălui și a fraților ei, admirată de tinerii din împrejurimi. Eu... am sedus-o cu promisiuni pe care nu îmi amintesc să le fi făcut. A jurat după aceea că promisesem că mă căsătoresc cu ea. Orice aș fi promis, sunt sigur că nu a fost așa. Dar, când am aflat, la câteva luni după ce am plecat de acolo, că era însărcinată, m-am oferit să o instalez într-o casă decentă pe cont propriu și să îi întrețin pe ea și pe copilul pe care îl aștepta. Mi-a aruncat în ochi ceea ce ea a numit încălcarea promisiunii și a refuzat orice sprijin. Nu s-a înduplecat niciodată. Când am încercat să îți trimit cadouri, le-a returnat dacă era confruntată cu un mesager și le-a aruncat într-o grămadă de gunoi dacă nu avea cum să mi le trimită înapoi. Am fost... nefericit din cauza ta, dar i-am respectat mândria și rezistența. A dovedit că te putea crește singură.

Gil îl privi împietrit.

- Nu mă scuz în nici un fel, spuse Dirkson. Nu cer iertare. Nu o merit. Îți cer iertare că am spus în timpul audierii din urmă cu câteva zile că am fost mândru

de tine. Nu am nici un drept să fiu. Nu am avut nici o implicare în modelarea ta. Doar la conceperea ta.

- Erai căsătorit, întrebă Gil, când erai cu mama?

În realitate nu voia să știe.

- Nu, spuse Dirkson. Căsătoria mea a avut loc mai târziu.

- Și ai un fiu, zise Gil.

Sfinte Dumnezeule, *chiar* nu dorea să știe!

- Și două fiice, îi spuse Dirkson. Țin la toți și sunt mândru de ei.

- Cine ți-a spus de audiere, întrebă Gil?

Dirkson păru să stea pe gânduri o clipă.

- Tânărul Watley - Bertrand Lamarr - a fost la Oxford cu fiul meu, spuse. Este fratele vitreg al doamnei Bennington.

- Și el este cel care ți-a spus? întrebă Gil.

- Fiul meu, spuse Dirkson. Dar eram și eu acolo.

Gil se uită cu hotărâre la bărbatul care era tatăl lui.

- Poate că am un lucru pentru care să îți mulțumesc, zise. Copilăria mea lipsită de orice speranță m-a făcut să cresc cu un vis de nezdruncinat. Acela al unui cămin, al unei soții și al unei familii. Al cinstei, loialității și al unui caracter trainic. Al onoarei. Și al dragostei. Visul acela, domnule, s-a împlinit.

Fu conștient că, peste umărul bărbatului, Abby își ridicase mâinile să își acopere chipul.

- Și va fi prețuit toată viața, adăugă el.

- Atunci m-am descurcat bine, zise viconte de Dirkson, întorcându-se către Abby, care își coborâse mâinile și se ridicase în picioare. Nu vă mai deranjez, doamnă Bennington. Dar vă mulțumesc pentru invitație. De mult timp îmi doream să îmi întâlnesc față în față primul fiu. Sper că, privind în urmă, lui nu îi va părea rău că m-a întâlnit și că a avut ocazia să spună unele lucruri pe care toată viața a dorit să le spună.

- Mulțumesc, zise ea.

- Mai bine ai rămâne, spuse Gil în același timp. Soția mea și-a dorit să iei micul dejun cu noi, iar dorințele

ei sunt importante pentru mine. Ia loc! Permite-ne să îți povestim despre nepoata ta. Asta, dacă te interesează.

O spusese fără tragere de inimă. Dar cum ar fi putut altfel? Și apoi, dorea să știe cu exactitate care fuseseră acele cadouri, ca să își poată imagina enorma plăcere pe care i-ar fi adus-o pe când era copil, lipsit de orice mândrie. Sau măcar unul dintre ele.

Tatăl lui ezită înainte să încuviințeze ușor din cap.

- Mă interesează, zise el, îndreptându-se spre masă, către locul indicat de Abby.

epilog

Ajunseră acasă în Gloucestershire la puțin peste o săptămână după ce câștigaseră custodia lui Katy și după ce petrecuseră câteva zile îngăduindu-i să îi cunoască și să se simtă în largul ei alături de ei.

O duseseră la plimbare cu barca pe râul Tamisa și la înghețată la prăvălia lui Gunter. O duseseră la un ceai în familie la Alexander acasă, unde petrecuse câteva ore jucându-se entuziasmată cu noii ei veri în odaia copilului. Merseseră în vizită la noua ei bunică și noul bunic, mama și tatăl vitreg al lui Abigail, și la mătușa Estelle și unchiul Bertrand, care se jucaseră cu ea un joc cu beți-gașe și se prefăcuseră a nu observa când ea deranja cel puțin o duzină de bețe de fiecare dată când trăgea unul, țipând și râzând. Harry nu se aflase acolo. Se întorsese acasă, la Hinsford, la două zile după audiere. Gil o duseseră pe Katy la o plimbare călare în Richmond Park cu unchiul ei Avery și cu verișoara Josephine, în timp ce alți câțiva membri ai familiei îi urmaseră într-o cavalcadă de trăsură pentru un picnic precedat de un joc gălăgios de-a v-ați ascunselea printre copaci.

Generalul și Lady Pascoe refuzaseră invitațiile la vizite și la picnic, dar îi primiseră pe marchizul și pe marchiza de Dorchester când aceștia le făcuseră o vizită într-o după-amiază și pe contesa văduvă de Riverdale când aceasta îi vizitase a doua zi împreună cu Lady Matilda. Când își luaseră la revedere de la Katy, generalul îi ceruse să fie o fată bună și să îi asculte pe mama și pe tatăl ei, iar Lady Pascoe îi întinsese obrazul când Gil o ridicase pe Katy pentru un sărut.

Nici unul dintre ei nu arătase vreo emoție puternică – ceea ce nu însemna că nu simțeau nici una, își dădu

seama Abigail. Katy nu păruse supărată să fie luată de la ei, poate pentru că nu înțelegea ce însemna să plece. Deși se asigurase, când Gil îi explicase că avea să plece într-o călătorie lungă spre casa lui *papa*, că mergea și doica ei.

Doamna Evans călătorise într-o trăsură separată, pe care o angajaseră să o ducă pe ea și toate bagajele lor. O porțiune scurtă de drum, Katy stătuse cu ea, dar în cea mai mare parte a timpului dorise să fie cu mama și cu *papa* și, mai ales, cu cățelul, pe care îl lua în brațe când nu era înghesuită între Gil și Abigail în noua și foarte confortabila, deși nu opulenta lor trăsură. Un rândaș fusese angajat să vină pe calul lui Gil pe distanțe scurte.

Abigail promisese să îi scrie frecvent lui Lady Pascoe ca să îi spună cum se descurca micuța. Mai promisese că avea să-i invite la Rose Cottage.

- Trebuie să veniți, vă rog, zisese ea când le strânsese mâna la plecare. Nu am dori să vă uite Katy - nici pe mama ei.

Lady Pascoe nu făcuse decât să o privească lung, cu fața mândră și din cale-afară de disprețuitoare. Dar Abigail avea să insiste. Femeia își pierduse singura fiică cu mai puțin de doi ani în urmă. Acum, într-un fel, își pierdea și nepoata.

Un alt lucru la care Abigail spera - deși îl ținu doar pentru ea - era o altă întâlnire cu vicontele de Dirkson. Nu era sigură unde și când, dar nu avea de gând să renunțe.

Dar acum erau acasă. Sau aproape. Gil spusese că Rose Cottage se afla la marginea satului prin care treceau - un loc pitoresc, un sat verde cu o biserică cu o clopotniță înaltă, un han, o fierărie, câteva prăvălii și câteva rânduri de case frumoase, unele dintre ele cu acoperiș de stuf. Arăta mai degrabă ca un tablou ideal al Angliei rurale, dar era, de fapt, foarte real. Katy tocmai se trezea după ce trăsese un pui de somn în poala lui Abigail, căsca și privea pe fereastră.

- Răzuște, strigă, arătând cu degetul. Uite, *papa!* Uite, mama!

Într-adevăr, erau câteva care pluteau pe suprafața iazului din mijlocul pajiștii.

- Ne vom întoarce să le vedem într-o zi, îi spuse Gil.

- Mâine? întrebă ea.

- Poate, spuse el. O vom scoate la plimbare pe Beauty.

Pentru o clipă, păru că ieșeau din sat. Dar apoi se ivi un gard rustic de lemn în stânga lor, cu copaci și tufișuri dincolo de el și o poartă de lemn largă, dincolo de care se întindea o alee pavată, ce șerpuia dispărând în spatele copacilor. Gil se aplecă în față, ciocăni în peretele trăsorii, și aceasta se opri.

- Adăpostul pentru trăsură și grajdurile sunt în spate, spuse. Dar noi vom coborî aici și ne vom apropia de casă prin față.

Fusese tăcut pe parcursul ultimei bucăți de timp ca să nu o deranjeze pe Katy din somn. Dar lui Abigail i se păruse că era plin de entuziasm. Îl simțise pe tot parcursul lungii și uneori obositoare călătorii de la Londra.

Visul lui de-o viață, așa cum îi spusese tatălui său în dimineața aceea la hotelul Pulteney, se împlinise. Dar nu cu adevărat. Sau nu pe deplin. Acesta era visul lui: Rose Cottage, casa pe care o cumpăraseră când se întorseseră din India, unde să își aducă soția și copilul. Și să își petreacă restul vieții aici, cu familia lui.

Se mai întâmplase asta o dată, desigur. Aduseseră aici în timpul iernii o Caroline însărcinată și avusese o scurtă fericire înfloritoare odată cu nașterea fiicei sale. Dar visul se degradase și amenințase să moară. Însă nu renunțase la el. Se luptase să își recapete fiica. Se căsătorise cu Abigail ca să crească posibilitatea aceasta. Deși acela nu fusese singurul lui motiv, iar ea o știa. Or, dacă fusese, nu mai era așa. Știa că lui îi păsa. Știa că această revenire acasă era cu atât mai prețioasă pentru el cu cât se afla și ea aici. Erau soț și soție. Erau o familie.

Și de data aceasta era vară.

Beauty sări la pământ cu gâfâieli zgomotoase de îndată ce vizitiul deschise ușa. Gil coborî primul după ce scărița fusese lăsată jos și o luă în brațe pe Katy înainte de a o ajuta pe Abigail să coboare. Era ceva diferit pe chipul lui. Nu era chiar zâmbet, dar sobrietatea dispăruse cumva. Era ca și cum îngăduise unei părți din el să iasă din locul acela adânc, unde se ascunsese cea mai mare parte a vieții lui.

Se întoarse să deschidă poarta, și Katy intră țopăind și continuă să înainteze pe alee, cu Beauty săltând alături de ea. Gil îi oferă brațul lui Abigail.

- Nu am văzut-o niciodată vara, zise el. Nu am văzut florile. Nici trandafirii.

Ea zâmbi în timp ce îl luă de braț.

Nu era o alee lungă prin grădină. Nu era o grădină imensă. Casa nu era chiar un palat. Dar, când cotiră și totul se ivi dinaintea lor, amândoi se opriră și pur și simplu priviră îndelung. Iarbă proaspăt cosită, aproape de culoarea smaraldului. Flori din belșug în straturi îngrijite pretutindeni și atârând în coșuri agățate de streșini. Trandafiri din abundență cățarați pe spaliere și revărsându-se peste ziduri joase. Parfumul lor care umplea aerul. Perdele fluturând la ferestrele deschise. Și doamna Evans, care ajunsese înaintea lor după ultima oprire, stând în pragul ușii alături de femeia care trebuia să fi fost menajera și întinzând brațele către Katy, care fugi către ea, bolborosind ceva ce nu putu fi auzit de unde stăteau Abigail și Gil, cu Beauty pe urmele ei.

- Acasă! spuse Gil și întoarse capul să se uite la Abigail, cu ochii plini de lacrimi, așa cum o făcuseră amândoi pe malul lacului Serpentine cu o săptămână în urmă.

- Acasă, zise ea încetișor, ridicând o mână ca să ștergă o lacrimă ce se prelingea pe obrazul lui. Te iubesc cu adevărat, Gil.

El clipi și își alungă lacrimile, își eliberă brațul dintr-al ei și îl înfășură în jurul umerilor ei ca să o lipească de el. Amândoi priviră casa și micul grup adunat la ușă.

- Abby, zise el, nu știu sigur cât de bun sunt la a-mi arăta emoțiile. Bănuiesc că nu foarte bun. S-ar putea să nu o mai spun vreodată, dar întotdeauna va fi adevărat: te iubesc din toată inima. Nici măcar nu sunt pe deplin sigur ce înseamnă asta. Nu aș putea defini în cuvinte nici dacă viața mea ar depinde de asta. Dar știu că este adevărat.

- Să nu ne batem capul cu vorbe, zise ea, punându-și capul pe umărul lui. Nu sunt importante. Eu înțeleg. Și tu înțelegi. Asta este tot ce contează, nu-i așa?

- Da.

O îmbrățișă, își coborî privirea spre chipul ei și... zâmbi.

Abigail nu avea să uite niciodată minunea aceluia zâmbet. Și, în timp ce privi din nou împrejur - grădina, casa și pe cele două femei, copilul și câinele adunați la ușă -, știu cu un val neașteptat de certitudine că, în sfârșit, ajunsese. La destinația aceea necunoscută către care se străduise să înainteze timp de șase ani lungi, adesea singuratici. Nu că *destinație* era cuvântul potrivit, pentru că aflase în timpul acelor ani că nu se ajungea cu adevărat nicăieri. Viața era prea plină de suișuri, de coborâșuri și de provocări.

Dar ajunsese la un nou punct de pornire, unul care știa că era *potrivit*. Era cu bărbatul pe care îl iubea și îl respecta și cu copilul pe care îl iubea, și exista posibilitatea unui viitor fericit, chiar dacă nu avea niciodată să facă greșeala de a-l numi fericit până la adânci bătrâneți.

Se afla într-un loc despre care știa că era acasă, deși nici măcar nu văzuse interiorul casei. Se afla acolo unde îi era locul. Era al ei. Și al lui Gil. Căminul familiei lor, oricât de mică sau de mare avea să ajungă.

Era propria lor bucătică de rai.

Gil o ținea încă în brațe și îi zâmbea privindu-i chipul.

- Să mergem acasă, îi spuse el.

SERIA „FAMILIA WESTCOTT“

Visul lui Abigail Westcott de a avea un viitor liniștit, alături de un soț respectabil din înalta societate se spulberă când află că părinții ei nu sunt căsătoriți legal și, prin urmare, nu mai poate face parte din lumea bună a Londrei, ca fiică de nobil. Totuși, șase ani mai târziu, ajunge să se bucure de independența pe care i-o oferă statutul de femeie singură și bogată.

Însă lumea ei monotonă și așezată este răvășită de apariția locotenent-colonelului Gilbert Bennington, cel care și-a luat angajamentul de a-i fi alături lui Harry, fratele ei – rănit în războiul împotriva lui Napoleon –, până când acesta se înzdrăvește.

Dacă la început Gil și Abby par că se disprețuiesc, amândoi descoperă că prima impresie poate fi greșită. Căci în spatele bărbatului cândva umil și al femeii cândva nobile se ascund două persoane care împărtășesc adevăratul sentiment al onoarei, ce le arată drumul spre dragostea pe care nu credeau că o vor găsi vreodată.

„O eroină puternică și plină de compasiune și un erou care învață să își aprecieze valoarea descoperă adevărata semnificație a iubirii în acest roman antrenant care continuă saga neconvenționalei familii Westcott.“

LIBRARY JOURNAL

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

